

Giới thiệu Ly Cà Phê Tình Yêu

Truyện Ly Cà Phê Tình Yêu, tình yêu cũng giống như một ly cà phê có người biết thưởng thức thì cho nó là một ly cà phê ngon trong đắng có ngọt và trong ngọt có đắng. Còn những người chỉ biết uống như một loại giải khát không biết tận hưởng mùi vị của nó thì chỉ là một người không có tâm tư tình cảm.

Anh và cô quen nhau cũng khá lâu, họ cùng nhau gieo hạt cà phê cho đến lúc nó trưởng thành cũng giống như tình yêu của họ được gieo hạt và nảy mầm rất tốt không một ngọn gió nào có thể làm lung lay được nó. Cô ngồi đối diện với anh, anh cầm một ly cà phê từ từ thưởng thức trong đó cả vị ngọt lẫn vị đắng rất nồng khiến cho anh cảm thấy tỉnh táo và bị nó cuốn hút vào thế giới ngọt đắng rất thú vị.

Cô đối với anh cũng giống như một hạt cà phê sau khi sấy khô rồi thì có một mùi hương rất đặc biệt và cuối cùng là pha thành một ly cà phê tỏa ra một mùi rất thơm trong đắng có ngọt. Anh yêu cô không chỉ về bề ngoài mà còn về đẹp bên trong, một vẻ đẹp khiến ai cũng phải động lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Hương vị ngọt ngào của sữa hòa cùng vị đắng của cà phê, ngẫu nhiên gặp nhau, đến tột cùng là ngọt ngào hay khổ đau... cũng giống như giữa hai người? Liệu có thể liếc mắt là nhìn thấy đáy cốc, có thể có những kết cục nào? Thời học đại học, Lý Quân Mạc khi đi dạo vòng quanh sân thể dục với bạn học, đã cười nói: “Tớ muốn mở một quán cà phê nho nhỏ, không cần lo lắng chuyện kiếm sống, chỉ cần ổn định là tốt lắm rồi” Đi làm vài năm, bận rộn chạy qua chạy lại ở cái thành phố này, dường như cuộc sống ngoài nhà thì là khách sạn những mộng tưởng đã dần phai nhạt... rồi cuộc ước mơ cũng không thể thành sự thực. Lại phát hiện gần nhà có một quán cà phê nhỏ giống y hệt những gì mình tưởng tượng. Bảng hiệu màu cà phê trầm lắng, bí ẩn, những bông hoa xinh đẹp tạo nên dòng chữ “Cafe Shop”, cửa sổ sắt đất, trong suốt cùng sở pha vàng nhạt thật lớn, còn chưa vào đến nơi mà đã có cảm giác ấm áp. Cô hầu như không có chút do dự nào khi đẩy cửa bước vào, nghiêng đầu đánh giá một chút, kiếm một cái bàn gần cửa sổ ngồi xuống và gọi Latte. Vì thế, ngoại trừ căn nhà trọ nho nhỏ của mình, nơi này dường như đã trở thành ngôi nhà thứ hai. Chỉ cần rảnh rỗi, Quân Mạc sẽ chạy xuống lầu, ngồi im lặng và chẳng suy nghĩ gì cả. Nhưng kỳ thực, rất nhiều chuyện, lắng sâu tận đáy lòng, không cần cố suy nghĩ, thậm chí đã tồn tại hiển nhiên như hơi thở. Chủ quán ngoài ba mươi tuổi, rất thanh tú, chẳng hiểu tại sao, ánh mắt luôn luôn có chút tang thương. Cô thường xuyên qua lại nên cũng được cho là thân quen, Quân Mạc gọi chị là Lăng tỷ, thường nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng hẹn nhau ra ngoài ăn cơm, đi dạo phố, hai người cái gì cũng nói, chỉ là có ý không nhắc tới quá khứ. Trong quán, mỗi người đều cầm cà phê. Quân Mạc mang theo máy tính laptop lách cách gõ tài liệu công việc cùng báo cáo, ngẫu nhiên nhìn ra bên ngoài, ánh nhìn mông lung. Lăng tỷ lại làm các loại sinh tố, cà phê, thuần thực lời ra các mẫu hình bột sữa, tìm ra một hình cụ thể, hình cây thông Nô-en... Chỉ cần Quân Mạc đến, chị sẽ đứng dậy, tự mình pha một ly cho cô. Khi Quân Mạc còn đi học chưa bao giờ nghĩ liên quan đến cà phê lại có nhiều kiến thức đến như vậy, cảm thấy mùi vị thơm ngon của Nestlé hay Maxwell cũng không có gì khác nhau cả, chỉ có chấp thích vậy thôi, có đôi khi cô cảm thấy mình có chút tư chất nho nhỏ, sau đó trong lòng lại cảm thấy xấu hổ, câu tư chất ấy vốn dĩ không phải là lời tán dương, vậy mà vẫn như cũ kiên định nói: “Mình nhất định phải mở quán cà phê!”. Nhưng sau khi biết kiến thức về cà phê có rất nhiều - tỷ như học cách điều chỉnh lượng cà phê nhỏ giọt xuống, cách dùng máy áp suất để pha, cách tăng áp lực cho nước, các phương pháp rút ra thêm vào..., còn cách chọn lựa, nhận biết hạt cà phê. Phức tạp, khó khăn cũng như cuộc sống vậy, phải biết lúc nào nên thỏa hiệp, lúc nào nên buông tay. Kỳ thật chính cô cũng không rõ, là yêu hương cà phê nồng đậm hương sữa, sau khi uống hết có thể vứt hết toàn bộ những bộn bề cuộc sống ra sau lưng, hay có lẽ, chỉ đơn giản rằng, cô có một chiếc cốc cầm trên tay. Mùa thu phương Nam thật tuyệt, những lá cây ngô đồng thật lớn la cành, nhẹ nhẹ rơi, nằm nghiêng trên mặt đất, nhìn rõ cả gân lá, một bước gần nhẹ, vang lên tiếng lá giòn tan. Cốc sữa trắng ngọt, đồ Espresso, lại thêm sữa đã được đánh sủi bọt, cuối cùng rắc chút bột quế, bồi bản bùng lên: “Cà phê của anh chị đây ạ, thỉnh chậm dùng, nếu muốn anh chị có thể gọi thêm”. Một đôi tình nhân đang vui vẻ nói chuyện, hai tay cách khăn trải bàn vẫn nắm chặt. Quân Mạc ngồi bên, yên lặng nhìn, đột nhiên nhớ tới một câu “Lãnh nhàn bàng quan” (ngoảnh mặt làm thinh). Cũng không phải sao? Mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, còn bản thân, ở cái thành phố rộng lớn, không đầu cuối này bận rộn, kết quả là ngay cả chính mình đang vội vàng làm gì cũng không rõ. Cứ như vậy, hai tháng lặng lẽ trôi qua, trời đất chính thức chuyển lạnh. Nhà Quân Mạc đang ở vốn gần trường đại học cô học trước đây, giao thông thuận tiện vậy nên giá cả cũng hơi cao, cha mẹ cô trợ cấp đến hơn một nửa, Quân Mạc cũng cảm thấy hài lòng mới mua phòng đơn như vậy, cũng không cần trả góp hàng tháng. Cho đến giờ trong đầu cô cũng không có ý định mua xe, dù sao trạm xe điện ngầm cũng gần. Mẹ muốn cô học lái xe, cô chỉ lắc đầu: “Con mù đường bẩm sinh, mẹ cũng biết mà!” Mẹ cô cũng không miễn cưỡng, nhưng thật ra chỉ vòng vo một đề tài: “Hôm kia, di con còn muốn thay con giới thiệu.” Quân Mạc cười nhẹ, mẹ cô đơn giản là có chút truyền thống mà thành người cô chấp, chỉ bình tĩnh nhìn cô một cái, thờ dài không nói gì. Ngày rét lạnh và khô ráo, mặc dù có ánh nắng trời song vẫn thật lạnh. Nhưng mà điều hòa thật ấm áp, cho nên nhìn ra ngoài, ánh mặt trời dường như cũng có sinh mệnh, sống động nhảy múa. Trong quán vẫn còn vắng vẻ, Lăng tỷ đang tỉ mỉ lau tách cà phê. Hai nữ sinh tiến vào, mùi dầu chuối và sữa thơm ngát, nhỏ giọng đùa giỡn. Quân Mạc mặc áo khoác ni xanh thẫm, khăn ca rô quảng cổ, tóc bị gió thổi nhìn có chút thất thần, khăn quảng mềm mại choàng lên cả đầu. Lăng tỷ ngừng đầu, thấy nàng như vậy bèn cười hỏi: “Có lạnh không?” “Hoàn hảo.” Quân Mạc đáp. Nàng cởi áo khoác để sang một bên, lấy ra một cái cốc cà phê lữ hành đồ, cười nói: “Em làm một cốc Latte nhé.” Lăng tỷ đáp: “Sữa nóng lắm đấy” Cô chậm rãi đi ra. Mặc áo lông xám, ngón tay mảnh khảnh nắm cái tách màu đỏ, ngồi cuộn tròn ở một góc, mở laptop đang đặt trên gối ra lách cách gõ. Ngoài cửa sổ, một chiếc ô tô đen chậm rãi dừng lại. Người đàn ông mặc áo gió vàng nhạt xuống xe, tựa hồ nhìn thoáng qua đồng hồ, mang theo hơi lạnh từ bên ngoài vào, dùng chân đánh giá một chút, ngồi xuống một bàn. Ánh mắt hữu lực, chỉ nhìn lướt qua, “Lam son*”, anh nói, âm thanh trầm thấp dễ nghe. Lúc này, đã quá trưa, lại là ngày nghỉ cuối tuần, khách cũng nhiều hơn. Quán thuê thêm hai sinh viên làm phục vụ, Quân Mạc cất cốc cà phê, đi giúp đỡ. Lăng tỷ đưa khay cho cô, một môi hắt cằm: “Một bàn Lam Son” Quân Mạc trong lòng tán thưởng: Nam nhân này thật sự đáng để thưởng thức. Không thể nghi ngờ, về ngoài anh tuần ngược lại vô tình che giấu đi ưu điểm, chính là liếc mắt nhìn lại... khi chất xuất chúng tự nhiên mà trấn định, làm cho về ngoài của hắn cũng không đến nỗi quá chói mắt. Cô cẩn thận đem tách cà phê nhỏ đặt trước mặt hắn: “Lam Son của ngài đây, thỉnh chậm dùng.” Động tác thích hợp, thanh âm dịu dàng. Hàn Tử Dương nhìn không được ngừng đầu, liếc mắt nhìn một cái, Quân Mạc hướng hắn mỉm cười, ánh mắt trong sáng: “Tiên sinh, cà phê còn nóng uống mới ngon. Có thể gọi thêm nữa.” Khách trong quán cũng không

chỉ có mình hân, cô xoay người thu dọn đĩa tách ở bàn bên, đưa lưng về phía hân, ánh mắt Hàn Tư Dương vô tình liếc thấy, cô mỉm cười mời một nam sinh ngồi xuống, mà nam sinh kia lại đỏ mặt ngượng ngùng. Vì thế, vẫn có thể thấy rõ cô đã phải cố gắng nén cười đi về phía quầy bar. Một lúc sau, Quân Mạc trở lại chỗ ngồi của mình, vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, ngẫu nhiên sẽ suy nghĩ một chút, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, cầm cốc cà phê lên uống một ngụm. Thủy tinh trong suốt ngăn cách sự lạnh lẽo ngày đông ở bên ngoài, mái tóc dài chảy xuống che khuất khuôn mặt nhỏ nhỏ, chỉ thấy nàng cười có chút không rõ ràng cũng chẳng ra tiếng, giống như một ngọn lửa nhỏ. Hàn Tư Dương lướt qua bộ dáng tươi cười tinh tế mà mỏng manh kia, khỏe miệng khẽ nhếch. Chợt chuyển mắt, một chiếc taxi vừa dừng lại ngoài cửa sổ, một cô gái đi xuống, hân nhẹ nhàng uống một ngụm cà phê, trả tiền rồi đi khỏi. Thật lâu về sau, Hàn Tư Dương bỗng nhiên hiểu được các gì là duyên phận – nếu lần đầu gặp gỡ khiến người ta nhớ đến chốc lát, như vậy tất nhiên sẽ có lần thứ hai, từ nay về sau, thân thiết, hòa hợp một người trong tâm trí, khó có thể xóa mờ. Ngày đầu tiên sau nửa tháng nghỉ ngơi, quản lý đại sảnh liền vinh quang hướng chủ tịch kêu gọi đi vào quần chúng nhân dân. Khẩu hiệu hiện tại có thể nói là: “Thử nghiệm dân tình”. Ân Bình đứng sau lưng lái nhái làm Quân Mạc chỉ còn có thể chấp nhận, tuy rằng chỉ là làm việc một ngày đêm vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Không chỉ có cô, toàn bộ đồng nghiệp trong phòng cũng rất khó chịu. Không khí làm việc thật trầm lắng, mọi người cũng không thể tùy ý cười đùa, chỉ sợ quản lý Lí viết lên báo cáo là “Thái độ làm việc không phù hợp”. Kỳ thật những chuyện này trong lòng Mạc Quân đều hiểu rõ, cô cũng không có cách nào, ngày xưa ghét nhất là bị làm ca buổi tối một mình, chỉ có một người thật cô đơn chạy tới chạy lui giữa các tầng, sau đó kiểm tra thí điểm một vài nhân viên phục vụ, kiểm tra phòng của khách, đứng giữa một gian phòng, điền ngắn gọn nhận xét vào báo cáo, buồn ngủ lắm mà không dám vì sợ có tình huống phát sinh bất ngờ cần xử lý. Hiện tại, thật ra lại ước gì buổi tối mau mau đến. Một ngày làm việc toàn những chuyện vụn vặt, bố trí hội trường, phục vụ khách, thuận tiện chạy về văn phòng của mình xác nhận giúp một vị khách VIP, chính là thông tin nghề nghiệp về con lớn của một vị sếp cùng khách sạn tiến hành hợp tác ở nhiều hạng mục. Trên thực tế, Nam Đại đêm nay cũng có tổ chức tiệc tối, cũng may cô đã được nghỉ, tạm thời mọi chuyện sẽ không do cô phụ trách. Chỗ cô đang làm là tầng 4 cách ký túc xá khá xa, Quân Mạc cời gầy cao gót lao đảo đi tới đi lui, trong lòng có chút phẫn hận. Khách sạn Nam Đại không phải là khách sạn xa hoa nhất ở thành phố H, nhưng lại là khách sạn mà mọi người đều muốn tới. Khách du lịch ở thành H đặc biệt nhiều, vì thế rất ít có chuyện phân chia thành mùa du lịch, quanh năm đều trong tình trạng chật ních khách, cho dù cầm cả năm tiền đến cũng không phải là sẽ thuê phòng ở đây được một đêm. Kiểu kiến trúc biệt thự sân vườn xây dựng bên một hồ nước nhỏ, nhất là mấy gian phòng Lakeview, mỗi buổi sáng mở cửa sân thượng, bước lên sân gỗ ở bên tàu nhỏ, trên mặt nước sương mù lãng đãng, giữa núi rừng xanh ngắt, ướt át. Đó là nơi cô thích trong suốt bốn năm làm việc ở đây. Vì vậy thuận lý thành chương, cô đem mấy gian phòng Lakeview này giới thiệu cho rất nhiều bạn bè làm phòng tân hôn nhưng chính bản thân mình thì chưa từng ở qua một lần. Kỳ thật Quân Mạc có quyền lợi này, chỉ cần đến lần cô trực, theo lý, với trách nhiệm quản lý của mình, cô có thể lựa chọn một gian phòng, cũng có khi cô chọn bàn hay là một gian phòng bình thường. Cô luôn cố chấp tự nhủ với bản thân mình rằng những ảo tưởng đó vẫn là không cần quá gán gữ làm gì. Có một ngày, cuộc sống ngay cả chờ mong cũng chưa từng, mới thật sự là tẻ nhạt, vô vị. Một loạt công việc kiểm tra cũng đã hoàn thành, cũng đã gần 11h30, Quân Mạc mới về phòng mình, chưa kịp ngồi xuống, đã có tiếng điện thoại. “Thật xin lỗi, quản lý Lí, có một vị khách nói giường và gối ở phòng bà ấy có mùi khó chịu, chúng tôi đã thay đến bốn bộ rồi nhưng bà ấy vẫn chưa hài lòng và đang cáu giận”. “Khách nào vậy?” Quân Mạc bất ngờ, lý do trách cứ như vậy cô mới nghe thấy lần đầu tiên. “Là khách VIP Thụy Minh.” Đầu Quân Mạc chợt lóe lên, Thụy Minh là khách hàng chính. Ở hội nghị sáng hôm nay, tổng giám đốc còn đặc biệt nhấn mạnh tập đoàn Thụy Minh cùng khách sạn hợp tác, yêu cầu phải “Tận dụng thời cơ”. Lại cường điệu thêm vào mấy dấu chấm than, người tham dự hội nghị đều ngẫm nghĩ. Mỗi ngày tin tức đều cuộn cuộn truyền từ trụ sở chính của Tập đoàn Thụy Minh ở thành H, nếu Nam Đại trở thành đối tác lâu dài với Thụy Minh sẽ không nghĩ ngợi gì là nhất hệ trọng yếu nhân mạch. “Cô đi chuẩn bị một phòng khác, thay toàn bộ gối và ga trải giường mới, đổi cho tiểu thư đây”. Quân Mạc vừa gọi điện thoại vừa mặc đồng phục mặc ngoài của khách sạn đi ra ngoài. Lúc đẩy cửa bước vào, cô nhìn thấy cô gái cao gầy đang đứng trước giường, lạnh lùng đánh giá nhân viên phục vụ đang đổi bao gối và ga trải giường mới, mà trên mặt đất đã có một đồng đồ cũ. Nhân viên phục vụ nhìn thấy Quân Mạc thờ phào nhẹ nhõm chào: “Lí quản lý”. “Tiểu thư, thật sự xin lỗi cô. Là do chúng tôi sơ suất làm cô đến bây giờ vẫn chưa thể nghỉ ngơi.” Quân Mạc mỉm cười chống lại khuôn mặt đang tức giận, hình như vừa tham gia vũ hội, khuôn mặt trang điểm kỹ càng, lộ ra kiểu cách Âu Mỹ cùng đường nét phong tình, chợt sùng sốt, khuôn mặt quen thuộc này, hình như là người mẫu nổi tiếng mà mình thấy trong quyển tạp chí vừa mua. “Cô là quản lý sao?” Liêu Khuynh Nhã thuận tay lấy ra cái chăn đơn, “Cô nhìn rồi nghĩ thử xem, cuối cùng là có mùi hay không?” Quân Mạc cảm lấy, cúi đầu nghĩ một chút, khẽ nhủ mày: “Tiểu thư, là do phòng giặt sơ ý, mấy ngày nay thời tiết ẩm ướt, khả năng sau khi giặt tẩy không hong khô kỹ. Tôi đã mạn phép chuyển cô đến một gian phòng khác ở trung tâm, vỏ và ruột chăn đều thay mới, cô cùng tôi cùng nhau đi qua kiểm tra trước một chút, như vậy có được không?” Liêu Khuynh Nhã lạnh lùng liếc Quân Mạc một cái, gật gật đầu, Quân Mạc phân phó nhân viên phục vụ phòng đứng một bên thu thập hành lý rồi mới chậm rãi dẫn nàng rời phòng. Quân Mạc tự mình thay cô mở cửa, nhân viên phục vụ nhanh chóng đưa tới một bộ chăn ga gối mới, cô ấy nhìn Quân Mạc cũng nhân viên thay đồ cho tốt rồi mới cúi xuống một góc kiểm tra, sắc mặt thoáng dịu đi, lúc này mới nói: “Được rồi.” Quân Mạc cầm cốc sữa ấm từ người phục vụ phòng, nhẹ nhàng đặt ở đầu giường, thấp giọng áy náy nói: “Thật sự xin lỗi, Liêu tiểu thư, ngày mai chúng tôi sẽ tặng cô một phiếu VIP để bồi thường, tuy rằng đêm nay làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của cô nhưng mong rằng cô vẫn có thời gian vui vẻ ở đây”. Quân Mạc đóng cửa lại, thờ dài nhẹ nhõm, Tiểu Lương ở bên cạnh ướm oái oái: “Quản lý Lí, chuyện lần này rất nghiêm trọng phải không?” Quân Mạc vỗ vỗ vai cô, nhẹ nhàng nói: “Không cần lo lắng, chuyện này chỉ sẽ không báo lên, lần này gặp phải vị khách khó tính. Ga giường của chúng ta đều hấp nóng để tiêu độc, làm sao còn có mùi lạ được nữa chứ?” Khách sạn cùng Thụy Minh vừa mới bắt đầu hợp tác, cô thật sự không dám cộng tội với khách quý do tổng giám đốc Thụy Minh đang ký giúp, cho dù là uốn cong thân thẳng lưng cũng đành phải vậy!” Nhưng khi trở lại phòng mình, rốt cục cô vẫn cảm thấy kiệt sức, làm ngành khách sạn du lịch miễn cưỡng cười vui là không thể tránh được, trong lòng cũng khó tránh khỏi chán ngán. Làm việc rồi, mới hiểu được hai ngày nghỉ có ý nghĩa lớn nhường nào, bây giờ gánh trách nhiệm, làm một thành phần trí thức cao cấp, vừa lòng với tiền lương, nhưng cũng như uống nước, nóng lạnh tự biết. Vì vậy, sáng ngày thứ hai lại suýt nữa bị muộn, Quân Mạc gần như phải kéo lê đôi giày cao gót đen, lao đảo ngồi vào chỗ trống bên cạnh Ân Bình. Qua vài năm quen biết, Quân Mạc không cần quay đầu cũng biết Ân Bình đang cao thấp bắt mắt đánh giá cô. Cô kiểm tra lại mình một lần, xác nhận tóc vẫn búi sau đầu, quần áo thỏa đáng rồi mới quay đầu nhìn Ân Bình. “Tối qua lại gặp phiền toái.” Quân Mạc dùng khẩu hình nói xong, khỏe mắt liếc xuống nhìn Từ tổng đang nước miếng bay tứ tung. “Quản lý Lí, chiều nay khách VIP đến, cô cùng quản lý Hứa đi tiếp đãi, giám đốc kinh doanh của Thụy Minh có thể còn muốn cùng hai người thảo luận về hội nghị tuyên bố ra mắt sản phẩm mới.” Quân Mạc vội vàng gật đầu, ghi lại xuống dưới, sau đó lại vụng trộm ngáp một cái. Ân Bình hung hăng bằm nàng một cái, Quân Mạc muốn cười, lại không dám, chỉ đến khi họp xong, liền chậm chậm thu dọn tài liệu, sau đó đợi đến khi phòng họp yên lặng, mới miễn cưỡng nở miệng: “Chuyện gì vậy?” Ân Bình không nhìn được gan hỏi: “Không phải là vừa nghỉ đông xong sao! Nhìn bà hôm nay, mặt sưng hết cả lên... cũng không thêm trang điểm nữa!” Quân Mạc liên tục xin tha: “Tôi sai rồi mà. Nhưng đêm qua đến muộn rồi còn bị kêu ca.” Cô dừng một chút, vừa cười vừa nói: “Tôi muốn mua một cái túi đang có khuyến mại giảm giá. Nhưng tháng này có thể lấy được tiền thưởng hay không còn khó, bà nói xem có phải tôi đắc tội com áo cha mẹ rồi không?” Nàng đem chuyện hôm qua ra kể lại cho Ân Bình nghe, chỉ thấy Ân Bình, hai mắt sáng rực, dường như tâm tình buồn đưa lên, bán dưa chuột cũng lên không ít... người mẫu xinh đẹp vào ở, nhưng trên danh nghĩa là tổng giám đốc trẻ tuổi đáng ký.” Không nghe nói tổng giám đốc Thụy Minh có bạn gái hay chuyện xấu gì, bà nói xem... Chúng ta đem tin tức này bán cho tạp chí giải trí... Liệu có đủ cho bà mua cái túi kia không?” Quân Mạc nghiêm mặt: “Này, bà chú ý đến đạo đức nghề nghiệp hộ tôi đi!” Chợt nghĩ nghĩ: “Tôi thích tài nguyên dùng chung, không bằng chúng ta online, post một bài.” Sau đó rốt cuộc, hai người không nhìn được nhìn nhau cười. Nói đùa thì vẫn nói, nhưng công việc thì vẫn phải chăm chỉ mà hoàn thành. Cô ngồi chỉnh lý lại tài liệu về Thụy Minh, là thông tin truyền thông việc Long lão đầu trong quý một sắp bắt đầu mở rộng sản phẩm mới, Nam Đại đã cùng Thụy Minh bàn bạc bước đầu, muốn tiếp nhận toàn bộ việc giới thiệu sản phẩm mới, một loạt các hoạt

động tiếp đón khách hàng, cũng có nghĩa Thụy Minh sắp trở thành khách hàng quan trọng nhất của khách sạn, Quân mặc nghi đồng về, nhất thời có cảm giác bận đến sứt đầu mẻ trán. Điện thoại chột vang, Quân Mặc vừa thấy là đường dây riêng của Từ tổng, không dám chậm trễ: “Alo, Từ tổng à!” “Như vậy a, vâng, tôi đi chuẩn bị ngay đây.” Gác điện thoại, Quân Mặc lập tức gọi cho quản lý Hồ phụ trách phòng: “Quản lý Hồ, khu phòng A của chúng ta còn mấy phòng Suite? Trợ lý tổng giám đốc Thụy Minh vừa gọi điện thoại yêu cầu một phòng, ở thường xuyên, có quân gia phục vụ.” “Ừm, cái gì?” Quân Mặc vội vàng ghi nhớ số phòng, “Tôi qua đó xem, ừ, là do lão tổng đặt trước. Buổi chiều có khả năng sẽ cùng bọn họ đi xem phòng.” Bữa cơm trưa thật sự rất vô vị, mặc dù thích ăn cơm gà quay nhất nhưng Quân Mặc ăn vài miếng cuối cùng vẫn buồn bực mà gác đĩa. Cô ao ước nhìn Ân Bình, người vẫn đang vui vẻ ngồi uống nước dừa, đáng thương thờ dãi: “Bà nói tôi quay trở về sao lại thành thế này, căng thẳng đến mức ăn cơm cũng không vô.” Ân Bình cười, không để ý đến nàng: “Ít làm bộ làm tịch đi bà, bộ dạng tươi cười ngọt ngào của bà còn chưa đủ đối phó với khách hàng?” Lời này tuyệt đối đúng đi, Ân Bình gọi đó là kiểu cười “Vô hại”, trước đây với những khách khó tính, chỉ cần cô đi đến nơi tranh cãi, hướng kia vừa đứng, thành khẩn mỉm cười mà xin lỗi, gần như bách chiến bách thắng. Quân Mặc rầu rĩ gắp mấy hạt cơm, nói: “Lần này không giống.” Ân Bình rất ít khi thấy cô như vậy, bỏ đồ uống xuống, còn thực sự phân tích cho cô: “Bà cũng biết Từ tổng kia gian trá, giao hoạt ra sao mà? Vì sao lại cho bà cùng quản lý Hứa đi? Đại mỹ nhân như vậy, bà cứ đứng đấy, không rên một tiếng cũng không quan hệ à.” Ân Bình buông ly nước trái cây trong tay, “Huống hồ, bà so với người ta còn có chút đầu óc... Có cái gì phải sợ chứ? Đến lúc đó đứng sau cô ta, đối với bà cũng có chuyện gì đâu.” Ân Bình bĩu môi, “Dù sao cô ta cũng thích khoe mẽ.” Quân Mặc nhin không được mỉm cười. Làm trong ngành công nghiệp khách sạn này, đối với hình thức nhân viên yêu cầu rất cao, mà quan hệ xã hội lại cho phép càng nổi bật càng tốt, dung mạo, tài ăn nói, đáng người tuyệt đối được công nhận là hạng nhất. Quân Mặc gật gật đầu, mi gian vẫn mang chút hờn giận nói: “Lần này thật quá đáng, tôi mới nghi phép còn chưa chuẩn bị gì cả, sao lại để tôi đi chứ...” Cô không đơn thuần sợ hãi sẽ có chỗ sai sót, khách hàng quan trọng như vậy cô cũng đã từng phụ trách, chỉ là lần này chuẩn bị vội vàng, Quân Mặc đến nay, “Bắt đầu vô chuẩn bị chi trọng” [Không chuẩn bị đã đánh], không thể nghĩ rằng không chắc chắn. Đeo thêm mấy đồ trang sức trang nhã, phòng hành chính tổng hợp liền gọi thúc giục Quân Mặc tới phòng họp tiếp khách, Quân Mặc vội vàng xuống tầng một, Hứa Ưu đã chờ ở cửa, dung mạo tao nhã, khuôn mặt trang điểm không che vào đâu được làm cho Quân Mặc cảm thấy an tâm. Cô hướng Hứa Ưu gật đầu chào rồi lẳng lặng đứng. Từ tổng cùng một người còn trẻ từ phòng họp đi ra, Quân Mặc cảm thấy hơi hơi kinh ngạc, cảm thấy tổng giám đốc Thụy Minh trẻ tuổi, thậm chí có chút dương quang qua đầu, mái tóc ngắn chỉnh tề, trang phục giản dị. Anh vừa đi vừa hướng hi người bắt tay, thái độ thành khẩn, dành được hảo cảm từ người khác. Từ tổng một bên giới thiệu: “Đây là giám đốc Marketing của Thiệu Minh, Mã Sơ Cảnh. Ha ha, đây là Hứa quản lý phòng quan hệ xã hội và quản lý Li khu sảnh.” Quân Mặc không lên tiếng nhìn Hứa Ưu muốn về vron tay đi, trong lòng cười nhạo chính mình: “Thật là nghi thần nghi quỷ, người ta là tổng giám đốc Thụy Minh sao có thể rảnh rỗi đi xem xét hội trường cùng thiết bị...” Như vậy vừa nghĩ, cũng không khỏi tương, thoải mái vron tay, nói: “Hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Mã Sơ Cảnh nhìn hai vị quản lý cao cấp, nhất thời mở rộng tầm mắt, hướng chỉ vào rồi dọc đường đến đây, mấy nhân viên bán hàng cũng đều trang điểm tinh tế, đáng người cao gầy. Anh vừa định nói, di động liền vang: “A, vâng, tôi nói với họ ngay đây.” Anh xoay người hỏi Từ tổng: “Là thế này, thư ký Trần đang ở phòng tiệc ăn, Hàn tổng đã đặt phòng ở đây, cô ấy muốn xem trước một chút, không biết có người nào ở khách sạn dẫn cô ấy đi xem một chút? Anh ấy sẽ ra đây ngay.” Từ tổng nói: “Quản lý Lý, chuyện đặt phòng sáng nay tôi đã cho cô xác nhận qua, cô nhanh lên trước tầng bốn chờ, khách hàng có ý kiến gì liền lập tức cho người đi làm.” Quân Mặc thờ dãi, mỉm cười: “Tôi đi ngay.” Cô đi rất nhanh, gió lạnh thổi đến đỏ ửng cả khuôn mặt, đến đại sảnh của tòa nhà số bốn vội vàng nhìn vào cột đồng sáng như gương sửa lại tóc mai qua. Vừa mới quay lại liền thấy một người đàn ông mặc âu phục đen bước đến. Quân Mặc liếc mắt một cái, ngoài cửa xe Bentley đen vừa dừng, trong lòng ngạc nhiên nghi ngờ, lại nhìn nhìn chung quanh, cũng không gặp thư ký Mã Sơ Cảnh nói tới, lúc này mới nhận được điện thoại, Từ tổng gọi tới, thoáng giải thích một chút, người đến cư nhiên là Hàn tổng, nàng thật muốn chết luôn, vội vàng chào hỏi: “Hàn tổng phải không ạ? Xin chào.” Nam tử cao lớn trẻ tuổi trước mặt nhìn có vài phần quen mắt, sừng sốt vài giây, mới vừa rồi theo kho tư liệu trí nhớ không lồ của mình, cô mới gặp người đàn ông này ở tiệm cà phê gần nhà. Trong nháy mắt, kinh ngạc qua đi, nhớ tới hôm trước cũng là kinh ngạc do phong thái hoàn mỹ của người này, vốn dĩ đây quả thật là một nhân vật tài ba, cảm khái trong chớp mắt, thần sắc lập tức tự nhiên trở lại, vron tay muốn tự giới thiệu, nhưng đối phương chẳng hề có phản ứng gì, Quân Mặc chỉ mỉm cười, thái độ kiêu căng của hân, làm nhân viên trong khách sạn nàng đã sớm hiểu điều này là hoàn toàn bình thường. Nàng lập lại một lần nữa: “Thật vui về được phục vụ ngài!”, sau đó lẳng lặng nhìn vào mặt hân. Ánh mắt trầm tĩnh mà nội liễm, phù hợp với khí chất của hân. Nhưng thật ra thần sắc có chút mệt mỏi, con người thẳng tắp nhìn qua, tựa hồ còn chút đăm chiêu. Hàn Tự Dương phút chốc không hề phản ứng, kỳ thật lại nhớ tới nụ cười ấm áp buổi chiều mới vào đồng kia, hân liếc một cái là nhận ra nàng, cô bé bồi bàn ở tiệm cà phê ngày đó, bung Lam Sơn lên cho mình, hóa ra lại là quản lý khách sạn. Nàng vừa cười với mình, ngọt ngào mà tinh thuần, nhưng hui quanh cô đơn, phảng phất như đóa tường vi, nở bung điểm mỹ, kỳ thực từ lâu gió thu tiêu điều. Hân mỉm cười, cùng Quân Mặc bắt tay, ngón tay hân thon dài hữu lực, ấm áp và khô ráo, Quân Mặc hơi cúi đầu, móng tay hân vuông vức mà sạch sẽ. Trong mấy người bán hàng phía sau có tiếng kinh hô, Quân mặc dẫn đường phía trước, hung hăng trừng mắt nhìn các nàng vài lần, ám chỉ các nàng thời điểm quan trọng không cần háo sắc như vậy, một bên giới thiệu khách sạn: “Chúng tôi có hai phòng suite phù hợp với yêu cầu của ngài, một là phòng tổng thống ở tầng 2, một là phòng danh nhân ở tầng 3, ngài xem rồi quyết định.” Hàn Tự Dương cùng nàng sóng vai đi tới, hơi nghiêng đầu, bên người một cô gái một thân đồng phục xanh đen, thanh âm ôn nhu, làm người ta cảm thấy như một cơn gió xuân. Anh thậm chí còn không thể nói rõ hiểu biết cô, cô của ngày đó cũng không thật thích cười, ngẫu nhiên theo thói quen miệng sẽ cười nhẹ, chung quy vẫn làm người ta cảm thấy có tâm sự. Sự chuyên nghiệp bảo vệ cô rất tốt, mọi người không thể nhìn ra một phần nhân môi. “Hân tiên sinh...”, Quân mặc chần chừ gọi, “Tôi nơi rồi.” Cô âm thầm thông cảm cho nhân viên phục vụ Hàn tổng giám đốc sau này, người lãnh khốc như vậy khó có thể gần gũi, hân là không dễ phục vụ... Nhưng thói xấu lại tinh thần đã, trước mắt người xui xẻo, nên đồng tình chính là mình này. “Được.” Hàn Tự Dương bình tĩnh lấy lại tinh thần, nhắc chân sai bước vào phòng. Hàn Tự Dương tùy ý nhìn phòng khách, thư phòng, ban công, phòng ngủ cùng phòng tắm, không nói câu nào. Quân Mặc đành phải nói: “Hàn tổng, trên lầu còn một phòng danh nhân, ngài có muốn đi xem tiếp không?” “Được, làm phiền cô.” Hàn Tự Dương gật đầu quay ra phía cô nói. Quân Mặc lại dẫn hân lên lầu nhìn một phòng khác. Đây là gian phòng cá nhân Quân Mặc rất thích phong cách, sắc điệu chính trang nhã, đơn giản mà đáng hoàng, tuy rằng so với đẳng cấp cao có vẻ quá đơn giản và nhỏ bé, lại càng thanh thoát mà thực dụng. Hàn Tự Dương đứng ngoài ban công, trước mặt là hồ nước tràn đầy, không khí lạnh băng và ẩm ướt. Quân mặc đứng đằng sau hân, chỉ thấy bóng dáng cao lớn đỉnh nhiên của hân, trong lòng mơ hồ nhớ rõ, trước đây chẳng bao lâu, mình dựa vào một người, cũng có bờ vai rộng lớn như vậy. “Lý quản lý, cô thích phòng như thế nào?” Hàn Tự Dương lơ đãng hỏi, chân mày hơi giương. Quân Mặc lấy lại bình tĩnh: “Nếu là tôi chọn, đương nhiên thích phòng này.” Chỉ là khẽ mỉm cười ngẩng đầu lên nhìn phản ứng của anh, cô nghĩ, một nam nhân độc thân, lại làm ngành sản xuất khoa học kỹ thuật điện tử, tự nhiên thích phong cách đơn giản hơn một chút. “Vậy thì chọn phòng này đi.” Anh gật đầu, khoe miệng hơi hơi giương lên. Quân mặc thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Ngài còn gì không hài lòng không?” Hàn Tự Dương ngồi xuống sofa, nhẹ xoa mi, nhin xuống cảm giác hoa mắt, choáng váng nhẹ sau khi uống rượu: “Tôi dùng phòng này ngay bây giờ.” Vốn là thư ký Trần đến xem phòng, hân tự nhiên lại cảm thấy có chút không thoải mái, dứt khoát muốn một gian phòng nghỉ ngơi. Quân Mặc sừng sốt, gật đầu: “Được, ngài nghỉ ngơi đi, một lát nữa, khi chúng ta đi ra sân khấu nhân viên phục vụ phòng sẽ mang đồ dùng lại đây.” Hàn Tự Dương không nhin được quay đầu lại nhìn, bóng dáng mảnh khảnh kia dường như đã biến mất ngoài cửa. Anh chậm rãi thu hồi ánh mắt, cảm giác thật kỳ diệu.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Quân Mạc đứng trước sân khấu tòa nhà số 4 phối hợp với nhân viên ở đó, cô không dám sơ suất, sắc mặt nghiêm túc nói rõ ràng, rành mạch với đám tiểu nữ sinh, đại nhân vật như vậy thật sự cô đặc tội không nổi ánh mắt mấy cô bé rồi bời, hiển nhiên tâm hoài bất quỷ. Quân Mạc cười lắc đầu, một đường trở lại phòng làm việc, vừa nhìn thời gian, thấy còn lâu mới đến giờ tan tầm, không khỏi hải lòng đứng lên. Cô vốn là một người đơn giản, rất dễ dàng cảm thấy thỏa mãn với mọi chuyện, nghĩ rằng Hứa đại mỹ nhân có lẽ vẫn đang giày da mấy tắc, chạy loạn lên ở khách sạn, mình thật sự rất may mắn khi chính mình nhặt được chuyện tiện nghi, thuận lợi, thuận tiện. Gọi điện thông báo cho trưởng ca tòa nhà số bốn, cẩn thận cường điệu tầm quan trọng của vị khách mới đến, nhớ rõ những lời Từ tổng vừa nói. Sơ qua về tình hình bên dưới, Từ tổng liền phân phó: “Gần đây, Tiểu Hứa còn phải đón một đoàn khách du lịch, cô ấy nói với tôi bận một số công việc bên bộ phận PR, như vậy, hội nghị ra mắt sản phẩm mới của Thụy Minh cũng là cô phụ trách, có được không?” Chuyện này Quân Mạc đã dự đoán được, cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ nói: “Được”. Nhân lúc Từ tổng ngừng lại, cô vội vàng chen vào: “A, bộ phận Phòng có việc gọi, tôi phải đi đây”. Vội vàng ấn phím tắt, Quân Mạc cười khổ ngồi lại ghế trên, ngẩn người một lúc, chỉ hy vọng thời gian qua nhanh chút, sáng sớm cô và Ân Bình đã hẹn nhau đi dạo phố rồi. Vất vả xử lý văn kiện bưu điện gửi đến, nghe một bác khách hàng trách cứ công trường bên ngoài tạp âm quá lớn, ảnh hưởng đến phòng, Quân Mạc thay đồng phục, mặc quần áo bình thường ra cửa sau chờ Ân Bình. Theo quy định, nhân viên không được đi cửa chính, đi ra bằng cửa sau không giống cửa chính, đại lộ rộng lớn, cực kỳ khí thế, lúc nào cũng có vô vàn xe sang mở cửa. Cửa sau là một cái phố ăn vặt nhốn nháo, vừa đi ra khỏi cửa, liền cảm thấy đã hòa mình vào không khí náo nhiệt, khiến cho người ta nhận ra thế gian thật ấm áp làm sao. Cảnh tượng sau đó làm Quân Mạc tròn mắt há hốc miệng, Ân Bình chạy vội đến trên đôi giày cao gót có thể dùng làm hung khí, tốc độ có thể so sánh với Lưu Tường đang vào đoạn nước rút. “Tao nghe nói... Nghe nói... “Ân Bình gục đầu vào vai Quân Mạc, há mồm thở dốc. “Tổng giám đốc Thụy Minh siêu đẹp trai, đúng không?” Cô kiên nhẫn thay Ân Bình nói xong, khỏe mắt không nhìn được công công. “Tin này có đáng tin không thể?” “Đám con gái bên số bốn kia đừng có háo sắc như vậy được không? Tao mà không trừng mắt nhìn mấy đứa thì chắc cả đám đã bị điện giật, hôn mê bất tỉnh rồi.” Quân Mạc nhẹ nhàng băng quơ nói. “Nói nhanh lên xem nào.” Ân Bình mắt kiên nhẫn, hung hăng cắn tay Quân Mạc. “Thì cũng vậy thôi, nếu không phải rất nhiều tiền, thì cũng khí chất khác người thường”. Quân Mạc tách tay cô nằng ra, “Mày xem, cái gọi là người đàn ông độc thân hoàng kim, người nào mà không phải oai qua liệt tảo, trưởng thành được như hần cũng không dễ dàng.” Cô cười, “Bất quá phải nói lại, giám đốc Marketing của bọn họ quả là một soái ca, mày nên tận dụng thời cơ à.” Ân Bình hoài nghi nhìn cô, thấy cô có vẻ không nói đùa, không nhịn được than thở: “Chung thân đại sự của tao đây, mày đừng có lừa tao, vạn nhất chậm trễ nhân duyên tốt đẹp...”. Quân Mạc cười lớn: “Trở thành nhân duyên tốt đẹp của mày từ khi nào vậy? Bây giờ nghiệp vụ của chúng ta cùng Thụy Minh nhiều như vậy, mày cũng thấy mà.” Các cô đi dạo phố rồi đến một quán lẩu nhỏ ăn cơm [ở đây là tiểu phố với tiểu lầu điểm - ko biết làm thế nào để nói dc 2 cái tiểu này đây?]. Theo thường lệ là lẩu Uyên Ương. Quân Mạc thích ăn cay, hồng hồng một mảng dầu ớt, nhìn Ân Bình lú lười. Kỳ thật Quân Mạc là người miền Nam, từ nhỏ có thói quen ăn đồ ăn nhạt, sau đi học đại học ở miền Bắc, không thích ứng được khẩu vị nồng đậm, nhưng bây giờ trở về làm việc, lại thường thường nhớ đến, nhịn không được đến quán ăn một lần rồi nghiện luôn. Ăn uống no nê, cũng không bị gió lạnh ngoài đường dọa sợ, chỉ cảm thấy gió thổi tới mặt rất là mát mẻ. Hai người khoác tay nhau thảo luận nên đi nơi nào dạo phố. Ân Bình đột nhiên dùng ánh mắt đồng tình vô hạn nhìn Quân Mạc: “Biết sao không? Hứa mỹ nhân vừa chạy tới chỗ lão tổng tổ khổ.” Quân Mạc lập tức cảnh giác: “Như thế nào?” “Chính là Mai soái ca kia à, thật khó chơi, đồng điều tây tra vạn hồi, Hứa mỹ nhân bị cũng phải bật khóc, đánh chết cũng không muốn hợp tác với bên dưới lần nữa, may mắn còn vài nhiệm vụ trong tay, chỉ có thể nói bận quá không thể xuống được”. Ân Bình chậm rãi nói, bộ dạng có hút há hể khi thấy người gặp họa. Quân Mạc suy sặc: “Lúc này sao không nói gì?” “Sợ mày mất hứng không muốn ăn”. Ân Bình chậm rì rì nói, “Tao thấy mày áy mà, đừng dạo phố nữa, về tụng kinh đi có vẻ tốt hơn ấy”. [Đại ý là có âm mưu, về nhà tụng kinh tránh tai ương, hxxx] Quân Mạc âm thầm thờ dài, cảm thấy Hứa Ưu cùng Từ tổng có chút không phúc hậu, ngược lại làm ra vẻ thành thoi, nhân hạ: “Tốt xấu gì tao cũng là lão viên công [nhân viên lâu năm], bọn họ còn làm khó được tao sao? Đi, đi dạo phố đi.” Về đến nhà sẽ không thoải mái như vậy, công việc tổng yếu đã làm rồi — đem các gói to nhỏ ném xuống xô pha, cũng không thêm ngoảnh lại sắp xếp gì cả, vội vàng mở máy tính kiểm tra và nhận e-mail bên Thụy Minh gửi, bên trong có tài liệu về phòng nền cô cần biết. Đây nhất định là do ban ngày cô có thói quen cầm cốc, giờ nhìn lại phát hiện rồng tuếch — quên pha cà phê mất rồi. Ngẩng đầu nhìn nhìn lên trần nhà, đêm đã gần khuya, nghĩ lại vẫn là thoi đi, miễn cho mất ngủ. Ngày thứ hai sợ rằng còn phải toàn lực ứng phó. Kỳ thật tập đoàn lớn như Thụy Minh, đoàn đội tinh anh cái gì mà không có. Việc Quân Mạc cần làm chính là tìm cho bọn họ sân khấu thích hợp cùng với đầy đủ các khoản mục chi tiêu. Nghe có vẻ đơn giản, thực sự Quân Mạc bắt đầu hiểu được sự khó xử của Hứa Ưu. Thụy Minh cần thận đến mức ngay cả vị trí để xe của một người cũng phải tính toán, Quân Mạc liền theo các khâu điều động nhân viên, đề dăng cho tới chức phó hợp. Mã Sơ Cảnh quả là một người dễ làm việc chung, Quân Mạc bận rộn công tác nhiều như vậy cuối cùng cũng có chút thoải mái. Thời điểm này làm việc qua thư có chút khắc nghiệt, nhưng dù sao cũng coi như là thanh niên ưu tú [nguyên văn: Dương thanh niên - thanh niên như ánh mặt trời], làm việc nhiều, cũng thường hay chuyện phiếm, trêu chọc/nói đùa. Hai người phối hợp ăn ý, sau hai ngày đã ra được kế hoạch sơ thảo, cụ thể nơi nào làm sân bãi cũng đại khái xác định. Quân Mạc cười hỏi: “Anh định lúc nào đưa cho boss xem qua?” “Boss của chúng tôi đâu có quản?” Mã Sơ Cảnh miễn cưỡng gấp laptop lại, “Đừng nóng vội, ít nhất cũng phải sửa lại bảy, tám lần nữa.” Quân Mạc thờ dài, cùng Mã Sơ Cảnh nói lời từ biệt rồi về văn phòng. Phòng làm việc tòa nhà số bốn điện thoại tới: “Lí quản lý, Hàn tổng đang ở phòng.” Theo lý mà nói, sau ba ngày, với khách VIP phải gọi điện thoại đáp lễ, trung cầu ý kiến. Quân Mạc lên tiếng, ấn số nội bộ của khách sạn. Cô không nghĩ tới mình lại có chút hồi hộp — trong nháy mắt cảm thấy chính mình thật buồn cười, sớm đã qua cái tuổi háo sắc từ lâu mới đúng, nhưng chẳng biết tại sao nhớ tới đôi mắt đen nhánh tinh lượng kia, lại cảm giác như không thấy đấy. Thanh âm bên đầu kia điện thoại tựa hồ có chút mệt mỏi, khàn khàn: “A lô?” Quân Mạc vội vàng chuẩn bị tinh thần, liền tiếp theo phản xạ có điều kiện nói ra, thật là nhất cổ tác khí [một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm]: “Xin chào Hàn tổng, chúng tôi muốn trung cầu ý kiến của ngài về thái độ phục vụ của khách sạn một chút. Xin hỏi ngài vào ở có hài lòng không?” Hàn Tự Dương dựa vào xô pha, không tập trung trả lời: “Rất tốt.” Anh cũng không phải là người hay xét nét, để ý đến mức đó. Quân Mạc thở ra, giọng điệu cũng thoải mái hơn: “Cảm ơn ngài. Nếu có ý kiến gì, ngài có thể trực tiếp yêu cầu tổng đài chuyển cho tôi, chúng tôi sẽ dành sự phục vụ hết sức chu đáo cho ngài. Đã quý rầy ngài rồi...” Cô đang định nói tạm biệt, đầu bên kia điện thoại lại lẳng lẳng mở miệng hỏi: “Xin hỏi cô là...?” Quân Mạc sững sốt, đành phải nói: “Tôi là Lý Quân Mạc. Tôi đã đưa ngài đi nhận phòng hôm trước.” Lời vừa nói ra khỏi miệng, bỗng nhiên cảm thấy có chút dư thừa, người như vậy, làm sao có thể nhớ chuyện này. Hàn Tự Dương thu hồi sự chú ý vẫn đặt tại laptop này giờ, khỏe miệng xuất hiện nụ cười như có như không, thần nhiên nhấn mạnh: “Xin chào, Lí quản lý. Tôi rất vừa lòng với sự phục vụ của khách sạn các cô.” Tòa nhà Thụy Minh. Mã Sơ Cảnh không chờ thư ký thông báo cho tổng giám đốc, đi thẳng vào. Hàn Tự Dương mặc áo sơ mi trắng, nói lỏng cổ áo, cúi đầu xem tài liệu. “Lão đại, dạo gần đây sao anh lại rảnh rỗi thế? Ngay cả việc của phòng Marketing doanh tiêu anh cũng phải nhúng tay?” Hần châm chọc cười cười, “Những việc nhỏ như vậy, ngay cả tôi cũng lười quản, anh lại có hứng thú?” Hàn tự Dương buồm bút, gật gật đầu: “Không sai, chuyện này tôi có quan tâm.” Mã Sơ Cảnh không để ý đến lời nói của anh, giọng điệu vẫn như cũ: “Chúng tôi với sân khấu có yêu cầu đặc biệt, anh như vậy, chúng tôi đã ký hợp đồng với công ty người mẫu giờ phải làm sao?” “Chuyện này chỉ có

một lần.” Hàn Tự Dương im lặng nói, dựa vào lưng ghế đen rộng rãi đằng sau, tựa hồ có chút không kiên nhẫn. Mã Sơ Cảnh còn muốn nói nữa, Hàn Tự Dương đã chuyển đề tài: “Nói như vậy, cậu tự nhiên không có phần nản gì với lần hợp tác này? Thật là kỳ lạ đấy.” Mã Sơ Cảnh thờ ơ hất ra: “Mặc kệ nói như thế nào, về sau cuối cùng cũng vẫn không nên làm như vậy — chúng tôi rất khó làm.” Tiếp đó, nặng nề nghiêm sắc mặt, “Lần này người phụ trách khách sạn thật có khả năng, cô bé này rất nhanh nhẹn.” “Hử?” Hàn Tự Dương nhướn mày, trong giọng nói hừng hực đạo. “Anh cũng biết hả? Lí quản lý, là hôm đó người đưa anh đi nhận phòng.” Mã Sơ Cảnh đứng lên, “Tôi phải đi thôi.” Tới cửa không quên quay đầu hung hăng nói: “Chỉ lần này thôi đấy nhá, hy vọng lần sau anh không tự tiện can thiệp, sắp đặt chuyện bên dưới nữa.” Hàn tự Dương nhìn cậu đóng sầm cửa, nhẹ nhàng lắc đầu. Chuyện mất, tựa hồ nhớ tới mới đây thường ở khách sạn gặp được cô gái ấy — hoặc khoác túi đi làm, gặp mình thì mỉm cười chào hỏi; hoặc ngẫu nhiên đến kiểm tra phòng chạm mặt ở hành lang, trùng hợp anh thấy cô nửa đứng nửa ngồi kiểm tra thăm, quay nửa đầu nói với nhân viên đứng đằng sau điều gì đó, giọng điệu nhẹ nhàng, thần sắc lúc ấy còn thật sự chuyên chú. Vì thế đột nhiên cảm thấy tâm tình vô cùng tốt. Ngày vẫn như trước bận rộn, Quân Mạc cũng rất thích. Thời điểm nghỉ ngơi, ngoại trừ tiệm cà phê, cô tự hồ không có chỗ nào để đi, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào cửa sổ, mặc cho tất cả suy nghĩ bao vây chính mình. Như vậy còn không bằng vội vàng vàng làm việc, về nhà nằm xuống giường là ngủ, ngay cả mơ cũng giống như bị hang tới bận rộn, mệt mỏi hút đi, mở mắt ra là một ngày mới. Một buổi sáng, có người đưa ra ý tưởng có thể để một mô hình đặc biệt xuất sắc đặt ở ngoài trời, như vậy bên trong rộng rãi hơn mà cũng rất sáng tạo. Quân Mạc liên tục lắc đầu, với Thụy Minh vốn định chuẩn bị hội nghị công bố phong cách thanh lịch có chút ý kiến, cảm thấy không phù hợp với điện thoại di động đơn giản, hiện đại, Quân Mạc theo kế hoạch của mình nói cho Mã Sơ Cảnh, nhị hào lâu là thương vụ lâu, phong cách thiên hướng Bắc Âu sắc lạnh, hẳn là khi kết hợp với di động sẽ bổ sung cho nhau rất tốt. Mã Sơ Cảnh nhún mày, về mặt cực kỳ nghiêm túc, cùng bình thường khác hẳn, vừa rồi cũng không ngừng đầu phản đối đề nghị lúc trước, một chút tình cảm cũng không có: “Lộ thiên? Buổi tối lâu như vậy anh cho một đám khách ăn không khí đi?” Anh nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn Quân Mạc, “Lí quản lý, bây giờ đem toàn bộ người đang chuẩn bị ở đây, chúng ta đi nhìn xem sửa đại sảnh nhị hào lâu làm công trình hội trường có thể lớn chừng nào.” Quân Mạc gọi cho bộ phận công trình, đứng dậy lấy áo khoác, “Vây đi thôi.” Đoàn người đi lại vội vàng, đuổi tới nhị hào lâu, lập tức bắt đầu làm việc. Hàn Tự Dương vừa mới lái xe qua, liền dừng lại theo họ vào nhị hào lâu. Mã Sơ Cảnh vốn đứng ở cửa, cùng một bác nào đó ở bộ phận công trình thấp giọng thảo luận, bỗng nhiên phía sau có tiếng chào hỏi, mới quay đầu lại, nhếch miệng cười nói: “Hàn tổng, thế nào lại đến đây?” Hàn tự Dương về mặt thoải mái, “Cậu có thể cho rằng tôi ở đây giám sát, Mã tổng giám, nếu cuối cùng hiệu quả không tốt, cậu tốt nhất chuẩn bị đi cơ sở rèn luyện một chút.” Anh sâu xa nhìn bốn phía xung quanh, hướng Lí Quân Mạc ở phía xa đi tới. Lí Quân Mạc đang cùng trưởng ca nhị hào lâu thấp giọng bàn bạc việc bố trí phòng cho khách, đột nhiên thấy sắc mặt cô ấy kỳ quặc, vội vàng quay đầu, phía sau người đàn ông tuổi chừng mà ôn hòa, hướng chính mình chào hỏi: “Lý quản lý.” “Xin chào Hàn tổng!” Quân Mạc vội vàng đáp, “Chúng tôi đang vội vàng bố trí sân khấu. Ngài có việc gì sao?” Mấy ngày nay, nghiệp vụ với Thụy Minh không ngừng, thật ra bọn họ rất hay chạm mặt, cũng coi như có chút quen biết. “Tôi gặp, tiện thể đến đây nhìn xem. Vây và cho mọi người rồi.” Hàn tự Dương hướng trưởng ca phía sau gật đầu chào hỏi, Quân mạc liếc nhanh một cái, phía sau về mặt trưởng ca Tiểu Trương đã ứng đo. “Đây là công việc của chúng tôi, không vây và.” Cô cười. “Hôm nay không phải ngày nghỉ sao?” Hàn Tự Dương tựa hồ lơ đãng hỏi, “Các cô cứ liều mạng như vậy, Từ tổng hẳn nên thưởng nhiều hơn nhì.” Quân Mạc không hiểu, ánh mắt lấp lánh, cười giải thích: “Chế độ nghỉ ngơi của khách sạn cùng ngành khác không giống nhau, có việc thì dù thế nào cũng phải làm, đợi đến khi rảnh rồi mới nghỉ phép. Đã thành thói quen của mọi người rồi.” Hàn Tự Dương hơi hơi cúi đầu lắng nghe, rất chăm chú: “Việc xong rồi tôi mời mọi người đi ăn một bữa.” Quân Mạc sững sốt, chợt cười nói: “Vây thật tốt quá, tôi thay mặt mọi người cảm ơn Hàn tổng.” Mắt thấy anh rất phong độ rồi đi, bên tai Tiểu Trương hô nhỏ: “Trời ơi...” “Em hoàn hồn đi! Em có biết biểu hiện lúc này của em thật sự rất ngốc không?” Quân Mạc có chút không kiên nhẫn gõ gõ cô. Lúc này, cửa lớn mở ra, dẫn theo từng đợt gió lạnh, ngón tay cô đã lạnh băng. Tiểu Trương ừ ừ: “Không phải đâu? Lý quản lý, sao chị lại không khăn trang a?” “Một đám mây đứ đứ này, toàn là Từ Mã Chiêu chi tâm, dù sao chị cũng không có ý đồ gì với anh ta.” Cô cười toét miệng với Tiểu Trương, dưới mắt người khác, toàn là bí hiểm. Lại là một đêm đầy sao, kỳ thật cũng không phải đã khuya. Phía nam chính là như vậy, vào đông, trời liền sập tối thật nhanh, chung quy vẫn làm cho người ta muốn thời tiết ấm lại mơ tưởng đến việc làm tở trên chiếc giường ấm áp. Quân Mạc kiệt sức ra khỏi khách sạn, tự hỏi buổi tối nên ăn cái gì. Trải qua cô kẻ mặc cả, Từ tổng rút cuộc ở hội nghị thường kỳ tuyên bố bởi vì quản lý Lý Quân Mạc quá bận rộn cùng Thụy Minh bàn bạc, thời gian này không cần trách nhiệm. Như vậy, mỗi ngày cuối cùng cô cũng có thể về nhà — kỳ thật trong nhà cũng không có cái gì, chính là cảm thấy an tâm, giống nhau có thể đem hết thảy công việc cùng bộ mặt giả dối vứt ở ngoài cửa, không kiêng nể gì dung túng chính mình. Cô vẫn sai bước, coi như là biểu hiện giả dối cũng tốt — sai bước dài sẽ làm chính mình tràn đầy năng lượng. Mắt thấy ga tàu điện ngầm không còn xa, Quân Mạc phấn chấn tinh thần, bên người một chiếc xe màu đen có chút quen thuộc vô thanh vô tức dừng lại. Quân Mạc chần chừ dừng bước. “Sao khéo vậy? Cô về nhà sao? Để tôi đưa cô về nhà.” Người đàn ông trên xe bước xuống, tà tà dựa vào cửa xe, nói đơn giản. Quân Mạc vốn muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ tới việc có thể bị người ép dẹp lép như tờ giấy trên tàu điện ngầm dày đặc, rút cuộc vẫn quyết định lên xe, một bên thoải mái nói: “Thật sự là khéo.” Cô không ngừng nói ‘cảm ơn’, tiến vào trong xe. “Lý quản lý, ăn tối chưa?” Hàn Tự Dương nhìn phía trước hỏi. “Vâng...” Quân Mạc cũng đáp, sau một lúc lâu mới nói: “Hôm nay hơi muộn, không kịp ăn ở căn tin nhân viên.” “Cùng làm việc một chỗ với Sơ Cảnh sao?” “Đúng vậy.” “Sơ Cảnh sao lại thế? Làm muộn như vậy, cũng không mời cô ăn cơm.” Hàn Tự Dương mặt mang ý cười nói. “Không liên quan đến anh ta, Mã tổng giám đã hẹn trước với bạn gái, anh ta nói xin lỗi với tôi rồi. Nói đi nói lại, đây đều là phân công việc của chúng tôi, anh ta không có lý do gì phải giải quyết chuyện ăn cơm của tôi cả.” Quân Mạc còn thật sự giải thích, cô quay đầu lại nhìn anh, lúc này nhìn lại sừng mặt anh, ánh mắt sáng tỏ. “Gần nhà có quán ăn không? Tôi cũng chưa ăn cơm, cùng nhau ăn đi.” Hàn Tự Dương nói, liếc liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh, về mặt hiện lên sự khó xử. “Bây giờ, có lẽ mọi chỗ đều chật ních hết cả rồi.” Quân Mạc nhún mày nói, sau đó có xán lác đề nghị: “Nếu không liền đi KFC đi?” Hàn Tự Dương chậm rãi quay đầu nhìn cô, trong đôi mắt sáng ngời tràn đầy ý cười, “Tiểu thư, tôi từ nước Mỹ trở về, nhìn thấy Fastfood đều đi đường vòng.” Quân Mạc le lưỡi, rất nhanh nói câu “sorry”. Sau đó cô thuận miệng nói: “Tôi vốn có dự định về nhà nấu mì ăn...” Trong mắt Hàn Tự Dương tựa hồ có tia sáng lóe ra, “Tốt.” Quân Mạc nháy mắt mấy cái, không rõ ý tứ của anh. Vì thế anh mỉm cười, tiện thể một hơi nói luôn: “Cũng đã lâu rồi tôi chưa ăn mì sợi ở nhà, như vậy cũng đành làm phiền cô vậy.” Đại não Quân Mạc ngay tức khắc tiếp nhận thông tin, cô nuốt xuống một ngụm nước miếng, thuận tiện nuốt vào một câu: “Là mì ăn liền a...” Dọc đường đến cửa hàng tiện lợi, Quân Mạc hơi hơi mở miệng, tốt xấu có thể đi xuống mua vài thứ ăn cho no bụng. Hàn Tự Dương rất nhanh nhìn cô một cái hỏi: “Muốn mua này nọ sao?” Cô không nói tiếng “Vâng” Vì thế không còn cách nào khác, anh nhìn vạch kẻ đường tìm một chỗ đỗ xe. Cùng tiến lên tầng, Quân Mạc chậm rãi mở cửa, nói: “Mời vào.” Hàn Tự Dương cảm áo khoác trong tay, hai mắt lướt qua sảnh nhà ở khu vực huyền quan (3), chỉ có một đôi giày, hiển nhiên chủ nhân rất ít khi tiếp khách tại nhà. Hàn Tự Dương ngồi trong phòng khách xinh xắn, hơi hơi đánh giá gian nhà trọ nho nhỏ. Rất có phong cách điển viên ấm áp, có lẽ cô yêu thích màu vàng nhạt, khiến cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng, khoan khoái. Phòng khách thông với phòng bếp, có thể thấy cô ở phòng bếp lần qua lộn lại tìm kiếm cái gì, tựa hồ có chút lúng túng — anh nghĩ tới vừa rồi ở ngoài khách sạn nhìn thấy cô một mình một người về nhà, liền như vậy bắt tri bắt giác đem xe đứng trước mặt cô, nguyên bản chính là muốn đưa cô đi một đoạn đường, sau lại đùa cô, cũng rất không có đạo lý theo cô lên đây — sau đó, ánh mắt của anh dời về phía bàn ăn nhỏ trắng ngà, trên đó là một bình sò cúc (4) nho nhỏ, mới nở khe khẽ, dưới bình hoa là một khung ảnh thủy tinh bình thường. Anh chậm rãi, thong thả đi qua, cầm lấy khung ảnh, trong ảnh chụp không chỉ có một mình cô — khi đó cô buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt so với hiện tại ngọt ngào hơn một ít, về mặt xán lạn nhìn người nam sinh bên cạnh, đuôi lông mày tràn đầy hạnh phúc. Bên cạnh cô, chàng trai khí chất ôn hòa, cũng đang cúi đầu nhìn, ánh mắt sùng ái, yêu chiều. Anh ung dung, tình tứ nhìn một lúc lâu, đến tận khi nghe được Quân Mạc ở sau người nhắc nhở: “Hàn tổng...” Hàn Tự Dương quay người lại, mỉm cười nhìn cô: “Là lúc cô đang học đại học sao?” Quân Mạc liếc liếc mắt một cái cười: “Lúc đó tôi rất béo phải không?” Hàn Tự Dương quay đầu lại nhìn thoáng qua: “Uhm, khi đó vừa vặn, hiện tại lại rất gầy.” “Ai, lúc vui vẻ, hạnh phúc thật sự có vẻ rất dễ béo.” Cô nói rất nhanh, nửa thật nửa giả. Quân mạc hiển nhiên

không muốn nói đến đề tài này, cô giờ hai tay lên, đưa mi ăn liền ra hỏi: “Tôi thật sự nên nói thật – hỏi trước một chút, cuộc sống lưu học sinh của anh có phải với mi ăn liền sinh ra bóng ma không?” Hàn Tự Dương không nhìn được bật cười. Quân Mạc đem ba gói mì còn sót lại nấu cùng, đưa cho Hàn Tự Dương một cái bát lớn nhất, sê hơn một nửa mì sang, bưng một bát đầy lên. Hàn Tự Dương nói lời cảm ơn, cũng không khách khí bắt đầu ăn. “Cô có vẻ rất thích uống cà phê ở dưới lầu?” Anh buông bát xuống hỏi. “Uhm. Ngày đó thật khéo. Sao anh cũng đến nơi này?” Quân Mạc cũng nhớ tới tình hình hôm đó, gật đầu. “Chờ một người bạn.” Hàn Tự Dương nói đơn giản, nhìn nhìn thời gian, mỉm cười. Bữa ăn này vốn hơi muộn, hai người ăn rất nhanh. Quân Mạc có chút buồn cười nhìn Hàn Tự Dương đem nước canh cũng uống hết, không khỏi nói: “Nếu Từ tổng mà biết chuyện này thì thật là nguy, ông ấy nhất định nói tôi chậm trễ khách quý.” Đợi đến lúc thu dọn đồ ăn xong thì cũng là lúc thấy thật mệt mỏi, ủ rũ. Quân Mạc cố gắng đi rót nước cho Hàn Tự Dương, anh ngăn cô lại: “Không cần phiền toái, cô nghỉ sớm đi, tôi phải đi rồi.” Quân Mạc cũng không khách khí, đưa anh tới cửa. Người đàn ông trước cửa, đôi mắt bức thiết/ khẩn thiết, bạc môi khẽ nhếch, tựa hồ còn có chuyện muốn nói. Quân Mạc cảm thấy chán chường mệt mỏi, hơn nữa ở cửa nhà – nơi này, cô không có thói quen đeo mặt nạ, cô cười nói: “Hàn tổng, thật sự không cần cảm ơn tôi, chỉ là thức ăn nhanh thôi mà, tôi mời được.” Hàn Tự Dương cúi đầu mỉm cười, “Uh, hương vị ngon lắm” Anh nghĩ nghĩ, thêm vào một câu: “Ngủ ngon.” Khoảnh khắc xoay người, Quân Mạc cảm thấy hình như gặp ảo giác, màu sắc của anh, lảng động lại, như sâu không thấy đáy. Cà phê Ireland. Irish coffee loại đồ uống nóng có pha rượu whisky đặc trưng của Ireland. Irish Coffee được kể là do người quản lý của một nhà hàng tại sân bay Foynes ở miền Tây Ai-len chế ra. Để đón tiếp nhóm khách người Mỹ trong mùa đông khắc nghiệt năm 1940, ông Joe Sheridan đã sáng kiến đồ thêm rượu Whisky và ly cà-phê nóng. Đám khách rất thích thú và muốn được biết liệu họ có phải đang uống Cà-phê Brazil không. Ông Joe nói rằng họ đang uống Cà-phê Ai-len. Phải mất mười năm sau Irish Coffee mới được phổ biến rộng rãi qua chương trình quảng cáo của Cơ quan Du lịch Ai-len, có nguồn thì cho là chính Cơ quan này đã chế ra Irish Coffee.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Có người nói, đây là loại cà phê thích hợp với tình yêu ôn nhu điềm đạm. Có đôi khi, tư vị của tình yêu, cùng loại với chờ đợi – mạch lạc rõ ràng ba tầng: bơ mới mẻ, cà phê nóng bỏng, đường cát thô ráp. Có biết không? Thời gian là như thế, chậm rãi trôi đi mất, chuẩn xác mà ôn mỹ. Nhớ kỹ, không nên quý. Thư ký của tổng giám đốc Thụy Minh, không giống công ty khác – mạnh mẽ vang dội đồng thời, luôn không quên trang điểm cho mình xinh đẹp giống như thiên tiên vậy. Hàn Tự Dương từ trước đến nay tôn kính gọi chị là Trần tỷ, một phụ nữ gần năm mươi tuổi, không có ý định giấu đi vết chân chim nơi khóe mắt, mỗi ngày đều một bộ tây trang xám tinh tế mà không vượt qua khuôn phép, nhanh nhẹn, gọn gàng làm tốt công việc được giao. Mà trong cuộc sống, cũng chỉ có chị, đối đãi với cấp trên cẩn thận, tỉ mỉ như với con mình. Trong công ty tuổi trẻ tràn ngập sức sống như thế này, tựa hồ chỉ có chị là nghiêm chỉnh mà hợp lễ nghi, tỷ như Mã Sơ Cảnh, một lần xông vào văn phòng, suốt một tuần sau đó không dám một mình đi lên tìm tổng giám đốc, liên tục ai thán “Ánh mắt Trần tỷ có thể giết người.” Thường thì cứ đúng chín giờ hàng ngày, Trần tỷ sửa sang văn kiện bưu điện gửi tới cùng nhật trình đưa cho sếp xem qua. Vừa vào cửa, mây liền nhui lại, tay trái Hàn Tự Dương phủ ở vị trí dạ dày, một tay lật xem một chồng văn kiện lớn, ánh mắt hơi hơi mị lên. Không cần phải nói cũng biết là bệnh dạ dày lại tái phát, Trần tỷ buông văn kiện, quen thuộc đi đến văn phòng phía bên phải, đứng trước tủ, thấp người cúi xuống rút một ngăn tủ ra. Chị đem thuốc dạ dày cùng một ly nước ấm đặt trước mặt Hàn Tự Dương, dùng việc chung, mở miệng quở trách: “Hàn tổng, hôm qua cậu làm đến mấy giờ? Không phải tôi đã nói cậu không được ăn mì ăn liền nữa sao? Cậu lại lười rồi đấy, có thể gọi điện thoại đến phòng bếp làm đồ ăn khuya cho cậu cơ mà?” Hàn Tự Dương ngẩng đầu, hơi hơi cười khò: “Tôi biết.” Trần tỷ hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái, “Bất luận theo công theo tư, tôi cũng không tán thành cậu ở khách sạn. Nếu tổng bộ quyết định dời lại đây, cậu cũng nên mua nhà.” Trước kia khi chị nói vậy, Hàn Tự Dương luôn nghe tai này ra tai kia, hôm nay lại buông văn kiện trong tay xuống, tựa hồ hơi hứng thú. Sau một lúc lâu, anh nhướn mày, thần nhiên nói: “Cũng tốt, vậy chị giúp tôi xem một căn đi.” Quân Mạc ngẫu nhiên vẫn là ở khách sạn gặp được Hàn Tự Dương, cô mỉm cười thăm hỏi, đôi phương cũng luôn hướng cô gật đầu mà cười. Hiển nhiên một đêm hai người ăn tối cùng nhau kia cũng không có ảnh hưởng đến cái gì, trong lòng Quân Mạc cảm thấy thoải mái không ít, cuộc sống của mình với những người như họ có chút dây dưa không rõ ràng, chẳng phải bản thân sẽ thành mấy ngòi sao nổi tiếng mình vẫn thường đọc tin la cái giải trí hay sao. Mấy ngày này, đối tượng công tác, ăn cơm của nàng đổi thành Mã Sơ Cảnh, cũng không phải không đúng. Người này chỉ cần không làm việc, liền hoàn toàn giống sinh viên, ba hoa, bảnh chọe, cũng thích buồn chuyện. Việc này cũng tốt, Quân Mạc cũng không buồn nghĩ, vì sao mỗi người đều hoài niệm thời gian còn đi học, rất có thể là vì đó là thời gian vĩnh viễn không thể trở lại mà thôi. “Làm việc cùng với tôi có phải luôn cảm thấy tràn đầy năng lượng phải không?” Mã Sơ Cảnh không biết ngượng nói, theo Quân Mạc ngồi xuống. “Ừ, chính xác là như vậy.” Quân Mạc trừng mắt nhìn, mang theo châm chọc, không phải không có chút chờ đợi nói: “Biết nguyện vọng sắp tới của tôi là gì không? Chính là không muốn nhìn thấy cậu – thời gian ngủ ba ngày nay của tôi gộp lại còn chưa tới mười hai tiếng đâu. Lại nói tiếp, cậu thật sự đã tiêu hao quá nhiều năng lượng của tôi rồi đấy.” “Ai, Quân Mạc, vậy cậu thực sự nên đi tìm bạn trai đi thôi, khi kết hôn sinh con, sẽ muốn kiểm càng ngày càng nhiều tiền, làm sao có thời gian rảnh rỗi oán trách tôi?” Mã Sơ Cảnh cúi đầu ăn canh, “Một bó tuổi rồi mà vẫn còn độc thân, tâm lý cậu có chướng ngại hay thời thơ ấu có bóng ma?” Quân Mạc cười lạnh, nghĩ nghĩ cậu ta lại là người xem qua “Vô lâm ngoại truyện” đây, nàng đáp lại giản đơn, hữu lực/mạnh mẽ: “Cậu lại cùng tôi múa mép khua môi, ngày mai tôi lại xin điều thư ký tổng kinh đến đây trợ giúp công việc.” Nói xong cô không nhìn được muốn cười, thư ký tổng kinh là Ân Bình, ý đồ với tiêu soái ca, người đi đường cũng biết. Nói đến Tào Tháo, giấy tiếp theo, quả nhiên thấy Ân Bình từ xa đi tới, ngồi trước mặt hai người. Quân Mạc vội gấp đến độ bới mấy miếng com, xoay người bước đi: “Hai vị chậm dừng.” Mã Sơ Cảnh đôi mắt mở thật to, cứ như thu thủy ai oán: “Tôi có như vậy khiến người ghét sao?” Quân Mạc nhìn cười: “Chúng ta đều là thanh niên tài tử, thời gian là tiền bạc a.” Thời gian nửa tháng nhoáng một cái mà đã qua, thư mời dần dần từng bước được gửi, từ giới truyền thông cho tới khách mời, Quân Mạc cảm thấy mi nần nhìn hết thấy gọn gàng, ngăn nắp. Cứ như vậy làm cho người ta không có cảm giác gì về thời gian, kỳ thực nó vẫn chậm rãi trôi qua, chỉ thấy mỗi phút trôi qua đều không làm xong việc, mỗi phút tiếp theo lại đã có sắp đặt hợp lý rồi. Một ngày trừ bị thật lâu, Quân Mạc đi tới hậu trường, đột nhiên cảm thấy hoa mắt – người mẫu xinh đẹp tập trung, cốt cảm tinh tế, loại tình cảnh này Quân Mạc ứng phó không nổi, tình nguyện chuyển sang xem xét chính xác, xác thực hiện trường một lần nữa, cẩn thận kiểm tra thứ tự chỗ ngồi của khách, thậm chí bộ phận an ninh cũng không ngừng gọi điện thoại hỏi vị trí đỗ xe của khách. Thời gian chuẩn bị càng lúc càng ngắn, trong lòng dù sao cũng cảm thấy mất bình tĩnh, khiến mọi người có cảm giác bất an, dường như lúc nào cũng như đã quên khâu nhỏ chi tiết nào đấy. Mã Sơ Cảnh đã sớm chạy trốn không thấy bóng dáng, nhân viên còn lại trên hiện trường cùng chính mình giống nhau, trước mặt mỗi một, đi tới đi lui một cách máy móc, ước chừng ngay cả một manh mối cũng không thể tìm ra. Quân Mạc đứng ở giữa một đám nhân viên Nam Đại, kiểm tra quần áo cùng cách trang điểm, đột nhiên một cô bé lấy khuỷu tay húc bạn: “Nhìn kia.” Cô cũng quay đầu lại, Hàn Tự Dương cùng một cô gái cực kỳ xinh đẹp theo cửa bên bước vào, cô không khỏi ngoái đầu lại nhìn Tiểu Lương. Tiểu Lương hướng cô le lưỡi, hiển

nhien ký ức về người khách đêm đó hãy còn mới mẽ. Liễu Khuynh Nhã mặc váy dài, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác xám, vóc người càng có cảm giác tinh tế, cao gầy, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Hàn Tự Dương, có thể thấy được hai người rất thân thiết, dung mạo có chút Âu hóa lúc này mang màu sắc ôn nhu, thấp giọng nói mấy câu, hơi hơi ngừng bước chân: “Em về phía sau đi.” Hàn Tự Dương gật đầu: “Lát gặp lại.” Mới đi được chốc lát, đúng lúc gặp Mã Sơ Cảnh, không khỏi cười nói: “Mã tổng giám không thích em” Hàn Tự Dương cười cười: “Cậu ta vẫn thế, em không cần để ý đến cậu ta.” Anh nhìn theo Liễu Khuynh Nhã đi xa. Cũng xoay người, ánh mắt liếc mắt nhìn xung quanh, lập tức đổi mắt chuyên chú nhìn phía góc. “Hàn tổng.” Mã Sơ Cảnh luôn xuất quỷ nhập thần, đột nhiên xuất hiện bên người, theo thói quen, “Nếu là như thế này, tôi có thể lý giải vì sao muốn đổi người mẫu.” Mã Sơ Cảnh khoe miệng ái muội cười, ánh mắt nhìn về phía hậu trường. “Cậu tổ chức mọi việc tốt rồi?” Anh không để ý tới “ngôn ngoại chi ý” của Mã Sơ Cảnh. “Không sai biệt lắm đâu.” Mã Sơ Cảnh có chút không yên lòng nhìn thoáng quá, bước nhanh bỏ đi, “Tôi đi xem Quân Mạc bên kia.” Xung hô vô cùng thân thiết như vậy, đột nhiên làm Hàn Tự Dương nhũn mảy. Mã Sơ Cảnh đến giữa một đám nữ sinh, miệng cười cười. Hôm nay, về ngoài tất cả nhân viên đều vượt yêu cầu, nhẹ nhàng, trong sáng, giàu kinh nghiệm, Quân Mạc thối lui vài bước: “Đến, mời Mã tổng giám kiểm tra một chút, xem đã chỉnh sửa ổn thỏa nào.” Cô cười, kéo tay Mã Sơ Cảnh, “Nếu không, chúng ta cùng vỗ tay hoan nghênh Mã tổng giám phát biểu?” Cô trêu chọc Mã Sơ Cảnh, Mã Sơ Cảnh cũng ha ha cùng cười với mọi người. Điện thoại trong tay Quân Mạc chợt rung, liền đi qua một bên nghe điện thoại. Lại là bộ phận an ninh, mấy người bên truyền thông mới đến yêu cầu tăng số người vào bàn. Quân Mạc cầm điện thoại nhìn xung quanh, muốn tìm Tiểu Trần bộ phận PR của Thụy Minh, danh sách truyền thông đều là do chính bên Thụy Minh lập, cũng không phải trong phạm vi cô có thể tự quyết định. Nhìn quanh một vòng, không tìm thấy, liền rất nhanh báo một dãy số, để cho bọn họ tự liên hệ. Tắt điện thoại, mới giật mình, hóa ra có người đàn ông vẫn đứng bên người này giờ, vậy mà lại là Hàn Tự Dương, ánh mắt anh vẫn chưa nhìn cô, chỉ là nguyên lại hai người lại đứng gần nhau như vậy, cô cuống quýt lùi từng bước, suýt nữa không đứng vững: “Hàn tổng.” “Cẩn thận.” Anh đưa tay đỡ lấy tay cô, nhưng không bỏ ra ngay, một khắc như có như không kia, Quân Mạc chỉ cảm thấy thật xấu hổ. Anh rút tay về, một màn thoáng qua kia, khi cô ở cùng đồng nghiệp, sẽ không như thế này, vĩnh viễn ôn ngôn lịch sự, tao nhã, thể hiện là người phụ nữ chuyên nghiệp. Nương theo ánh đèn ở đại sảnh, anh nhìn kỹ cô, mỉm cười hướng cô hỏi: “Mệt lắm phải không?” Cô quả thật mệt chết đi, vành mắt thâm quầng dùng mỹ phẩm che đi cũng không giải quyết được vấn đề. Quân Mạc che giấu cười: “Hoàn hảo. Có cần tôi đưa anh đi kiểm tra xung quanh một chút không?” Anh lắc đầu, ánh mắt trong suốt, sáng rực nhìn cô – Quân không biết có phải bị ảo giác hay không, cảm thấy kinh tâm, vội vàng rời đi: “Tôi có việc khác phải đi đây.” Anh nhìn bóng cô, tâm trạng trầm xuống, dường như trong khung cảnh bận rộn này, mọi sự đã thông suốt, anh không nhìn được nỗi buồn cười: lẽ nào, cô vẫn cho rằng anh có thể tùy tiện yêu cầu đến nhà một phụ nữ độc thân ăn cơm? Nhưng mà lúc này Quân Mạc cũng không có thời gian tự hỏi loại vấn đề này, điện thoại không ngừng reo, tựa hồ là một loại ma pháp, giúp rút ngắn thời gian, chờ cô phục hồi lại tinh thần – cửa hội trường đại sảnh trong giây lát mở ra, các vị khách của Thụy Minh bắt đầu vào bàn. Mà ánh đèn flash loang loáng vẫn không ngừng đuổi theo người đàn ông ở giữa. Có chút hỗn loạn như vậy là trường hợp đã được dự đoán trước, như thế mới có thể chính thức bắt đầu giới thiệu sản phẩm mới, marketing long trọng mở màn. Hàn Tự Dương mặc âu phục Ý may thủ công sẫm màu, hai tay đút túi, trầm tĩnh như nước nhìn xung quanh, không ngừng có nhiếp ảnh gia lớn tiếng hô “Hàn tổng”, cũng có phóng viên ở một bên đặt câu hỏi – anh cũng không phải ngôi sao giải trí, không có ý định lấy lòng giới truyền thông, chỉ là hơi hơi khóa mí, đi một bước về phía trước – diện mạo kia, đã vượt qua vẻ anh tuấn đơn thuần. Quân Mạc đứng ở góc nhìn, lặng lẽ không tiến động, bỗng nhiên đầu óc mơ màng. Cô nghĩ, thì ra chính mình thật sự cho tới bây giờ cũng không là “sắc nữ”. Mỗi một lần tán thưởng, hình như bởi vì người đàn ông kia ẩn chứa khí chất hoàn mỹ, nghĩ như vậy, ánh mắt bất giác nhìn theo đoàn người đi động kia. Xuyên qua ánh đèn flash loang loáng cùng đám người ồn ào đó, Hàn Tự Dương tiến vào, kỳ thật lướt nhanh đến cô gái đứng ở góc xa xa kia. Cô tựa hồ như hơi hơi xuất thần, liền buông mắt xuống, bất giác tràn đầy loại khí tức này, bỗng nhiên tiên duy nhất lừng lờ trôi trong vũ trụ, an tĩnh không muốn khuấy rầy bất cứ kẻ nào – anh đi bên này, rồi cuộc nhin không được ánh mắt nhìn về phía cô, nhưng mà ánh mắt trôi buộc kia, cuối cùng lại kinh động đến cô. Quân Mạc theo phản xạ có điều kiện trốn sau tấm bảng quảng cáo di động thật lớn, chợt sùng sốt, cô nghĩ, mình đang trốn cái gì vậy? Trong đại sảnh cứ như vậy, ánh sáng ngọc từ đèn treo thủy tinh thật sự rất giống bầu trời đầy sao ngoài kia, tất cả đều phát sáng hết cỡ. MC quen thuộc của đài truyền hình lúc này rất tinh tường mời tổng giám đốc Thụy Minh lên đài nói chuyện, Hàn Tự Dương tâm tư vi liêm, đứng dậy lên đài. Ánh đèn phối hợp với người nói dần dần giảm đi độ sáng, đèn tập trung chiếu theo bước đi của anh, người đàn ông nắm giữ đến một nửa sản nghiệp ngành công nghệ thông tin, đồng thời rất phù hợp thuyết trình điểm mới của tám mô hình, say sưa nói về sách lược tiếp theo của Thụy Minh với điện thoại di động, thanh âm thuần hậu mà trầm thấp, ánh mắt anh liếc nhìn toàn bộ hội trường, trấn tĩnh mà mang theo tự tin mỉm cười, làm cho giác quan của tất cả mọi người đều cảm thấy rất hưởng thụ. Quân Mạc hơi hơi neho mắt, chỉ cảm thấy một màn như thế thật quen thuộc... Anh ấy cũng đứng trên lễ đài trước hội trường đại học, khí chất ôn hòa, thanh âm vẫn cứ như ngày thường: “Tôi bắt đầu từ một sinh viên của Đại học L, mãi cho đến bây giờ, khi trở thành một giảng viên, tôi chỉ có thể nỗ lực báo đáp các thầy cô, bạn bè học trường cũ.” Đúng vậy, thanh âm của anh cũng bình tĩnh như thế nhưng không ai hoài nghi nhiệt tâm của anh với trường học, với học thuật, cô đứng ở góc nhỏ lẽ đường, xuyên qua đám người đầy đặc, nhìn vô số học đệ, học muội đứng lên vỗ tay, trên mặt sức sống tuổi trẻ dào dạt, lễ đường ngập tràn nhiệt khí, khuôn mặt mọi người đều đỏ hồng sắc màu ấm áp, thuận hòa, vui vẻ. Cô nhớ mang mang mình lặng lẽ lui ra ngoài, bên ngoài trời đông tuyết phủ, “à” một cái lập tức xuất hiện một một dải khí trắng thật dài. Thế nhưng, ngay cả sinh mệnh có đầu thì cũng có cuối, lời thề kiên định mà ngọt ngào, nguyên lai cũng không chịu nổi một kích. Kéo Quân Mạc trở về khi đang ngập chìm trong ký ức là tiếng kinh hô phía trước, đã đến thời gian các người đẹp xuất hiện. Mấy nữ bây giờ thật đúng là loại người đặc biệt có thể độc lập, Quân Mạc vô cùng trào phúng cười – thế nhưng con người có thiện và ác, xấu xí và xinh đẹp, trời sinh đã như vậy. Quân Mạc thấy người trên đài kia thật quen mắt, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, là Liễu tiểu thư nóng giận đêm đó, khó trách vừa rồi mặc áo khoác đi vào hậu trường – người con gái xinh đẹp như vậy, sao không cần dùng đến quần áo để biểu hiện. Cô ấy mặc một bộ lễ phục màu đen, cũng không đeo trang sức, móng tay chỉ sơn màu đỏ, sắc xanh đen trên đài tưởng như bốc cháy bởi một màu đỏ tươi nho nhỏ ấy, tự nhiên có tư thái yêu đã đẹp mắt. Mị nhân như tợ, Quân Mạc rốt cuộc biết cái này từ đâu mà đến. Cô không nhìn được muốn nhìn phản ứng của mọi người, chính là nhìn lại bên cạnh, vẻ mặt Hàn Tự Dương không thay đổi chút nào, ánh mắt không có một tia ái muội, tựa hồ chỉ chuyên chú vào di động trên tay người mẫu. “Tôi muốn thổ huyết”. Giọng nói phía sau tựa hồ chán nản. Quân Mạc lười quay đầu: “Làm sao vậy?” Cô thấy mọi việc tốt lắm. Mã Sơ Cảnh lầm bầm: “Cậu xem xem – nổi bật nhưng thật ra bị người mẫu cướp sạch rồi, đây là do việc chuẩn bị công bố sản phẩm điện thoại di động gấp rút quá!” Anh lập tức nhìn qua Hàn Tự Dương dưới đài, trong ánh mắt có không cam lòng cực độ. Quân Mạc tựa tiểu phi tiểu, liếc anh một cái: “Cậu đừng có nói với tôi, tôi bắt quá là giúp cậu hoàn thành công việc, muốn cầu nhau thì tìm ông chủ của cậu kia.” “Cậu cũng biết Hàn tổng và cô ấy...” Mã Sơ Cảnh lờ miệng thốt ra, chợt lúng ta lúng túng im miệng. Quân Mạc thoáng cái hứng thú: “Cái gì? Nói chuyện không nên cứ áp á áp úng như vậy.” “Không có gì, cô ấy là sư muội của Hàn tổng. Đồng học.” Anh giấu đầu hở đuôi hơn nửa câu. Cậu ta không chịu nói, dù sao với mình cũng không liên can, Quân Mạc vẫn tiếp tục nhìn người đẹp, thuận tiện an ủi: “Yên tâm đi, mĩ sắc trước mắt, cô ấy dù không sơn móng tay cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Ngày mai cô ấy lên trang bìa tạp chí giải trí, còn ai có thể không chú ý đến di động trên tay cô ấy?” Trước mắt tất cả đều làm từng bước, ánh sáng bắt đầu tắt, liền không nhìn được bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Quân Mạc không chút nào lưu tình, đưa tay mình lên cản một cái, miễn cưỡng thanh tỉnh một chút nghe tiếng Mã Sơ Cảnh đang nói: “Thấy lão nhân kia không? Hạng mục đầu tư quan trọng nhất của Thụy Minh, chính là ông ấy đầu tư.” Quả nhiên lực chú ý của Hàn Tự Dương đã bắt đầu chuyển hướng sang người đàn ông ngoại quốc bên cạnh, ánh mắt sắc sảo chợt lóe rồi biến mất, đang thấp giọng nói chuyện với nhau gì đó. “Đều là nhân tinh a! Khẳng định đang tính kế với nhau!” Mã Sơ Cảnh bình luận. Quân Mạc không nhìn được cười, cúi đầu nói: “Mọi người đều nói nữ nhân lắm mồm, Mã tổng giám nhất định không đồng ý?” Hai người cứ nói một câu lại một câu, thẳng tới khi gần tuyên bố kết thúc hội nghị, khách quý phần lớn đã đứng dậy, Quân Mạc xô Mã Sơ Cảnh một cái, “Cậu còn không đi qua.” Mà chính cô cũng bắt đầu vội vàng thu dọn hội trường, việc này chắc cũng phải đến nửa đêm. Cô gọi điện cho tổng đài, trước tiên muốn một gian

phòng. Bố trí chứng nửa tháng, nhưng tháo dỡ xong thuận thực, sân khấu vừa mới y hương tán ảnh liền có vẻ tiêu điều hoang vắng. Nhịp điệu cuộc sống của lao động cổ cồn trắng vẫn là tiết tấu nhanh thế này, kiểu gì cũng có người oán thán như vậy... không bằng đảo mắt trông mong tiền thưởng tháng sau cho thực tế. Cô lê bước chân đi hướng tứ hào lâu, thăm nghĩ cuộc họp thường kỳ ngày mai báo cáo một mình hoàn thành nhiệm vụ, có tiền thưởng hay không cũng muốn lão tổng cấp cho mình hai ngày chạy xe không. Ở phía trước bàn đăng ký vào ở, mơ hồ nghe thấy âm thanh nam nữ khẽ cười nói, phim truyền hình Love in the city chỉ làm cho người ta thấy giả dối, đến khi thật sự xuất hiện trước mắt mới cảm thấy quả nhiên có đáng đối vừa nói. Quân Mạt một bên chờ lấy card phòng, cũng không nghĩ Hàn Tự Dương vẫn đi thẳng đến bàn tiếp tân, liền gọi: “Hàn tổng.” Một bên ánh mắt mỉm cười ý bảo Liêu Khuynh Nhã phía xa, cô gái xinh đẹp kia lại khác hẳn một đêm ngao mạn trước, gật gật đầu, liền chuyển tầm nhìn – vóc dáng cao gầy, làm cho người ta cảm thấy đơn bạc. Anh cũng hướng cô đậm cười: “Xin chào.” Lập tức đối với nhân viên tiếp tân nói: “Chuẩn bị cho Liêu tiểu thư một phòng.” Phòng thì Quân Mạt đã chuẩn bị tốt, nhân viên đưa tới tay cho cô, Quân Mạt gật đầu nói cảm ơn, xoay người bước đi, bước chân vừa vội lại nhanh. Đi qua bên người Liêu Khuynh Nhã, mùi thơm ngát nhàn nhạt, ánh mắt mị nhân, tựa hồ như đang nhẹ nhàng đánh giá cô. Vào phòng, Quân Mạt theo phản xạ có điều kiện vào phòng tắm, xem bồn tắm lớn có tóc không, khăn đã treo chỉnh tề chưa, sau một lúc lâu mới nhớ hôm nay không phải là ngày mình trực, cũng không phải lo lắng nữa. Không khỏi ai thán đầu óc mình hồ đồ. Nhưng là thân thể càng mệt mỏi, thường thường nằm một bên giường trần trọc, trong lòng nghĩ vị Liêu tiểu thư kia có thể giận dữ mà yêu cầu đòi ga giường hay không. Cô mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, trong mơ luôn quanh quẩn một chỗ cái bóng đáng kia, gần trong gang tấc, lại trôi nam đất bắc. Thẳng đến khi đột nhiên bừng tỉnh, đột tay đang gắng sức cầm lấy ga giường trắng toát, ánh mắt vô thức nhìn căn phòng khách sạch sẽ, trong đầu là ông nội suy yếu nằm trên giường bệnh, gất gao cầm lấy cổ tay mình. Cô đột nhiên mở to mắt, rèm cửa sổ dày ba tầng khiến phòng chỉ còn một mảnh tối đen, không một tia nắng nào chiếu vào được, xoay người sờ đồng hồ đặt ở đầu giường – đồng hồ sinh học thật là chuẩn, so với bình thường còn sớm hơn nửa giờ, vì thế rời giường, dùng nước lạnh vỗ vào mặt, rửa mặt chải đầu liền đi lui phòng. Quân Mạt dừng bước ở đại sảnh, bóng dáng thẳng đứng kia đang ngồi trên sofa tiếp khách, trong tay cầm tờ báo sớm chuyên chú đọc, mà nhóm nhân viên ở cửa chính không ngừng ném ánh mắt, ý bảo nhau. Hàn Tự Dương hình như có cảm ứng bình thường buông tờ báo, hai mắt như cũ lấp lánh, sáng ngời mà chú mục, Quân Mạt nghĩ hôm qua anh cũng như mình ngủ muộn, không khỏi nhu nhu mi mắt sưng nhẹ. “Lý quản lý, cùng nhau ăn điểm tâm đi?” Anh đứng dậy, giọng điệu thoải mái, phảng phất như trùng hợp bình thường, lại làm cho Quân Mạt không thể cự tuyệt. Cô chỉ có thể tận lực tự nhiên cười, cùng anh đi phòng ăn tự phục vụ. “Hàn tổng đều dậy sớm mỗi ngày sao? Tinh thần thật tốt?” Quân Mạt tùy tiện lấy chút mì xào, cầm một ly sữa đậu nành, ngồi đối diện Hàn Tự Dương. Anh ăn cũng thật là tây hóa, sandwich cùng nước chanh. Anh nhướn mày cười nói: “Có không uống cà phê sao?” Quân Mạt sững sốt, “Lúc nào mệt mỏi lắm mới muốn uống”. Cô ngừng đầu nhìn anh hỏi, “Anh làm sao mà biết tôi thích cà phê?” Hàn Tự Dương uống nước trái cây không đáp, ánh mắt trầm ổn mang theo ý cười, chỉ nói: “Hội nghị tuyên bố hôm qua làm tốt lắm, thành viên hội đồng quản trị của chúng tôi cũng rất hài lòng.” Dù sao đây cũng là đối với công việc của mình tán thành, kiệt lực không biểu hiện ra bộ dáng đắc ý, Quân Mạt về mặt khiêm tốn khen ngợi Mã Sơ Cảnh Hàn Tự Dương liền buông nước trái cây trong tay ra, cười to: “Tôi còn không biết cậu ta sao? Theo tôi được biết, lần gần đây nhất cậu ta đã trở mặt với bên hợp tác cùng.” “À? Phải không? Đáng tiếc Từ tổng của chúng tôi không biết chuyện này, nếu không đã tăng lương cho tôi.” Quân Mạt cực kỳ tiếc hận. Quân Mạt tuy là nói chuyện phiếm, nhưng dù sao cũng một thân đồng phục công tác, khó tránh khỏi nhân viên nhà ăn hiểu lầm thành đến kiểm tra công việc, huống hồ như vậy cũng làm người ta ảnh hưởng không tốt, cô cũng không muốn ngồi lâu. Lúc này, tất cả ánh mắt thực khách đang bị cô gái đang từ ngoài cửa đi vào hấp dẫn, dáng người cao gầy, khuôn mặt nhỏ nhắn đeo một đôi kính râm, tuy là che khuất phần lớn khuôn mặt nhưng giờ tay nhấc chân vẫn tràn ngập phong tình. Quân Mạt ngừng đầu liếc nhìn một cái, nhanh chóng đem miếng mì xào cuối cùng ăn hết, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười mơ hồ không rõ, làm như trêu chọc lại giống như thấu suốt tâm tư người khác. Hàn Tự Dương liếc nhìn cô, khóe miệng có chút mạnh mẽ cong lên. Ánh mắt nhu hòa của anh lúc này trở lên lạnh lùng, nhìn cô giờ cổ tay lên nhìn thời gian, tự nhiên đứng lên nói: “Giờ làm của tôi đã đến rồi, Hàn tổng chậm dùng.” Thời cơ thật sự cửa đúng. Liêu Khuynh Nhã đi tới trước bàn. Quân Mạt cười, ân cần hỏi cô: “Liêu tiểu thư, buổi sáng tốt lành”. Lập tức ngoắc tay, ý bảo nhân viên lau sạch bàn, cô xoay người tìm trường ca, giao cho chút việc, chưa đi tới cửa, kinh ngạc thấy Hàn Tự Dương bước đến trước mặt mình, từ trên cao nhìn xuống, lấy giọng điệu cực kỳ đúng đắn nói: “Lý quản lý, lần này hợp tác thật thành công, tôi đối với nhóm phục vụ của cô rất vừa lòng.” Quân Mạt nhất thời không phản ứng lại được: “Hàn tổng, anh đã nói rồi mà.” “Uhm, nhưng mà cô chưa cho tôi số điện thoại.” Anh nói, ánh mắt trực tiếp nhìn vào mắt cô, cẩn thận nắm bắt biểu tình của cô. Anh hoàn toàn không cần làm vậy chứ, lấy thân phận của anh, cần cùng mình trực tiếp liên hệ? Quân Mạt cảm thấy thanh âm của chính mình, trong trẻo mà lạnh lùng, nhanh chóng đọc một dãy số, lập tức dùng cách thức làm việc tiêu chuẩn cười nói: “Đây là số điện thoại làm việc của tôi. Hàn tổng nếu có việc công tìm tôi, bất cứ lúc nào gọi tôi cũng được.” Cô có ý cường điệu “Việc công”, ánh mắt dần thêm vài phần khiêu khích, không hề có bộ dáng tao nhã cùng trầm tĩnh thường ngày, có vài phần hoạt bát, sinh động. Đây mới là sâu thẳm của anh pha một chút ý cười, tựa hồ lơ đãng: “Được.” Cô xoay người bước đi, vài sợi tóc rơi xuống dưới, bị gió nhẹ thổi ra phía sau đầu. Hàn Tự Dương trong lòng khẽ động, tự nhiên nhìn thấy được sự khó chịu của cô, anh mạnh mẽ đè xuống xúc động đuổi theo cô, thoáng sững sốt vài giây, nhìn bóng dáng Quân Mạt bỏ đi. Thời điểm Quân Mạt đi ra ngoài cửa, ở cửa dừng dừng lại, cô nghĩ, lao cảm giác này ước chừng là “khó chịu” – thái độ đối đãi của Hàn Tự Dương với cô có chút khác thường, cô không phải là không có phát giác, nhưng lại cảm thấy anh không phải là loại playboy thích trêu hoa ghẹo nguyệt, trong lòng vốn tồn tại vài phần hảo cảm. Chính là loại thái độ mạc danh kỳ diệu này, thật sự khiến người ta hoài nghi động cơ đến nhà cô ăn cơm lần trước – chẳng lẽ chính mình nhìn qua là cái loại phụ nữ bám vào quyền thế, tiền tài mà leo lên, hay vẫn bị coi như một nhân viên có thể tùy thời phục vụ? Khóe miệng Lưu Khuynh Nhã khẽ cười, tự nhiên thấy một màn – tuy rằng không nghe rõ hai người nói gì. Im lặng một lúc lâu, uống xong một ngụm nước ấm, mới chậm rãi nói: “Anh dậy sớm thật.” Hàn Tự Dương cũng thần nhiên đáp: “Còn có việc.” Lúc này anh đơn giản có chút không yên lòng, nhẹ nhàng bấm di động trong tay, sáng sớm ánh nắng vàng nhạt xuyên qua cửa kính thật lớn, chiếu vào ngũ quan cùng thân người nam nhân, trần định nhuộc son nhuộc hải, như một quân chủ trẻ tuổi, việc đối thủ trùng chương kết thủy đều đã được tính trước kỹ càng. Buổi họp thường kỳ sáng sớm, Từ tổng lại càng thêm tán dương đoàn công tác phối hợp cùng Thụy Minh, Quân Mạt cảm giác được trên mặt vẻ vang, nhìn không được, hướng Ân Bình vút mấy ánh mắt đắc ý, lập tức chú ý tới ánh mắt khác thường của Hứa Ưu, cô thu liễm biểu tình, quy củ ngồi thẳng đến khi tan họp. Họp xong, cô đuổi theo Phí quản lý bộ phận Hành chính tổng hợp yêu cầu điều hưu, lý do là trước đã bị một trận quá độ mệt mỏi, bội chi tinh thần và thể lực. Phí quản lý bất đắc dĩ lắc đầu, cho hai ngày nghỉ ngơi, cũng may việc công tác gần nhất của Thụy Minh cũng đã xong rồi, vốn không có gì là đại sự – Quân Mạt cảm thấy sáng khoái vô cùng, liền tục nói cảm ơn, nhiệt tình với công việc đột nhiên tăng lên mười phần. Nhà ăn dành cho nhân viên cao cấp của Thụy Minh, thời gian ăn trưa ngắn ngủi Mã Sơ Cảnh vẫn không chịu buông tha cho Hàn Tự Dương, cơ hồ là nhai, thân là tổng giám đốc cũng không được tự tiện sửa đổi kế hoạch. Hàn Tự Dương trầm mặc hồi lâu, rót cuộc mờ miệng: “Tôi đã nói cho cậu Ban giám đốc với lần hoạt động này rất vừa lòng chưa nhỉ?” “Nói hai lần – nhưng mà tôi chưa nói cho anh biết tôi là người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ phải không?” Mã Sơ Cảnh lễ thẳng khí hùng đáp lại. Hàn Tự Dương lại một lần nữa lâm vào trầm mặc. “Về sau còn hợp tác với Nam Đại nữa không?” Mã Sơ Cảnh có chút chờ mong hỏi, “Thoảng cái không có ai chen ép, tôi thật sự không thích ứng được.” Hàn tự Dương dường như có hứng thú, giương mắt nhìn thủy tinh ngoài cửa sổ, cực cao mà trong suốt người trong khoảng không tựa hồ có thể trôi bồng bềnh, khởi khởi lạc lạc – nỗi lòng chính mình thế nhưng cũng giống như vậy. Ánh dương nháy múa làm ánh nhớ tới đôi mắt lưu chuyển rực rỡ như ngọc lưu ly kia – Vì vậy đậm cười hỏi: “Ai dám chen ép cậu?” “Lý Quân Mạt à. Cô bé này rất đặc biệt.” Mã Sơ Cảnh là giám đốc Marketing, tâm lý người tiêu dùng thuộc lại, phương diện nhìn lòng người cũng nhất lưu hảo thủ, “Lão đại, anh cũng biết đó là người nào phải không? Tôi đã gặp qua vô số người, hắc hắc, cô ấy khẳng định có chương ngại tâm lý.” Lập tức đứng dậy, “Quên đi, anh không cần quan tâm đến những việc nhỏ thất loạn bát tao như vậy. Tôi đi trước.” “Sơ Cảnh, ngày đó tôi muốn mời mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm. Cậu đi sắp xếp một chút đi. Anh gọi Mã Sơ Cảnh đứng lại, có chút suy nghĩ đơn giản. “Đi, tôi gọi người bên Nam đại nữa.”

Mã Sơ Cảnh thích náo nhiệt, liền một câu đáp ứng luôn, “Có muốn gọi cả học muội của anh không?” Hàn Tự Dương cười nhẹ: “Không cần.” Hàm nghĩa rõ ràng, anh không muốn tiếp tục đề tài này. Mã Sơ Cảnh lên tiếng, lập tức cọt nhá: “Không phải anh coi trọng cô bé nào rồi đấy chứ? Đây không phải là tác phong của anh mà?” Hiếm thấy được Hàn Tự Dương không phủ nhận, chỉ là nhún mày: “Cậu nói nhiều quá rồi đấy.” “uhm, hiểu được – Tôi tận lực có những ai gọi được sẽ gọi hết, lão đại, sẽ không làm anh thất vọng.” Khoảng cách có thể một lần tự nhiên, thoải mái tình lại như thế này ước chừng đã cách xa đến một thế kỷ. Quân Mạc như trước lười nhác tựa đầu lên cái gối dày dặn, mái tóc dày rơi lộn xộn, thẳng đến khi bụng cảm thấy đói lắm rồi mới không tình nguyện mà rời giường. Cô thật sự là người sống chậm, về phần vì sao học tập, làm việc có hiệu suất cao như vậy, cô luôn tức giận nói: “Đều là ta không yêu công việc chút nào. Đương nhiên phải làm xong nhanh chút! Ngâm việc lại có phải tâm lý căng mệt mỏi, phát hoảng không?” Cho nên cô có lý do mà đem rất nhiều thời gian ở cafe shop, yên tâm thoải mái nhìn thành phố bị ánh nắng chiều phủ lên/ nhuộm đậm, như tơ lụa nhuộm đặc màu, giống như có thể đem hàn ý lúc vào đông xua tan, Quân Mạc bỗng nhiên cúi đầu nói, “Xem, lại là đêm tối rồi.” Lãng tử tự tiếu phi tiếu nhìn cô: “Quân Mạc, không phải em có bệnh tâm lý đấy chứ?” Quân Mạc không để ý theo nói nhỏ: “Chưa từng có – đàn ông quỳ gối dưới chân em nhiều không đếm hết đấy chị à, chị đừng lo lắng, em tuổi trẻ nữ mào chỉ bắt quả làm chương mắt người bình thường mà thôi.” Lời nói ra trôi chảy vô cùng, làm Lãng tử không dùng được cười lớn. Chị cố gắng nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng lúc một chiếc xe thể thao trắng trở tới, “Chỉ Tôn Bảo của em ít nhất phải đi loại xe này, mới lọt vào mắt em đúng không?” Quân Mạc cười khi khi: “Em nông cạn như vậy sao? Vị kia của em phải học phủ ngữ xa, thâm trầm uyên bác, tốt nhất là hoàn toàn thanh bần cao thượng, bởi vì từ trước đến nay em không phải là người ham lợi...” Cô chưa dứt lời thì điện thoại reo như đòi mạng. Một lát sau, cô trả lời lấy lệ vài tiếng, không tình nguyện tắt điện thoại, vẫn cứ quẩn luyến nhìn thoáng qua phòng cà phê ảm áp nhỏ: “Bữa tiệc, thôi không xong.” Lãng tử thở dài: “Tiệc của ai vậy? Có mặt mũi như vậy. Ngay cả loại lười như em cũng mời được?” “Thật sự sắc sảo, người có quyền thế, em chưa bao giờ dám đắc tội.” Quân Mạc nhún nhún mày, trong giọng nói có vài phần vắng lặng tiêu điều. Chạy tới phòng đặc biệt lớn nhất chuyên môn Trung Quốc của Nam Đại, nâng cổ tay nhìn thời gian, đã muộn đến hơn nửa tiếng đồng hồ. Đẩy cửa, ba bàn lớn cả nam lẫn nữ, phả vào mặt cô là tiếng ồn ào thiếu chút nữa khiến cho cô quay lưng bỏ đi. Thật sự là toàn soái ca mỹ nữ – Nam Đại từ trước đến nay mỹ nhân có tiếng, Thụy Minh nam tử từ trẻ tuổi ai nấy diện mạo đẹp, khí chất tốt lành – không khí sao lại không hòa hợp cơ chứ? Lập tức có người chào hỏi: “Lý quản lý đến đây?” Mã Sơ Cảnh bắt mắt túm lấy tay cô: “Mỹ nữ, đến muộn – tìm cô thật sự khó khăn a?” Quân Mạc cũng không biết xấu hổ cười cười, “Hôm nay tôi nghỉ.” Mã Sơ Cảnh mang cô đến một bàn đã biết, không khỏi phân trần, đồ ly rượu, cười nói: “Không uống thì không thể nào nói nổi.” Chỉ có thể tiếp nhận, một ngụm uống hết – hôm nay, người đến không ít, vài người là nữ nữ có tiếng ở Nam Đại, Quân Mạc không có ý kiến, Mã Sơ Cảnh quả nhiên đi tìm người khác, ít nhất tạm thời buông tha cho cô. Cô buồn chán nhìn bàn đầy sơn trần hải vị, liếc mắt một cái nhìn thấy người đàn ông ngồi đối diện – cô biết là anh mời khách, vốn khi gọi điện Mã Sơ Cảnh nói như vậy, bắt quả nghĩ anh nói chơi thôi – không ngờ là thật sự đến đây. Hàn Tự Dương mặc quần áo trong màu trắng, một chiếc cổ bước vào cửa, ánh mắt chưa từng rời đi, nhón nhạo khó có thể nói lên lời, chống lại ánh mắt của cô, triển mi cười – Tìm Quân Mạc đập lạc nhịp, biểu tình cứng ngắt, tựa hồ đã quên thế nào là mỉm cười, chỉ có thể che giấu ăn một miếng rau trộn. Bên người Ân Bình không nhìn được hừ một tiếng: “Bà xem Hứa Ưu kìa.” Như vậy cũng tốt, cô chuyển lực chú ý, nhìn quanh bốn phía. Hứa Ưu là trường hợp ăn nói khéo léo, đang mời rượu một nam tử trẻ tuổi, Quân Mạc liếc mắt một cái nhìn lại, người nọ hình như không quen uống rượu, liên tục bị chúc mấy chén, quay Hứa Ưu mặt đỏ bừng – không biết là do rượu hay vì lý do nào khác. Nam Đại còn nhiều mỹ nữ, Thụy Minh cũng nhiều thanh niên tinh anh, nói vậy bữa tiệc này ngoài ăn cơm còn thúc đẩy không ít chuyện tốt. Cô nhìn không được miên man suy nghĩ, hoàn toàn không chú ý tới nguyên lai vị trí bên người đã sớm rối loạn thứ tự, mỗi người xen lẫn vào nhau tới lui kính rượu nói đùa, trên một bàn này, tựa hồ chỉ có hau người lù lù bất động, đều mang tâm sự. Mã Sơ Cảnh đứng đến bên người Quân Mạc: “Đến, Lý quản lý, lại làm một ly.” Cô mỉm cười uống chén tiếp theo, bất động thanh sắc nhẹ giọng nói: “Tôi đi toilet.” Lúc đứng dậy liếc nhìn Ân Bình đang ưu tư nâng ly uống rượu, ánh mắt mơ hồ. Đứng ở cửa hít một hơi thật dài không khí trong lành, trong lúc nhất thời thật sự đã không muốn trở về, không khí mát mẻ ập đến mang đi cảm giác ấm nóng trên mặt. Lại né tránh ánh mắt đối diện, vô cùng tự do. Lúc trở lại, vị trí của chính mình và Mã Sơ Cảnh đã bị người khác chiếm mất, cô neho mắt lại đánh giá xung quanh, ảo não phát hiện ra vị trí duy nhất còn trống lại là bên cạnh Hàn Tự Dương. Thật lòng muốn chạy khỏi chỗ đó – nhưng mà ánh mắt của anh rõ ràng đã đảo đến mình, đuôi lông mày mang theo một chút hứng khởi – chỉ có thể chậm rãi đi qua, tận lực tự nhiên ngồi xuống. Cô nghĩ, ngày đó mình mang theo nóng nảy nói chuyện với anh, giờ thật khó có thể mở miệng. Vậy nên, chỉ thẳng tắp mà ngồi. Bởi thế, tự nhiên lại thấy được chàng trai trẻ tuổi ngồi đối diện. Vừa rồi không chú ý tới, nhưng ánh đèn chiếu vào sườn mặt, cực kỳ giống một khuôn mặt đã nằm sâu trong ký ức của cô. Vì thế không nhìn được, gương mặt vụng trộm nhìn về chàng trai xa lạ ở phía đó – khí chất trên người anh ta khiến mình cảm thấy rất quen thuộc, có lẽ chính là phong độ của người trí thức – cô rất lâu rồi chưa thấy – chính là một lúc lâu sau, vẫn hoàn hồn, kỳ thật là hai người chẳng có liên hệ gì với nhau cả. Lại cảm thấy kỳ quái, chung quanh rõ ràng là náo nhiệt như vậy, nhưng vì sao lại thấy như như chỉ có hai người trong không gian trầm mặc mà yên tĩnh này, chẳng có ai muốn phá vỡ điều đó. Quân Mạc chịu không nổi nữa, chỉ có thể hướng anh cười cười, cố gắng nói: “Hàn tổng sao lại ăn ít như vậy?” Hàn Tự Dương hơi kinh ngạc, hình như cố nén cười: “Tôi ăn ít? Từ lúc vào đến giờ cô cũng ăn được mấy miếng?” “Thật sao?” Cô cũng chỉ có thể cười cười, quay về tịch mịch. “Lý quản lý, tôi muốn giải thích hành động sáng hôm đó.” Tiếng anh ôn hòa mà bình tĩnh, khiến cho Quân Mạc chống lại ánh mắt anh, mà Hàn Tự Dương cũng như là đã chuẩn bị tốt, chậm rãi nói: “Tình cảnh buổi sáng hôm đó thật xấu hổ, cô cũng biết, Liêu tiểu thư và tôi...” “Anh lo lắng, “Không thích hợp ở một chỗ, cho nên, tôi đuổi theo cô nói mấy câu.” Anh nói hàm súc, “Không thích hợp ở một chỗ” – cho nên lấy cô làm lá chắn, cũng có thể coi là lý giải, Quân Mạc mỉm cười. Trong sự nguy trang cẩn thận, Hàn Tự Dương vẫn nhìn ra một tia không cho là đúng – cô đương nhiên không cho là đúng, cô không có ý định theo đuổi anh. Mà trên thực tế, gút mắc giữa hai người rực rỡ sáng chói như thế, cô lại vô tình dây dưa. Anh vẫn cười thật ảm áp: “Thái độ của tôi có chút nóng, chính là liên quan đến tâm tình. Nếu có chỗ nào không phải, cô đừng để ý.” – đây thực ra là nói cho cô, chính vì cô ở đó mà thôi, chứ không vì là cô Lý Quân Mạc. Quân Mạc thờ phào, rất cảm ơn lời giải thích của anh – thật sự thành thực cười: “Sẽ không đâu. Chuyện công tác có vấn đề gì, Hàn tổng có thể tìm tôi bất cứ lúc nào. Làm sao có chỗ nào không thỏa đáng được?” Hàn Tự Dương nghe giọng điệu của cô thoải mái, rốt cuộc yên tâm. Từ lúc bước vào đây, thần thái của cô từ đầu đến cuối đều mang theo cảnh giác. Anh tự hỏi mình cũng không có lừa cô, có thể bày ra dáng vẻ như vậy, thật sự là bất đắc dĩ. Lý Quân Mạc tựa hồ biết mọi sự tình không có liên quan gì đến mình, nhất thời dễ dàng thả lỏng tâm trạng vui vẻ – mà cô muốn tự bảo vệ mình, dường như đã buộc anh, một lần nữa phải xử trí mối quan hệ giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4

Tạp chí, bánh mì, cốc Mocha. Hai tay ôm chặt thân cốc thật lớn, cả một ngày ảm áp, theo lý cà phê buổi sớm kia bắt đầu. Ngày ngày như vậy... Buổi

trưa, tiết trời âm hơn, ánh mặt trời chói mắt. Quân Mạc nhớ tới thời thơ ấu khi còn bé, luôn được ông nội ôm, nằm trên ghế mây bên bờ sông, bên trên lót một cái đệm thật dày, ấm áp phơi nắng. Trong tay mình lúc nào cũng cầm huân đầu trà, nong ruột nhặt đỉnh hương hồng hồng cùng huân đầu xanh xanh trong cốc trà. Ngay cả không khí lúc đó, cũng có hương vị ngọt ngọt mặn mặn. Quân Mạc lôi kéo Ân Bình đi về hướng nhà ăn nhân viên, bỗng nhiên bị Ân Bình kéo lấy, chỉ chỉ phía trước: “Nhìn kia.” Chếch ra phía trước một chút, Từ tổng cùng Hàn Tư Dương đang hưởng phòng yến hội đi, áo khoác đen của Hàn Tư Dương bị gió thổi, phong độ nhẹ nhàng. Hai người không tự chủ được đi chậm lại, bị Từ tổng nhìn thấy, bước sang ngoắc hai người lại. Ân Bình nói nhỏ vào bên tai Quân Mạc: “Thật muốn cùng soái ca ăn cơm?” “Hai người các cô lại đây.” Từ tổng chào hỏi, “Cũng không phải xa lạ gì, cùng ăn trưa với nhau đi.” Quân Mạc mỉm cười, mấp máy miệng, không ra tiếng: “Giấc mộng trở thành sự thật.” Cô hơi nghiêng đầu nhìn Hàn Tư Dương ở phía trước, cái loại cảm giác này, Quân Mạc âm thầm nghĩ, thật là hoàn mỹ không có chút thiếu sót, cẩn thận — tuy rằng tuổi trẻ, lại chỉ thấy trầm ổn, anh tuân làm cho người ta cảm thấy không chèn vào đâu được. Bốn người đi đến trước phòng yến hội, cô nhân viên phục vụ tiến đến hỏi: “Từ tổng, vẫn đi Liên Hoa thính?” Từ tổng đang muốn gật đầu, Quân Mạc đã thấy khóe miệng Hàn Tư Dương hơi nhếch, tâm niệm vừa chuyển, cười nói: “Từ tổng, hay là đi ăn tự chọn thôi, đồ ăn uống tự chọn của chúng ta cũng là nhất phẩm. Huống hồ, Hàn tổng bận rộn, cũng không nên làm chậm trễ thời gian của anh ta.” Ngữ khí của cô nhẹ nhàng mà mềm mỏng, tựa như con thuyền khoan nhút mà qua hồ vậy, Hàn Tư Dương cười nhìn cô, rõ ràng cô nói tiếng phổ thông, lại gọi anh nhớ đến một từ — Ngô nông nhuyển ngữ, thật là hiếm thấy, cũng rất tự nhiên, không chút nào làm cho người ta cảm thấy như nữ hài từ làm nũng. Trên thực tế Quân Mạc nói không sai, Hàn Tư Dương gặp Từ tổng cũng không hẹn ăn cơm trước, anh đồng ý với đề nghị của Quân Mạc, cười: “Đâu có, Từ tổng mới là người bận rộn.” Từ tổng làm sao có thể không nghe ra ý bên ngoài lời chứ, vội nói: “Thanh niên quả thật thích đơn giản mà.” Quân Mạc vội sắp xếp một bàn gần cửa sổ trong đại sảnh, cô đứng cuối cùng, Hàn Tư Dương cũng không vội vàng, chậm rãi qua. Ân Bình nhảy cảm nhìn anh một cái, quay sang Quân Mạc muốn nói rồi lại thôi, trong ánh mắt hiện lên một tia ái muội. Tự mình đứng dậy đi lấy thức ăn, Quân Mạc cơ hồ cau mày chọn đến nửa ngày, tuy là giống lâm lang, lại ngũ quang thập sắc [muôn màu muôn vẻ, màu sắc phong phú đa dạng] làm người ta muốn chảy nước miếng, vừa rồi rõ ràng rất đói bụng, nhưng mà vòng vo nửa ngày cũng chỉ cầm một bát cơm rang trứng, tùy tay lấy thêm ít rau dưa. Hàn Tư Dương lặng yên đứng bên người, hỏi cô: “Ăn ít như vậy sao?” Quân Mạc cười: “Vây là đủ rồi, tôi đang giảm béo.” Hàn Tư Dương nghe xong một lúc không nói, nhú mày quan sát cô: “Cô còn giảm béo?” Tựa tiểu phi tiểu, “Béo hơn một chút mới tốt.” Lại giống như ngụ ý sâu xa, Quân Mạc sùng sốt, chỉ thấy anh ním cười bỏ đi. Ăn cơm xã giao là việc bình thường, Quân Mạc chỉ cần ngồi một chỗ, hợp thời mỉm cười hoặc tiếp lời. Từ tổng, Ân Bình là người quen xã giao, nói chuyện với nhau cực kỳ giống cả phê tan, lời nói khách sáo thoải mái lướt qua cô hòng, kỳ thật chẳng có cái gì lưu lại — ngay cả Ân Bình trước nay nói nhiều mà giờ cũng ngồi đoan trang thực huệ. Toàn bộ thế giới đều mang mặt nạ. Quân Mạc ngẩng đầu, vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt đơn giản có chút tròn, cười lộ lên hoặc là neho lại thành một lưỡi liềm nhỏ — cô vốn mang khuôn mặt búp bê, khiến người ta cảm thấy tuổi càng nhỏ. Hàn Tư Dương khẽ nhếch khóe mắt, ánh mắt cô trước nay trong suốt mà khả dĩ vọng mặc, chính là cô cố ý tránh đi, hoặc là ánh mắt vụt sáng — anh cũng biết, khi cô làm việc không như vậy, cô luôn nhìn khách bằng ánh mắt cực kỳ thẳng thắn, chân thành, làm cho người ta cảm thấy ấm áp, nhưng mà cũng làm cho người ta cảm thấy hình như đó cũng không phải chân thật là cô. Nhưng lần này cô lại quên lãng tránh, trong lòng Hàn Tư Dương cả kinh, tình cảm phức tạp như vậy có thể chiết xạ ánh sáng thủy tinh từ đôi mắt ngọc ấy. “Từ tổng, còn có chuyện, không biết thư ký của tôi đã nói chưa? Vị khách người Mỹ của chúng tôi đang ở tại khách sạn, Powell, ông ta là người thích lịch sử, có thể nhờ một nhân viên đi cùng không, ông ấy muốn đi tham quan bảo tàng cùng với số di tích cổ trong vài ngày”. Hàn Tư Dương trầm ngâm một hồi, “Chính là tiếng Anh tốt cũng chưa đủ, tốt nhất là phải có kiến thức về phương diện lịch sử.” Từ tổng cười ha ha: “Nói qua nói qua.” Vỗ vỗ một bên vai Quân Mạc, tựa như dâng vật quý: “Không phải nói chứ, Lý quản lý chính là sinh viên chuyên ngành lịch sử.” — lúc này lại nhớ rõ như vậy, Quân Mạc buồn bực quay mặt đi, rất muốn nói khoảng thời gian ba năm qua mình đã đem toàn bộ kiến thức học thời đại học trả lại cho thầy cô rồi — nhưng ánh mắt Từ tổng tha thiết như vậy, chỉ có thể gật đầu đáp ứng “Khách sạn của chúng tôi dù có lập tức đảm nhận một diễn đàn học thuật lịch sử, cũng đương nhiên không có vấn đề gì.” Từ tổng cười nói. Quân Mạc phải nhắc nhở ông ngay: “Từ tổng, tin tức bên kia vừa tới, việc thương lượng tài trợ có vấn đề, bây giờ cũng không nhất thiết phải làm.” Từ tổng nói: “Thật không?” ngược lại sùng sốt: “Chuyện khi nào?” Quân Mạc thở dài: “Vừa nhận được điện thoại.” Hàn Tư Dương im lặng nghe, nói tiếp một câu: “Phong cảnh Nam Đại thật ra thích hợp tổ chức diễn đàn lịch sử.” Vì thế bỏ đề tài này qua một bên không nói nữa, bắt nhân bắt đấm ăn cơm. Phục vụ đã đem xe đến cửa khu vực yến hội, bốn người đi ra đến đó, Hàn Tư Dương nghiêng người mở cửa xe, chào một câu liền xoay người rời đi. Từ tổng cũng vội vàng đi, bộ dáng nhặt lì vạn ky 3. Ân Bình cười khì: “Xem Từ tổng, lại là chuẩn bị đi ngủ trưa rồi.” “Bà đừng khi dễ lão nhân gia.” Quân Mạc có chút sàu mi khô kiêu đáp lại, cô lập tức cảm thấy kỳ quái, “Làm sao mà mặt mũi bà hớn hờ thế kia hả?” Ân Bình giơ tay lên làm hình chữ V, “Tôi qua phòng nghỉ, nói cho mấy nàng bên đó tôi vừa ăn cơm với ai.” Cô quay người bỏ chạy, để lại một mình Quân Mạc phì cười. Tan tằm đi ngang qua tứ hảo lâu, gặp trợ lý trẻ tuổi của Hàn Tư Dương, từng mở xe Hàn Tư Dương, cầm một tập văn kiện đi ra. Cô hướng cậu ta chào hỏi, chàng trai kia cũng cười cười: “Lý quản lý, có muốn tôi tiễn một đoạn đường không?” Quân Mạc vội vàng lắc đầu cảm tạ cậu, nghiêm túc đi đến Tân Hoa thư điểm, chọn vài quyển sách hướng dẫn du lịch, cô tự thấy mình có một ưu điểm, chính là áp lực càng lớn, thời gian càng chặt — ngược lại càng có thể khiến chính bản thân mình liều mạng chiến đấu với deadline đang đến. Về đến nhà, lăm bầm ngồi xuống đọc. Tên gọi các kiến trúc kỳ lạ, khí cụ Thanh Đồng, thời kỳ đồ đá — thẳng đến khi ánh mắt bắt đầu đăm đăm — sách có thể buồn xuống. Quân Mạc lại mất ngủ một lần, cô bật cười, cảm thấy mình như một kẻ nghiện thuốc sắp chết, một tia dự cảm tuyệt vọng gần đến, không chỗ có thể trốn được, nhưng vẫn như cũ làm cho cô cảm thấy tràn ngập dự hoặc. Ba năm trước đây, cô không thể yêu, không thể hận; ba năm sau, cô vẫn như cũ tiến thoái lưỡng nan — sống lâu như vậy rồi mới hiểu được, có thể phàn ra đúng sai, mới là chuyện đơn giản nhất thế gian. Nhưng mà trong lòng cô như tảng đá rõ ràng, phản ra ai đúng, ai sai, thì có tác dụng gì? Hàn Tư Dương quan tâm đến vị khách quý ngoại quốc đã nhiều ngày một mực ra ngoài khảo sát, cũng là không cần sốt ruột — ngày thứ hai đối phương truyền đến tin tức, nói là một lần nữa tìm tài trợ, cơ bản xác định tiếp, Quân Mạc vừa vịn ra tay nắm bắt sự việc liên quan đến diễn đàn học thuật. Lập tức nhận được điện thoại từ thư ký thứ bảy bên Thụy Minh, vòng một vòng, cư nhiên Thụy Minh lại là nhà tài trợ. Lần hợp này, cấp trên rất coi trọng: “Chúng ta muốn bắt cả hai tay — buôn bán nắm chặt một khách hàng lớn như Thụy Minh, mà tổ chức hội nghị học thuật cũng đề cao được phẩm vị và văn hóa của khách sạn. Quay trở lại, công ty tài trợ lần này là Thụy Minh, cho dù là phục vụ gián tiếp Thụy Minh, bất kể thế nào cũng phải làm cho tốt.” Quân Mạc không nghĩ ngợi nhiều, cho rằng chỉ là sinh ý lui tới, công việc cứ từng bước mà làm. Thời gian luôn chưa bao giờ gọi người chờ — chờ mong cũng tốt, chán ghét cũng tốt, kỳ thật nó luôn từng giọt từng giọt chảy, cho tới bây giờ cũng không phải do chúng ta có thể cân nhắc, khống chế. Buổi tối thứ năm là trách nhiệm của Quân Mạc. Cô một mình đi kiểm tra, cuối cùng là bộ phận giải trí của khách sạn, quán bar hai tầng trên dưới. Kỳ thật so sánh ra thì quán bar rất im lặng, ánh sáng màu lam hơi tối, thừa thớt vài bóng người. Tổng cộng chỉ có ba lô ghế, trường ca vội vàng đi ra: “Lý quản lý.” Quân Mạc hướng cô cười cười: “Hôm nay đông không?” “Vâng. Chị cuối cùng cũng sắp xong.” Cô hăm mộ thờ dài, “Em giờ mới bắt đầu này.” Gần mười một giờ, Quân Mạc nhìn nhìn lầu một duy nhất có lô ghế phòng Minh Nguyệt, cửa chính rất dày, ngăn cách vàng son cùng xa hoa lãng phí bên trong bên trong. Cô gật gù đầu, điền xong báo cáo mới đi, cửa chính trùng hợp mở ra, cô sùng sốt, ánh đèn u ám chiếu, khuôn mặt sâu sắc của nam nhân này, anh nhướng mi, hiển nhiên không nghĩ gặp được cô trong này. “Hàn tổng, xin chào.” Quân Mạc cười chào hỏi, “Giải trí vui vẻ.” Tay anh đang cầm điện thoại, ước chừng là đi ra ngoài nghe điện thoại, lúc này bỏ điện thoại vào túi, chậm rì rì nói: “Vào ngồi một lúc không?” Trường ca sớm thức thời lên lầu hai tiếp đón, Quân Mạc bỏ giấy bút xuống, cười cười, “Được”. Cô đi phía sau anh, khoảnh khắc nhìn trường ca đang đứng ở trên cầu thang cười khổ một chút — hiển nhiên không tình nguyện, vài nhân viên thấy rõ, còn có người khẽ cười lộ lên. Hàn Tư Dương quay đầu liếc cô một cái, trong mắt tràn đầy ý cười: “Thế nào?” Cô điều chỉnh biểu tình. “Không có gì, không có gì.” Vốn tưởng rằng đi vào trong, tất nhiên là oanh oanh diêm diêm, màu sắc rực rỡ, cảnh sắc náo nhiệt, mình uống vài chén, tiếp đón một chút là có thể thoát thân — nhưng mà lô ghế to như vậy, lại chỉ có tám người đàn ông. Ánh sáng không tính là quá

sáng, so với bên ngoài mặc dù hơn, Quân Mạc nhìn thoáng qua, không lên tiếng, bên người Hàn Tự Dương liếc một cái. “Nói chuyện điện thoại nhanh thế?” Hàn Tự Dương cười cười, quay sang Quân Mạc nói: “Đến đây, tôi giới thiệu cho cô một chút.” Anh nói rất nhiều tên cùng khuôn mặt, Quân Mạc đều có chút quen thuộc, đều là quản lý cấp cao của Thụy Minh, cũng là những người còn trẻ, giống như hội độc thân tụ tập vậy. “Phí Hân Nhiên”. Hàn Tự Dương chỉ chỉ nam nhân ngồi ở góc, Quân Mạc đột nhiên nhớ tới, chính là chàng trai mình gặp được hôm ăn cơm, có khí chất quen thuộc — là trí nhớ đang ngủ đông ở trong góc lâu như vậy, ẩn phục ừ ừ nhắc nhở chính mình? Cô bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, con nóng giận tự nhiên xộc tới. Một đám không chỗ nào không phải trẻ tuổi ngập tràn sức sống, lễ độ hàn huyên với nhau, dùng lời Ân Bình mà nói, kia nên là, “Thân cận cực phẩm”, trừ bỏ người cuối cùng — “Hắc hắc, Quân Mạc, cô rơi vào động sồi rồi.” Mã Sơ Cảnh hơi say, nói chuyện liền không dùng qua đầu óc, Quân Mạc trong lòng cao hứng, cũng không thêm so đo, rốt cuộc biết được có hai người quen, không đến mức quá xấu hổ. Hàn Tự Dương ngồi xuống một bên, thấy cô có chút chân tay luống cuống, rốt cuộc cô cũng chỉ là một cô bé, bỗng nhiên ngồi với một đám con trai, quả thật không biết phải làm gì cho đúng — nhất thời có chút hối hận, lẽ ra không nên mang cô vào đây. Cũng may Mã Sơ Cảnh là người nói nhiều, đã lâu không gặp Quân Mạc liền lôi kéo cô ngồi xuống, nói lung tung không có chủ đề nào, Quân Mạc nhìn không được liếc mắt nhìn bên cạnh một cái, đây là lần đầu tiên cô nhìn anh hút thuốc, ngọn lửa nho nhỏ lóe lên, bờ môi anh thật đẹp, thời điểm nhếch môi giống hệt đao phong. Hàn Tự Dương chú ý tới ánh mắt của cô, cười xin lỗi: “Thật xin lỗi.” Thuận tiện nhả ra một làn khói, “Sao lại làm việc muộn vậy?” “Trách nhiệm của tôi thôi.” Quân Mạc nói đơn giản, một bên Mã Sơ Cảnh vội vàng kêu tiểu thư cầm một ly rượu đi. Cô xoay người thấp giọng hung hăng cảnh cáo cậu ta: “Này, đừng bắt tôi uống rượu.” Cô nói vừa nhẹ lại vừa vội, Hàn Tự Dương nhìn không được nhìn cô cười yếu ớt. Mã Sơ Cảnh nhếch miệng cười: “Lão đại lần đầu tiên mang phụ nữ đến chỗ hội độc thân tụ tập, thế nào cũng phải uống một ly.” Cũng may, người bên ngoài nói chuyện phiếm, trong lò ghê âm nhạc nhẹ nhàng xướng làm cho người ta cảm thấy an tâm không ít. Quân Mạc xấu hổ không nói lên lời, mà ánh mắt Hàn Tự Dương dường như đang nhìn cô, lại tựa hồ như đang nhìn ly rượu trước mặt cô, cũng không biết là có nghe thấy những lời này. Cô thiếu chút nữa không nhìn được đứng lên, bị anh giành trước: “Chuyện diễn đàn đã chuẩn bị tốt chưa?” Quân Mạc nghe anh nhắc tới diễn đàn, trong mắt hơi thoáng qua ý cười, dưới ánh sáng mờ mịt dường như linh động lóe ra chút lạnh lùng: “Không sai biệt lắm, có liên quan đến luận văn, Hàn tổng cảm thấy hứng thú sao? Có muốn tôi đưa một phần lại đây?” Cô cười hỏi: “Hàn tổng có hứng thú độc sức vì văn hóa Trung Quốc sao?” Anh nhú mày nhìn cô, ngược lại bộ dạng thật sự có chút hứng thú: “Kỳ thật cũng không hiểu lắm, học đòi văn vẻ một chút thôi. Coi như vì xã hội cống hiến đi.” Anh nửa đùa: “Ly quản lý đừng cười như vậy, tôi biết cô hiểu rõ mà — không phải mượn cơ hội làm quảng cáo hay sao?” Quân Mạc cười: “Đâu phải vậy? Qua vài ngày nữa tôi sẽ đưa cho anh mấy quyển sách.” Cô dùng một chút, ánh mắt vô thức nhìn mặt bàn, giọng điệu sâu kín, tựa hồ nhớ tới điều gì: “Phần nhiều là thấy giáo trước đây của tôi viết.” Hàn Tự Dương nâng mắt nhìn cô, kinh ngạc cười: “Thật không?” Quân Mạc nâng cổ tay xem giờ, khẽ nhủ thầm: “Hàn tổng, tôi còn có chút việc, các anh cứ vui vẻ. Tôi đi trước.” Hàn Tự Dương bung ly rượu, dựa vào sofa, mang theo ý cười thần nhiên: “Được”. [nguyên văn là Hào, đa nghĩa hơn, nhưng ko muốn dùng.] Cô mới ra đến cửa, ánh mắt Mã Sơ Cảnh lập tức trấn tĩnh lại, không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào Hàn Tự Dương: “Thực sự có vấn đề.” Âm thanh của anh cực vang, lại ngân dài, trong lúc nhất thời, khiến mọi người trấn tĩnh. Lại có người cười: “Cười thật ôn nhu.” Vì thế lại có người hưởng ứng: “Tôi cũng biết là có vấn đề.” Chỉ có Hàn Tự Dương bất động thanh sắc, lại phả một hơi thuốc, ánh mắt hơi hơi nheo lại, tựa hồ hoàn toàn không nghe chung quanh đang huyền não tiếng cười. “Bà xử lý xong việc người Hongkong trách cứ chưa?” Ân Bình đập đập bàn Quân Mạc, người đang mệt mỏi nằm úp sấp trên mặt bàn, bộ dạng thèm ăn không phân chán. “Không riêng gì người Hongkong đó, còn ông bác người Tây bắc với cô gái Thượng Hải, còn có báo cáo mở rộng sản phẩm của Thụy Minh.” Quân Mạc lạnh lùng nói, “Rốt cuộc bà chạy tới đây làm cái gì?” Ân Bình ngưng ngưng cười: “Hiệu suất làm việc của bà cũng thật là cao không gì sánh được a!” “Tâm tình không tốt.” Quân Mạc cũng không chịu được gât đầu, “Xin hỏi, ngài rốt cuộc có việc gì không?” “Không có.” Ân Bình sợ tới mức đã quên mất ý đồ đến, “Đến xem bà thôi. Thuộc về chuỗi hành vi bình thường. Tôi đi đây.” “Uh.” “Nhưng mà tôi muốn hỏi bà một chút, nghe nói mấy ngày trước Hàn tổng muốn bà gọi điện thoại tới?” Ân Bình không nhìn được, đứng ngoài cửa thăm dò hỏi. “Đi ra ngoài.” Cô hung hăng cầm quả cầu phát tiết đập về phía Ân Bình. Ân Bình sợ đến mức quay đầu chạy luôn. Quân Mạc thở dài, đứng dậy nhặt quả cầu phát tiết hình quả trứng gà kia lên — đó là quả cầu cô mua ở hàng vỉa hè trong chợ đêm. Sau đó, lại cầm phần thông báo “Thông báo về việc đảm nhận diễn đàn học thuật lịch sử toàn quốc”. Cô thật sự phiền não: Danh sách đã ở trên tay rồi — có tên anh rõ ràng. Cô cứ như vậy muốn trốn tránh hồi ức, cô dùng công tác bận rộn làm tê liệt tinh thần, vết thương của cô vẫn chưa lành. Thật là buồn cười, chính là vì khả năng nhìn thấy anh — toàn bộ đều muốn thất bại trong gang tấc. Châm chọc là, hết thảy mọi chuyện đều không có đúng sai. Cô mặc danh ký hiệu lại nhớ đến một câu: dù cố gắng hết sức làm những việc nằm trong khả năng của con người, thiên mệnh cũng không nhất định thuộc về người. “Bà nên mời khách. Lão tổng hai lần giao việc tiếp đãi trọng yếu như vậy cho bà phụ trách, lần sau cạnh tranh bà sẽ có ưu thế.” Ân Bình ngôn chi chuẩn xác. Quân Mạc quay đầu bước đi. Theo thường lệ, đi kiểm tra các bộ phận công tác, cô cảm thấy đặc biệt không thuận lợi, lúc trước chỉ mất nhầm mắt mờ với các bộ phận, giờ cô xuống tay không lưu tình chút nào: Trưởng ca ngũ hào lâu bởi vì có mạng nhện ở đại sảnh mà bị trừ điểm; tam hào lâu thảm hại hơn, theo dõi khu vực phục vụ chăm một phút lập tức bị hung hăng giáo huấn một hồi. Cô soạn soạn cầm bút viết xuống, mấy đồng sự có quan hệ vô cùng tốt cũng sợ đến mức không dám tiến lên bắt chuyện, chỉ là trên dưới liều mạng kiểm tra quần áo, dung nhan, sợ kể tiếp là đến phiên mình. Từ trước đến nay Lý quản lý ôn hòa như vậy cư nhiên lại tạt ngôn lệ sắc, nhưng mà cũng chỉ có Quân Mạc tự biết mình ngoài mặt trong yếu. Trước đây thói quen của cô cũng thế — gặp chuyện không vui luôn thích giận chó đánh mèo ở bên ngoài, phát hỏa với toàn bộ những người xung quanh. Sau lại rốt cuộc chậm rãi từ liêm, người còn không gặp lại, tính tình đã trở lại như cũ. Quân Mạc cảm báo cáo hồi sáng lên gạch chéo danh sách bị trừ điểm, thờ dài thật mạnh, e-mail cho mấy nhân viên, thông báo chuyện hồi sáng chỉ cần cáo. Khi không vui về thì bí quyết lấy lại tinh thần là liều mạng làm việc, bí quyết chán ghét công tác là đẩy nhanh tiến độ — vừa may là một vòng tròn. Hiện tại mặc kệ tất cả. Quân Mạc nằm úp trên bàn, mũi bắt đầu cay cay. Máy tính báo một tiếng, có e-mail mới. Quân Mạc dụi mắt, mờ. Nhất thời sững sốt, cái tên quen thuộc như vậy, ba năm — không ngờ thời gian dài như thế, sớm nghĩ mình đã quên hình dáng của anh. Hiện tại bây giờ, thanh thanh sở sở từ trong đầu hiện ra. Ngày đó, cô ngồi đọc sách ở thư viện. Sau đó vừa ngẩng đầu, thấy Lâm Hiệt Tuấn đứng cách đó không xa nhìn mình, lúc ấy mình ngăn người ra, không biết làm sao, không nói được đến một câu “Em chào thầy.” Anh hướng mình cười, trước sau nho nhã bình tĩnh, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, cũng lặng lẽ đọc sách. Cô và anh, đều cảm thấy trong lòng bình tĩnh, tự hồ tĩnh lặng trôi chảy. Khi đó, Quân Mạc bị bàn cùng phòng gọi là “Triều khí bông bột hảo sinh viên”. Học tập chăm chỉ, mục tiêu minh xác. Chương trình học được lên kế hoạch lâu dài, tỷ như mỗi ngày đều học tiếng Anh. Các kỳ thi có thể chạy nước rút xoay chuyển toàn bộ, nhất định ngồi sau cùng, thì thảo tụng từ mới tiếng Anh. Từ nhỏ, cô đã là cô bé ngoan, lúc trước cha mẹ cũng không đồng ý cho cô đi học xa như vậy, sau lại vất vả đến đây, thật sự là học tập chăm chỉ — cho tới bây giờ vẫn nói với bản thân như vậy. Phòng ngủ bốn người từ trước đến nay, giữ chỗ đều do Quân Mạc đích thân làm, bởi vì cũng chỉ có mình cô dậy sớm. Từ căn tin đi ra, sau lưng một cặp sách thật lớn, trong tay là ấm giữ nhiệt lớn, xa xa thấy bình minh đang đến, ngoài mình đến giữ chỗ chỉ còn đúng một giám sát viên, ước chừng mình là người thứ nhất rồi. Sáng sớm lúc bạn cùng phòng mơ màng nói thầm: “Quân Mạc nhớ giúp bọn tớ giữ chỗ nhé!” Cô sáng khoái nói “Được rồi”, sau đó nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa lại. Cầm lấy quyển sổ đánh dấu, Quân Mạc rống bay phượng múa ký ngay cả bốn tên, sau đó đứng lên. Nam sinh bên người mở miệng nói: “Đồng học...” Quân Mạc thậm chí không thêm liếc mắt nhìn cậu ta một cái, sợ cậu ta lại ngăn mình, thuận miệng đáp: “Buổi sáng tốt lành.” Lắc lắc đuôi ngựa liền đi. Giám sát viên phần lớn cũng đều là sinh viên, phần lớn đối với hành vi này cũng chỉ mất nhầm mắt mờ cho qua. Quân Mạc cũng không cho là đúng. Lâm Hiệt Tuấn có chút đắm chiêu nhìn bóng dáng nữ sinh này, lắc lắc đầu, khóe miệng mỉm cười, cúi đầu xem lớp của cô. Quân Mạc đến phòng học, tới chỗ cuối cùng ngồi xuống, mới nhớ đến phải giữ chỗ cho bạn học. Cô đứng lên, hướng dãy đầu tiên sắp xếp, xoay xoay thả năm quyển sách lên trên, nhớ tới đối thoại với bạn học hôm qua: “Ngày mai, tiết của thầy Lâm ai giúp tao giữ chỗ đây?” “Ai nha, lần này cũng không phải là công tuyến [công: công khai, công bằng] giáo viên như học kỳ trước, không cần đến sớm hai tiếng để nhận chỗ đi, lớp nhỏ luôn có chỗ ngồi phải không? “Mày

không nghe nói gì sao? Các lớp khác đã hỏi thăm rồi, đúng là sẽ sang dự thính.” Sao đó vài ánh mắt tập trung trên người Quân Mạc, Quân Mạc chậm rãi nói: “Được rồi, tao đi chiếm chỗ.” Bạn cùng phòng vui vẻ ra mặt, Minh Văn ôm vai cô cười cười: “Quân Mạc, tao muốn ngồi cạnh mày.” “Mày muốn ngồi cuối cùng một loạt?” Quân Mạc có chút kinh ngạc. “Thôi, quên đi.” Minh Văn bắt đầu đi thờ dài: “Tiết của thầy Lâm, mày lại muốn ngồi cuối cả lũ à?” Quân Mạc cười cười: “Tao không phải truy tính tộc của thầy ấy, ngồi đâu chả nghe được bài?” Đợi đến khi mình đọc xong một bài mục từ mới, phòng học không lớn đã không khí bùng bùng, ngoại trừ cuối cùng đã có người, phía trước đã chật ních đầu người. Mấy nữ sinh dùng ánh mắt phẫn hận nhìn năm vị trí đầu tiên mà mình đã sắp xếp kia, Quân Mạc chột dạ cúi thấp đầu. Sau đó nghe được đằng sau có người cười nhẹ: “Hôm nay thầy Lâm là giám sát viên đánh dấu, phía trước tớ là một nam sinh ký một lúc mười cái tên mới phát hiện ra thầy đang nhìn, chân đều nhuyển ra.” Quân Mạc nghe được âm thanh phía sau, bỗng nhiên nghĩ đến mà cảm thấy sợ, có lần một thầy giám sát điểm danh, bắt vài người ký hộ điển hình, mỗi người đều chịu cảnh cáo. Cô cố gắng nhớ lại diện mạo nam sinh chỗ điểm danh, lại thủy chung mơ hồ, thờ dài, nhất thời không có học thuộc từ mới nữa. Cái gì đến sẽ phải đến, không bao giờ tránh được. Lúc Lâm Hiệt Tuấn bước vào, phòng học đang ồn ào liền trở nên yên lặng không một tiếng động, sau đó âm âm vang lên tiếng vỗ tay. Nhưng mà anh liếc một cái nhìn đến, nữ sinh ngồi cuối cùng kia, cúi đầu đọc sách, có thể thấy chung quanh trông trái thế nào. Quân Mạc ngẩng đầu nhìn nam tử trẻ tuổi đang đứng trên bục giảng, đang chuyển chủ trình chiếu slide, cô vô số lần nói với bạn cùng phòng: “Bình tĩnh mà xem xét, thực sự về ngoài cửa thầy chỉ bình thường thôi.” Cũng hình như là không ai cùng ý kiến với mình, cô chỉ còn có thể ngậm miệng. Nhưng ngay cả Quân Mạc cũng không thể phủ nhận, khí chất thông dong tự nhiên cùng thanh âm áp nhô nhả khi anh đứng trên bục giảng, quả thật có thể mê đảo phần lớn nữ sinh. Mà chính mình, bỏ qua cho việc học thuộc từ mới, bút ký đã chi chít, thế mới thấy thời gian trôi qua thật nhanh kinh khủng. Chuông báo tan tiết thứ nhất vang lên, Quân Mạc nâng nâng cái cổ đau nhức. Lúc này mới kinh ngạc, thầy Lâm đang nhàn nhạt dựa vào vị trí bên cạnh mình, cô có chút không tự nhiên dời ánh mắt, lại nghe thấy anh ôn hòa hỏi: “Đang học tiếng Anh?” Kỳ thật vừa mới tiện thể đem sách học từ mới rảnh tay đặt ở bên cạnh mà thôi — Quân Mạc tự nhận mình là một sinh viên hay bắt vè, nhưng chỉ có thể thừa nhận tiết học của anh vô cùng hay. Vì vậy mặt cô bắt đầu nóng lên. “Sao lại ngồi ở cuối lớp thế này? Có thể thấy được bài giảng sao?” Lâm Hiệt Tuấn hỏi: “Vẫn cảm thấy tôi dạy không hay?” “Em có thói quen ngồi cuối lớp à.” Quân Mạc cũng cười. Thầy giáo trẻ tuổi này thật sôi nổi, cũng thật sạch sẽ, giữ lại đầu tóc ngắn gọn, thông dong ôn hòa như đi học trước kia vậy. Khí chất của anh, giống như là giữa những năm bốn mươi, năm mươi vậy, một đám sinh viên đi trên đường phố, ánh mắt thanh minh, tài tình hơn người, mà cõi lòng đầy lý tưởng cứu thế tế quốc, cách ăn nói độc lập mà tự do. Chính là như vậy mà chậm rãi đắm chìm vào hồi ức, Quân Mạc lắc lắc đầu, tựa hồ muốn cố gắng không nhớ lại. Cô mở e-mail, tay run run. “Thứ Sáu anh đến, có thể gặp mặt được không?” Vẫn là theo ý của cô, nếu cô không muốn, như vậy sẽ không gặp. Anh đã trở về rồi sao? Trong lòng Quân Mạc tự châm biếm chính mình, một năm trao đổi giáo viên, sớm đã nên trở về, cũng có nguyên do — thì ra tiềm thức của mình, tình nguyện làm như anh vẫn còn ở nước ngoài, “Chia tay”. Hai chữ này, so với rượu độc trên thế gian này, còn khiến người ta đần triệt tâm phế. Quân Mạc trả lời: “Em ra sân bay đón anh.” Sáu ký tự ngắn gọn, lại giống như hao phí bao nhiêu tình lực, một mệt mỏi rồi, lại mơ hồ chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Cậu cũng biết đấy, không phải là cứ sảy càng lâu thì cà phê càng đắng. Khi cà phê pha loãng thoảng mùi gỗ thơm dịu, trở về vị ban đầu, nụ vị giác ở đầu lưỡi bùng nổ, vẫn chỉ cảm thấy được vị đắng. Ngày thứ hai, cái gọi là “Thực bất trị vị, hồn bất tại thân”, chịu đựng được đến giờ tan tầm, Quân Mạc vội vàng thay đồng phục. Đi cửa trước, trên một bên cửa kính dài, thấy bóng dáng của chính mình hiện lên, cô bỗng giật mình dừng lại. Áo ca rô mặc bên trong dày mà ấm áp, là chút màu sắc tươi sáng duy nhất trong ngày đông nặng nề, u ám và lạnh lẽo này. Cô không khỏi dừng chân, đánh giá thân mình trong gương. Màu da vẫn trắng ngần như cũ, thiếu chút son phấn như cũ, thái dương có thể nghiêm nhiên thấy mạch máu xanh nhạt dưới da thịt mỏng manh, tóc dài buộc đuôi ngựa đen bóng đằng sau — tóc cô khi đi làm vẫn vậy, lại còn hơi xoắn một chút. Hóa ra vẫn còn có chút khí chất sinh viên trên người, nhưng mà dung mạo có thể như trước, thời gian lại không thể quay về. Cô ở ngoài cửa đón taxi. Cảnh sắc bên ngoài lướt qua như bay, may mắn không tắc đường. Một đường thuận lợi đi vào sân bay. Cô lấy áo khoác gập gao bao lấy mình, đi hơi cả nhắc nhìn cửa ra. Thật ngoài ý muốn nhìn thấy bóng dáng một cô gái, khoác chặt chiếc áo khoác đen, dáng người mỏng như tờ giấy, đứng bình thường trong cả đám người nhưng thật ra lại nổi bật hơn người. Khuôn mặt lạnh lùng của cô ấy khi nhìn thấy cô, do dự trong nháy mắt, hơi hơi gật đầu, cũng trong chớp mắt phản xạ có điều kiện của nghề nghiệp của Quân Mạc nổi lên, lập tức mỉm cười lại. Liêu Khuyết Nhã không dừng chân, lập tức bước đi. Quân Mạc thoáng sắp xếp lại tâm trạng, lúc ngẩng đầu lên, bóng người mảnh khảnh, cao gầy kia liền xuất hiện trong tầm mắt. Cô thật sự khó có thể bình tĩnh được, lặng lẽ đứng ở nơi đó, thậm chí không hướng anh vẫy tay ra hiệu, cô biết, anh tất nhiên đã nhìn thấy mình, anh luôn là người đầu tiên nhìn thấy cô, dù cô có ngồi cuối cùng trong một góc hoặc đứng giữa biển người bao la. Lúc tan học trước kia, bên ngoài phòng học của anh luôn khiến người khác chú ý, cho nên hẹn nhau sẽ chờ ở một chỗ — khi vào lớp anh rất nghiêm túc, luôn muốn đem tất cả nội dung dạy cho bằng hết, sẽ có vài lần dạy quá giờ, cô thường trà trộn vào đám học trò, ngồi yên lặng đến thời gian. Thời điểm đó cô nhiều tuổi hơn, khóa học cũng không nhiều, cũng biết thói quen của anh — nhân khí cao, tính tình lại tốt, bên người anh luôn có nhiều học trò vây quanh, vẫn còn thảo luận những vấn đề liên quan đến bài giảng. Tính tình Quân Mạc lại hay nóng nảy, thường không kiên nhẫn mà chờ, nhưng chỉ cần anh đi ra, ánh mắt luôn có thể chuẩn xác mà tìm cô, không làm lẫn chút nào, ôn hòa mà sùng ái như vậy, lại có chút hồi lỗi, tất cả có thể khiến cô nguôi giận. Vài lần Quân Mạc giận dỗi: “Sao hỏi bài anh lại toàn là nữ sinh thế? Có dụng ý gì không vậy?” Cô ôn ào như thế, Lâm Hiệt Tuấn chỉ nắm chặt tay cô, nhận lấy giận dỗi từ cô, trước đến giờ chỉ cười cười. Quân Mạc thích quán ăn này, vì trong tất cả các quán cơm phương Bắc chỉ có chỗ này làm sườn chua ngọt có mùi vị giống quê nhà. Cô là người phía nam, không quen ăn cay, cho nên mỗi lần ăn cơm Lâm Hiệt Tuấn đều ăn những món xanh ngắt phía nam, ngẫu nhiên những lần khác sẽ bảo người bán cho ít ớt hơn. Sau này Quân Mạc nghĩ lại đều cảm thấy xấu hổ, với một người phương Bắc chính hiệu như vậy, không được ăn cay quả là chẳng vui vẻ gì, dám chiều mình không ăn cay đến tận hai năm, cô cứ quá đáng thế, quang minh chính đại, yên tâm hưởng thụ sùng ái của anh trong hai năm. Lần đầu tiên cô động tâm là ở trong buổi học của anh, đó là buổi học cuối cùng, tinh thần anh hào hứng giảng giải bài xong, thoải mái nói với sinh viên có thể thắc mắc tất cả mọi vấn đề. Có sinh viên không chút ý tứ muốn xin bộ đề, anh trả lời cẩn thận: “Xem trong bài giảng ấy.” Vì thế trong tiếng cười rần rần, nam sinh kia xám xịt ngồi xuống. Có nữ sinh lớn mật hỏi: “Thầy ơi, thầy kết hôn chưa à?” “Trước mắt là độc thân.” Anh cũng không chút nào để ý mà trả lời. “Thầy ơi, ý các bạn ấy nói là, thầy cảm thấy chuyện xưa của Thẩm Tùng Văn và Trương Triệu Hòa thế nào?” Nam sinh lúc trước bỗng nhiên đứng lên nói, một bên nhìn lướt qua đám nữ sinh, một đám đang che miệng cười. Thật sự là một vấn đề có trình độ — Quân Mạc cũng cười, buống bút ngẩng đầu nhìn thầy giáo trẻ tuổi không mấy khi có chút ngượng ngừng. Thanh âm của anh trầm thấp, lại mang theo ý cười: “Một đoạn giai thoại. Cứ như vậy đi.” Ánh mặt trời nháy nhót trên chiếc áo sơ mi trắng, phần

tiêu sái cùng tiêu dung ấy, tiếng cười giữa giọng điệu lơ đãng ấy, tuổi trẻ của anh, tài hoa hơn người của anh, Quân Mạc cảm thấy tim mình đập nhanh hơn một chút, nghe thấy các nữ sinh bên người đều đang nói: “Wow!” Tất cả trong lòng đều như sống lại, Quân Mạc theo thói quen cười gọi anh: “Này!” Lâm Hiệt Tuấn kéo vali đứng trước mặt cô, mỉm cười đánh giá: “Tiểu nha đầu, vẫn không lớn không nhỏ như vậy à.” Cô luôn gọi anh “Này”, là vì thời điểm mới ở cùng nhau cô vẫn cảm thấy xấu hổ, dù sao cũng là thầy mình, lại không thể gọi anh là thầy, vì thế cứ này này thành quen, anh cũng tùy cô, Anh cũng không có mấy thay đổi, khí độ hơn vài phần trăm ánh mắt anh như cũ ấm áp tựa biển, cứ như vậy có thể đem tình cảm ấm áp bao dung cô. Anh đánh giá cô, đến tận cùng cố ý cho rằng thành như vậy sao? Ba năm trước đã thất sắc trước mặt cô, cô dường như không thay đổi, anh phát hiện mình vẫn như cũ thanh thanh sở sở nhớ kỹ sáng sớm hôm đó, khi cô xoay người đi, tóc dài thoáng chốc vụt qua. Nhưng mà đúng là không còn giống với trước kia. Bọn họ ngồi cùng trên xe, không khí vì điều mà xấu hổ, cô đã không còn giống như trước kia nữa, biết rõ anh thích an tĩnh, lại lú lú dửng dưng các loại việc vặt làm phiền anh. Quân Mạc chẳng phải còi lờ đang đầy tâm sự sao? Cô lui lại một góc, cũng không nói tiếng nào. Hóa ra thời gian có rất nhiều chuyện muốn nói, con người lại vẫn có thể im lặng. Hóa ra bị thời gian làm phai nhạt là thế này, chung quy vẫn không thể biệt lại vô dạng. Cửa xe mở ra, đã là sao đây trời. Không khí giống như bạc hà mạnh mẽ, một đường thâm nhập tâm phế: “Đi lấy phòng xong chúng ta đi ăn cơm nhé?” Quân Mạc nhìn đồng hồ hỏi. Ở bên cửa đã có người tiếp nhận hành lý của Lâm Tuấn Hiệt, ăn cần đứng trước dẫn đường. Lâm Tuấn Hiệt ngẩng đầu đánh giá đại sảnh, theo thường lệ lưu quang bốn phía, tựa hồ như đem ánh sáng rực rỡ của toàn bộ thế giới tụ lại trong không gian này, mà đá cẩm thạch trong suốt dưới đất in mỗi bước người đi đến, khách qua đường vội vã tới lui mà thôi. Anh mặt nhăn mày nhu, nhìn cô gái bên cạnh mình, cô từng rất thích một câu: “Na kham đắc chẩm thượng thi thư nhân xử hảo Môn tiền phong cảnh vũ lai giai Độc tọa ẩm xuân trà.” Cô cố chấp sùng bái cho rằng Đào Uyên Minh thật sự tìm chốn đào nguyên, luôn nói muốn đi tìm vận may, cô nói trước đây lý tưởng của mình là làm thi nhân tiểu thuyết trung ngâm xướng thi, đập khắp Cửu Châu, giống như Giới Minh Thành. Thế nhưng Giới Suất sau lại rất thâm, cô tịch cả đời. Bây giờ lại đang ở trong khách sạn này, nhìn như tiểu thế giới phồn hoa bậc nhất nhân gian — chúng sinh ở trong này chính là rộn ràng tới lui, mục đích bất đồng hoặc tụ hoặc tán, như phù vân lưu chuyển, cô lại muốn một mình lẻ loi giữa đại ngàn phồn hoa. Anh rất muốn dừng lại, hỏi cô trong lòng rốt cuộc hạnh phúc sao. Nhưng anh không dám, trong những năm qua anh có bao giờ thực sự suy nghĩ về chuyện này. Mà giờ muốn hỏi, chẳng phải ngay cả chính mình cũng cảm thấy nói ra thật giả dối? Quân Mạc khẽ nhếch khóe mắt, nhìn Lâm Hiệt Tuấn sắc mặt có chút không vui, cười kéo tay áo anh: “Thế nào?” Vẫn là tính trẻ con ấy, trước kia vẫn như vậy, chỉ cần hai người có chút bất hòa — nếu không chọc đến “vây ngược” của cô thì cô sẽ chủ động làm nũng với anh, bởi vì có đôi khi cô không lý do trở nên phát cáu. Cho tới bây giờ, cô vẫn đối xử với anh như vậy, cũng không để ý đến ánh mắt người khác — trong nháy mắt, giống như vẫn còn là đôi tình nhân ngây ngô ngày trước, anh vẫn còn là một thầy giáo trẻ tuổi vừa mới bắt đầu công tác, thân phận đặc thù như vậy, sử chi làm người ta cảm thấy đoạn tình cảm này có phần đặc biệt đẹp đẽ, cho tới bây giờ vẫn còn khiến người khác cực kỳ hâm mộ. Anh không đành lòng gạt tay cô ra, chỉ nhàn nhạt nói: “Không có gì, chỉ có chút mệt mỏi.” Quân Mạc không nói gì nữa, đầu kia đại sảnh đi ra nam nam nữ nữ, huyền ảo dị thường, trong giọng nói của anh có sự mệt mỏi rõ ràng. Cô đứng ở một bên, chờ Lâm Tuấn Hiệt làm thủ tục xong xuôi. Nàng má nhìn chữ anh, mà chữ của anh vẫn giống như cũ, tựa như chữ viết bằng, sáng sủa mà thanh tú. Hàn Tự Dương đứng ở ngoài cửa, mặt hướng ra bóng đêm, màu sắc cũng lảng động xuống. Anh đưa khách đến ăn cơm, mà một màn kia lại khiến anh thất thần — hai tay tinh tế nhẹ nhàng nắm lấy, rõ ràng là nắm lấy vạt áo của nam tử trẻ tuổi kia, cũng thật mạnh nắm lấy đưa lên trước ngực mình. Dáng vẻ tươi cười ấy của cô tựa hồ anh chưa bao giờ được nhìn thấy, trong suốt tinh thuần giống như nước suối, cả mặt mày đều thấy mát lạnh. Anh biết, anh đã gặp chàng trai được chàng trai trong bức ảnh kia. Chính là đang lúc phân thân, phía trước còn có âm thanh gọi anh: “Sur huynh, đang chờ anh nè.” Thanh âm theo tiếng gió đêm đưa tới, anh bất động thanh sắc quay sang, thần nhiên lên tiếng. Dưới ánh đèn, cô gái cao gầy đối diện anh nhướng mày cười yếu ớt, ánh mắt nhìn về phía sau, làm như lơ đãng, cười nói: “Là Lý quản lý? Khéo như vậy sao?” Cô hơi hơi cao giọng: “Lý quản lý?” Hàn Tự Dương bực mình vừa động, tựa hồ muốn ngăn cô lại, cuối cùng lại chỉ hơi nhếch nhếch khóe miệng, xoay người lại. Quân Mạc nói bên tai Lâm Hiệt Tuấn câu gì đó, bước nhanh tới: “Hàn tổng. Liều tiểu thư, ăn cơm trong này sao?” Về mặt cô có vẻ hơi sốt ruột, giọng điệu cũng khách sáo có lẽ hơn. Chút khó chịu trên mặt Hàn Tự Dương chỉ lóe lên một chút rồi biến mất, nhưng có chút hứng thú liếc nhìn Liều Khuynh Nhã một cái, khóe miệng mang theo đậm cười. “Mấy người bạn chúng tôi tụ họp, hôm nay Lý quản lý không có cả à?” Cô cười có chút giảo hoạt, lông mi thật dài chớp chớp: “Buổi chiều còn gặp cô ngoài sân bay.” Quân Mạc cười cười: “Đúng vậy, tiếp một người bạn.” Cô không chút để ý nhìn lướt qua về phía sau. “Không làm lỡ thời gian của hai người nữa, chúc hai người vui vẻ.” Cô vội vàng cười, xoay người đi về phía đại sảnh. Liều Khuynh Nhã nhún vai nhẹ một cái, nói với Hàn Tự Dương: “Đi thôi.” Hàn Tự Dương đi bên cô, trong ánh mắt trong trẻo kia tựa hồ có chút khó chịu, dường như phát hiện ta trong lòng cô giấu giếm chút tâm cơ nhỏ. Liều Khuynh Nhã mạnh mẽ giấu đi phần nóng nảy đó, bước chân đi nhanh hơn một chút, gót giày gỗ trên mặt đất thanh thúy mà lưu loát. Quân Mạc nói muốn ăn lẩu, Lâm Tuấn Hiệt lắc đầu: “Thôi, em không thích ăn cay mà.” Quân Mạc hé miệng cười, “Em thích ăn cay lâu rồi — tốt nghiệp xong liền phát hiện hóa ra mình có thể ăn rất cay.” Cô dẫn anh đến quán lẩu thường đến. Đúng thời gian ăn cơm chiều, trong quán chật ních người, bọn họ tìm vị trí ngồi xuống, nhỏ như vậy, nào nhiệt như vậy, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập vị cay. Anh không nhịn được muốn nói: “Chân tướng khi đó.” cuối cùng vẫn không nói gì, lại thấy có vui vẻ hài lòng nói: “Em thích nhất ở trong này. Bởi vì giống quán lẩu ngày xưa.” Tràn đầy một bàn đồ ăn, theo thói quen anh lấy cho cô một phần nước sốt, đặt trước mặt cô. Quân Mạc im lặng nhìn, nhiệt khí từ nồi lẩu dường như phả vào mắt, nhìn không được cô trừng mắt nhìn. Một nồi đầy món ăn mà cô lại chỉ uống một ngụm sữa chua. Lâm Tuấn Hiệt buông đũa, ánh mắt hẹp dài sáng ngời nhìn cô qua làn hơi trắng từ nồi lẩu: “Sao lại ăn ít vậy?” Trong trí nhớ, cô lúc nào có thể là sẽ ăn, mỗi lần ăn cơm đều là cô bắt đầu và kết thúc. Một lần bọn họ cùng nhau ăn cơm, một đám học trò trước mặt thầy đều có vài phần rụt rè, nhất là mấy nữ sinh, ăn cơm như mèo vạy. Anh chủ ý tới cô, lúc đầu hình như không có ý tứ, sau đó cũng không quên một chuyện phiếm, chỉ chăm chú dùng bữa — đáng yêu như vậy, một miếng một miếng ăn, đối với xung quanh tất cả thầy không nghe không hỏi. Cô ngẩng đầu lên, sắc mặt hình như do dính ớt, đỏ tươi, đẹp như một đóa hồng. “Lớn tuổi rồi, ăn uống cũng không tốt như trước kia nữa...” Lâm Tuấn Hiệt bật cười, từ già này, dùng với cô, thật sự không thích hợp. Chậm rãi, tiếng cười sung sướng thuần túy vẫn là đậm đà, cho dù quán ăn nhỏ náo nhiệt, chạm cốc, chơi đoán số, mà hai người bọn họ rốt cuộc không nói câu nào, cả bàn yên lặng. Tay Quân Mạc vớt lên, vẫn không nhúc nhích, thật lâu thật lâu, mới chậm rãi đặt ở bên miệng nhẹ nhàng thổi — nóng đỏ, thế nhưng, có vấn đề gì? Lại đau, hóa ra có một nơi lại càng đau hơn. Cô không nhớ rõ chính mình còn nói những gì, chính là lặp lại một bài hát cô nhớ tới. “Mười năm sau, Chúng ta là bằng hữu liệu còn có thể ân cần thăm hỏi Chỉ là sự ôn nhu này rốt cuộc cũng không tìm thấy lý do để ôm.” Nguyên lại, còn không đến mười năm. Cái gọi là tình cảm, thật sự có thể mong đến như vậy. Sau lại cuồng quít lấy điện thoại trong bao ra, đêm nay đến lượt Ân Bình trực, kiểm tra một nửa lại đột nhiên đau dạ dày, cũng không thể không biết xấu hổ mà đi tìm người khác thay ca, chỉ có thể gọi điện tìm Quân Mạc. Quân Mạc hơi thấp đầu, nghe thấy đầu bên kia điện thoại Ân Bình đang khàn khàn giọng hít ngụm khí lạnh, cô vẫn không hề rằng. Cuối cùng Ân Bình nhớ tới cái gì, bỗng nhiên nói: “Ài nha, tôi quên mất, hôm nay bà đi gặp bạn học? Thôi xong, để tôi nghĩ xem còn cách nào khác không.” Tâm tư Quân Mạc theo là khối trắng mềm mại từ nồi lẩu kia có chút hoảng hốt, chậm rãi trở lại lời nói của Ân Bình, mới trả lời một câu: “Không có việc gì, tôi đến ngay đây, đang ở sau ngã tư.” Cô tắt máy, miễn cưỡng cười: “Anh có muốn về nghỉ sớm một chút không? Em phải về thay ca cho đồng nghiệp.” Kỳ thật ăn không nhiều, hai người đều có nhiều tâm sự, chẳng có mấy khẩu vị, quán lẩu gần khách sạn, cô liền đưa anh trở về, một đường trầm mặc, Lâm Tuấn Hiệt cúi đầu, thấy tay cô hơi nắm thành quyền — anh dôi mắt, chăm chú nhìn phía trước — ba năm trước đây, anh có thói quen nắm đôi tay này, cứ như vậy, khi trời lạnh trở lại, cô không lúc nào nhớ đến việc mang găng tay. Đến khi lên tận phòng khách sạn rồi, hóa ra một đường trầm mặc dĩ nhiên là có thể tới được, cô cảm thấy có chút buồn cười, lại có chút vớ vẩn. Từ trước làm sao vậy? Trong khoảnh khắc khi anh xoay người, bỗng nhiên cô mở miệng hỏi anh cực nhỏ cực nhỏ: “Sao anh lại muốn tới đây?” Sắc mặt Lâm Tuấn Hiệt có chút tái nhợt, ánh mắt thoáng buồn bã, vẫn giống như trước kia, chỉ cần là đối với cô, tựa hồ cả thế giới đều làm từ ngọc lưu ly, quá nhẹ thôi cũng còn không nổi — giọng điệu của anh ôn hòa, lại có phần ừ ừ: “Quân Mạc, đây là công việc của anh.” Trên khuôn mặt

tuần túc của anh mang chút bất đắc dĩ khó nén cùng mắt mắt, rốt cuộc vẫn là xoay người đi. Quân Mạc đứng ở cửa một hồi, nếu có thể, cô thực nguyện ý rơi lệ đầy mặt nhìn anh rời đi, nhưng mà đôi mắt gương gao khô khan, mờ hồ chưa xốt. Biết gần chỗ một chiếc xe, ánh đèn mạnh mẽ quét qua, đột nhiên làm chính mình che đi ánh đèn — cô bừng tỉnh, nhớ tới mình phải thay Ân Bình trực ban, đồng phục cũng không đổi — cũng may là buổi tối, trong lúc nhất thời cô không nghĩ được nhiều vậy, vội vàng tới phòng yến hội. Buổi tối tám giờ, là thời gian rượu trên bàn tiệc linh đình, bên cửa có nhân viên phục vụ, nhìn thấy cô tinh thần lập tức hăng hái, mỉm cười chào hỏi. Kỳ thật cũng không xảy ra chuyện lộn xộn gì lớn, Quân Mạc vội trở về đôi đồng phục, qua đại sảnh đi một vòng, lại với trường ca nói lưu tâm chuyện sẽ ra ngoài. Một khắc Hàn Tự Dương từ thang máy đi ra, nhìn thấy bóng lưng của cô, tinh mịch chẳng bao giờ có lạc mất phía sau, tức giận trọng lòng bay đầu mất, tựa như có thể thổi một cái là mất, và ký ức là nụ cười yếu ớt ngậm ngùi của cô gái ấy, hai người bừng tỉnh. Đêm nay vốn là mấy người bạn đại học tụ hội, nhân số cũng không chừng, đều là mấy người bạn tốt trước kia, không viện hệ gì niên cấp. Tiếp theo thường đến quán bar ngồi riêng một lô, người khác đều tự động tự giác tránh đi để Hàn Tự Dương ngồi cùng Liêu Khuynh Nhã, thực sự đã đem hai người bọn họ coi như một đôi. Kỳ thật, một đám huynh đệ tụ hội, mang theo Liêu Khuynh Nhã trái lại là đúng dịp, bất quá Liêu Khuynh Nhã mấy hôm trước đã gặp bạn tốt của Hàn Tự Dương thuận miệng nói, liền mời cùng đến. Cô làm thật nhanh công việc liền bay trở về. Thật là khéo, Quân Mạc ở sân bay tiếp người đàn ông đó lại là người cùng chuyến bay với mình. Sau cô lại ở sảnh sân bay đứng một hồi, gần đến có thể thấy một bên mặt Lý Quân Mạc, trong nháy mắt khi nhìn thấy người kia, cô ấy lộ ra nụ cười tinh thuần như nắng — khí chất của cô ấy trước nay có chút dịu dàng, giờ phút này bỏ đi tầng áo khoác ấy, sáng rõ như hoa quả trong lành, tươi mới. Liêu Khuynh Nhã đứng yên hồi lâu, trong ngực nổi lên cảm xúc buồn vui khó phân biệt, rõ ràng hai người không liên quan gì đến nhau, cô thậm chí còn đối với cô ấy vẫn có chút địch ý mơ hồ, nhưng là ngay vừa rồi, cô nghĩ, không ai có thể hiểu rõ được người con gái kia như mình — ánh mắt cùng về mặt kia, quen thuộc khiến lòng cô đau đớn, cô hoảng hốt nghĩ rồi lại cảm thấy buồn cười. Hóa ra mình luôn coi cô ấy như là kẻ địch sao? Thế nhưng nguyên lại, cái kia tựa hồ khiến Hàn Tự Dương chú ý cô gái đó, thật sự là có một khoảng trời của riêng mình, cũng chưa bao cô để lộ ra thái độ rằng cô vô ý tiếp xúc. Thẳng đến khi người đại diện thờ hờn hèn tìm được cô, Liêu Khuynh Nhã không nhận được quay đầu lại nhìn thoáng qua, chậm rãi thu hồi mạch suy nghĩ, bước chân nhanh hơn một chút. Lúc này, Liêu Khuynh Nhã đang ở bên người Hàn Tự Dương, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía người con gái phía trước, cô phát hiện thật rõ ràng người đàn ông bên cạnh mình trong nháy mắt đang chần chừ — cái đó và tác phong của anh từ trước đến giờ không giống nhau, trong ấn tượng của cô, anh cho tới bây giờ vẫn luôn là kiên nghị và quyết đoán. Anh mở lời gọi cô ấy, mang theo chút do dự mà tựa hồ anh cũng không biết: “Lý Quân Mạc.” Quân Mạc chớp mắt một cái quay đầu lại, hình như lại là người quản lý khách sạn quen thuộc nhất kia — người luôn dùng nụ cười thư thái đem chính mình bao quanh — thức dậy. Hàn Tự Dương hơi nhíu mày, không khí liền có chút kì lạ. Còn lại một ít người đã bị nhân viên dẫn ra quán bar, Liêu Khuynh Nhã khẽ cắn môi, vẫn ở bên người Hàn Tự Dương, áp chế tâm tình bối rối khó phân, cũng cười tiếp đón cô: “Lý quản lí.” Thần sắc cô mệt mỏi không che giấu được, cười có chút miễn cưỡng: “Đã ăn xong rồi?” Rốt cuộc không nghĩ ra gì để nói, chỉ có thể xấu hổ đứng đó, tựa hồ muốn tống hai người đi. Hàn Tự Dương đứng trước mặt cô, trong lòng xẹt qua một tia hoảng loạn cực nhột, cuối cùng ổn định tâm tư, mở miệng hỏi cô: “Buổi tối không có việc gì sao? Có muốn cùng đến quán Bar ngồi một lúc?” Quân Mạc lập tức nhớ đến lần ngồi ở quán bar đó, bị anh mang đi chào hỏi, xấu hổ không hiểu, chỉ có thể cười từ chối: “Tôi phải làm thay ca cho bạn, Hàn tổng, hai người chơi vui vẻ, lần sau cùng đi.” Bỗng nhiên cô có chút phiền lòng, vốn tính tiếp tục đứng ở bộ phận giải trí, lại không muốn đi cùng đường với họ, dứt khoát thoái mái xoay người: “Tôi còn muốn đi kiểm tra bộ phận ăn uống, hai vị đi thông thả.” Mang theo thái độ khiêm cung đối với khách hàng, ẩn chứa sự cự tuyệt đậm đặc xa đến ngàn dặm. Hai tay Hàn Tự Dương trong túi hơi dùng sức nắm chặt, vẫn như cũ hiện lên tiểu ý: “Được, vậy để lần sau đi.” Quân Mạc trở về tiệc rượu trong phòng khách, lại không biết làm gì, đứng hai phút, đoán bọn họ đã đi xa mới bước ra cửa đi về phòng làm việc. Đôi đồng phục, nói muốn đi ra ngoài, lại nhớ ngăn kéo có sôcôla, nhìn không được trở về đem ra, bẻ một miếng bỏ vào miệng cố gắng ăn, miệng đầy hương vị ngọt ngào. Cô im lặng đứng trong vườn — ba năm đã qua, tình cảm kiềm chế trong lòng như sóng biển cuộn cuộn xô. Ngày hôm nay rốt cuộc gặp được, cô từng nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện gì — chỉ ít có thể so sánh với đừng khi khi còn trẻ, chỉ là hóa ra không phải vậy, nguyên lai áp lực cũng có thể trở thành một loại thói quen. Không khí lạnh ào vào trong mũi, cô ngáp một cái thật dài, chỉ là tại nơi không có người mới dám buông thả/ phóng túng chính mình, liền làm bộ quên. Cô sớm nên biết, mình chẳng bao giờ có dũng khí lớn như vậy — lớn đến mức độ vứt bỏ hết thảy, mà hết thảy, nếu cô có thể bỏ qua, ba năm trước cũng đã bỏ qua. Về cả phê than cháy: Có hai cách hiểu. Một là theo cách rang cà phê. Cà phê sẽ được rang bằng than củi và đôi khi bằng gỗ, việc rang bằng những loại gỗ có mùi thơm đặc trưng sẽ khiến cà phê khi pha mang mùi gỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6

Lý Quân Mạc từ trước đến nay đều có thói quen của đà điểu. Cô âm thầm bội phục chính mình, lâu còn cay hơn cả hạt tiêu, còn có thể ăn đến tê cả đầu lưỡi, cô nghĩ cứ giả vờ như không biết gì cả, thì tất cả đều có thể chết lặng không xảy ra chuyện gì. Ngày thứ hai mới là ngày các học giả chính thức được mời đến, Đại học L cũng có nhiều học giả lớn tuổi, trong đó có khá nhiều người trước đây là thầy của Quân Mạc, Lâm Tuấn Hiệt đến sớm hơn một ngày liền ra sân bay đón. Quân Mạc vui đầu vào làm, cả ngày nhốt mình trong văn phòng không ra đến cửa, thời điểm kiểm tra buổi sáng lại gặp được mấy giáo sư bộ dáng lão đầu nhí, tựa hồ rất thích mặc kiểu Tôn Trung Sơn, tóc hoa râm nhơ nhả — cô tự dung nghĩ, Lâm Tuấn Hiệt sau này già đi, có phải cũng sẽ như vậy: vừa khiến đệ tử cảm thấy dễ gần, lại khiến đệ tử cảm thấy khả kính. Khi ra đến cửa thì sừng sốt, rõ ràng là Minh Văn — cư nhiên không có chút nào thay đổi, vẫn là nụ cười sáng khoái đó, vừa thấy mình liền hô to gọi nhỏ: “Quân Mạc!” Nhân viên ở bên cạnh không nhận được ghé mắt nhìn, Quân Mạc kinh hãi, không nhận được cười: “Sao mày lại ở đây? Trong danh sách có tên mày đâu?” “Giáo sư hướng dẫn tao có chút việc, viện cử tao đi thay.” Minh Văn ngồi xuống với cô ngay đại sảnh: “Càng ngày càng đẹp! Hi hi, tao lại già mất rồi?” Làm sao mà già được chứ? Rõ ràng là hơn một phần phong độ tự nhiên của người trí thức, Quân Mạc cười nói: “Ừ, vĩnh bảo thanh xuân!” Chợt nhớ ra, đẩy Minh Văn một cái: “Diễn đàn này của bọn mày phải điểm danh, mày đi chưa?” Minh Văn sừng sốt, lập tức cười rạn rờ: “Hay mày điểm danh giúp tao đi?” Hai người cùng cười, hóa ra mọi người đều nhớ rõ khoảng thời gian đó. Buổi chiều diễn đàn khai mạc, Quân Mạc không đi, chợt nhớ đã hứa mang tài liệu cho Hàn Tự Dương, vội vàng vàng chuẩn bị một ít đi ra, vừa đến thời gian nghỉ trưa, cầm tài liệu trên tay, đi đến tứ hào lâu. Tầng dưới cùng của tứ hào lâu có gian phòng tổ chức hội nghị lớn nhất khách sạn, lúc này cửa chính đóng, làm Quân Mạc an tâm không ít. Cô đi đến trước sân khấu, đang muốn nhấn chuông ca quản lý phòng này tranh thủ thời gian nghỉ ngắn mang tài liệu đến phòng Hàn Tự Dương, cửa chính đại sảnh vô thanh vô tức mở ra, cô đang phân tâm, lại đem tài liệu, xoay người cười với Hàn Tự Dương: “Hàn tổng, mang tài liệu đến cho ngài đây.” Hàn Tự Dương “À” một tiếng, quay đầu lại nhìn biểu ngữ chào đón, chữ đỏ xen trắng Hoan nghênh các học giả, phía trên cùng là Logo Thụy Minh cùng tiêu chí: “Sao không phải ngày hôm nay?” Anh có ý bảo cô cùng đi,

bước chân chậm lại, dường như có chút lơ đãng hỏi: “Không đến đây nhìn qua sao? Có rất nhiều đồng học của cô phải không?” Quân Mạc khẽ lắc đầu, nụ cười có chút xa cách: “Tốt nghiệp đã lâu như vậy, chữ thầy đã trả cho thầy rồi, làm sao còn mặt mũi mà gặp lại?” Cô nói như tự giễu, sắc mặt cũng có chút vô tình, mặc dù đã đánh nhiều má hồng, vẫn như cũ không che giấu được chút yếu đuối mơ hồ. Trong mắt anh đầy thâm ý, trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: “Tôi muốn đi xem”. Quân Mạc sững người trong chốc lát, mới bắt đầu phản ứng lại, trong mắt hiện lên bối rối: “Đi đâu?” Sắc mặt anh có chút nghiêm nghị, ngay lập tức có khí thế bức người, hơi hếch cằm về phía hội trường, ánh mắt chuyển về phía Quân Mạc. Quân Mạc do dự, theo lý cô không thể từ chối yêu cầu của hộ khách, bây giờ có thể khiến cô bước qua cửa chính, thật sự khó hơn lên trời. Tựa hồ giằng co một lát, Hàn Tự Dương bỗng nhiên cười khẽ đứng lên, cầm quyển sách trên tay cô, sắc mặt liền vui vẻ, ánh mắt vụt sáng trong một thoáng tựa hồ mềm lại, tự nhiên thay đổi đề tài: “Thôi bỏ đi, đến thời gian làm rồi hả? Không quá rầy cô nữa.” Quân Mạc thật sự như được đại xá, thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười cười: “Đúng vậy, tôi đi làm việc đây.” Cô nhắc chân bước đi, cửa chính phòng hội nghị bị một nhân viên đẩy ra, ả ả có nói một hai câu nhẹ nhàng, Quân Mạc nghe, kinh ngạc quay mặt đi chỗ khác, thanh âm quen thuộc như vậy, nói nhỏ tựa như rất thân mật — cô bước chân nhanh hơn, cũng không quay đầu lại nhìn mà đi ra ngoài. Hàn Tự Dương đứng ở chỗ cũ, bóng dáng cao lớn bị ánh mặt trời kéo dài, hắt lên tường, anh gọi nhân viên, cúi đầu nói vài câu, tiễn nữ sinh đỏ mặt dần anh vào hội trường, thấp giọng hỏi anh: “Hàn tổng, còn chuyện gì phân phó nữa không?” Hàn Tự Dương hơi hơi khóa tay, cuối cùng tìm một chỗ ngồi xuống. Anh cũng không nghe nhiều về vấn đề học thuật hội nghị đang thảo luận, ánh mắt chỉ hướng đến nam tử trên đài, chỉ liếc mắt, cũng không khó để nhận ra chính là người đàn ông tối qua. Tay anh vô thức gõ gõ tay vịn ghế dựa, bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh Lý Quân Mạc tối hôm qua, chợt cảm thấy điều hòa phòng họp thật sự không đủ, tay không khỏi nói lỏng cổ áo. Người đàn ông đó, lấy ánh mắt nhìn của anh, cũng thật sự được coi là ôn nhiên nho nhã, anh mới đứng lên muốn ra ngoài, mới đi vài bước, Mã Sơ Cảnh trước mặt dừng vào anh, hắc hắc cười vài tiếng: “Lão đại, sao anh lại tới nơi này? Buổi tối cùng ăn cơm không? Đây là mấy giáo sư lớn tuổi đức cao vọng trọng.” Cậu bắt quá chỉ đùa một chút, cũng thật là chẳng ra làm sao — lại bị Hàn Tự Dương cắt ngang: “Người trên đài là ai?” Mã Sơ Cảnh lên tiếng: “À, là Lâm Hiệt Tuấn. Nghe nói là sư huynh của Lý quản lý.” Cậu nói đinh đạc: “Tôi đang định gọi Lý quản lý một tiếng, mọi người cùng nhau ăn cơm.” Hàn Tự Dương khoanh tay nhìn lên đài, ánh mắt hơi mị lên, có hứng thú: “Mọi người định ăn tới ở đâu?” Bữa tối vẫn ăn ở Nam Đại, Hàn Tự Dương đẩy cửa vào ghế lộ, thản nhiên nhìn lướt qua, Quân Mạc đang ngồi bên cạnh Lâm Tuấn Hiệt, đầu ngón tay nhẹ nhàng cầm một tách trà thủy tinh nóng. Mã Sơ Cảnh nhất nhất vì anh giới thiệu, thẳng đến lúc ngồi ăn, anh nghiêng người cùng lão tiên sinh nói chuyện với nhau vài câu, lúc này ánh mắt vừa nhìn đối diện. Quân Mạc ngồi cạnh một cô gái trẻ, hai người đang thấp giọng nói chuyện, vẫn mang theo nụ cười — nhưng tư thế ngồi của cô thật cứng nhắc, tựa hồ cố ý duy trì khoảng cách với chàng trai bên cạnh. Ngồi bên cạnh nhóm lão tiên sinh không chỗ nào không phải bằng cấp sư học trong tay làm bọn hậu bối như sấm bên tai, Quân Mạc giật mình cảm thấy như trở lại thời đại học, nghe các sư phụ giảng việc nghiên cứu của các vị tiền bối, kiến thức cả một đời bôn ba hải ngoại của các lão nhân, một chút tích góp làm nên văn hóa tinh hoa dân tộc. Trong bữa tiệc không ít người hỏi Lâm Tuấn Hiệt tình trạng sức khỏe thầy hướng dẫn Trương lão tiên sinh của anh, anh nhất nhất đáp lại, lão tiên sinh hơn nửa thời gian là nằm trong bệnh viện điều dưỡng, mắt nhìn có chút khó khăn, chỉ có thể nằm nghe người khác đọc sách, rất mong gặp một ít đệ tử trẻ tuổi. Mà diễn đàn lần này, Lâm Hiệt Tuấn là đệ tử của thầy đến, nguyên nhân phần nhiều là do sách của thầy sắp xuất bản. Quân Mạc ngưng thần lắng nghe, cảm thấy trong miệng ngậm một lát trà xanh, vị đắng nhàn nhạt lan trong miệng, cô cuống quýt cúi đầu, trong nháy mắt, cảm thấy bị làn hơi nước làm mờ hồ. Bữa cơm này thật thịnh soạn, cô căn bản không muốn đến, cuối cùng bị thúc giục không có biện pháp — tương tâm nhất hoàn hảo, quyết định bảo trì im lặng, tai nghe lời nói diệu ngữ liên châu của nhóm lão tiên sinh, tâm tình liền sa sút: Nguyên lai mấy thứ này, thật sự đã xa xôi quá rồi, thế giới từng quen thuộc với cô đều không hề có biến hóa, mà chỉ có cô thay đổi. Hàn Tự Dương đứng lên, hướng tất cả mọi người đang ngồi nhất nhất kính rượu, Quân Mạc ngẩng đầu, ánh mắt hai người đều trong trẻo, dáng người cao gầy lại giống nhau, hai mắt gặp nhau không khí liền có chút xúc động, tựa hồ xuất hiện chút rung động trong suốt, dưới ánh đèn chất lỏng đỏ thắm trong chén sóng sánh nhẹ, tia sáng do khúc xạ mà lóe lên, Minh Văn ở bên cạnh nhỏ giọng bên tai Quân Mạc hỏi: “Công việc của mày cũng quá là tốt đi, mỗi ngày có thể ăn cơm cùng soái ca!” Quân Mạc cười hỏi lại: “Ai đẹp trai cơ?” Thật đúng là làm khó dễ Minh Văn, cô cười: “Về tình cảm mà nói, tao đương nhiên là coi trọng sư huynh hơn rồi — nhưng mà Hàn tổng cũng là thiên kiết địa linh nhân a.” Cô bắt đầu cười cười, không khỏi liếc mắt nhìn Hàn Tự Dương, người đàn ông cực kỳ xuất sắc này — quả nhiên ở nào cũng là tiêu điểm hấp dẫn sự chú ý, có thể anh đã chú ý tới ánh mắt của mình, liền nhẹ nhàng nhìn về phía cô cười nhẹ, Quân Mạc cũng cười lại, chuyển mắt. Tham dự đều là các giáo sư đã lớn tuổi, vậy nên ngồi không lâu — người phụ trách mọi việc, chủ sự Phương cuối cùng cũng hướng nhà tài trợ Thụy Minh cảm ơn, bữa tiệc sau đó vội vàng tan. Quân Mạc cùng Minh Văn đi ra ngoài, đứng ở cửa hàn huyên với Mã Sơ Cảnh vài câu, lúc này mới nói với Lâm Hiệt Tuấn: “Sư huynh, em đi trước.” Thậm chí không theo lễ nghi đợi khách nhân đi trước mà vội vàng rời đi. Mỗi người ở một nơi liền phân tán, Lâm Hiệt Tuấn một mình ở từ hào lâu, liền cùng đường với Hàn Tự Dương, vốn cũng có chút quen biết, vậy nên dễ nói chuyện với nhau, cách lời rẽ một chút, không xa đã là chỗ ở, Hàn Tự Dương bỗng nhiên đứng lại: “Lâm tiên sinh, cùng đi ra bờ sông một chút?” Lâm Tuấn Hiệt không chút nào ngoài ý muốn, gật đầu: “Được.” Trên đường lần lượt gặp phải nhân viên khách sạn, dựa theo quy định, chờ khách đi trước, mỉm cười ân cần thăm hỏi sau mới rời đi. Hàn Tự Dương sóng vai cùng Lâm Tuấn Hiệt, khí độ ngọc thụ lâm phong, trong bóng đêm giọng điệu hai người đều nhẹ như sợi dây trước gió. “Tôi đã nhìn thấy ảnh của anh, cách đây cũng lâu rồi?” Hàn Tự Dương tựa hồ như hỏi anh, một lát sau, còn nói: “Ồ chỗ Lý quản lý.” “Ồ công trường đại học L phải không?” Khóe miệng Lâm Tuấn Hiệt mỉm cười làm thân sắc có vẻ nhu hòa đi vài phần, có lẽ bản thân anh cũng không tự biết, ngay cả giọng điệu cũng chậm lại: “Lúc đó cô ấy học năm thứ hai.” Anh vô tình ngược dòng chuyện cũ, trong đầu tựa hồ đem mọi chuyện ngày đó chậm rãi lướt qua, lưu sướng giống như thời xuân xanh. Một buổi tối như vậy, hoàng hôn đầy đặc buông xuống, hai người đều chỉ nói sơ qua, tựa hồ như cứ một hai câu lại vô tình nhắc đến một người duy nhất — Lý Quân Mạc, nhưng lại yên lặng bỏ qua cái tên này, phảng phất như đang nói đến người qua đường. Thẳng đến cuối cùng, ánh trăng lẻ loi cũng bị mây đen che khuất, mà trên đỉnh đầu ngọn đèn đường nhỏ vẫn nhấp nháy “tạch” một tiếng tắt hẳn, Hàn Tự Dương quay mặt lại nhìn: “Anh trở về là vì cô ấy sao?” Lâm Hiệt Tuấn ngăn ra, lập tức cười, đưa tay khoác vào trong túi áo gió: “Nói là vậy thì cũng không phải, thực ra là không chính xác.” Hàn Tự Dương nhướn mày, chờ câu tiếp theo. “Bây giờ trở về vì cô ấy, đã quá muộn rồi.” Ngực khí của anh an tĩnh, không mang theo một tia gợn sóng — anh đã từng nghĩ, nếu thời gian ba năm không thể làm cho tình cảm của mình gợn sóng, thì cái được gọi là tu tâm dưỡng tính tất cả đều vô nghĩa — nhưng khi những ký ức tận nơi sâu nhất trong đáy lòng thoáng qua, vẫn không nhịn được mỉm cười tự giễu. Hàn Tự Dương im lặng gật đầu, trong đầu anh hiện lên biểu tình của Quân Mạc, thời gian ở bên cạnh người này ánh mắt cô tựa hồ như muốn mà không biết làm sao để trốn tránh — muốn thân cận, lại ngại không dám tới gần. Lâm Hiệt Tuấn cuối cùng nói thêm một câu: “Thật sự đã quá muộn rồi.” Dẫn theo vài tia tình thân sa sút, làm cho Hàn Tự Dương hơi hơi nhíu mày, đều là người thông minh, cũng không vạch trần cái gì. Anh thậm chí không hỏi một câu vì sao, không thể không nghe thấy tiếng thở dài, nhưng mà ngay cả anh cũng không thể phủ nhận, trong lòng khi ấy có ý mừng nhẹ, chậm rãi sâu trong tâm linh chảy ra — phần mừng rõ này không có chút ác ý nào cả — xưa nay, anh vẫn là người quyết định nhanh, nếu chuyện trước kia đã chấm dứt, anh không ngại dùng cách của chính mình tham gia vào cuộc sống của cô. Hai người đều im lặng đứng, phả vờ trầm mặc là điện thoại của Hàn Tự Dương, thư ký gọi tới báo cho anh biết chuyện phòng ở đã bố trí thỏa đáng, anh trả lời rồi tắt điện thoại. Anh bỗng nhẹ giọng nói với Lâm Tuấn Hiệt: “Thật sự đáng tiếc.” Ngực khí của anh chân thành, mang theo than tiếc. Lâm Tuấn Hiệt xoay người trở về, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên: “Gió đêm thật sự có chút khí lạnh.” Chia tay ở đại sảnh, Hàn Tự Dương nhìn bóng dáng cao lớn mà gầy gò kia đi xa, bỗng nhiên cảm thấy chính mình đang chứng kiến một hồi ly biệt, anh chưa bao giờ nghĩ rằng trên thế giới loại tình cảm bất đắc dĩ này lại khiến anh cảm thấy nặng nề — nhưng phần nặng nề ấy lại ả ả làm chính mình cảm giác dưới mặt băng mỏng dòng nước ngầm bắt đầu chảy mạnh, chỉ cần một cơ hội, có lẽ sẽ có thể phá băng mà ra. Cả phê Hawaii Cafe Hawaii nổi tiếng và gần như duy nhất chỉ có 1 loại là Hawaii Kona. Quận trồng cafe Kona hạt nhỏ nằm ở phía tây nam bờ biển Hawaii, là hoàn đảo lớn trong quần đảo Hawaii sản xuất loại cafe truyền thống và nổi tiếng nhất của Hawaii. Cafe được thu hoạch hoàn toàn bằng tay,

được xử lý ươm và được trồng từ hạt giống chất lượng của địa phương được gọi là Guatemala, cà phê kona được trồng trong những cụm trang trại nhỏ trên các ruộng bậc thang trên núi Hualalai và núi Mauna Loa trên Thái Bình Dương cây cà phê trồng ở đây thường được các đám mây che bóng vào những buổi trưa cùng với những cơn mưa phùn và đôi khi là những trận mưa như trút nước. Sự kết hợp thường xuyên của mây và mưa với nhiệt độ điều hoà, thuận lợi của khí hậu vùng biển Thái Bình Dương đã giúp cây cà phê tăng trưởng và phát triển tốt. Mặc dù chỉ được trồng ở độ cao 800 đến 2500 feet rất thấp đối với loại cà phê Arabica nhưng chất lượng của cà phê kona đạt được tương đương với các loại cà phê được trồng ở độ cao cao hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Sáng sớm hôm sau, trong lúc kiểm tra công việc buổi sáng thì gặp Lâm Hiệt Tuấn tại vườn hoa, gặp trực tiếp như vậy, thật sự là muốn tránh cũng không có chỗ mà ẩn nấp — Quân Mạc thờ dài trong lòng, anh mặc một chiếc áo gió thâm màu, vẫn chưa kéo khóa, gió sớm thổi góc áo bay bay, cứ thanh thanh, thanh quý như vậy đứng chờ cô. Quân Mạc có chút do dự, đưa bản kiểm tra cho đồng nghiệp phía sau, rồi tiến đến phía anh. Bên hồ sương sớm lượn lờ, cô nghe thấy anh chậm chậm mở lời, ngày mai trở lại đại học L xong sẽ lập tức sang Sở nghiên cứu văn hóa Đông Á của trường, thời gian ở trong nước cực kỳ ngắn. Quân Mạc khoanh tay ôm lấy mình, ngẩng đầu nhìn sườn mặt của anh, trong nháy mắt ấy, Lâm Tuấn Kiệt quay lại liếc nhìn, chạm phải ánh mắt cô, khỏe miệng chợt trầm xuống, thanh âm cũng trở nên khàn khàn: “Quân Mạc.” Quân Mạc vốn muốn nói gì đó, rồi cuộc trầm mặc một lúc, lại thành ra nói: “Về sau rất khó gặp lại.” Cô hơi hơi lắc đầu: “Em muốn đi kiểm tra một chút, đi trước.” Cô cúi đầu bước đi, cẩn thận mỗi dưới, tóc đã dài rồi, không cần dùng kẹp cũng có thể búi tóc lên được, cô chợt muốn đưa tay lên vén tóc — bước chân nhanh hơn, nhanh đến độ có phần sắp ngã, nhưng công việc liên miên như vậy, đến tận khi một hơi kiểm tra toàn bộ tầng trệt, mới đi ăn bữa sáng tự phục vụ với Minh Văn. Minh Văn áp a ập úng nói, ánh mắt cũng có vài phần do dự: “Này, tao vẫn chưa hỏi mày... Mày có biết Lâm sư huynh, anh ấy...” Quân Mạc cười cười: “Uhm, đã nhiều năm mới có thể trở về. Như vậy cũng tốt, anh ấy học chuyên ngành, vốn lúc đầu là nước ngoài nhiều tài liệu hơn.” Minh Văn thấy thần sắc cô vẫn tốt, cũng hơi yên tâm: “Đúng vậy, nói không chừng sẽ không trở lại”. Cô nói đùa, Quân Mạc lại buông ánh mắt, một lát sau chậm rãi nói: “Làm sao có thể? Anh ấy sẽ không như vậy.” Đúng vậy, anh là người trọng tình cảm, làm sao có thể như vậy? Minh Văn cúi đầu thờ dài, cầm tay cô: “Quên đi, hai người vốn đã sớm tách ra rồi. Thực sự quên đi, mày cũng không cần phải như vậy nữa.” Quân Mạc đã không thể dùng vẻ tươi cười để tự trấn an mình nữa, rốt cục cũng nghe thấy tiếng lòng mình, bắt đầu từ tối hôm qua đã căng lên như dây đàn, đột nhiên ngân lên một tiếng. Vì vậy trong sát na, vứt bỏ tất cả nguy trang, tâm tình chán nản, nỗ lực duy trì về mặt bình thường, nhẹ giọng nói: “Tao đi trước đây.” Nếu trước mặt người khác cô vẫn có thể bảo vệ một phần thông dong, trấn định, ở nơi này, lúc trước mặt mọi người qua lại, tựa như lâu đài cát trên bãi biển, nhìn qua tình mỹ và vững chắc, chỉ cần một cơn sóng nhẹ thôi, trong phút chốc hoàn toàn thay đổi. Cô kiên quyết quay trở lại phòng làm việc, gọi điện cho bộ phận nhân sự báo nghỉ, nhanh chóng đi ra cửa, nửa giờ sau đã về đến nhà. Thật ra, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, không hiểu tại sao lại nhớ tới Bề quan bí thuật trong Harry Potter, loại phép thuật có thể đem một phần ký ức tách ra. Về phần có cách ly được như vậy không, có ngăn chặn được những cảm xúc càng lúc càng lớn hay không, cô cũng không dám suy nghĩ nữa. Quân Mạc cảm xúc, ngồi trên sàn nhà, muốn quên đi những lời anh đã nói buổi tối hôm qua — anh nói, lần này ra nước ngoài có thể mất vài năm. Rõ ràng ba năm này, hai người không có liên lạc gì, một nam một bắc, chẳng liên quan gì đến nhau — anh đi ra nước ngoài, thì có sao chứ? Nhưng khi nghe anh nói như vậy, cô cuối cùng cũng biết, vết thương kia — cô từng nghĩ đã sớm khép lại — kỳ thật, căn bản vẫn chưa bao giờ khép miệng. Cửa sổ sát đất tầng 14, nhìn ra ngoài kia tưởng đã thấy mọi kiếp sống phù du muốn về, lại như đang ở trên mây. Cô cứ lẳng lặng khóc, dường như không cam lòng mà lau đi, nhưng càng lau lại càng trào nước mắt, luống cuống lau đi mà không kịp, đành phải gục xuống đầu gối. Cô biết đau khổ là thế nào, ba năm trước đã từng trải qua một lần, và không muốn phải trải qua một lần nữa. Thuận túy khổ đau như vậy. Không biết đã ngồi như vậy bao lâu, lúc đứng lên, đầu óc mình mẫn vô cùng — cô bất chính mình phải đến ngồi trước TV, hai tay ôm đầu gối, yếu đuối vui người vào sofa. Đơn giản chỉ là muốn phân tán sự chú ý — cô đỡ nhìn nam diễn viên người Đài Loan một thân trang phục nho sinh, đang đọc sách dưới ngọn đèn trong TV. Chợt giật mình cảm thấy quen thuộc, không khỏi nhìn xuống phía dưới. Hắn yêu một nữ tử, sống yếu đuối, nháy mắt cảm kích tự vẫn, thoáng chốc màu đỏ vương đầy mặt đất. Nam chủ đau thương, lại không thể nói lên lời, đứng sững ở đó. Không thể nói lên lời phiến muộn, trong ngực quanh quẩn phiền muộn. Cô nhân đem ưu sầu so sánh với mưa nhẹ, Quân Mạc cảm thấy thật chuẩn xác — cô không cảm thấy tuyệt vọng, chỉ là cảm thấy thiên địa vạn vật nhân gian, tất cả như bao phủ trong khinh sầu, sương mù như vậy khó có thể tan đi — chỉ là sẽ như vậy bao lâu? Một ngày? Một năm? Một đời. Cô ôm đầu gối, gất gao nhìn TV, tựa hồ có thể tìm thấy đáp án trong đó. Khi đó anh với mình ở cùng một chỗ, mọi người đều nói giai ngẫu nhiên thành, trước sau cô chưa từng nhắc đến anh với người nhà — cô là con gái độc nhất, mặc dù chí nguyện điền là trường đại học nổi tiếng, cha mẹ vẫn mong muốn cô có thể ở lại vùng phụ cận thành thị, thuận tiện quan tâm, chăm sóc gia đình. Đến tận năm thứ tư vừa rồi, Quân Mạc mới cảm thấy nên nói gì đó. Cô bóng gió nói với cha mẹ muốn ở lại miền Bắc, cha cô một câu gạt bỏ ý nghĩ này, mẹ cô cũng liên tục gọi điện thoại, mơ hồ có thanh âm nghẹn ngào — trong nhà cương quyết như vậy, Quân Mạc cảm thấy lý do ở lại trường của mình vừa lúc rất đúng đắn, sau này còn có thể lưu lại làm giáo viên, một thời gian nữa gia đình cũng đành phải chịu. Huống hồ, chính cô cũng thật sự thành phố L, có điểm giống các thành thị phương Bắc khác, đường giao thông sắp xếp rất chỉnh tề và rộng rãi. Vào động cũng có máy sưởi, không giống ở nhà, bẻ tay vào cái cũng thấy ngón tay lạnh ngắt mà cứng ngắt. Nếu tất cả thuận lợi như vậy, nhân duyên tự nhiên cũng giống sắp xếp thuận lợi, rõ ràng như quy hoạch thành phố. Thậm chí cô còn lên kế hoạch nghỉ hè năm thứ tư sẽ cùng Lâm Hiệt Tuấn về nhà. Bảo nghiên cũng tiến hành thuận lợi, thành tích của cô vốn đứng đầu danh sách — nhưng trước khi phỏng vấn hai ngày, lại nhận được điện thoại báo ông nội bệnh tình nguy kịch. Một giây kia cô hoảng hốt, luống cuống, ngay lập tức mua vé máy bay về nhà. Lâm Hiệt Tuấn đưa cô đến sân bay, dọc đường đi đều nắm chặt tay cô, không nói gì nhưng lại có cảm giác hơn cả ngàn lời nói. Cô chỉ mang theo một ít hành lý, đứng ở chỗ đăng lý quay đầu, bóng dáng kia đứng ở chỗ cô có thể nhìn thấy, miệng hơi hé, nhất thời an tâm hơn một chút. Hành khách phía trước vấp chân vào, cô hơi lao đảo, vé máy bay trong tay rơi xuống đất — tự nhiên cô có dự cảm không tốt, lại không thể nói rõ vì sao có cảm giác ấy — rất nhanh, xoay người chạy lại bên anh, ôm chặt, tựa hồ như sắp mất đi cảm giác ấm áp của cái ôm này. Lâm Hiệt Tuấn không nói gì, chỉ ôm lấy cô, bên tai cô thấp giọng nói: “Đừng sợ.” Anh nhẹ nhàng, chậm rãi hôn lên trán cô, cứ như vậy khắc sâu trong lòng cô, Quân Mạc nhắm mắt lại, gần như nghẹn ngào nói: “Hẹn gặp lại.” Cuối cùng chậm chậm rời đi. Quân Mạc biết vì sao mình lại nhớ tới ngày đó. Ban đầu, cô cảm thấy cả đời này rất có thể cô sẽ không nhớ lại, hoặc bởi vì rất nhút gan, hoặc bởi vì rất sợ hãi. Nhưng đến hôm nay, cô cảm thấy thật ra cũng chẳng có gì, đúng là thời gian xóa nhòa nỗi đau, cho đến lúc trên miệng vết thương lại bị vẽ chồng chất thêm một lỗ hồng. Cô về nhà, giật mình, hóa ra ông nội lại có thể gầy đến như vậy, chân ông thâm chí chỉ bằng cánh tay mình. Cô ở bên giường ông ba ngày ba đêm, một vài lúc, ông còn có thể chỉ vào mấy quả quýt ở đầu giường, bảo cô bóc cho ông ăn. Quân Mạc nghi hoặc lo sợ, vì sao bệnh của ông nội có thể nặng đến như vậy, khi chính mình lại đang có kế hoạch ở xa gia đình.

Cha nói, ông đã bệnh lâu rồi, chẳng qua nhất quyết không để mọi người nói cho cô, cũng không khiến cô cảm thấy lo lắng. Mà bệnh này, thể tới mãnh liệt, lại cực kỳ thống khổ, kéo dài ba bốn tháng, đem người ta hành hạ không thành hình người – cô bắt đầu hiểu được, cuộc sống và lý tưởng thủy chung không thể đi cùng hướng. Mà lúc này, cô nghĩ, lúc trước nghe lời cha thì tốt biết bao nhiêu, ít nhất có thể tùy lúc về với ông. Điện thoại hết pin, Quân Mạc vẫn dờ dẩn ở một bên, thậm chí tinh thần không thể vực dậy nổi để tìm nơi nạp điện. Thời gian như một bộ phim, nháy mắt, cô đã đứng trước mộ, nghe giọng nói từ biệt với ông nội. Cô nói với cha mẹ về Lâm Hiệt Tuấn, cô đã không còn sức lực để che giấu hay quanh co nữa. Cha trầm mặc hồi lâu, cũng không nói với cô câu nào. Cô nghĩ, cuối cùng bố mẹ cũng có một ngày như vậy. Cô ngẩng đầu, trên bia mộ ông đang nhìn cô mỉm cười, mà ba ngày làm bạn này, với hai mươi năm yêu thương ông dành cho mình, thật sự bé nhỏ đến mức chẳng đáng để kể đến. Nửa tháng sau, cô lặng yên trở lại trường học, rồi cuộc vẫn bỏ lỡ buổi phỏng vấn bảo nghiên. Giật mình cảm thấy trường học cực kỳ giống một cuộc tuyển tử lớn – sinh viên ước chừng bị những super-girl dẫn dắt, bắt đầu bình chọn lớp học tốt nhất. Nơi nơi thấy được các fan của Lâm Tuấn Hiệt, chung quanh lôi kéo bỏ phiếu. Khóe miệng Quân Mạc nở nụ cười nhìn sự đê sū muội bỏ phiếu ở cửa lễ đường. Thật sự là nhiệt tình như lửa. Có người thấy cô, ái muội nhìn cô cười, cô cúi đầu vội vàng tránh đi. Đêm ấy trùng hợp là buổi tiệc trao giải, anh trúng cử một cách rất đơn giản và dễ dàng, mọi người ngồi chật lễ đường, thậm chí cả hành lang cũng chật cứng. Quân Mạc đứng giữa đám người, yên lặng nhìn. Anh đứng trước bục trên lễ đường, khí chất ôn hòa, vẫn là những thanh âm như ngày thường: “Tôi bắt đầu ở đại học L với tư cách một sinh viên, cho đến bây giờ trở thành người thầy, tôi chỉ có thể cố gắng báo đáp các thầy cô, các bạn sinh viên cùng trường học. Tôi sẽ không bao giờ rời khỏi nơi này.” Đúng vậy, thanh âm của anh cứ bình tĩnh như thế, nhưng không ai hoài nghi tình yêu của anh với trường học, với học thuật. Cô đứng ở một góc nhỏ trong lễ đường, nhìn xuyên qua đám người chật kín, nhìn vô số học đê, học muội đứng lên vỗ tay, tuổi trẻ mang theo sức sống dạt dào, lễ đường nhiệt khí ngời ngời, trên mặt mỗi người đều là sắc hồng của ấm áp, thuận hòa, vui vẻ. Cô nhớ mang máng mình đã lặng lẽ lui ra ngoài, bên ngoài cũng là băng thiên địa tuyết, a một cái sẽ xuất hiện dài hơi trắng thật dài. Anh vẫn không liên lạc với cô, thậm chí không biết cô đã lặng lẽ trở về. Đêm ấy, cô đứng một chỗ dưới ký túc của anh chờ anh về. Quân Mạc tươi cười nhưng tái nhợt, nửa tháng ngắn ngủi, cô gầy đi một vòng, khuôn mặt trái xoan tựa hồ như bị mài nhon đi, chỉ còn lại đôi mắt, song lại lộ ra vẻ mệt mỏi. Lâm Hiệt Tuấn kéo cô lên lầu, cô lại khoác tay anh, muốn đi dạo dưới trời tuyết một lát. Trong trí nhớ của cô cũng chỉ còn rét lạnh và đêm đen, Lâm Hiệt Tuấn hỏi cô tình hình trong nhà, cô không biết nên mở miệng thế nào, vì vậy mỉm cười không đáp cảm thấy trên lông mi cũng tinh tế xuất hiện một tầng sương. Cũng tốt, trời lạnh cũng có điểm hay, khi không để nước mắt rơi xuống. Lâm Tuấn Hiệt bỗng nhiên không nói, quay người ôm lấy cô, tay anh dịu dàng đỡ lấy gáy cô, để cô tựa vào vai mình. Quân Mạc cắn môi, một giọt nước mắt chảy xuống, không biết có kết thành bông tuyết nào hay không. Phục hồi lại tinh thần, đã sớm qua thời gian ký túc đóng cửa. Lâm Tuấn Hiệt nói: “Vậy chúng ta đi tạm một nơi nào đó?” Bốn năm đại học đây là lần duy nhất cô không về ký túc ban đêm, cô cúi đầu bước nhanh, sợ gặp phải người quen. Khi vào cửa, môi thở phào một tiếng. Nơi trọ của anh thật đơn giản, duy nhất làm người ta chú ý đến là ba giá sách lớn. Nhưng lại chỉ có một cái giường thôi, mũi Quân Mạc có chút khó chịu, chỉ nói: “Em ngủ sofa vậy.” Lâm Tuấn Hiệt mỉm cười nheo nheo mặt cô: “Sao lại thế được?” Không khí ấm áp khiến người ta cảm thấy buồn ngủ, trải giường cho cô thật tốt, nói: “Em ngủ trước đi. Anh xem lại tài liệu chút.” Quân Mạc nhô đầu từ trong chăn ra, nhìn bóng anh, mới đem ngọn đèn bàn che lại hơn nửa, làm người ta cảm thấy yên tâm mà bình tĩnh. Cô mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, mơ hồ cảm thấy anh đến bên mình, cúi đầu nhìn mình một lúc lâu, vì vậy ngủ rất ngon – sau này, cô không phải không có chút buồn bã, khi đó, ước chừng vĩnh viễn cô cũng không tưởng tượng ra có ngày cô lại mất ngủ. Anh ra nước ngoài để làm giáo sư thỉnh giảng, cô đã biết trước đó, thời gian một năm rưỡi, thủ tục đã làm gần như đầy đủ – cơ hội lại khó có thể có thể có được, là thầy hướng dẫn của Lâm Hiệt Tuấn cố gắng giành lấy cho anh, ông nằm trên giường bệnh cũng cố tranh thủ đến cơ hội này, thậm chí su mẩu đã nói: “Ông nghỉ một lát đi, mắt đã sắp mù rồi đây.” Thầy đã lớn tuổi, năm đó là ở nước ngoài học thành tài trở về, Lâm Hiệt Tuấn là học trò cưng, từ lúc là sinh viên chưa tốt nghiệp đến bây giờ, anh vẫn theo ông tiến hành các đề tài quan trọng. Nhưng dù là giáo sư uyên bác đến mấy, cũng không chống đỡ lại được năm tháng. Những lời này, rốt cục vẫn vô lực làm tiếp. Mà Lâm Tuấn Hiệt có thể làm, có thể tiếp tục tâm huyết của thầy, không để nó cứ vậy mà trôi qua. Có lẽ thật sự nên kết thúc. Cũng chỉ là tách ta mà thôi, nhưng mà lý do như vậy thật yếu ớt, bất cứ người nào cũng có thể nói ra một câu nhẹ nhàng: “Hai người yêu nhau chưa đủ sâu nặng.” Quân Mạc cảm thấy thật châm chọc – là vậy à, chính là yêu không đủ sâu nên có thể dễ dàng tách ra, nhưng cô cũng không thể tưởng tượng được, chia tay mấy năm, anh luôn chiếm cứ mọi ngõ ngách trong tâm hồn cô, người thân bạn bè giới thiệu nhiều người, cô cũng nhân nhin tìm hiểu, sau đó cuối cùng vẫn quanh quẩn trong thế giới của mình. Một đêm kia, Quân Mạc dứt khoát xoay người. Năm thứ tư có cũng được mà không có cũng không sao, cô không xin nghỉ, trên lưng là ba lô liền đi du lịch, ra sức mà tham quan phong cảnh xung quanh. Cô tắt điện thoại đi động, đến một nơi thì dùng điện thoại công cộng báo cho người nhà đến nơi bình an, là sợ tiếng chuông điện thoại dành riêng cho anh vang lên. Cô nhân gian tiêu thất lâu như vậy, biết chính mình cũng không đủ kiên định để hỏi rõ Lâm Tuấn Hiệt vấn đề kia, liền ngồi tàu hỏa, ôm cả thùng KFC, ăn một miếng đầy. Quân Mạc đeo ba lô, phong trần mệt mỏi ngồi chờ anh ở dưới cửa ký túc xá. Cô nhớ rõ mình đã ngồi lâu như thế nào, tay chân đã đông cứng. Sau đó anh xuất hiện, nhìn cô chừng mười giây, tựa hồ như nhìn thấy vật báu. Không kịp nói một câu, liền ôm cô vào ngực – cảm thấy rõ ràng sự kháng cự của cô. Quân Mạc ngẩng đầu, nói đơn giản: “Em muốn về quê làm.” Cô tránh ánh mắt, mờ mịt theo dõi đôi môi anh. Kỳ thật là tìm cho anh mất một chỗ nhìn mà thôi, cô biết đáp án của anh – nếu không phải là điều mình đã nghĩ, như vậy sẽ không phải là người đàn ông mình biết. Quân Mạc mỉm cười, không sai, đây vẫn là người trong lòng cô – anh không phải là người không nặng tình, anh là người có tình có nghĩa, vậy nên mới lưỡng lự chân chừ. Ra nước ngoài là việc chung, cũng không phải là vì tiền đồ của chính anh, đó là trách nhiệm, nhưng cũng là giới hạn tình cảm của cô. Cô bước đi một bước chính là lui một bước, cảm thấy toàn bộ thế giới này đều bắt đầu trở nên hoang đường, nếu không phải có nhiều chuyện trùng hợp như vậy cùng lúc, nếu anh không phải người như vậy, cô rất có thể sẽ chờ anh một năm trở – nhưng đó là ngành lịch sử đại học L, là tâm huyết cả đời của thầy hướng dẫn, ông hy vọng học trò có thể kế thừa. Ý niệm trong đầu này, cô đã không dám nghĩ đến, đại khái trong tiềm thức, vẫn không thể chấp nhận được, là người thân sinh lý từ biệt. Thậm chí khi nghe được từ “trùng hợp” này, cô đều có cảm giác đau đớn trong lòng. Thanh âm của anh khàn khàn: “Em chờ anh...” Quân Mạc nhanh chóng cắt ngang, cô muốn cười nói, nhưng khi mở miệng, lại khó có thể kìm được nghẹn ngào: “Em không đợi. Anh đừng làm khó chính mình.” Cô không biết vì sao mình lại muốn nói như vậy, chỉ là cô biết mình đã nói đúng như vậy, anh không nói lên lời, liền khiến mình nói ra, ít nhất tương lai hối hận cũng chỉ là mình mà thôi. Sau đó Lâm Tuấn Hiệt mãnh liệt hôn cô – từ trước đến nay anh đối xử với cô như đối với một viên ngọc tinh tế, xinh đẹp mà dễ vỡ, mặc dù là hôn mỗi cũng chỉ là ôn nhu mà lướt nhẹ trên cánh môi cô – bọn họ đều đã thấy vị ngọt của máu tươi, tàn nhẫn mà tuyệt vọng. Nước mắt lạnh lẽo của cô, rớt xuống ẩm ướt cả khuôn mặt của hai người. Bọn họ chia tay ở trường học khiến cho không ít nghị luận. Không ít sự muội khóa dưới thoáng thấy được hy vọng. Bạn bè bên cạnh không có cách nào an ủi Quân Mạc, cô cứ như vậy giấu kín những đau đớn cứ bùng lên, không cho bất cứ ai chạm đến dù ít nhiều. Cô đi sớm về muộn, mỗi ngày làm tổ ở thư viện, đọc sách cũng được, ngủ cũng được, ánh mắt luôn nặng nề, nhwng không có vẻ gầy yếu của những người thất tình. Mỗi ngày cô luôn chờ mong thời gian ăn cơm, chỉ có thời điểm kia, cô có thể không nghĩ bất cứ điều gì nữa, cô đối xử với mình vô cùng tốt – rau xào, lẩu, tự phục vụ – ngược lại hình như có béo lên một ít. Một thời gian rất dài sau đó, Quân Mạc cảm thấy chán nản, qua rất lâu cũng không thể tha thứ cho mình, dùng hôn để chấm dứt, như vậy dấu chấm tròn chỉ có thể làm chính mình càng thêm quyến luyến hơn. Kỷ nghỉ năm ấy, cha cùng Từ tổng của Nam đại, vốn là bạn bè, cùng nhau ăn bữa cơm, cô liền bớt đi một việc, tìm được chỗ làm. Ngay cả sơ yếu lý lịch cũng chỉ nộp cho công ty này – nhất thời có cảm giác chung thân đại sự đã oanh liệt xong xuôi, mà khi đó, anh đã xuất ngoại, như vậy cũng tốt, tránh cho suy nghĩ miên man. Nhiều biến cố như vậy.. Mất đi hai người quan trọng nhất trong đời. Nếu là bình thường, biến hóa nhanh như vậy đặt trong mười năm cũng làm cô cũng khó có thể tiếp nhận được – nhưng sự thật chứng minh loại năng lực chữa lành vết thương tinh thần của con người là vô hạn co giãn, Quân Mạc hoàn toàn kinh ngạc mà thừa nhận mình chịu đựng được, như trước đều đều trải qua một ngày bình thường. TV đã diễn đến nam chính diễn cuồng – Quân Mạc đột nhiên bội phục dũng khí của nhân vật, cô nhớ rõ diễn viên đã diễn tới tuổi cha chú rồi cơ mà? Nhưng mà vẫn cùng cô

gái trẻ trung như tiên hoa nở phóng ở một chỗ – cô cảm thấy ánh mắt của lão nhân này, có thể diễn tả được sự rộng rãi cùng cơ trí. Quân Mạc dường như đã phục hồi lại tinh thần, phát giác bụng đói – cô bật cười, đây là tín hiệu tự động khép lại của mình bắt đầu khởi động, năm đó khi đưa tin về khách sạn, Từ tổng nhìn cô mà mở rộng tầm mắt, cư nhiên lại béo đến mức chỉ có thể mặc đồng phục công tác cỡ L, cô rất không xấu hổ mà nhớ rõ lúc ấy Từ tổng ý vị thâm trường nói: “Vẫn là đừng nên đứng trước sân khấu đi.” Bản OST thể lương tâm cho người ta kinh hãi đảm chiến, ngoài cửa sổ ước chừng cuồng phong gào thét, nghe như tiếng hô gầm, thoáng chốc chạm vào tận tâm can Quân Mạc: Ly biệt ngay trước mắt Quay đầu vọng lại chỉ còn hình ảnh và bóng dáng ta cô đơn vờ vờ Đem lời hứa tách rời Thành những câu vụn vờ Đem nhu tình chia cắt Ngâm ngàn ngàn mảnh tuyết rơi Bức tranh dùng lệ họa thành Khuôn mặt em với nụ cười ấy Một năm này, Lơ lửng kết thúc Quân Mạc đứng trước TV, qua gương tình tế nhìn lại chính mình, đôi mắt vì khóc mà sưng đỏ, thời tiết lạnh lẽo mà cho đặc biệt đau xót. Cô dùng một chút kem che khuyết điểm, trang điểm đến khi cảm thấy bình thường trở lại rồi mới ra khỏi nhà. Ra đường khoảng 10 phút là siêu thị Liên Hoan – Quân Mạc tự nhận thấy mình là người thích dạo phố, nhưng rất lười, nhà lại ở cách xa khu trung tâm, mức độ lười cao như vậy liền vào siêu thị lớn một chút, còn hơn ở nhà một mình ngẩn người. Cô đẩy xe chở hàng chậm rì rì di chuyển, không ngừng bỏ đồ vào trong xe, tựa hồ muốn mua đầy cả một xe, tâm trạng trống trải cũng bù vào được đôi chút. Đến tận khi xe đầy tràn lên như một ngọn núi nhỏ – lớn thì là khăn giấy dùng cho cả nửa năm liền, nhỏ thì là sữa dưỡng thể – Quân Mạc cảm thấy nên trở về rồi, nên lúc này không tiếp tục mua sắm nữa mà trở ra thanh toán. Chỗ thanh toán đã có một hàng dài người xếp hàng, cô chán ngán nhìn xung quanh – vậy mà thấy được poster và đĩa phim truyền hình mình vừa xem lúc chiều, Quân Mạc quyết định trong chốc lát, mỉm cười nhờ bác gái đứng phía trước trông hộ xe đồ, xoay người lấy một bộ. Đến khi ra ngoài cửa, Quân Mạc mới bắt đầu hối hận, xách sáu cái túi plastic trong suốt, hai tay đã lấm lấm mấy vết đỏ – gió đông bắc lạnh thấu xương, cô lại không có xe. Cà phê Java là loại cà phê được trồng và sản xuất trên đảo Java của Indonexia. Ở Mỹ, từ “Java” nói chung được dùng như là tiếng lóng để chỉ cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chỉ là lưu luyến hương vị vani vương vấn trong miệng – cảm giác ấm áp lừa dối như vậy, lưu lại cổ họng, nhiều lần lặp đi lặp lại như vậy chỉ còn duy nhất vị cà phê. “Quân Mạc” Tay Quân Mạc hơi buồm lòng, cô nghĩ: Có thể làm như không nghe thấy được không nhỉ? Đầu óc rối ren, thậm chí cô không chú ý tới điều quan trọng nhất là anh đã gọi tên cô [chứ không phải họ - ở TQ chỉ gọi họ, gọi tên tức quan hệ đã thân thiết]. Hàn Tự Dương xuống xe rất nhanh, đứng chắn đường đi của cô, anh xuống xe, đưa tay cầm túi đồ trên tay cô: “Mua nhiều đồ vậy à? Tôi đưa em về.” Quân Mạc nghiêm mặt đứng lại, cô cảm giác không tự nhiên mà quay đầu đi, thấp giọng nói: “Không cần đâu, chỗ này cách nhà tôi rất gần.” Cô chợt nhớ tới chính mình ba năm trước – từ trước đến nay, tính tình cô tương đối tốt, bạn bè cũng rất nhiều, thời gian bị thất tình mọi người đều muốn an ủi, dỗ dành – cũng có thể là cô đã quá bảo vệ mình bên trong thế giới cô tạo ra, người bên ngoài muốn nói gì, bàn tán xì xào gì xin cứ tự nhiên mà làm, chỉ không bao giờ khiến mình phải trở thành người nghe. Cô ngoan cố đến lạ thường, tựa hồ như con rùa chui vào mai không ra – thế nhưng Hàn Tự Dương vẫn bình tĩnh đứng đối diện, cố chấp đưa tay ra. Cứ giằng co như thế một lúc – Quân Mạc đột nhiên cảm thấy mệt: Cần gì phải giằng co với anh ta, sao phải cự tuyệt ý tốt của người khác. Cô đưa túi plastic đang cầm trong tay cho Hàn Tự Dương, nói “Cảm ơn.” Hàn Tự Dương có chút hứng thú nhìn túi to đầy thức ăn: “Em tự nấu ăn à?” Quân Mạc miễn cưỡng cười cười, phát hiện ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không có. Đây là lần thứ hai ngồi xe anh, tâm trạng Quân Mạc cực kỳ kém, tất nhiên không muốn mở lời – nếu là trước đây, cô nhất định sẽ cảm thấy cả người không thoải mái, dù thế nào cũng chịu khó tìm chuyện gì đó để nói, dù sao cũng tốt hơn so với việc cứ im lặng như thế này. Cô nhìn thẳng ra cửa sổ, miên man suy nghĩ – có xe thật tốt... Vì sao đường đi có 10 phút mà lại xa thế nhỉ... Vì sao trong xe không có mùi da thuộc mà mình vẫn ghét... Vì sao... Anh lại xuất hiện ở chỗ này? Quân Mạc bị ý nghĩ trong đầu làm hoảng sợ, nhìn không được liếc mắt dò xét, hình như anh cảm giác được, quay đầu nhìn cô. Quân Mạc nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy anh, những đường nét lạnh lùng, vẻ mặt nghiêm túc, thân hình cực kỳ có khí thế. Nhưng mà, trí nhớ cứ chậm rãi thay đổi, hình như mỗi lần anh đều nhìn mình bằng ánh mắt ấm áp như vậy. Hàn Tự Dương thấy vẻ mặt dè dặt (cẩn cần dục dục) của cô, một tay đỡ lấy thái dương, không nhìn được cười lên một tiếng: “Không phải đi làm à? Mua nhiều đồ như vậy là để tự nấu?” Quân Mạc hơi xấu hổ, cần môi không nói lời nào. Xe chạy tới dưới lầu, Hàn Tự Dương theo Quân Mạc xuống xe, thay cô cầm mấy túi đồ. Quân Mạc xoa tay liên tục: “Không cần phiền toái vậy đâu, tự tôi cầm được mà.” Tay cô hơi hơi vùng ra, soạn soạn một tiếng, cái túi đựng nặng quá rách luôn – trên mặt đất toàn thứ linh tinh, xà phòng, bàn chải đánh răng lẫn lộn. Một tiếng này, Quân Mạc cảm thấy tâm trạng khó chịu của mình, mình bùng nổ, kích thích cũng bị thương phức tạp, cô chỉ nhớ rõ mình muốn trút hết những oán giận và vô vọng, cô nhớ lại quả bóng trút giận của mình vẫn còn ở văn phòng, cô không muốn quan tâm, để ý đến cái gì nữa – mặc kệ trong tay là thứ gì, bên cạnh là ai, mình đang ở nơi nào – hung hăng quẳng đám túi trong tay xuống, cứ vậy ngồi xổm, bắt đầu thấp giọng nức nở. Hàn Tự Dương đứng bên cạnh, tâm tình phức tạp, rốt cuộc thấy cô yếu đuối như vậy, ngày thường cô vẫn cẩn thận che giấu cảm xúc – đây là điều anh mong chờ từ lâu – chỉ là không tưởng tượng đến cảnh này làm anh không biết nên xử trí thế nào. Người qua đường liếc mắt nhìn, một chàng trai tuấn lãng đứng bên cạnh cô gái, mà cô gái ấy lại đang ôm chặt đầu gối khóc nức nở. Vì thế anh ngồi xuống, cẩn thận vỗ vỗ vai cô: “Đi về nhà được không?” Một bên đưa khăn tay cho cô. Anh nhìn đôi mắt đầm lệ của cô, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Sau một lúc lâu, cô về cô đã tự kiềm chế được, hai mắt nhắm lại, mơ màng vươn tay nhặt đồ vừa rơi xuống đất. Hàn Tự Dương cầm tay cô, nắm chặt, tay cô vì vương nước mắt, trong gió lạnh buốt như ngọc. “Em lên trước đi, tôi giúp em cầm đồ lên.” Anh nhẹ nhàng nói, giọng điệu kiên định, ẩn chứa tình cảm ấm áp, quan tâm. Quân Mạc mờ mịt nghe anh nói, đứng lên đi lên tầng. Hàn Tự Dương ngửa đầu nhìn bóng cô, vẫn như vậy mang theo chút nức nở, run rẩy nhẹ nhẹ. Anh không kiềm được buồm tiếng thở dài. Lúc Hàn Tự Dương bước vào phòng, cửa chính đã mở – trong tay anh là một cái túi to, trong tay kia cũng ôm một đồng hồ lớn. Tư thế của Quân Mạc tựa hồ không chút thay đổi – cứ như trên thế giới này chỉ có đầu gối của mình để dựa vào. Cô đưa lưng về phía anh, ngồi trên ghế sofa, tâm trạng xấu như vậy chắc là có nhiều nguyên nhân, tiếng khóc đã ngừng. Hàn Tự Dương đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống, tay đỡ lấy hai vai cô, trong chớp mắt nhìn thấy chớp mũi ửng đỏ của cô, dường như hoảng hốt đến độ không nói lên lời. Quân Mạc hơi xoay người vén lại tóc, lấy tay xoa xoa mặt mình một chút, ngược lại làm Hàn Tự Dương buồn cười: “Khóc rất mệt đúng không? Đói bụng chưa? Em có muốn thử tay nghề tôi một lần không?” Đã sáu giờ chiều, trời bắt đầu tối đen như mực, là lúc mọi nhà bắt đầu lên đèn. Quân Mạc vội vàng đứng lên, âm thanh hơi nghèn nghẹn: “Vậy sao được?” Hàn Tự Dương cười, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô – cảm giác hai người vô cùng thân thiết, Quân Mạc tỉnh táo đứng lên, không nhìn được ngẩng đầu nhìn anh – anh nói: “Em đi soi gương đi.” Quân Mạc hoảng hốt bước lui, nói: “Anh cũng chưa ăn cơm sao? Tôi gọi điện thoại bên ngoài mang đến?” “Không phải em mua đồ về sao?” Hàn Tự Dương chỉ đồng hồ nhìn, khoe miệng nhẹ nhàng cong, “Tôi không hay nói đùa, thật sự muốn em thử xem tay nghề của tôi có tốt không mà.” Quân Mạc hơi hơi cắn môi, chân chừ gật gật đầu rồi đi vào WC. Cảm giác đầu óc vẫn đang trong trạng thái hỗn loạn – là do khóc mệt quá? Cô ngẩng đầu, không nhìn

được hoảng sợ, cuối cùng cũng tỉnh táo thật rồi – toàn bộ đồ trang điểm trên mặt đều không còn nguyên, nhất là đôi mắt, thành linh vật Thế vận hội (1) mất rồi. Cô khó khăn tự hỏi mình: mình trang điểm lúc nào vậy nhỉ, thì trí nhớ dần trở lại – cô vốc nước, hất lên mặt, cảm thấy thư thái không ít. Cô chậm rãi tháo trang sức, tựa hồ hoàn toàn quên ngoài phòng còn một người. Đem tóc dài tùy ý buộc lên, khuôn mặt đã rửa sạch khiến nhẹ nhàng khoan khoái lên, lúc này mới hơi hơi thở ra. Quân Mặc mở cửa, một phòng toàn mùi tỏi phi. Theo vô thức cô nhìn về phía phòng bếp, khói dầu đang bắt đầu bốc lên – anh đã cởi áo khoác, bên trong là một chiếc T-shirt mỏng màu be, bóng anh đồ dài, hai tay thành thạo xào rau, quay đầu nhìn cô cười nói: “Lại đây giúp một tay, cầm com đi.” Mặt Quân Mặc hơi đỏ lên, lại không bước đi. Trong lòng cô cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng, người này vừa nhìn thấy mình gào khóc – có lẽ bản thân mình cảm thấy bị người ta nhìn thấy bộ dạng trôi phàn trang điểm rất mất mặt, nhưng nội tâm bị dò xét, lại làm cho cô không biết làm thế nào. Hàn Tự Dương bê một đĩa thịt bò thái hạt lựu xào nóng hôi, thấy cô kinh ngạc nhìn mình, khuôn mặt thuần khiết nhỏ nhắn vì buộc tóc lên mà càng có vẻ tái nhợt. Anh bưng cái đĩa lên, đi đến trước mặt cô: “Em ăn trước? Khóe lâu như vậy chắc đói bụng rồi.” Trong giọng có ý cười. Quân Mặc lúng ta lúng túng đi vào phòng bếp, vừa lấy một bó gạo vừa hỏi: “Anh cũng biết nấu com à?” Anh đứng bên cạnh cô bắt đầu làm món thứ hai, “Em cho là thế nào? Tưởng tôi là công tử bột à?” Anh không phải, lúc đi học thi điều kiện trong nhà cũng chỉ thường thường bậc trung, du học về, trù nghệ cũng đã thuộc loại giỏi, đủ để không bị chết đói – chính là sau khi Thụy Minh phát triển, công việc bận bịu, chẳng mấy chốc đã quên mình còn có thể nấu nướng được, đến tận khi ăn mỹ ăn liền đến mức chỉ nghe đã thấy buồn nôn, Trần tỷ mới thuê đầu bếp riêng làm ở phòng ăn công ty cho anh. Quân Mặc nhìn trên bàn, ba món mặn, một món canh, không nhìn được cảm thán: “Nhìn qua cũng rất ngon.” Cô đã mua những đồ rất dễ nấu – thịt bò thái hạt lựu, trứng xào cà chua, rau cần xào cùng canh táo biển. Quân Mặc với tay nghề nấu nướng của mình có thái độ khách quan – có phòng bếp nhỏ nhỏ trong nhà nhưng số món cô làm được chỉ đếm trên đầu ngón tay, hôm nay mua sắm nhiều quá, đầu óc lại hồ đồ, mới mua nhiều đồ sống như vậy về nấu. Điểm này cô nhớ rõ ràng trong đầu – vừa rồi khóc nhiều quá mơ hồ quên mất không gọi đồ ăn bên ngoài. Ngon đèn trong phòng khách chẳng thể bì với phòng bếp sáng trưng, Quân Mặc vừa ngẩng đầu, thấy trên ngực áo Hàn Tự Dương xuất hiện mất vết dầu bắn vào – nhãn hiệu đỏ rất đắt thì phai, cô không xấu hổ nói: “Áo của anh...” Anh vẫn cúi đầu ăn, “Không có vấn đề gì, tôi không tìm được tạp dề của em, giặt là sạch thôi.” Quân Mặc a một tiếng, đột nhiên nở nụ cười: “Tạp dề?” Hàn Tự Dương nhìn mình, không nhìn được cười hỏi: “Thế nào?” “Không có gì, Hàn tổng, anh nói thế này, tôi sẽ cảm thấy... Thật không có gì liên quan với nhau.” Quân Mặc gấp một gấp đồ ăn, thế này mới chính thức giặt mình, lấp bắp nói: “Sao lại ngon thế?” Hàn Tự Dương cười cũng không nói chuyện. Lúc này điện thoại vang, ánh mắt cô nhìn về phía điện thoại di động trên bàn, nhìn đến tên, đôi môi Quân Mặc cảm liền dừng lại giữa không trung, miệng vừa cười giờ cũng không còn nhìn thấy dấu vết, cô chậm rãi cầm điện thoại, động tác tựa hồ chậm hơn một chút, là có thể thoát được (việc nghe điện thoại). “Tao biết, chiều mai phải không?” “Uhm, tao không sao.” Cô cầm điện thoại im lặng thật lâu, bỗng nhiên nói, giọng bình tĩnh cứ như không phải tiếng mình: “Sao mà cứ thích trêu tao vậy nhỉ?” Dừng một chút, còn nói: “Tách ra lâu như vậy, tao thật sự không sao cả.” Cô tắt điện thoại, ăn một miếng com, không có chút chú ý nào. Hàn Tự Dương cũng không hỏi gì, chỉ là thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn nhanh một lần. Cứ im lặng như vậy ăn xong bữa cơm, Quân Mặc đứng dậy thu bát đĩa, thuận tay pha cho anh một cốc trà hoa cúc. Anh cầm bộ đĩa CD nhìn chăm chú: “Có thể xem được không?” Anh cầm hộp đĩa nhìn cô. Quân Mặc ngăn ra một chút, nói nhanh: “Anh xem đi.” Chờ cô thu dọn xong, ngoài phòng đã yên tĩnh, chỉ có âm thanh của phim truyền hình. Cô đứng lặng yên sau sofa, tay vịn vào lưng ghế. Chắc là anh tùy ý chọn một đĩa đặt vào đầu DVD, người con gái giữa đầu mỉm cười với phu quân của nàng: “Chàng dạy thiếp viết tên được không?” Do là người phương bắc, khẩu âm của nàng hơi kỳ lạ, Vương Dương Minh cầm tay nàng, nhất bút nhất hoa, cây gậy dài khắc trên sa bàn một cái tên. Nàng nói: “Thiếp nhớ kỹ.” Ánh mắt nhu mì như thu thủy, ánh mắt ấy, với mình thật quen thuộc. Chỉ là, có người nhìn mình như vậy thật tốt. “Ai, bây giờ có tâm trạng nói giúp tôi xem chuyện gì đang xảy ra được không?” Đường như anh biết cô đứng ở đằng sau, mới hỏi – giọng điệu như vậy, thoải mái mà thẳng thắn, rõ ràng không khiến người ta cảm thấy chịu áp lực, “Lớn thế này rồi, mà còn có thể khóc thành như vậy sao?” Quân Mặc đi đến phía trước ngồi xuống, tận lực dùng giọng điệu thoải mái nói: “Chia tay... phung phí đáng đáng ba năm rồi, có đủ để đá kích người ta không?” Cô bĩu môi, cố gắng hết sức làm chính mình cảm thấy không sao cả: “Tự tôi cũng cảm thấy hơi tiếc, tự thương hại mình, nhanh chút nữa là thành gái lỡ thì.” Cô cảm thấy có người lắng nghe cũng tốt, cô chưa bao giờ tâm sự những chuyện thế này với người khác, nhưng mà nói đi nói lại, lại thấy, thật sự giống chính mình đang nói – hóa ra chính mình chưa bao giờ cảm thấy đó là chia tay thật sự, đến tận lúc này, lại khiến người khác làm nhân chứng cho việc mình đã chấm dứt. Đại đa số thời gian cô vừa nói vừa nhìn TV, vì thế không phát hiện ra ánh mắt chàng trai ngồi bên cạnh mình, tựa hồ là tràn ngập yêu thương cùng cùng lưu luyến, anh nhìn khỏe miệng cô, tựa như nói đó nói ra toàn bộ khúc mắc cùng bí mật của cô. Đến khi nói tới cuộc điện thoại kia, Quân Mặc nhẹ nhàng thở ra, hơi cong khỏe miệng, nhìn không được mỉm cười: “Cứ như vậy, tôi cảm thấy đã hoàn toàn xong rồi.” Nhưng mà tiếng nói càng lúc càng nhỏ dần, “Tôi thật sự rất ngốc, chẳng qua trong lòng cứ tự lừa dối mình thôi.” Cô buộc tóc đuôi ngựa, có chút lỏng lẻo, khuôn mặt càng thêm nhu hòa – anh nhìn sang, trong lòng khẽ động. Quân Mặc cũng không chú ý đến anh, thấp giọng nghe điện thoại, quay đầu nhìn: “Anh còn muốn xem tiếp không?” Anh cầm điện thoại, sắc mặt bình thường hỏi: “Ngày mai em có rảnh không? Mã Sơ Cảnh đưa em đến Thụy Minh.” Anh cảm xúc nước nhấp một ngụm, “Có một số việc quan trọng cần chuẩn bị, giáng sinh công ty sẽ lại có tiệc thông báo ra mắt sản phẩm điện thoại mới.” Quân Mặc trong lòng khẽ động, nhanh chóng nhìn lên, thật là khéo – cô vốn không biết nên tiếp tục xin nghỉ thế nào, nhưng rất không muốn trở lại làm. Hàn Tự Dương mỉm cười, trong mắt tựa hồ có chút dung túng, anh đặt cốc trà lên bàn: “Em nghỉ sớm đi, tôi đi đây.” Quân Mặc đứng dậy tiễn khách, đưa áo khoác cho anh, thuận miệng hỏi: “Anh về khách sạn à?” Hàn Tự Dương hơi chững lại: “Không phải.” Quân Mặc cười tạm biệt anh: “Cảm ơn anh đã làm com.” Tay anh chặn cửa, im lặng đứng trước mặt cô: “Quân Mặc, em cảm thấy mình ngốc, nhưng em không cảm thấy anh ta vẫn sống với quá khứ đó sao? Anh ta đến lần này, không phải là muốn cho hai người một kết thúc à.” Anh thở dài, “Có đôi khi, tiếp xúc cũng dẫn đến việc không khí lưu được.” Quân Mặc đứng ở cửa, nhìn anh rời đi, bỗng nhiên cảm thấy khó chịu – cô nghĩ, Hàn Tự Dương nói đúng – diễn đàn vừa bắt đầu, anh lại phải đi, ngăn dậm xa xôi tới rồi, ước chừng cũng là muốn gặp mình. Cô đóng cửa lại, đột nhiên cảm thấy bị cô đơn đánh bại. Đã khóc, thân thể giống như đã hư thoát, vì thế thừa lúc còn khí lực, cho mình một ly sữa nóng – cuộn mình ở trên giường, cầu nguyện có một đêm không mộng mị. Quả nhiên một đêm vô mộng, tinh thần thoải mái tỉnh lại, chuyện đầu tiên làm là gọi điện cho bộ phận nhân sự – quản lý liên tục nói Từ tổng đã nói chuyện qua, là làm việc bên ngoài. Lại gọi điện liên hệ với Mã Sơ Cảnh. Hẹn thời gian, Quân Mặc cũng cảm thấy đủ thời gian ăn sáng, thật sự cảm thấy mình điên rồ – có thể vì được ăn sáng mà có cảm giác muốn reo hò nhảy nhót. Cô bước nhanh vào quán đậu nành Vĩnh Hòa, gọi một cốc sữa đậu nành nhặt cùng một phần quẩy. Cô đem bánh quẩy ngắt thành từng khúc ngắn, nhúng vào trong chất lỏng trắng – sữa đậu nành nổi lên một tầng dầu hạt cải mỏng mỏng. Miếng bánh quẩy cũng trở nên xốp mà nở to. Cô ngồi dựa vào trước bàn, oán ý trong miệng bắt đầu lan tới toàn thân. Quân Mặc vào tòa nhà của Thụy Minh, cô bé tiếp tân thoát nhìn nét mặt rạng rỡ, Quân Mặc đứng bên cạnh chờ cô gọi điện tới bộ phận Marketing xác nhận lịch hẹn. Chỉ trong chốc lát, cô hạ điện thoại, tư thái tao nhã nói với Quân Mặc: “Lý tiểu thư, Mã tổng giám hiện đang ở văn phòng tổng giám đốc. Anh ấy nói mời cô dời bước sang phòng làm việc của tổng giám đốc. Là ở tầng 24.” Quân Mặc nói tiếng cảm ơn, hướng thang máy đi. Có thể nhìn rõ mình trong tường thang máy, Quân Mặc vừa lòng nhìn trong gương, chính mình cũng có bộ dáng OL điển hình, cô nhẹ nhàng hà hơi, đôi môi ẩm ướt ẩm áp. Cửa thang máy bắt chột mở, một cô gái khoảng bằng tuổi mình đã chờ ở cửa, “Lý tiểu thư phải không? Xin mời theo tôi.” Quân Mặc có chút không thoải mái gật đầu – cô cảm thấy hình như ánh mắt của cô gái này mang theo dò xét, ần ần có ý tứ thách thức, trong lòng cảm thấy: có chức vụ cao một chút, mồm cáo mượn oai hùm này cũng không hiếm lạ. Hành lang rất dài, thỉnh thoảng một người đàn ông bước nhanh ra, cầm di động vừa đi vừa nói chuyện rất nhanh – đi đến bên Quân Mặc mới ngừng bước, về mặt tươi cười: “Cô đến rồi à? Tôi có chút việc gấp, cô vào văn phòng Hàn tổng chờ tôi một chút.” Không đợi Quân Mặc mở lời, Mã Sơ Cảnh đã vội vàng chạy. Ngược lại cô gái vừa dẫn đường lại có biểu tình thật sinh động, nhìn không được quay đầu nhìn Quân Mặc một cái. Đi tới trước cửa văn phòng tổng giám đốc, đi đến phòng thư ký, nhẹ giọng nói với một phụ nữ trung tuổi: “Lý tiểu thư đã đến.” Trần tỷ đứng lên, cười mở cửa cho cô. Văn phòng rất lớn, nhưng lại trang trí giản lược, chỉ toàn màu trắng đen xám – tuy điều

hòa trung tâm đã mở, rốt cuộc vẫn làm cho người ta có cảm giác thanh lành. Anh ngẩng đầu lên nhìn từ sau bàn làm việc, khoe miệng khẽ nhếch: “Đến rồi à? Sơ Cảnh có việc phải đi gấp, sẽ trở lại ngay, em ngồi chờ ở đây đi.” “Được.” Quân Mạc thấy hơi mất tự nhiên, quay đầu nhìn thư ký đã đóng cửa lại, cô ngồi bên phải sofa, ánh mắt tự nhiên bị cái tủ lớn sắp xếp nhiều loại điện thoại di động ở đối diện hấp dẫn. Hàn Tự Dương một tay hơi chống cằm, thấy cô có ý ngồi cách xa mình, trong lòng cảm thấy buồn cười, cũng không miễn cưỡng ép cô, thu liễm tâm thần xử lý e-mail. Quân Mạc nhìn một loạt các loại di động với phong cách khác nhau, lại quay đầu nhìn Hàn Tự Dương đang vui mình vào làm việc, nhìn không được hỏi: “Xem điện thoại di động thế này, có tính là bí mật thương mại không?” Hàn Tự Dương ngẩng đầu cười: “Xin cứ tự nhiên. Đây là loại không đưa ra thị trường. Em thích cái nào thì lấy đi.” Quân Mạc đáp: “Tôi chỉ nhìn thôi.” Bất mắt nhất là chiếc di động chỉ thuần một màu trắng duy nhất ở chính giữa, so với những chiếc di động tinh tế, xinh xắn dành cho phái nữ nó có vẻ thanh thoát, viên thạch anh nhỏ mà phát ra thứ ánh sáng rực rỡ, lộng lẫy – trùng hợp góc dưới bên trái hợp lại thành một gốc thông Noel nho nhỏ. Một bên là dây đeo điện thoại cùng bộ cũng tạo thành một ngôi sao tinh xảo. Cô bỗng nhiên hiểu ra, không nhìn được thờ dài: “Là kiểu dáng đặc biệt cho Giáng sinh sao? Thật là đẹp!” Hàn Tự Dương nghe vậy ngẩng đầu cười nói: “Thích không?” Di động như vậy tất nhiên giá rất đắt, Quân Mạc chỉ nói: “Thật là đẹp!” Hàn Tự Dương còn chưa nói, Mã Sơ Cảnh đã cầm tài liệu trong tay đẩy cửa vào, gặp Quân Mạc đang đứng bên cạnh tủ trưng bày sản phẩm mới, không khỏi cười nói: “Thích sản phẩm dành riêng cho Noel của chúng tôi sao? Cùng Swarovski hợp tác, các quý bà, quý cô phải bỏ tiền ra rồi.” Quân Mạc thực sự tán thưởng vẻ đẹp của điện thoại, nhìn không được cầm lên ngắm nghía, “Dùng cái này trên đường liệu có bị cướp không?” Cô buột miệng hỏi. “Ha, cô có phải phụ nữ không vậy? Dù sao tôi cũng dự định tặng bạn gái tôi một cái – đang ở ngoài đường mà lấy nó gọi điện thoại chắc sẽ rất có thể diện.” Cậu ta giả vờ giả vịt đến gần Quân Mạc nói: “Là số lượng – có tiền cũng không mua được đâu.” Cầm lấy một chiếc màu đen, đơn giản hơn rất nhiều, cũng không có trang sức, Mã Sơ Cảnh đưa cho Quân Mạc: “Xem, đồ đôi đây.” Một màu ưu nhã mà cao quý, chính là phong cách thiết kế, hình dáng xác thực là cực phối. Quân Mạc cười nhẹ: “Bạn gái anh thật hạnh phúc.” Cô cầm lấy tài liệu, lật mở xem: “Có chừng này à?” Mã Sơ Cảnh cười hắc hắc, không nói chuyện, nhưng ánh mắt nhìn qua cô một vòng, lại chuyển đến trên người Hàn Tự Dương. Sau một lát mới nói: “Chúng ta xuống phía dưới nói chuyện đi.” Hàn Tự Dương tựa vào lưng ghế, an tĩnh nhìn hai người: “Tôi không tiện.” Bọn họ xuống đến bộ phận Marketing, Quân Mạc biết phong cách làm việc của Mã Sơ Cảnh, nhất định so với ai khác đều mang sắc mặt khó chịu. Cô cúi đầu xem tư liệu, nhìn không được hỏi: “Chỉ có 5000 cái thôi?” “Uh, 5000 cái là phiên bản hạn chế, sau đó bắt đầu công khai đem bán.” Anh vui đầu xem số liệu, “Nhưng chỉ có màu trắng là hạn chế.” “Màu trắng?” Quân Mạc ngẩn ra. “Nữ sinh các cô có vẻ mê cái này.” Mã Sơ Cảnh cười, “Trưa ăn cơm cùng nhé! Cho cô nhìn qua nhà ăn của chúng tôi.” Cô liền thuận miệng đồng ý. Trong nhà ăn của nhân viên cao cấp của Thụy Minh rất ít người, không khí vô cùng tốt, tốp năm tốp ba nhân viên ngồi cùng nhau, thoải mái nói chuyện phiếm – mặc quần jeans áo T-shirt thoải mái, ở khách sạn mình quen nhìn đồng phục lễ độ, hợp quy tắc, Quân Mạc cảm thấy có chút ngạc nhiên. Vài người ngồi đó gặp ở quán bar liền đến chào hỏi. Lúc Hàn Tự Dương lên, một bên thoải mái cùng đồng sự chuyện trò, mắt thấy hai người đang cúi đầu bàn bạc, không khỏi cười nói: “Đang bàn chuyện gì vậy?” Quân Mạc ngẩng đầu, thờ dài cười yếu ớt: “Bàn xem Sơ Cảnh mời tôi ăn gì?” “Lão đại tới, gây trúc này phải gõ trên người sếp mới được.” Hàn Tự Dương ngồi xuống: “Tôi mời.” Quân Mạc lắc đầu: “Ăn cơm ở đây – Hàn tổng, anh được lợi rồi.” Hàn Tự Dương chỉ nhìn cô, mỉm cười – Vì vậy cô nghĩ lại, cơm tối ngày hôm qua, là người nào đó tự mình xuống bếp, không thể nói là bảo ngư, vậy cá, nhưng cũng có thể coi là trân quý – không thể làm gì khác hơn là đưa thực đơn cho anh, “Tùy anh vậy.” Hàn Tự Dương gọi nhân viên phục vụ tới, “Cơm tàu cũng không tệ lắm.” Cô nhìn mọi người xung quanh, đều đang ăn rất nhiều rau, có lẽ là bởi vì nhịp điệu làm việc của công ty rất nhanh. “Tùy ý anh.” Cô quay sang nhìn Mã Sơ Cảnh Mấy phần rau đã được đưa ra, Quân Mạc chọn một phần cải xào thịt bò, nhìn không được nói: “Anh không thể so với đầu bếp chuyên nghiệp được.” Miệng luôn nhanh hơn so với đầu óc, Quân Mạc ý thức được Mã Sơ Cảnh vẫn đang ngồi bên cạnh, hận không thể nuốt đầu lưỡi của mình, ngược lại cũng tốt – nửa câu sau nói ra rất nhanh người nghe cũng không rõ ràng lắm. Hàn Tự Dương giật mình nhìn thoáng qua Quân Mạc, dường như không biết gì cả tiếp tục ăn. Mã Sơ Cảnh hỏi câu “Cái gì”, nhìn hai bên, thấy bầu không khí quý dị, thức thời im miệng. Cơm nước xong. Mã Sơ Cảnh liền vội vã chào tạm biệt, Hàn Tự Dương cầm chìa khóa xe trong tay, thay cô ấn phím bấm thang máy: “Vừa lúc tôi phải ra ngoài, cùng nhau đi thôi, tôi đưa em đi.” Anh dứt tay vào túi quần, cũng không nhìn về phía cô, cũng không cho cô từ chối. Cô chỉ có thể nói: “Tôi về nhà.” Anh mỉm cười, không trả lời. Quân Mạc nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ lướt qua như bay, bên trong xe là một người lặng lẽ quen thuộc, cô nghĩ hình như bắt đầu thân thiết, lại thấy xấu hổ. Qua một lúc lâu mới cảm thấy không đúng, nghĩ nghĩ chợt bừng tỉnh, cô không khỏi mở miệng hỏi: “Đang đến chỗ nào vậy?” Anh đem xe đỗ ở dưới cây cầu vượt thật lớn, nghe âm thanh các loại xe gào thét qua, cảm thấy đây mới đích thực là cuộc sống hiện đại, sống trong thế giới sắt thép, tất nhiên phải cần đến thần kinh thép. Anh không đáp cô cũng không thúc giục, chỉ lẳng lẳng ngồi, một loại cảm giác mềm mại bùng ra tràn ngập, khiến anh sinh lòng thương tiếc. Không biết là qua bao lâu, cuối cùng cô cũng lẳng lẳng nói: “Trở về đi.” Ngỡ như vậy, khiến Hàn Tự Dương ngẩn ra, rốt cục không có cái loại lễ phép xa cách, chỉ giống như bạn bè nói với nhau thôi. Hai tay Hàn Tự Dương nắm chặt tay lái, anh hiểu rất rõ mỗi tình đầu có ý nghĩa với cô như thế nào – cô sống linh hoạt, dứt khoát trong thành phố này, kỳ thực là sống trong thế giới nhỏ của mình – cứ thống khổ như vậy, chỉ có thời gian mới có thể chậm rãi xóa mờ. Anh không nhìn được vươn tay qua cầm lấy tay cô, ấm nóng. Quân Mạc hoảng hốt quay đầu lại nhìn anh, cứ vậy, một giọt lệ chậm chậm rơi, chậm chậm rơi, cũng có đủ thời gian chờ người ta lau đi. Cuối cùng cô cũng vươn tay lau đi, bỏ qua đầu, chuyên chú cảm nhận nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ. “Sao lại đến đây?” Quân Mạc bỗng nhiên mở miệng hỏi anh, dứt khoát nghiêng người, nhìn thẳng vào một bên mặt anh. “Không có gì.” Anh cũng lẳng lẳng nói, “Khi tâm trạng tôi không tốt, thường tới nơi này, nghe âm thanh các loại ô tô đi qua – em nghĩ xem, hóa ra tất cả chỉ có như vậy, anh tới tôi đi, tiếp tục đi đó, cũng sẽ là quá khứ.” “Không giống như vậy.” Cô cười, “Trước đây tôi thật sự không dám thừa nhận, tôi rất hối hận.” Cô nhón mặt nói, cực kỳ như cô như không nhận ra hai chữ “hối hận”. Không sai, chính là hối hận, trong quá khứ cô chưa bao giờ dám thừa nhận mình hối hận, cô sợ chấp nhận, như vậy thực sự sẽ là tàn khốc xé toang miệng vết thương đầm đìa máu đã đóng vảy của cô, huyết nhục không rõ đủ để khiến chính mình đau đớn, hãi hùng. Thế nhưng hối hận rồi thì thế nào? Nếu như thời gian có thể quay trở lại, nếu tình yêu độc lập của cô có thể trở về điểm ban đầu, cô vẫn sẽ giống như bây giờ – hoặc cuối cùng sẽ không còn nhớ nhưng. Cô không nói nữa, Hàn Tự Dương cũng không an ủi, chỉ lái xe chạy như bay, gấp phải đèn đỏ vội phanh, đột nhiên làm cho Quân Mạc cúi người về phía trước một chút, lại bị dây an toàn giữ lại, chỉ cảm thấy lực phù ngũ tạng muốn bay đi. Tựa như việc gấp đèn đỏ kia, kỳ thực xanh đỏ chỉ hơn kém vài giây thôi, nhưng con người khi còn sống chỉ cần không vượt qua cái đèn xanh kia, cũng thực sự dài đằng đặc cả đời. “Bay buổi chiều phải không?” Hàn Tự Dương trầm giọng hỏi, “Có kịp không?” Quân Mạc không biết anh nói gì, mờ mịt nhìn anh. Sau đó hiểu ra – anh đi xe nhanh như vậy về hướng sân bay, không cho cô mở miệng cự tuyệt. Xe đỗ ở bên ngoài sân bay, Hàn Tự Dương quay sang tháo dây an toàn cho cô, hòa nhã nói: “Mau đi đi, không nói tạm biệt.” Quân Mạc ngồi bất động, thật chậm thật chậm tự hỏi, nếu là quá khứ – khó có thể vẫn hỏi, như vậy ít nhất cũng chúc phúc cho nhau. Cô hiểu Lâm Hiệt Tuấn – hóa ra anh vẫn rối rắm trong chuyện cũ. . . Một lần nữa anh xuất hiện ở đây, cũng là anh đã phải hạ quyết tâm – thật buồn cười, rõ ràng khoảng cách giữa hai người mỏng như sợi tơ nhện, lại dường như giữa hai người cần phải vùng tuyệt thể bảo kiếm mới có thể đem nó chặt đứt. Cô chạy nhanh xuống xe, tựa hồ chỉ cần trì hoãn một giây quyết tâm sẽ lung lay. Lâm Hiệt Tuấn còn đang chờ máy bay, nhưng ánh mắt lại đang nhìn cửa ra vào, cô thật sự đến đây. Quân Mạc cười rục rịch đến không gì sánh bằng, cô không kịp thờ lờ kéo tay anh: “Su huynh, chúc mừng anh. Thật sự xin lỗi, bởi vì công việc, không trở về gặp anh được,” Cô nói chuyện khách sáo, giả dối cảm thấy lòng mình đang bị giày xéo. Lâm Hiệt Tuấn chỉ hơi nhếch khóe miệng, loa sân bay không ngừng thúc giục, anh giang hai tay, ôm chặt lấy cô như lúc trước, mơ hồ như đang ôm trân bảo. Quân Mạc không dám dù chỉ một cử động nhỏ, cuối cùng khẽ cắn môi, đẩy ra: “Su huynh, bảo trọng.” Anh chậm rãi buông cô ra, Quân Mạc mơ mơ hồ hồ nghĩ đây là động tác cũ rích trong phim truyền hình, áo khoác của anh cuối cùng cũng rời cô, lưu lại cảm giác ấm áp. Cô bình tĩnh nhìn anh đi vào, hai chân nặng như chì, không muốn bước đi. Cô nhìn thấy anh quay đầu lại nhìn cái cuối cùng, trong cái liếc mắt ấy, cô nhớ tới tình cảm trước đây, trong sát na về mặt như muốn rơi lệ, nhưng chung quy lại vẫn mỉm cười ly biệt – đã không còn giống ba năm trước nữa,

một lần nữa chạy lại được anh ôm trong lòng. Quân Mạc không biết mình đã đứng bao lâu, mọi người xung quanh đã đi hết, cô cảm giác đến xoay người cũng thật khó khăn. Đến tận khi một đôi tay ôm lấy bà vai cô, Quân Mạc giật mình trong ác mộng tỉnh lại. Hàn Tự Dương ôm chặt, ở bên tai cô nói: “Đi, trở về nào.” Cô mờ mịt gật đầu, ngoan ngoãn theo anh đi. Trong mắt mọi người đây là một bức tranh thật đẹp – nam nhân anh tuấn ôm trong lòng một cô gái xinh đẹp, trong mắt là yêu thương cùng ngọt ngào. Hàn Tự Dương hiểu rõ, Quân Mạc lúc này chỉ giống con búp bê, mặc anh dắt đi. Nhưng mà đứa bé này, trong khoảnh khắc ra khỏi sân bay, gặp gió lạnh, liền thanh tỉnh. Cô không tự nhiên hơi hơi tránh bà vai, tự nhiên cùng anh giữ khoảng cách, đến lúc này mới ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, rồi cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, làm anh phải chê cười rồi.” Hàn Tự Dương mỉm cười, thần nhiên lắc đầu. Anh mở cửa thay cô, hỏi: “Có về nhà nữa không?” “Không cần, phiền anh đưa tôi đến khách sạn.” Cô nghĩ nghĩ, sửa lại: “Đến đầu đường vào Nam đại là được rồi.” Đồng nghiệp trong khách sạn đều biết xe của anh, cô không muốn mình bị bàn tán, buôn chuyện – cô ít nhiều cũng biết ý tốt của anh, cũng chỉ coi anh như một người anh thân thiết mà thôi. Cô nghĩ, bây giờ cô thật sự không còn chút sức lực nào để bắt đầu chấp nhận tình cảm như vậy nữa. Anh cũng biết suy nghĩ của cô, không lên tiếng. Đi hết đường, quả nhiên anh ở đầu đường thả cô xuống. Quân Mạc xuống trước xe, còn chăm chú nhìn anh: “Cám ơn anh.” Tâm tư rối bời, cô chẳng biết nói gì hơn cả. Hàn Tự Dương hơi cong khóe miệng, “Đừng để ý nhiều quá.” Sắc mặt cô trắng nhợt – nếu là trong tiểu thuyết võ hiệp có lẽ là nội thương? Hàn Tự Dương hơi lo lắng, lại chỉ có thể nhìn cô đi nhanh về phía trước. Quân Mạc trở lại khách sạn, giống như đã cách một đời. Ân Bình nhìn thấy cô bước vào tòa nhà khu vực hành chính từ xa, gọi: “Hai ngày không gặp bà rồi.” Quân Mạc cười, không biết có phải miễn cảm không, nét mặt Ân Bình có vẻ rạng rỡ, mái tóc dài uốn xoắn lộn to trước đây, ở khách sạn rất khó gây chú ý – từ trước đến giờ đều dùng dưỡng tóc, ngày hôm nay lại có vẻ nhu thuận. “Tôi nay ăn cơm với tôi đi?” Ân Bình với tình thân vô cùng tốt đề nghị. “Không được, còn bao nhiêu việc đang chờ đây này.” Quân Mạc lắc đầu, “Nhìn bà có tinh thần ghê.” Cô thật lòng khen bạn. Chuyện diễn đàn lịch sử cũng không phải chỉ có mình cô bận bịu, vừa mới mượn chiến dịch Marketing cho sản phẩm mới của Thụy Minh liền từ chối luôn. Cô cũng không phải không muốn gặp lại thầy giáo cùng bạn học trước đây, nhưng ngồi ở phòng làm việc, lại không khỏi nhớ tới khi còn bé từng ngã rách đầu gối, để lại một vết thương thật lớn, sau lại kết vảy, một mảnh nâu đen ở chỗ đó, vừa ngứa lại vừa cứng, chỉ nghĩ thôi cũng đã khó chịu. Sau lưng người lớn lên lên cạy ra – dường như có thể nhìn thấy mảng thịt hồng hồng, cuối cùng không giữ gìn tốt, bắt đầu chảy máu – Vì vậy lại kết vảy. Cô nghĩ: đại học cùng ký ức thanh xuân, vẫn không nên chạm tới là tốt hơn, áy này nhấn một cái tin nhắn cho Minh Văn, chỉ nói bọn bé nhiều việc. Rõ ràng chỉ cách mấy tòa nhà thôi, Minh Văn nhắn lại: “Tao hiểu mà. Lần sau tôi sẽ ‘thịt’ mày.” Quân Mạc cầm di động mỉm cười, nhớ tới chuyện ngày xưa, tựa hồ chỉ có mình Minh Văn, chưa từng hỏi cô câu nào, chỉ cùng cô đi ăn uống. Cô nghĩ, lần sau, thật sự là bóc được lớp vảy ấy đi hoàn toàn được. Cô mở ngăn kéo lấy một gói cà phê tan pha nước nóng, ngẫm lại thấy thiếu, lại pha thêm một cốc – gọi điện thoại đến phòng tổng giám đốc, nói luôn: “Tôi đã vài lần không chịu trách nhiệm, những người khác cũng sẽ có ý kiến, Từ tổng, đề Từ Văn chịu trách nhiệm công việc của tôi đi.” Từ tổng thấy cô khẳng khái, cũng không miễn cưỡng. Quân Mạc uống một ngụm cà phê lớn, nhất thời cảm thấy mình quay về thời gian còn là học sinh, dựa vào cà phê thức khuya ôn bài. Nhớ tới đồng việc cần xử lý, nhất thời tinh lực vô hạn, hận không thể xắn tay áo làm luôn một lúc – cuối cùng cứ một tập lại một tập (tài liệu), liền bắt đầu gọi điện thoại. Mới đi xuống căn tin ăn cơm chiều, Quân Mạc buông tài liệu trong tay xuống, lác lác đi kiểm tra các tầng. Trở lại văn phòng, bộ phận ẩm thực (ăn uống) gọi điện tới hỏi cô có muốn ăn khuya không – trước giờ cô vẫn không cần, cảm thấy phiền phức – hôm nay ngoại lệ, nói bọn họ chuẩn bị một phần vằn thắn gà nước, cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp, mình cũng có thể ở khách sạn năm sao cao cấp hưởng thụ bữa ăn khuya. Cô uống hết cả nước canh, mệt mỏi nằm trên giường, miễn cưỡng nhìn biểu (bảng biểu hoặc thời gian biểu), đã hơn mười hai giờ đêm. Mơ mơ màng màng nghĩ cà phê chỉ là dự chi tinh lực mà thôi, lầm bầm nói, “Không bao giờ uống cà phê nữa”, xoay người đi liền nặng nề ngủ. Ngày thứ hai bị báo cho biết vị khách người Mỹ từ bên ngoài về, đang ở trong phòng khách đợi. Quân Mạc cảm thấy cơ thể có chút khó chịu – tựa hồ cả người nhẹ nhẹ rét run, rõ ràng tối hôm qua đã đem máy sưởi chỉnh đến mức cao – cô chỉ có thể mạnh mẽ không để tâm đến, nếu không thoải mái cũng quyết không thể giống lần trước tùy tiện xin phép về nhà. Đây là chuyện công việc, trách nhiệm, không phải trường học, muốn trốn học đi xem phim, dạo phố cũng sẽ không có nhiều người hỏi đến – nếu không muốn làm, ở đằng sau đã có một đồng nghiệp đưa sơ yếu lý lịch tới chờ làm. Cô không để ý gì mà cũng chẳng còn sức lực chuẩn bị cái gì, quay cái gương chỉnh trang đơn giản một chút rồi đi ra cửa. Trước tiên, Quân Mạc đứng ở đại đường chờ khách, một bên hướng nhân viên nói cô muốn một lọ dầu gió, chạm rai xoa lên cổ tay, lại đặt ở mũi người nhẹ, cảm thấy thanh tỉnh hơn một chút. Lại nâng mắt, nhìn thấy lão nhân người Mỹ nhìn thấy đêm trước mặc bộ quần áo ở nhà màu đỏ đi ra, trợ lý đặc biệt của Hàn tự Dương phái đến, vội vàng nghênh đón hỏi han. Quân Mạc giới thiệu mình tốt nghiệp chuyên ngành lịch sử, Powell tỉ mỉ quan sát cô, phản ứng làm cô kinh ngạc: “Một người tinh thông lịch sử nay lại làm quản lý hiện đại thực là nhân tài khó gặp.” Cô cười không ra tiếng, nói tiếng cảm ơn, liền cùng ông ta lên xe. Trong xe mở máy sưởi, cô đau đầu nghĩ, một bên đối phó khách nhân, chỉ có thể theo, vốn là có chút miễn cưỡng giữa những thuật ngữ chuyên ngành tìm ra số từ ít ỏi để nói. Dường như hứng thú của lão nhân này với việc nghiên cứu lịch sử Trung Quốc đã vượt ra bên ngoài, xe chạy còn hướng đi chỉ ở ngoại thành rất xa, bình thường không có ai đi xem. Có điều chuyến đi hoàn toàn khiến người ta thất vọng. Hiện trường khảo cổ tựa hồ từ lâu hoang phế là chuyện bình thường, Tiểu Tiểu phải rất vất vả đi tìm một nhân viên làm việc ở đây, xong rồi cũng chỉ nghe trả lời “Đây cũng không phải chỗ tham quan.” Quân Mạc đứng một bên nhìn, trong lòng hoang vắng, mơ hồ cảm thấy đau lòng, lại chỉ có thể phí công nhìn một khoảng đất trống gồ ghề, khó có thể tưởng tượng đây là nơi khởi nguyên đầu tiên của dân tộc Trung Hoa. Cô bỗng nhiên nhớ tới khóa học lịch sử trước kia, mỗi lần Lâm Hiệt Tuấn nói tới lịch sử Trung Quốc viễn cổ, thanh âm ôn hòa luôn bắt gặp mà đề cao, trong mắt cũng ảm ảm tự hào, tựa hồ trong lòng cảm thấy ngưỡng mộ nữ thần (có lẽ là Nữ Oa) – từ trước đến nay anh vẫn là một người như thế, có chút giống những nhân sĩ trí thức ngày xưa, cam nguyện tích mệnh cùng nghèo khổ, nếu là ở cổ đại, chỉ hướng đi hiển thế là “Bất vi lương tướng, tiến vi lương y” (không phải là quan tốt, thì cũng là thầy thuốc tốt – dịch ý không giúp/ tạo phúc cho nhiều người thì cũng sẽ giúp ít người). Nghĩ đến đây, liền cười cười. Sắc mặt Powell không cần nói cũng biết là đang bất mãn/ không hài lòng., ông lão đáng người gầy gò, khóe miệng làm cho người ta không thể hiểu nổi hơi nhếch lên, quay đầu nói với cô: “Chúng ta đến bảo tàng đi.” Bảo tàng là sao? Cô không lưu loát nói: “Bảo tàng của di chỉ này chưa xây dựng xong. Đi xem bảo tàng được không ạ? Có rất nhiều hiện vật khảo cổ có giá trị văn hóa được trưng bày ở đó.” Trong xe chỉ một không khí trầm mặc, đến khi Powell cùng cô nói chuyện ở nước Mỹ chụp được một lò sứ thời Minh – Quân Mạc với thái độ của mình có thể lý giải đôi chút, không phải nguyên nhân thân thể không được khỏe, cô tự nhận thấy mình rèn luyện hàng ngày khá chuyên nghiệp, có thể khống chế cảm giác mệt mỏi – chỉ là cảm giác không thích thấy quốc bảo lưu lạc bên ngoài. Vào bảo tàng, lập tức tìm một hướng dẫn viên chuyên nghiệp, còn mình thì bước chậm chậm ở phía sau. Vừa mới đi đến trước tượng Quan Thế Âm, cô liền nghe rõ ràng: “Người Trung Quốc các cô có tin ngưỡng này sao?” Hướng dẫn viên du lịch vốn đang nghiêm túc giảng giải quá trình biến thiên từ nam thành nữ của Quan Thế Âm, nhất thời sững sờ đứng đó. Những lời nhảm tai, Quân Mạc cảm thấy thật nhạt nhẽo/ lạnh, tựa hồ không cần dầu cù là, tư duy cũng thoáng cái rõ ràng hơn. Tin ngưỡng của người Trung Quốc quả thật so với người nước ngoài quá khác nhau. Từ trước đến nay cô vẫn thừa nhận điều này, vì vậy, đem ánh mắt dời về phía Powell. Lại thấy ánh mắt ông nhìn về phía tượng Quan Âm, giống như không chờ đợi câu trả lời. Cô hơi hơi tựa người vào cây cột chống của bảo tàng, nhắm mắt. Tiểu Tiểu nhẹ nhàng huých cô: “Lý quản lý, sao mặt cô lại đỏ như vậy?” Quân Mạc miễn cưỡng mở mắt, nói đùa: “Trang điểm quá đậm thôi.” Bọn họ đuổi kịp hai người phía trước, Powell nhử mày nhìn một hiện vật thời đồ đá: “Thời nhà Thương? Cô biết không, giới học giả cho chúng tôi vẫn luôn hoài nghi rốt cuộc Trung Quốc có thời kỳ có quốc gia này tồn tại hay không.” “Ngài Powell, tin ngưỡng của người Trung Quốc chúng tôi đã hình thành từ rất lâu trong lịch sử, điểm này, ngài không cần hoài nghi, trong lòng rất nhiều người chúng tôi không có một Thượng Đế xác định – nhưng chúng tôi có 2000 ngàn năm lịch sử để chứng minh những gì chúng tôi nói với mọi người, hơn nữa, chúng tôi cũng không có trở ngại gì khi thành lập một hệ thống văn minh hoàn toàn bất đồng với các ngài.” Cô dừng một chút, giọng điệu hơi hơi châm chọc: “Lịch sử kéo dài của Trung Quốc đã sớm dạy cho chúng tôi biết phân biệt thị phi đúng sai. Về phần, vấn đề triều Hạ Thương có tồn tại hay không, đừng ngại đi xem xét quốc gia chúng tôi đang tiến hành công trình không có phân chia thời đại Hạ Thương Chu, tin rằng có rất nhiều chứng cứ có

thể chứng minh. Đương nhiên, trong lòng chúng tôi, điều này thật sự không cần chứng minh.” Cô nói một hơi, chính mình cũng cảm thấy giật mình, lại cảm thấy nhụt chí – trời biết tại sao lại kích động đến như thế, hoặc là ông ấy vẫn cố gắng đến mục tiêu này? Powell sững sốt hai giây, trong ánh mắt dần theo vài tia khác thường, không nói gì, thời gian kế tiếp, chỉ im lặng và xem, cũng không nói chen vào. Hóa ra ông có chuyến bay buổi chiều, Quân Mạc thờ phào nhẹ nhõm, ô tô đã quay về khách sạn, cô xuống xe trước, trong đại sảnh là người đàn ông cô quen thuộc, khuôn mặt mang theo nụ cười. Cô trở lại là con người của công việc, Hàn Tự dương bắt tay Powell, trong lúc vô tình tay chạm vào lưng cô, không tự chủ chậm chạp vài giây, quay đầu lại nhìn cô. Quân Mạc tránh ánh mắt anh: “Hàn tổng, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành.” Cũng hướng Powell nói lời từ biệt, thật sự có chút không chống đỡ được, chậm rãi đi về phía văn phòng. Bỏ qua bữa trưa, mê man nằm ngủ trên sofa một lúc, gọi điện thoại xuống phòng y tế của khách sạn muốn lấy vài viên thuốc. Làm tổ trong văn phòng xem tài liệu về kế hoạch của Thụy Minh, cuối cùng cũng vất vả đợi đến giờ tan tầm, buộc chặt áo khoác bước ra khỏi cửa. Chỉ cảm thấy chân đã mềm nhũn, một lòng một dạ muốn về nhà ngủ, gọi taxi xong, đóng cửa xe vào là nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong nhà nhất thời giống như thiên đường vậy – cô chẳng quan tâm đến việc gì nữa, vùi vào giường ngủ, bây giờ một giây cũng đáng giá như một năm vậy. Thẳng đến khi cô hòng khó chịu, mới mắt nhắm mắt mở tỉnh dậy, do dự không biết có nên xuống giường uống ngụm nước không. Di động ở bên cạnh chọt reo, cô thuận tay cầm lên – nếu không phải là muốn uống nước, chắc chẳng bao giờ nghe thấy tiếng chuông máy: “A lô?” “Lý Quân Mạc, em ở đâu vậy?” Thanh âm quen thuộc vang lên, tựa hồ mang theo lo âu. “Trong nhà.” Cô lười để ý xem là ai. “Ra mở cửa đi.” Đường như thờ phào nhẹ nhõm, đôi phương ngắn gọn nói. Quân Mạc chậm rãi đứng lên tìm cốc nước, đầu óc choáng váng đi ra mở cửa. Hàn Tự Dương nhìn cô trong nháy mắt nhũn nhũn, khuôn mặt cô đỏ bừng như hoa đào, ánh mắt mơ màng, mở cửa cũng không thêm để ý đến anh, tựa hồ như nhìn với không nhìn giống nhau, xoay người đi vào phòng ngủ. Anh đi nhanh vượt qua cô đang muốn ngã vào giường, giữ chặt tay cô: “Đi bệnh viện.” Quân Mạc nhăn mũi, vô thức tránh tránh nói: “Tôi muốn đi ngủ.” Người cô nóng hầm hập, Hàn Tự Dương đưa tay sờ trán cô, hai hàng lông mày càng nhíu chặt. Không nói chuyện với cô nữa, nửa ôm lấy thắt lưng cô, một tay cầm túi cùng áo khoác, nửa cưỡng chế ôm cô đi ra ngoài. Đến tận khi bị kim truyền đâm đau tay làm cô bừng tỉnh, Quân Mạc nhìn quanh bốn phía, trước hết phát hiện cảnh vật xung quanh thay đổi, mà đầu giường là đôi mắt sáng như sao mang theo ý cười đang nhìn mình. “Đây là bệnh viện?” Cô vô thức hỏi. “Uhm. Không cần lo lắng, cảm sốt thông thường thôi. Truyền dịch xong là có thể về được.” Anh một hơi trả lời tất cả thắc mắc của cô. Quân Mạc nhìn ngoài cửa sổ, tối đen như mực, đã sớm mất đi khái niệm thời gian. Cô ngo ngoáy tìm điện thoại di động trên đầu giường: “Tôi gọi Ân Bình đến.” Hàn Tự Dương cũng không ngăn cản cô, chỉ nhắc nhở: “Bây giờ đã hơn 12 giờ đêm rồi.” Tay Quân Mạc chậm rãi rút về. Cô nhìn quanh phòng bệnh của mình, chỉ có cô với anh mà thôi, anh ngồi một bên, trên bàn laptop phát ra tiếng o o nhỏ nhỏ. “Ngủ đi. Tôi làm một việc tốt mà thôi, truyền nước biển xong tôi đưa em về nhà.” Anh đứng bên cạnh cô, hơi nhếch khóe miệng khiến người khác an tâm. “Không cần gấp gáp nói lời cảm tạ đâu.” Cô mệt mỏi gật gật đầu, tiếp tục ngủ. Hàn Tự Dương ngồi xuống bên cạnh bafim ánh mắt lưu luyến trên nửa mặt lộ ra của cô, dường như rút đi vài tia hồng sắc chỉ còn lại tái nhợt. Cô đại khái không biết chính mình khi sốt nói linh tinh vụn vặt nhiều hơn rất nhiều những điều đã nói với anh trước đây – ngữ điệu trẻ con như vậy, cái miệng làm nũng, làm cho anh cảm thấy xa lạ, tựa hồ như chưa từng biết đến cô. Anh cảm thấy đau lòng, nhìn không được lại đứng lên, thay cô ghém lại chăn. Thuốc theo nước muối sinh lý từng giọt từng giọt chảy vào người cô, anh cảm thấy không chỉ có thể, tựa hồ như tình cảm nhu mật [như: mềm mại, mật: bí mật, tình tế], chậm rãi chảy vào lòng mình. Lúc Quân Mạc hoàn toàn tỉnh lại đã ngồi trong xe anh, xa xa chỉ có mấy ngôi sao nhỏ thưa thớt lóe lên trên nền trời lam thẫm. Cô mắt tự nhiên nói: “Làm phiền anh rồi.” “Là rất phiền toái. Đã lớn như vậy rồi mà sao không biết tự chăm sóc chính mình.” Ánh mắt Hàn Tự Dương nhìn phía trước, nâng tay đem nhiệt độ tăng lên một chút, “Sinh bệnh còn đi ra ngoài theo người khác làm việc, đây không gọi là chăm chỉ, mà gọi là tự đẩy dọa mình.” Quân Mạc không lên tiếng. Cô có thể nói gì đây? Rõ ràng là thay anh làm việc, thật sự không phải người mà. Nhưng thật ra trong lòng cô trống rỗng: Cô biết mình sốt cao là vì cái gì, cũng không phải chỉ đơn giản là cảm lạnh – ước chừng là mang tâm bệnh. Nóng rực đến mức muốn đem chính mình hết thảy hóa thành tro tàn. Ngày thứ hai, cùng đồng sự điều chuyển công việc, Quân Mạc ngủ, vừa mới muốn đi ra khỏi nhà đến bệnh viện truyền nước, Tiểu Tiểu gọi điện thoại đến, hóa ra đã ở dưới lầu đợi một lúc rồi. Cô thật sự cảm thấy băn khoăn, không nói được lời cảm ơn. Tiểu Tiểu cũng chỉ cười cười, không đề cập đến Hàn Tự Dương, chỉ nói: “Ngày hôm qua tôi xem sắc mặt cô không tốt, hóa ra thật sự bị bệnh.” Từ bệnh viện đi ra, đã cảm thấy tốt hơn đến hơn nửa – hóa ra bệnh trên người thật dễ chịu như vậy, đến nhanh mà đi cũng nhanh – gọi điện thoại cho Hàn Tự Dương, đầu bên kia khẩu khí đậm nhiên, còn có vẻ mang theo ý xin lỗi, giải thích anh không có thời gian. Quân Mạc sợ tới mức nào dám nói gì nữa, còn muốn chiều cổ – chẳng lẽ còn muốn đưa mình đi truyền nước? Vội vàng ngắt điện thoại, không quên đưa tiền thuốc men nhờ Tiểu Tiểu trả lại cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Hương sữa nồng nàn, đầy đặc bao trụ Espresso, hoa thức lãng mạn như vậy làm cho người ta bất ngờ không thể phòng bị. Lễ Noel đã đến làm Quân Mạc chẳng khác gì con quay, cả ngày bận tới mắt tới mũi. Từ tổng vui vẻ lên lên nói với cô tiền thưởng tháng này sẽ tăng lên gấp bội – sắp gần đến hoạt động chủ yếu của đêm Giáng Sinh, theo kế hoạch bộ phận âm thực cùng bộ phận phòng đã bắt đầu trang trí rực rỡ. Sau khi bệnh nặng, chức năng của cơ thể trước kia không có sức sống bắt đầu hoạt động trở lại – cùng lúc bộ phận âm thực vùng phòng đều đưa ra những ưu đãi đặc biệt nhân dịp Noel, về phương diện khác, lễ chiêu đãi kỷ niệm loại di động mới tên “Xmas” của Thụy Minh đã bắt đầu tuyên truyền – việc triển khai quảng cáo ừn ừn kéo đến, sản phẩm mới tuy rằng chưa đưa ra thị trường, cũng đã trở thành tiêu điểm cho các trang web thảo luận. Nhất là 5000 chiếc giới hạn, tưởng như chạm tay vào là bóng, nghe nói đã bị đặt hàng hết từ lâu. Mà ngày 20 tháng 12 cũng là ngày đầu tiên Xmas được giao, cũng đã hơn tháng rồi. Đây là lần thứ hai hợp tác cùng Mã Sơ Cảnh, Quân Mạc cũng thấy thuận buồm xuôi gió – cô cam tâm tình nguyện bị công việc bận rộn ngược đãi. Cảm thấy tinh thần mình thật sự dư thừa, thái độ tích cực làm cho Mã Sơ Cảnh cũng cảm thấy sợ. Sáng sớm rời giường, sáng mùa đông trong trẻo nhưng cũng thật lạnh lẽo, cô không tự chủ nhìn về phía cafe shop, vẫn đóng cửa – đã mấy ngày không ra, Quân Mạc không nhìn được lém lém môi, thật sự rất nhớ cả phê Capuccino ở đó, lại sắp đến lễ Noel rồi, cô nghĩ Lăng tỷ nhất định sẽ về cho cô một cây thông Noel từ bột sữa. Tự đáy lòng, cô thích mấy ngày này, thanh tĩnh giống như cả thế giới chỉ có một mình. Không có chuyện cũ rồi rầm, thậm chí cả Hàn Tự Dương lâu rồi cũng không xuất hiện. Cô ngồi trong tàu điện ngầm xem danh sách liên hệ với giới truyền thông, loáng một cái như chớp mắt đã tới nơi. Hội nghị tuyên bố Xmas lần này khác lần trước nhiều, gần như sử dụng phương thức loa mắt mọi người nhất để đưa sản phẩm mới ra thị trường. Thụy Minh ngược lại không dùng các hình thức tuyên bố quen thuộc, bộ phận Marketing được toàn quyền phụ trách, lễ đính hôn của mình tình màn bạc Lê Diệp cùng người yêu lâu năm, tin vật dĩ nhiên là Xmas số lượng có hạn. Mà Xmas đem bán cũng chọn sáng ngày 20 để chính thức bắt đầu. Hai sự kiện này kết hợp với nhau, hiệu quả hiển nhiên không cần nói đến, chỉ cần một sự kiện cũng đủ để lên trang nhất tất cả các báo. Bộ phận bảo an Nam đại rõ ràng cảm thấy phải cố gắng hết sức, không thể không mời

nhân viên đến hỗ trợ, duy trì trật tự đêm đó. Mã Sơ Cảnh đối với sáng ý này của mình cực độ tán thưởng. Quân Mạc cũng không thể không thừa nhận, tuy rằng việc thực hiện kinh thiên động địa như vậy cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng kết hợp Xmas với một đối tượng tiêu thụ riêng, thật sự có vẻ hấp dẫn – có cô gái nào lại không hy vọng nhận được phần quà Noel như vậy chứ? Cô cũng nhìn qua tin tức giải trí, Lê thiên vương ngang dọc màn ảnh, nhưng giữ mình trong sạch, nam phụ lão ấu đều biết. Không thể so sánh với một loạt thần tượng tuổi teen bây giờ, bùng sáng lên chói lạt rồi vô thanh vô tức biến mất không dấu vết. Quân Mạc với Lê phu nhân tương lai rất tò mò, đến tận cùng là người phụ nữ như thế nào, có thể làm người đàn ông bát hoa nô phóng này có thể quyết định ưng thuận hứa hẹn cả đời? Nghĩ như vậy không chỉ có mình cô, chi sợ bên ngoài khách sạn paparazzi đã tụ tập muốn săn tin từ lâu rồi. Lúc mới nghĩ như vậy bị Mã Sơ Cảnh cười nhạo một phen – hôm đó cô hỏi “Nếu bọn họ chuyển từ đính hôn thành chia tay thì làm thế nào bây giờ?” Mã tổng giám vô cùng kinh ngạc – “Cậu nói thật hay đùa vậy? Rõ ràng là ký hợp đồng thôi mà.” Cô bật cười, điều chỉnh tâm tính, thật sự đã đem mình thành người xem bộ phim điện ảnh với giấc mộng huyền hoặc mà hoa mỹ, cũng may mình cũng coi như có đặc quyền, có thể nhìn rõ trên khán đài có người nào vật nào. Vui vẻ giả vờ tức giận mắng, trong lòng liên sáng tỏ, sau lưng danh lợi dọc ngang giằng vông, chẳng ai chạy thoát được. Lúc Quân Mạc nghĩ vậy đang ngồi dựa vào ghế trong văn phòng, trong lòng chợt thấy cảnh giác: sao lại lười biếng như vậy nhỉ? Cô lạnh lẽo tay chân cảm lấy chiếc cốc quen thuộc vẫn theo bên mình, pha một cốc cà phê, vừa cầm vừa đi đến đại sảnh nhìn qua – đây là thời điểm cô ăn chiều, thường là bánh bao hoặc bánh quy, nhưng giờ thì chẳng muốn ăn gì cả. Người phụ trách âm thanh và ánh sáng đang chỉnh sửa lại lần cuối, cước bộ vội vàng, cô cảm cốc đứng một bên, cư nhiên cũng có người quan tâm, cũng coi như tranh thủ làm việc vậy. Đột nhiên nghe thấy có tiếng xôn xao ngoài cửa, nhìn ra, tổng giám đốc Thụy Minh đã lâu chưa lộ diện bị bảo an ngăn lại ở ngoài, Quân Mạc bật cười, vội vàng chạy lại. Cô gọi nhân viên mới đến đang lớn tiếng đòi xem giấy chứng nhận ra vào, hướng Hàn Tự Dương nói: “Hàn tổng, thật xin lỗi.” Bộ dáng Hàn Tự Dương phong trần mệt mỏi, cằm cũng đã mờ mờ xanh – Quân Mạc đoán anh vừa xuống máy bay. Anh gật gật đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn khuôn mặt Quân Mạc một lượt, tiếp theo nhìn xuống biểu. “Ngài muốn trở về phòng nghỉ một chút không?” Quân Mạc hỏi, “Vẫn nên để tôi dẫn ngài đi xem xung quanh?” “Không cần, đêm nay nhân vật chính không phải là tôi.” Hàn Tự Dương quan sát cô, hình như gầy đi một ít, tinh thần cũng rất tốt, giống cây tùng nhỏ phơi phơi trong sương giá mùa đông. Bọn họ nhanh chóng hướng tứ hào lâu đi, vừa ra khỏi cửa, Quân Mạc mới cảm thấy trên người có chút lạnh, hóa ra vừa rồi thuận tay đem áo khoác để ở đại sảnh, nhưng lại không quên cầm theo cốc cà phê. Hàn Tự Dương đột nhiên đứng lại, nhíu mày thật sâu: “Sao em cứ không chú ý thế? Trời lạnh thế này mà chỉ mặc như vậy?” Quân Mạc nhìn lại mình, cũng không khỏi nghĩ mình sốt cao – trong thời tiết dưới 0 độ như thế này, chỉ mặc váy cùng sơ mi, chợt thấy ảo não – anh không nói thì thôi, nói ra lại cảm thấy lạnh hơn nhiều quá. Hàn Tự Dương cởi áo khoác đang mặc trên người đưa cho cô: “Khoác thêm vào đi.” Khẩu khí của anh có chút cứng nhắc, ước chừng chính mình cũng nhận ra, cười cười: “Thật ra tôi không ngại đưa em đi bệnh viện – nhưng mà hôm nay thì không được, chúng ta đều bận nhiều việc.” Quân Mạc theo bản năng đi tiếp, nhưng mà tay bỗng ngừng lại, cười nói: “Không cần. Hàn tổng nếu không chú ý nói, tôi sẽ không đi tiếp với ngài.” Cô không đợi Hàn Tự Dương nói chuyện, xoay người quay về đại sảnh. Tay Hàn Tự Dương vẫn đang cầm áo, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười. Nhìn bóng cô nhanh chóng biến mất, trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng than nhẹ một tiếng. Quân Mạc nghĩ trong giây lát, cùng một lúc với hội nghị tuyên bố, lễ đính hôn này mới chính thức là y hươu tán ảnh – trong một lúc thấy nhiều ngôi sao thuộc giới nghệ sĩ như vậy, cô cũng coi như quen nhìn thấy ngôi sao, nhưng ở nơi này, mỗi người đều trang điểm đến không rõ sắc mặt, ánh mắt mờ màng, trang sức rực rỡ – rực rỡ giống như những ngôi sao thực sự. Cô đi một vòng, mỗi người đều cầm một ly rượu, bộ dạng cực kỳ nhàn nhã, phóng viên của các hãng truyền thông chỉ việc chú tâm chọn ra và nâng máy lên chụp, tùy thời chờ đợi mệnh lệnh phía sau. Quân Mạc cũng mặc lễ phục, cô giống như không nhiễm bụi trần, cũng giống như một người nhìn khắp ngõ ngách tự đắc kỳ nhạc, im lặng theo dõi khắp chúng sinh. Cô thấy Hàn Tự Dương và Mã Sơ Cảnh xa xa xuất hiện, hai người mặc âu phục một đen một xám, khí chất khác hẳn, nhưng giống nhau đều đẹp mắt. Quân Mạc bất chợt bừng tỉnh, thấy Mã Sơ Cảnh nâng ly hướng chính mình chào hỏi, cô mỉm cười lại. Hàn Tự Dương cũng nhìn thấy cô, vì thế hơi nheo mắt, cô mặc bộ lễ phục nhỏ màu trắng, càng có vẻ tinh tế nhẹ nhàng. Hiên nhiên cô cũng chú ý đến anh, hướng anh mỉm cười, nụ cười quen thuộc như vậy, khỏe miệng hơi cong thành hình cung vừa vặn, ngọt ngào mà hồn nhiên. Ánh mắt Hàn Tự Dương chậm nhìn về phía phóng viên gần đó, nhẹ nhàng lắc đầu. Quân Mạc chợt hiểu, đây là ý bảo mình không cần qua đó, miễn cho ngày mai trở thành tiêu đề báo. Cô mỉm cười, gật đầu rồi mới quay đi. Hàn Tự Dương ánh mắt sáng tỏ, thấy cô đã hiểu, xoay người đi xã giao, chớp mắt liền bị đoàn người vây xung quanh. Anh không trả lời phóng viên bất cứ điều gì, toàn bộ đều do Mã Sơ Cảnh từ chối khéo, bộ dáng có chút không tập trung. Mã Sơ Cảnh nhìn không được vùng trộm lấy khuỷu tay đụng anh, cậu thật sự cần nhắc nhở boss nhà mình, miễn cho ngày mai báo mạng lại có bài “Tổng giám đốc Thụy Minh sắc mặt không tốt, tương lai phát hành Xmas âm đạm”, hoặc là “Lãnh đạo tập đoàn Thụy Minh bằng mặt không bằng lòng, hội nghị tuyên bố vừa lộ ra manh mối.” Cũng may ngay sau đó, Lê Diệp đưa vị hôn thê của anh ta chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người – kia mới chỗ hấp dẫn ánh đèn flash của phóng viên – “Kìa sao lấp lánh: mờ gương đầy mà; Mây xanh rối loạn: mờ tóc xõa ra”, bài thơ “A Phòng cung phú” (1) của Đỗ Mục sao lại phù hợp với hoàn cảnh bây giờ đến thế? Quân Mạc bật cười. Cô không chút để ý đem ánh mắt dời về phía hai người đang đi tới, nhìn không được đưa tay che miệng – thế này mới không kinh hô ra tiếng được. Người đang ở bên cạnh Lê Diệp kia, người đang mặc áo cưới Italy, lại chính là Lăng tỷ? Cô không biết mình kinh ngạc cái gì: Hóa ra chị ấy là bạn gái Lê Diệp? Hoặc là, đúng là ánh mắt kia – quả thật chị ấy trang điểm vô cùng giỏi, đôi mắt thu hút mọi người như vậy, quả thật Quân Mạc chưa bao giờ nghĩ tới – nếu nói là quyến rũ, lại như hồ nước sâu thăm thẳm làm người ta chỉ thấy như thanh thủy, trong suốt như có như không; nếu nói trong veo [thanh triệt] ư, một người phụ nữ chưa từng trải qua thế sự làm thế nào trong mắt lại có thể như đang giấu đi một cái gì đó mà biểu hiện cho phù hợp với hoàn cảnh, lại lướt ánh nhìn mị nhân ra xung quanh? Cô quên hết thấy mọi việc xung quanh, ngo ngắc nhìn cặp mắt quyến rũ mọi người kia, đến tận khi Lê Diệp đem Xmas đưa tới tay chị, Quân Mạc khôn ngoan đem hết sức dời sự chú ý đi. Lại một lần nữa máy ảnh chụp lia lịa, lần này tiêu điểm là tin vật đính hôn. Có phóng viên lớn tiếng hỏi: “Lăng tiểu thư, lần này người lấy cái di động đầu tiên trên thế giới là chồng mình, cảm giác của cô thế nào?” Lê Diệp nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng chị, thanh âm trầm thấp, dịu dàng trả lời: “Thật đáng tiếc, đây là cái di động thứ hai, thật sự muốn biết cái đầu tiên được cô gái may mắn nào được tặng. Nhưng thứ tự không quan trọng.” Anh nói đơn giản, phía dưới có người trầm trồ khen ngợi, anh chậm rãi hôn lên mặt chị, như truyện cổ tích mà duy mỹ. Quân Mạc nhìn một hồi, cảm thấy chói mắt, mọi việc cứ như vậy, nhớ tới lời Mã Sơ Cảnh đã nói, khiến cho người ta sinh ra cảm giác mỗi một kỳ lạ, chỉ muốn chạy khỏi nơi này. Suy nghĩ một lúc, không bằng đi sang cửa chờ, hôm nay là hội nghị tuyên bố, cũng không cản trở những người say mê điện ảnh và điện thoại di động vào cuộc, thời điểm 12 giờ, bắt đầu chính thức đem bán, cũng là bắt đầu trọng đầu hí (2) Sớm đã có những người ham mê điện ảnh và một ít người thích điện thoại di động đã xếp hàng bên ngoài, chỉ chờ sớm một phút để mua được di động – lần đó, cô cẩn thận hỏi Mã Sơ Cảnh: “Có muốn chuẩn bị chỗ bày không?” Mã Sơ Cảnh cười đến mức ho khan: “Cậu cho rằng đây là chỗ ký tên bán sách chớ?” Lập tức có chút kiêu ngạo: “Cậu quá coi thường những người yêu điện thoại di động đấy!” Huống hồ trong 100 cái Xmas đem bán có 30 chiếc là phiên bản hạn chế, bằng với giá của dòng phổ thông, trước cửa tự nhiên đã có một hàng dài người xếp hàng, bộ phận bảo an duy trì trật tự, hơn nữa còn cho đưa lên thức uống nóng, một khu vô cùng náo nhiệt. Thế giới này đúng là tràn ngập những điều bất ngờ, cô cũng phải cảm khái như vậy. Chính là cảm thấy đáng tiếc, khó trách cà phê shop ngừng buôn bán, chính là từ lúc đó không mở cửa nữa? Cô vừa đi vừa nghĩ, đứng ở trong vườn, cảm thấy thật tự do tự tại. Không khí bên ngoài thật tốt, mà âm thanh huyền ảo cũng giống như bị pha loãng, trong đêm lạnh như bung ra, thêm vài phần ồn ào. “Lý Quân Mạc, em thật sự là người thích bị chết lạnh trong thời tiết mùa đông?” Quân Mạc đã sớm quen thuộc với thanh âm của anh, trong bóng đêm quay đầu lại, ánh mắt rạng rỡ. Anh nhíu mày đi đến trước mặt cô, dưới ánh trăng âu phục sẫm màu càng tôn lên dáng người mạnh mẽ mà cao lớn. Quân Mạc cười cười: “Hàn tổng không thấy lạnh sao? Tôi mặc áo khoác mới dám ra ngoài, còn anh mới mặc ít đấy.” Cô chỉ dám nhìn phía xa xa, trong hậu viên hội mê điện ảnh đang viết tên tiếng Anh của Lê Diệp bằng giấy huỳnh quang, cùng hai trái tim lồng vào nhau, “Anh xem, bên ngoài có ý tứ hơn bên trong.” Quân Mạc mang theo chút bướng bỉnh nhìn cách đó không xa, các nhân viên bảo an đang lần lượt phát áo khoác, cô nghịch ngợm kéo tay áo Hàn Tự Dương, lại cường điệu nói: “Hàn tổng, sao lại

mặc ít vậy? Sao dám ra đây?” Cô lúi cúi nhẹ nhàng, làm Hàn Tự Dương nhớ tới điều gì đó, anh cũng không để ý ngăn lại động tác trẻ con này, nghiêng đầu nhìn cô, chân mày mang theo trêu chọc: “Lễ Giáng Sinh đến nhanh lắm, không có quà tặng gì à?” Quân Mạc cười lắc đầu. Hàn Tự Dương siết chặt cái hộp trong tay, dưới ánh trăng, khuôn mặt cô nhìn nghiêng nhu hòa mà an tĩnh, cứ như vậy cùng anh tồn tại, trong không khí tràn ngập mùi dạ lan hương nhàn nhạt. “Anh cảm ơn Tiểu Tiểu thay tôi nhé, cảm ơn anh ấy mấy ngày nay ngày nào cũng đưa tôi đi bệnh viện.” Cô cũng không nghĩ Hàn Tự Dương cẩn thận như vậy, mỗi ngày lại cho trợ lý đưa cô đi bệnh viện. Hàn Tự Dương im lặng gật đầu, tựa hồ không yên lòng, rốt cuộc vẫn cầm lấy cổ tay cô, nửa kéo cô đến bên hồ. Quân Mạc bị kéo đi như vậy, nhìn không được kêu lên: “Gì vậy?” Anh nắm rất chặt, cô giấy không ra, rất nhanh đã đến bên hồ – Hàn Tự Dương buông cô ra, quanh hồ nước nhỏ là một vòng đèn đêm chiếu, rất sáng – anh đem hộp đặt vào tay cô, mỉm cười, bên hồ phản chiếu bầu trời đầy sao, một viên ngọc còn sáng hơn cả kim cương, mà ánh mắt của anh, mang theo ánh sáng rạng rỡ [tinh lượng, tinh anh sáng, trong suốt, lộng lẫy phát sáng], vừa ôn trọng, lại tựa hồ như đem hứa hẹn đặt vào trong lòng cô. Quân Mạc nghi hoặc nhìn cái hộp nhưng tờ đen, nặng trĩu, lại nhìn anh. “Đưa quà cho em, mở ra nhìn xem đi?” Âm thanh trầm ổn, nhưng có lực, âm áp đến mức ngấm vào trong cô. Dưới ánh sáng như vậy, hai người đều có thể nhìn rõ ràng biểu cảm của người kia, Quân Mạc hơi nghi hoặc, đáng yêu như vậy, Hàn Tự Dương phải cố gắng lắm mới ngăn được xúc động muốn ôm cô vào lòng, nhìn cô chậm rãi mở hộp ra. Quân Mạc nhìn vào trong hộp, một chiếc điện thoại di động, thân máy trắng sữa nhu hòa, có chút không giống cái mình nhìn thấy ở văn phòng Hàn Tự Dương – ở góc trái một viên kim cương hồng nhạt, chung quanh một loạt những hạt kim cương như vỡ ra, vừa khéo tạo thành hình một ly cà phê nhỏ nhỏ, tinh tế đến mức làm người ta không muốn buông tay, trong nhất thời quên mất có người đứng bên cạnh, chỉ chăm chú cầm. Phía dưới thân máy hé ra mảnh giấy, cô cầm lên, số 0001 chứng nhận, thiết kế đơn giản mà không mất đi vẻ sang trọng, chỉ có hai chữ – “Quân Mạc”. Là chữ của anh, vững vàng và tự nhiên, cô không nhìn được sờ sờ mặt sau tờ giấy, thật sự là những chữ đã dùng sức viết, chất giấy dày như vậy mà. Quân Mạc cảm thấy như mình đang nằm mơ, lúc học cũng đọc qua không ít tiểu thuyết ngôn tình, cũng ít khi tự nhập mình vào với nữ chính trong đó – nhưng không kiểm chế được mà suy đoán, thêu dệt những câu chuyện cô tích đẹp để cho mấy nhân vật nữ, ngồi trước máy tính chuyên chú gõ truyện, chắc chắn biểu hiện sẽ là nhu hòa mà an tĩnh. Mong đẹp cứ thế xuất hiện trước mặt mình, cô lại lo sợ nghi hoặc, cô thậm chí còn không biết đến tột cùng mình có cái gì hấp dẫn anh. Anh cũng không lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của cô, chỉ là một bàn tay không nhìn được đặt lên vai cô, xa xa vọng đến tiếng hoan hô, hai người theo thanh âm nhìn về phía đó, một bông pháo hoa sáng rực rỡ vừa nở trên màn đêm đen như nhung, lại liên tục xuất hiện, không biến mất, một đóa lại một đóa, giống như một họa sĩ đang hạ bút cực nhanh, tùy ý hất các màu mực lên trời – hóa ra là đã 12 giờ, thời điểm bán hàng chính thức bắt đầu. Pháo hoa đốt xong đã lâu, Quân Mạc thậm chí chưa kịp ngẩng đầu nhìn bầu trời, tinh lượng trên mặt hồ, giống pháo hoa ba quang liên tiếp cứ như mãnh mẽ mở rộng ra vô cùng, lại dường như thêu dệt tinh tế, từng đóa từng đóa như hoa văn trên tơ lụa, gấm vóc, lại như vô vàn ánh sao trên bầu trời, hoặc như mẫu đơn nhuộm nồng, kinh diễm đến mức khiến người quên cả hô hấp. Mà trong tiếng pháo chào mừng, thanh âm của anh lại rõ ràng như vậy: “Nhận lấy được không?” Hàn Tự Dương chậm rãi cúi đầu, kề sát khuôn mặt cô, bằng ánh mắt giống nhau, tình cảm ấm áp chậm rãi hòa tan. Trong nháy mắt, Quân Mạc hoảng hốt, anh tới gần như vậy, cô thật sự không biết làm cách nào để tách ra, đến tận khi quả pháo cuối cùng tan hết, cô mới hoàn toàn lấy lại tinh thần, một tay đẩy anh ra, nhưng phát hiện đầu lưỡi không thể nói bình thường, “Xmas đầu tiên, Hàn tổng... Hàn tổng, điều này sao có thể?” Cô vội vàng vàng đưa điện thoại di động cho anh. Anh đoán trước được phản ứng của cô: “Hôm đó không phải em muốn đổi di động à?” Quân Mạc xấu hổ không nói lên lời. “Nếu muốn đưa cho tôi, vậy không cần.” Anh thản nhiên nói, khoảng cách giữa hai người hơi hơi giãn ra một chút, “Đây là cái chế tạo đặc biệt, em có đưa tôi cũng không thể nào cầm để đưa cho người khác.” Nói như vậy là... Cốc cà phê nhỏ nhỏ kia, là logo làm ra cho một mình cô thôi? Ánh mắt Quân Mạc lóe lên một chút, suy nghĩ càng thêm rõ ràng, rốt cuộc kiên định đưa tay lấy cái hộp ra, “Thật sự rất quý, tôi không nên cầm.” Cô nghĩ anh hiểu được hàm nghĩa của từ “quý trọng”, kim cương cũng tốt, số lượng có hạn cũng tốt, cô cũng không thực sự để ý – quý trọng thật sự là tâm ý. Đột nhiên cô nhớ tới cốc cà phê màu đỏ mình vẫn dùng, hơi cũ – thậm chí cô không cẩn thận còn làm vỡ một mảnh nhỏ. Cô cầm vật trong tay đưa cho anh, ánh mắt bừng bừng. Ánh mắt Hàn Tự Dương hơi tối lại, cũng đưa tay ra, cầm bàn tay cô đang giữ cái hộp, tay anh vừa vận bao vừa tay cô, ấm áp mà hữu lực, nhẹ giọng nói: “Trước tiên cứ cầm lấy được không? Coi như gửi đi... Đợi đến một ngày em thật sự muốn nhận nó.” Quân Mạc cảm thấy mình quả thật là người không am hiểu ý người khác, cô nghĩ trong phim Hàn Quốc Jang Dong Gun ngồi trước mặt Chae Rim, ánh mắt chắc cũng mệt mỏi như vậy, anh cũng nói: “Nếu có thể, hãy tiếp tục đi tới đi.” Cô không làm được – cô từ chối anh, cũng không phải cự tuyệt khát vọng yêu thương ở mỗi người, chỉ là cô hoài nghi, mặc dù có tình chàng ý thiếp, kết cục rồi sẽ như thế nào? Thân phận cao như vậy, cũng không khiến cô có áp lực gì, chính là loại kiên trì thân thiện này – làm Quân Mạc thấy khó xử, cô biết mình là một người cực kỳ cố chấp, khó có thể gặp được đối thủ. Anh nắm tay cô, từng tác một đưa tâm ý đến trước mặt cô. Điện thoại vang lên, Quân Mạc chán nản buông tay, hóa ra là giục cô về đại sảnh, lúc này cô mới giật mình thời gian trôi nhanh như vậy sao, đêm đã khuya lắm rồi. Cuối cùng không lay chuyển được anh, cô chỉ có thể đành cầm lại Xmas, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Tôi cứ cầm trước.” Cô cũng không nói cảm ơn gì cả, trong lòng cô gặt gao tự dẫn mình, chỉ là tạm thời cầm thôi. Dưới ánh đèn, thấy rõ quang âm mắt Hàn Tự Dương, đã rất mệt mỏi thì phải. Quân Mạc cầm chắc cái hộp nói, “Tôi muốn vào đại sảnh, anh... Có đi không?” Ngay sau đó cô lại nói, “Anh mệt quá rồi phải không? Trờ về phòng nghỉ? Việc bán sản phẩm mới chắc đang đông lắm, hẳn là phải tới khuya.” Hàn Tự Dương “Uhm” một tiếng, làm như lơ đãng hỏi: “Hôm nay là ngày em chịu trách nhiệm?” “Không, một lúc nữa tôi về nhà.” Tay cô chạm phải cái hộp trong túi áo khoác, không nhìn được ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh tựa hồ vẫn vậy chưa bao giờ rời khỏi cô, bốn mắt khẽ nhìn nhau, lộ chút ý cười. “Quân Mạc, đưa món quà này cho em, so với em tôi càng cảm thấy hồi hộp. Cho nên... Không cần vội vã cự tuyệt tôi, được không?” Anh đột nhiên đứng lại, ánh mắt cô, lại buông xuống, cũng không giống trong đây ý cười trong suốt nhìn thẳng anh. Trong lòng lạnh lẽo, Hàn Tự Dương nghe nhẹ giọng thì dài một hơi, hóa thành làn khói trong trẻo mà lạnh lùng, đến tận khi Quân Mạc ngẩng đầu lên, “Anh cho tôi thời gian suy nghĩ.” Nói đến cùng, công việc, cũng như đời sống – qua con mắt, sẽ không có cảm giác gì đặc biệt cả, trừ cảm giác mất mát trắng xóa. Quân Mạc đưa tay lên nhìn đồng hồ, không khỏi cười khổ: “Gần hai giờ rồi, bây giờ cũng khó gọi taxi lắm.” Cô nghĩ nghĩ, quyết định đi tổng đài gọi điện thoại gọi xe. Mã Sơ Cảnh đi đến bên cạnh cô: “Để tôi đưa cậu về.” Thật sự là cứu tinh, cô liên tục nói cảm ơn – Mã Sơ Cảnh đang muốn nói cô đứng chờ ở cửa, đột nhiên sắc mặt cô quá, tựa hồ như phải cố nén một lúc, rốt cuộc mở miệng: “Tôi không tiện nữa đâu.” Quân Mạc nghi hoặc nhìn, anh chỉ chỉ chiếc xe màu đen như lặn vào màn đêm, “Xem ra có người đã chờ cô thật lâu rồi.” Giống như chú thích lời cậu, chiếc xe kia bật đèn, chậm rãi hướng cửa chính đi đến. Mã Sơ Cảnh nhanh nhẹn chạy, chỉ kịp để lại câu “Bye bye”. Cửa sau mở ra, Hàn Tự Dương tự mình dẫn cô vào chỗ ngồi, nói đơn giản: “Lên xe.” Thật sự là như hình với bóng – nghĩ đến khả năng anh đợi một người nhiều giờ, Quân Mạc không nhìn được áy náy, mà chuyện bên hồ kia khiến cho cô quá kích động, cô bắt an nắm chặt hai tay, thấp giọng nói “Cảm ơn”. Cũng không phải anh lái xe, anh ngồi bên cạnh cô, hai tay đặt lên huyệt thái dương, Quân Mạc nhìn một bên mặt anh, chỉ cảm thấy, mũi người này sao lại cao, lại đẹp đến mức làm người ta ghen tỵ như vậy chứ. “Hàn tổng, anh về nhà à?” Tiểu Tiểu hỏi. “Uh.” Anh gần như nhắm mắt nói chuyện, sau đó đổi mắt phiêu lạng kia mở, quay đầu giải thích với Quân Mạc: “Hôm nay tôi thực sự không thích hợp lái xe.” Tiểu Tiểu nhìn Quân Mạc qua kính hậu, cười chào: “Ly quán lý.” Quân Mạc mắt tự nhiên cười cười. Dọc đường đều im lặng, đến cửa khu nhà, Hàn Tự Dương xuống xe trước, thay Quân Mạc mở cửa xe, sau đó nói với Tiểu Tiểu: “Cậu về đi, tôi vào trong này.” Xe chạy xa, Quân Mạc mới nhìn người bên cạnh, đêm nay lần thứ hai khiến cô kinh ngạc: “Anh định ở đâu?” Cô không dám nhìn vào mắt, mà chỉ chăm chăm vào môi anh. “À, tôi và em là hàng xóm.” Hàn Tự Dương mang theo ý cười thản nhiên giải thích, “Bạn tôi có một phòng trong này, lần trước tôi tới đây vài lần, rất thích môi trường ở đây, liền bán lại cho tôi.” “Vậy... Anh định ở đây bao lâu?” Quân Mạc không nhìn được hỏi, mày cũng hơi nhăn. “Uh, cũng không lâu.” Hàn Tự Dương không nhiều lời, Quân Mạc cũng không hỏi, lại không nhìn được mà nghĩ... Thật sự là có ý làm người ta tức điên lên... Cô nặng nề nhìn vào màn đêm, vì ý nghĩ của chính mình mà kinh hồn táng đảm. Có thể đếm trên đầu ngón tay nhưng lễ Noel, mới cảm thấy thật sự chờ mong – luận văn tốt nghiệp của Quân Mạc là về vấn đề tính chất dung nạp mạnh mẽ của văn hóa Trung Quốc, cô cảm thấy thật là có thể nói như vậy – lễ Giáng Sinh du

nhập vào Trung Quốc, cũng ngay lập tức náo nhiệt, các công ty đua nhau đẩy mạnh tiêu thụ, tình nhân tặng quà cho nhau, bạn bè lấy cớ liên quan, không ngoài những điều này. Cô ngủ đến tận lúc ăn trưa, quyết định dùng thời gian còn lại để mua sắm. Lúc đi ngang quán cà phê của Quân tử, cửa vẫn đóng như cũ, Quân Mịch buồn bã, liền quyết định không thèm nghĩ đến nữa, lại tự nhiên lén lút nhìn xung quanh, sợ chiếc xe kia xuất hiện – chính mình không nhìn được buồn cười. Cô theo dòng người chậm rãi đi dạo, thật sự rất thích thể này – cô cực kỳ yêu không khí Giáng sinh, không phải sinh ngoại, đơn thuần chỉ thích nhìn những cánh cửa bên đường trang trí đồ trắng xen nhau, ngẫu nhiên nghe được những khúc ca về Noel, mang chút thánh khiết, lại có chút thần kỳ, mà dường như lại tràn đầy những bài hát Trung Quốc bình thường [nguyên văn tục khí: tầm thường]. Điềm không hoàn mỹ là phía nam rất ít khi có tuyết rơi – so ra kém thời gian học đại học ở phương bắc, đại tuyết không đủ như lông ngỗng, khiến người ta nhớ đến đêm cuối cùng của cô bé bán diêm, giữ ngà tư đường tràn ngập mùi gà tây quay. Đi ngang qua Starbucks, nhân tiện mua một cốc Mocha, vừa uống vừa đi dạo – lại nhớ tới thời đại học, lên mạng nhìn những ngôi sao Âu Mỹ chụp đồ, trong tay cầm một cốc Starbucks, phía dưới còn có người bình luận – “Cà phê này là các ngôi sao chuẩn bị làm đạo cụ chụp ảnh lúc đi dạo sao?” Không nhìn được mà cười phun cả ra, từ đó về sau trở thành ấn tượng khắc sâu. Chẳng qua lúc đó nểm thứ, chỉ có thể cách xa vì đắt quá. Cô đi vào siêu thị, tầng 1 là khu sản phẩm điện tử, liếc mắt có thể thấy quảng cáo của Xmas. Bên quầy còn có một chàng trai trẻ đang mua di động, Quân Mịch không nhìn về mặt của cậu, chắc là ôn nhu, khỏe miệng nhẹ cười. Tự dưng cô nghĩ tới cô bé được tặng, cảm thấy mình có thể đoán được tâm trạng của cô – chính mình nhận được quà tặng đầu tiên của anh, một cái cốc Starbucks lữ hành mà đồ, cô thích cái cốc ấy đến nỗi từ đó đến giờ chỉ dùng mỗi nó. Anh hiểu cô như vậy, lẽ nào có thể đoán trước được kết quả này? Màu đỏ ảm áp, gắng sức nhiều năm như vậy. Cô mừng là mình cuối cùng có thể mỉm cười nhớ lại, quá khứ tốt đẹp thế, thật sự không cần có ý lãng tránh. Ăn cơm chiều rồi mới về nhà, Quân Mịch mở e-mail ra, vừa lúc nghe được nhạc chuông, cô bỏ chuột chạy đi tìm di động – điện thoại của cô luôn vút lung tung, thường thường khiến cô tìm loạn cả lên. Là Hàn Tự Dương: “Đêm Giáng sinh có hẹn không? Bây giờ tôi hẹn còn được không?” Âm thanh của anh vẫn như ngày thường còn mang theo chút mệt mỏi, không tập trung, làm tim đập hơi nhanh hơn một chút. Quân Mịch chậm rãi bước, thông thả gửi thông tin lên não, một bên cẩn thận tự hỏi, lễ Noel của cô từ trước đến giờ đều ở khách sạn, ngẫu nhiên có một lần, là cùng Ân Bình đi dạo trên đường – cũng là sau khi đã tan ca. “Làm việc có tính không?” Cô thờ dãi, “Đêm Giáng sinh là thời gian chúng tôi không có cách nào đổi ca được.” “Mấy giờ thì nghỉ?” Điện thoại im lặng thật lâu. Hàn Tự Dương lại hỏi một lần nữa: “À lô?” Quân Mịch vội phục hồi tinh thần, “Đêm Giáng sinh chỉ sợ thật sự không được. Đến hôm Noel tôi gọi lại được không?” Cô không muốn dây dưa thêm nữa, vội vàng tắt điện thoại. Hàn Tự Dương nghe tin đó mà ngầy ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên có người dám tắt điện thoại khi nói chuyện với anh. Bất quá, ý vị sâu xa là thái độ của cô, ít nhất đã nói sẽ gọi lại sau, nghĩ nghĩ, liền nhẹ nhàng nở nụ cười. Nhưng anh không cần cô chủ động liên lạc, chỉ cần thái độ như thế này là đủ rồi. Hàn Tự Dương đi vào văn phòng, Trần tỷ phía sau gọi anh vài tiếng, liền quay đầu hỏi: “Có chuyện gì vậy?” “Về buổi tiệc từ thiện đêm 24, bên tổ chức đang chờ câu trả lời của cậu.” Trong lời nói của Trần tỷ hàm chứa ý nhắc nhở, Hàn Tự Dương lơ đãng hỏi: “Gọi điện hỏi Nam đại một chút, tôi định đêm Giáng sinh ăn tối ở đó.” Trần tỷ đáp lời đi xuống, một lát đi vào văn phòng, hỏi: “Hàn tổng, bọn họ nói bữa tối có hai kiểu gia đình và tình nhân, cậu định đặt cho mấy người nào?” Từ trước đến giờ chị luôn ăn nói cẩn trọng, khuôn mặt có chút thả lỏng, nhíu mày nhìn Hàn Tự Dương đang ngồi ngay ngắn. Hàn Tự Dương sắc mặt không thay đổi, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Hai người.” Trong mắt Trần tỷ dần theo ý cười, chị rất muốn hỏi “Có phải cô gái đến hôm trước không?”, nhìn Hàn Tự Dương cứng ngắc bên cạnh, đáp lại một tiếng, xoay người cười cười đi ra. Hàn Tự Dương lấy di động ra, tìm tên, chậm chạp không nhấn phím gọi, cuối cùng vẫn quyết định viết tin nhắn thôi. “Đêm Giáng sinh ăn cơm cùng nhau, lô Anh quốc lâu Tây Nam đại. Tôi không ngại em ra ngoài làm việc bất cứ lúc nào.” Anh nhìn kỹ tin nhắn mình viết – trên thực tế, anh ít khi gửi tin nhắn cho người khác – cảm thấy đề nghị như vậy rất thoải mái, cô sẽ không từ chối. Quả nhiên chim dậy sớm sẽ có sâu ăn, Quân Mịch đi chuyển xe điện ngầm sớm nhất đến khách sạn, trùng hợp Từ tổng kiểm tra công việc tối hôm trước, gặp cô thì ngạc nhiên hỏi: “Sao lại đi làm sớm vậy?” Quân Mịch nghiêm túc trả lời: “Hoạt động đêm Giáng sinh đến rất nhanh, tôi còn một số chi tiết cần trừ bị.” Từ tổng dùng ánh mắt vô cùng tán thưởng nhìn làm Quân Mịch cảm thấy đi sớm thực đáng giá. Thay đồng phục hăng hái cố gắng làm việc, lúc nhận được tin nhắn, trông mất thiếu chút nữa rơi ra – cô thật không thể xác định có phải Hàn Tự Dương đang kể chuyện tiêu lâm không, suy nghĩ nửa ngày, vẫn nhấn lại: “Nhưng công việc của tôi rất dễ ý, tiền thưởng cũng dễ ý.” Làm người không thể vong ân phụ nghĩa, cô cố ý không đề cập tới việc anh đưa cô đi bệnh viện, trong lòng có biết ơn, vì thế vẫn nhắn tin lại cho anh. Hàn Tự Dương ngồi trong cuộc họp các quản lý, di động rung. Anh cúi đầu nhìn qua, sắc mặt có phần không tốt, neho mắt lại. Cũng không nghe được bộ phận tài chính đang báo cáo gì, hình như tâm trạng xấu có thể lây lan, lúc này những người tham gia cuộc họp cứ như đang đi trên mặt băng mỏng – tổng giám đốc cũng không nói được một lời. Cuộc họp chấm dứt, anh ngồi một mình trong phòng họp thật lâu, sau đó lại nhận được tin nhắn: “Sáu giờ ngày 25 tôi tan tâm, có thể mời anh ăn cơm được không?” Anh đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, lập tức nhấn lại: “Được.” Anh đứng lên, đi qua phòng thư ký dặn Trần tỷ: “Hủy bỏ lịch ở Nam đại. Tôi đi tiệc từ thiện tối nay.” Trần tỷ ngẩn người, không nhìn được nhắc nhở: “Bữa tối tình nhân ở Nam đại rất khó đặt, Hàn tổng, cậu. . .” “Hàn Tự Dương miễn cưỡng phát phát tay: “Chỉ cứ làm theo vậy đi.” “Bạn đi cùng tối đó là ai?” Trần tỷ đuổi theo hỏi. Nửa giờ sau, Mã Sơ Cảnh nhận được điện thoại từ phòng thư ký của tổng giám đốc. “Mã tổng giám, đêm Giáng sinh, phòng Anh quốc Nam đại, bữa tối dưới ánh nến. Thế nào?” “Tôi không đặt mà, đây là chuyện gì vậy?” Mã Sơ Cảnh không hiểu ra sao. Trần tỷ cầm điện thoại, cẩn thận từng từ: “Đây là tập đoàn thưởng cho nhân viên cấp cao, nếu cậu không cần thì cứ nói.” “... Cần!” Mã Sơ Cảnh vội vàng đồng ý – không cần hóa ra đồ ngốc à/ Buổi tối nhìn thấy Ân Bình, Quân Mịch thấy hơi chột dạ, sợ cô nhắc đến trải qua lễ Noel như thế nào – ở thành phố H cô không có nhiều bạn bè lắm, cô thế coi là gần bó với Ân Bình. Cô ngồi đợi điện Ân Bình, Ân Bình thật tốt, không hề đề cập đến lễ Noel, hai người rảnh rỗi nhân nhợt nói chuyện, cùng đi hướng nhà ăn nhân viên. Quân Mịch khoái tay cô, đột nhiên cười nói: “Có nhớ năm đó chúng mình ăn lễ Noel như thế nào không?” “Á, bà còn nhắc lại?” Ân Bình cốc vào trán cô cũng cười. Lần tan tâm đó, có tình không vào nhà ăn nhân viên, lại xem nhẹ nhiệt tình của nhân dân thành phố H này, chỗ nào cũng đầy chật người giống nhau, cuối cùng ừ ừ phát hiện ngay cả KFC cũng có hàng dài người đang xếp hàng chờ. Quân Mịch một mạch kéo Ân Bình vào cửa hàng, cầm hai cái Hamburger thật lớn, cô rất đói, chưa trả tiền, vừa đi đến chỗ thu ngân vừa ăn – bảo an thật khách khí mời hai cô vào văn phòng. Ân Bình thét chói tai, đây là sỉ nhục cả đời, vừa nói vừa xé rách túi. Cứ như vậy, hai cô gái cô đơn trong đêm Giáng sinh cùng nhau ăn một bụng đầy bánh mì, sau khi Quân Mịch về nhà, nửa ngày mới trở mình được – lúc đó chắc dạ dày cùng cái túi kia giống nhau như đúc [chứa toàn bánh mì chẳng?] Cô nhìn cái hồ rộng ven đường nói: “Kỳ thật, làm ngành khách sạn này, mệt thì có mệt, nhưng cũng thật tốt.” Ân Bình không tiếp lời, bước chân hơi dừng lại: “Bà làm sao vậy? Tự nhiên đa cảm ghê thế?” Quân Mịch nghiêm mặt, “Bà có biết quốc gia bởi dường nên một sinh viên khó khăn thế nào không? Tôi đang suy nghĩ làm thế nào để cống hiến cho đất nước đây.” Ân Bình cười một hồi, nhớ tới chuyện gì đó: “Thực tập sinh năm nay đến đây, lúc đó bà phân công đi.” Quân Mịch “Uh” một tiếng, phục hồi tinh thần lại: “Sao lại đến lượt tôi quản? Bộ phận nhân sự đâu?” Ân Bình lắc lắc đầu, “Hoàng quản lý đi công tác, bà bị phân quản lý, cũng không phải việc khó gì.” Cô lên tiếng, buộc chặt áo khoác đi nhanh về văn phòng, đêm Giáng sinh có khác – trong khu đỗ xe toàn xe sang, BMW, Mercedes, Audi, xuống xe chỗ nào mà không phải là nam nhân phong độ cùng nữ nhân trang điểm tỉ mỉ, nhìn cũng cảm thấy tê dại – trong xã hội thượng lưu, tại nơi chỉ đưa ra về nổi tiếng, xa hoa này, có khi nào những chuyện bẩn thỉu, hủ bại đằng sau được tiết lộ. Mắt lạnh nhìn nam nữ ra vào vào, có bao nhiêu người thật sự trao cho nhau chân tình? Hôm nay công việc cũng không nhiều, bận nhất là bộ phận ẩm thực – Quân Mịch đi hỗ trợ bộ phận này, phát hiện quản lý bộ phận đã tự mình đứng đó, vội vàng tổng điều hành. Thật vất vả nghỉ được một chút, trong phòng nghỉ mấy thực tập sinh đang túm năm tụm ba, hình như là thay phiên nhau nghỉ ngơi, đang xem TV. Tập chí Một tổ chức đêm từ thiện, Quân Mịch hơi hơi ngừng một chút, tựa hồ nhìn lướt qua thấy một bóng dáng quen thuộc. Vài cô bé kích động nói chuyện: “Là Hàn tổng a! Tớ còn đưa mấy thứ cho anh ấy! Ngay tại tư hào lâu.” Trong TV, các nhân vật nổi tiếng đang chụp ảnh ở cửa, chỉ nhìn thấy anh ngồi đây trước, âu phục màu bạc, trong dự đoán, về mặt vẫn chẳng lộ ra chút tình cảm nào. Bên cạnh anh là trợ lý Tiêu Tiêu. Quân Mịch thấy không mấy hứng thú, bước đi. Có lẽ vì là ngày lễ, tâm trạng đặc biệt tốt, khó có lúc nào khách khứa phàn nàn ít như thế, Quân Mịch vui vẻ thay áo ngủ,

một lát sau người đã được đám chăn lông vịt bao quanh, nhìn trần nhà Quán Mạc lại bắt đầu rầu rĩ: “Ngày mai mời khách ăn được đây?” Vấn đề ở đây là nếu là người khác, chẳng cần nghĩ ngợi làm gì cả. Ăn lẩu, rau xào, cơm Tây, fast food, chọn cái gì mà chẳng được? Nhưng đối phương có thân phận đặc thù – có lẽ không phải trứng cá muối hay vảy cá thì không xứng với thân phận. Điều buồn cười là, hai lần trước cùng ăn với nhau, một lần là ông chủ lớn đích thân xuống bếp, một lần giải quyết bằng mì ăn liền. Quán Mạc mặc kệ, phó thác cho ông trời, mời người ta thì cũng đã mời, không thể thoái thác nữa. Sáu giờ chiều, Quán Mạc thay quần áo, mới đi tới góc đường – cái xe ấy đã xuất hiện trước mặt, cô bị dọa cho sợ luôn, theo phản xạ có điều kiện, vội cúi đầu nhìn đồng hồ, sợ mình đến muộn. Mới có sáu giờ. Cô vào xe, vui vẻ chào: “Hi!” Hàn Tự Dương nhướn mày nhìn cô, hình như đang xem xét cách ăn mặc của cô – giống học sinh như vậy, hình như... Giống ngày đó cô ở cùng một chỗ với người kia, áo jacket cùng quần jean, tóc đuôi ngựa buộc cao, không chút son phấn – nói đến bên miệng, thật ra cũng chỉ là cười khê. Câu đầu tiên cô nói là: “Đi ăn ở đâu đây?” Nhẹ nhàng nuốt vào câu nói quen thuộc tiếp theo: “Đói chết tôi rồi.” – tuy rằng trước mặt anh cô đã chẳng có chút gì phong cách/ tác phong thực nữ, mặc kệ thế nào, phải tự chịu chứ. Hàn Tự Dương đẩy vấn đề khó nhằn lại cho cô: “Em quyết định đi, tôi không kháng ăn.” — anh thực sự chẳng quan tâm xem sẽ ăn gì. Quán Mạc bắt đầu nhớ tới cảnh lúng túng hôm trước, nhìn đồng hồ – đang giờ cao điểm, bắt đầu đi cô quay đầu nhìn anh: “Anh nói đi? Lúc này đâu còn có thể lấp đầy bụng?” “Nếu vậy đi Embrace?” Hàn Tự Dương đề nghị, nói lại nhớ tới lần đầu tiên hai người đi khắp nơi tìm quán cơm. Embrace thì Embrace, Quán Mạc khê cần mồi – thành viên của câu lạc bộ xa xỉ như vậy, Hàn tổng giám đốc đương nhiên là muốn đến lúc nào thì đến. Cô không nói gì, chỉ gật đầu. Quán Mạc có hai lựa chọn – một, viêm màng túi, nhưng được ăn no; hai, tạm thời bảo vệ được túi tiền, lại phải trải qua cảm giác đói bụng kinh hoàng. Cô không thích cả hai, nhất là phương án thứ hai, lại càng oán giận. Tắc đường nhiều, phải gặp đến n cái đèn đỏ, sắc mặt Quán Mạc bắt đầu tối lại. Hàn Tự Dương liếc nhìn cô, thờ dãi nói: “Phía trước có bãi đỗ xe, chúng ta dừng ở đó, xuống xe tìm quán nào đấy ăn được không?” Với tốc độ như thế này, chạy đến EMBRACE bên kia thành phố, có lẽ cũng chẳng còn cảm giác đói nữa – tuy rằng dừng xe cũng chưa chắc đã tìm được, luôn tồn tại suy nghĩ “nhờ ra” [vạn nhất]. Trung Quốc vĩnh viễn ít đất nhiều người – bọn họ may mắn lắm mới tìm được chỗ đỗ xe. Hai người đi cùng nhau, trước kia Quán Mạc chưa bao giờ đi ngang với anh, chỉ là sóng người bắt đầu ùn ùn tới, từng lớp từng lớp dồn đến, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tách hai người ra, cô chẳng khác nào quả bóng bị đẩy qua đẩy lại, hôm nay đói đến mức không còn cảm giác, bước đi cứ như sắp ngã trái ngã phải đến nơi. Hàn Tự Dương khê nhủ mồm, đưa tay kéo cô lại gần mình. Quán Mạc không để ý, ánh mắt lưu luyến nhìn quán cơm bên cạnh đang bốc khói nghi ngút, mùi cá mực bên đường càng làm cô uể oải. Ài, chẳng lẽ thực sự sẽ giống như cô bé bán diêm sao, vì đói quá, lạnh quá mà chết ở đầu đường, đôi mắt Quán Mạc chợt bừng sáng – một bàn bên cạnh cửa sổ của quán cơm Đông Bắc vừa rời đi. Quán Mạc rất muốn đi vào – nhưng, cô nhìn người bên cạnh. Hàn Tự Dương rất hiểu ý người khác nói: “Đi vào ăn không? Tôi đói bụng rồi.” “Uh, được!” Cô thờ phào một hơi. Cuối cùng cũng có chỗ ngồi, Quán Mạc đem thực đơn giao cho Hàn Tự Dương, nhưng anh khoát tay: “Em gọi đi.” “Thịt hầm bột chiên [oa bao nhục - 锅包肉], canh xương ống hầm [trạng đại cốt - 酱大骨], địa tam tiên [地三鲜 ba nguyên liệu chính là khoai tây, cà tím, hành tây xào với nhau], miến nấu thịt lợn [猪肉炖粉条 - trư nhục đun phần điều]... Bồi bàn hảo tâm nhắc: “Cô gái, thức ăn quán chúng tôi rất đầy đĩa, hai người gọi bốn món như vậy là đủ rồi.” “Vâng, tôi biết rồi” Quán Mạc gật đầu. Quán cơm ồn ã, lại mở điều hòa, mặc áo khoác cũng nóng, chỉ là quán ăn nhỏ không thể so sánh với những quán lớn có chỗ treo áo riêng, cái ghế bên cạnh cũng đầy dầu mỡ. Hàn Tự Dương đang định cởi áo khoác, nói với Quán Mạc: “Cởi áo khoác ra, một lúc nữa đi ra ngoài cần thận cảm lạnh.” Quán Mạc nghe lời cởi áo khoác ngoài màu trắng ra, đang muốn đặt trên ghế, Hàn Tự Dương đột nhiên đưa tay ra: “Đưa tôi.” Hàn Tự Dương đặt áo của anh xuống ghế trước, sau đó mới đặt áo Quán mạc lên trên – cứ tự nhiên thân mật như vậy. Quán Mạc sững sờ nhìn cái áo khoác có thương hiệu nổi tiếng lâu đời của Anh, một lúc lâu không thốt lên lời. “Sao thế?” Hàn Tự Dương nghi hoặc nhìn cô, “Đói phát ngốc rồi à?” “Không có.” Cô cười cười che giấu, tay trái nâng má, nhìn ra ngoài cửa kính, bên trên dùng bọt biển phun thành chữ Merry Christmast xiêu xiêu vẹo vẹo. Hóa ra hạnh phúc lớn nhất lại là trong lúc đói khổ lạnh lẽo có thể chờ mong một bữa ăn ngon sắp đến. Cô nhìn hình ảnh mình phản chiếu qua kính, nụ cười yếu ớt, hai gò má ửng hồng. Anh cảm thấy chỉ thế này đã quá đủ rồi, vốn không phải rất đói, cũng có thể yên tâm bụng dạ nhìn cô ăn, Quán Mạc cứ ăn từng miếng từng miếng, tựa hồ mọi sự chú ý đều đã đặt cả vào đồ ăn – khiến người bên cạnh cũng cảm thấy ăn thật vui vẻ, hạnh phúc. Thức ăn rất nhiều – chỉ ít tại miền Nam như thế này là nhiều. Quán Mạc buông đũa, uống ngụm nước chanh, cười nói: “Thời tôi còn đi học, bốn món thế này gọi ra là có thể hết. Hơn nữa so với lượng thức ăn của nhà này còn nhiều hơn.” Cô nheo nheo mắt, trước đây chỉ cần có mẩu thuẫn nhỏ với Lâm Hiệt Tuấn, sẽ luôn một mình chạy đến quán ăn, ăn thật no – cô gọi cái này là cách đối xử tốt nhất với bản thân. Đôi mắt cô mờ mờ sương, Hàn Tự Dương đoán cô nghĩ đến chuyện cũ, anh tự nhận thấy mình là người kiên trì, nhưng không thể ngăn mình thăm đau đốn trong lòng. Anh nói theo cô, “Thế hôm nay có ăn hết không?” Thế nào lại không đủ được, Quán Mạc nghĩ tới ngày đó cũng nói với Lâm Hiệt Tuấn: “Già rồi, ăn không vô nữa.” Lúc cô nói những lời này, vẻ mặt cực kỳ đáng yêu, nghiêm túc cứ như đang cùng đối phương tranh luận, Hàn Tự Dương thu về ánh mắt chăm chú nhìn cô quá lâu, nghĩ rằng thời khắc này thật hạnh phúc, là sự thật chứ không phải mộng ảo. Thanh toán xong, Hàn Tự Dương đưa áo khoác cho cô: “Có muốn đi dạo một chút không?” Không khí tốt như vậy, Quán Mạc cũng không muốn về nhà sớm. Lại nhập vào dòng người, có một người bán rong đang cố gắng bán hoa hồng - nhìn bộ dáng không từ bỏ, không nghe theo mà Quán Mạc chán nản, không làm thế nào được nhìn về phía Hàn Tự Dương. Anh nhìn hoa trên tay người bán rong, tay lấy ví ra, một bên hỏi Quán Mạc: “Một thôi?” “Một?” Quán Mạc khó tin nhìn Hàn Tự Dương, hung hăng trừng mắt liếc người bán hàng rong – hoa xấu như vậy – viền cánh hoa hồng đã bắt đầu đen, chính là sắp héo rồi – 15 tệ một bông, sao anh có thể mua được chứ? “Tôi không thích hoa hồng” Quán Mạc cười tươi như hoa, chỉ chỉ đôi sừng ác ma màu hồng người bán hàng đội, “Tôi muốn cái kia”. Sau đó cô đeo đôi sừng màu hồng phát sáng, nhảy nhót phía trước, dường như hai đóm lửa sống động đó theo đuôi tóc đen mượt của cô khiêu vũ, Hàn Tự Dương đi phía sau, khoe miệng hàm chứa nụ cười nhẹ, anh chẳng bao giờ phát hiện sự dụng túng, sùng nịnh trong mắt mình. Trung tâm thành phố, người đi xung quanh đài phun nước ngau ngau thập sắc, hình như đại đa số là học sinh, sinh viên. Bọn họ tìm một chiếc ghế ngồi xuống, bầu trời đêm thành phố khó có thể thấy rõ ràng ánh sao, Hàn Tự Dương nói rất nhiều, thậm chí nói đến cả những chuyện trong quá khứ, anh nói đến việc thành lập công ty buôn bán ví da, đã từng viết chương trình (phần mềm?) ba ngày ba đêm, nguyên lai cũng không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, chậm rãi nói tại sao anh lại có được thành quả như bây giờ, sẽ chỉ làm người ta cảm thán... những gì đã trải qua khiến người đàn ông trẻ tuổi này càng có thêm nhiều sức quyến rũ, một loại khí chất hòa trộn giữa kiên trì/cứng cỏi, trí tuệ và thành thực. “Biết không? Hôm đó tôi tiễn Powell, ông ấy nhắc tới em nói em là nữ học giả có thái độ rất nghiêm túc.” Lúc anh nói, khoe miệng rõ ràng hàm chứa ý cười mang theo hàm ý không rõ ràng. Quán mạc lúng túng, cô không biết nguyên nhân tại sao mình lại để cho người khác ấn tượng như vậy – khoảng chừng sau khi sốt cao, chuyện cũ trước kia cũng khó nhớ rõ ràng, chỉ nhớ rằng mình đã nói một hơi rất nhiều điều, lời lẽ danh thiếp. Cô cười ngượng ngịu, không tiện nói gì, chỉ có thể thẳng thắn với anh: “Tôi hơi chống đối ông ấy – phạm vào điều tối kỵ của nghề khách sạn.” Cô lè lưỡi, “Có thể thấy được, con người ai cũng có khuyết điểm.” Trong giọng nói có chút chột da nhò nhò, dù sao đối phương cũng là đại cô đồng của Thụy Minh. Hàn Tự Dương trái lại không để tâm: “Đối với người nước ngoài, cái họ muốn chính là hữu lý, hữu cứ, hữu lễ [có lý lẽ; có bằng chứng, chứng cứ; có tiết tháo/khí tiết] Nói đến chuyện sau này, Quán Mạc thuận miệng hỏi: “Vậy anh không thích người nào à?” Hời xong, mới cảm thấy mình mà nói thêm câu nữa lại thành ra điệu bộ – nhưng mà lại bắt đầu tò mò, bất quá, huống hồ nghĩ rằng người này vừa nhìn thấy bộ dạng ăn cơm của mình rồi, hỏi một chút cũng chẳng hề gì. Anh chỉ thản nhiên cười cười: “Nếu mỗi ngày em chỉ ngủ chưa được 6 tiếng, em còn có tinh thần muốn yêu đương nữa không?” Quán Mạc hơi hơi bĩu môi, rõ ràng không hài lòng với câu trả lời này, nghĩ nghĩ, bắt đầu nói đùa: “Anh cũng không phải là người bình thường?” Chính mắt cô nhìn người này ngủ không đến 4 tiếng, sáng sớm thức dậy tinh thần vẫn sáng láng như thường. Vì vậy, anh nói thêm: “Thật sự là bẻ bọn nhiều việc.” “Nhưng mà rõ ràng là trong tiểu thuyết rất nhiều tình thánh là người có thân phận như anh.” Quán Mạc bướng bỉnh nói, có ý khiến anh cảm thấy thoải mái hơn. “Chắc là vậy.” Anh nhún nhún vai, “Cũng khiến tôi tán thưởng những cô gái chủ động biểu lộ.” Quán Mạc hiểu kỳ nhìn anh, ánh mắt ấy khiến anh không thể không nói tiếp. “Tôi rất thích dùng khí đó. Nhưng tình cảm không chỉ đơn giản là thích/tán thưởng mà thôi.” Thanh âm

của anh chậm rãi trầm thấp, quay đầu nhìn cô, “Gần đây tôi mới lĩnh hội được điều đó.” Trong nháy mắt kia, Quân Mạc chợt nghĩ mình cảm nhận được một tia bi thương nhạt đến cực điểm. Gần nửa đêm, hai người đến bãi đỗ xe gần đó, Hàn Tự Dương đem xe lại đây, Quân Mạc đứng đợi một mình. Đột nhiên cảm thấy rét lạnh, thế giới tràn đầy tiếng hoan thanh tiếu ngữ cũng không cảm thấy nửa phần tình cảm ấm áp. Trong mắt Hàn Tự Dương là hình ảnh cô chậm chậm mỉm cười yếu ớt, tự nhiên anh cảm thấy sợ, nụ cười của cô, khiến anh không nhìn thấu biểu tình – anh xuống xe, đóng cửa thật mạnh, bước nhanh đến bên Quân Mạc, đưa tay ôm cô, áo khoác để trên xe, chỉ duy nhất hơi ấm từ cơ thể anh xuyên qua cái ôm truyền đến Quân Mạc. Trong chốc lát, Quân Mạc không biết nên làm thế nào, cứng đờ người để mặc anh ôm vào lòng, nghe được âm thanh rất nhỏ rất nhẹ bên tai: “Em không cần cử động là được rồi, chờ anh chậm chậm đi qua... Em nhất định phải kiên trì hơn tôi...” “Trong đêm tối không thấy rõ sắc mặt anh, nghe thấy âm thanh trầm thấp như vậy không hiểu sao cô cảm thấy mát mẻ. Anh hơi lùi lại nửa bước, cô vẫn như đứng thẳng như thế, vẻ mặt kinh ngạc, ánh trăng dịu dàng, chỉ có ánh sáng từ hai cái sừng trên đầu cô vẫn phát sáng. Tay anh đặt trên mái tóc cô, khuôn mặt anh tuần chậm rãi tới gần cô. Quân Mạc giật mình nhìn cái mũi thẳng, đôi môi mỏng quen thuộc mà xa lạ kia, khuôn mặt vô thức ngẩng lên, cái hôn lạnh băng như vậy, vốn hẳn là dừng lại trên trán, nhẹ nhàng in lên đôi mắt không tự chủ mà run run nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Sữa tươi và cà phê trong espresso con pana, vị ngọt ngấy cùng đắng chất tinh thuần hòa trộn cùng nhau. Thở lộ như vậy. Quân Mạc nằm trên giường suy nghĩ thật lâu – anh nói: “Em không cần cử động là được rồi.” Cái ôm của anh, cũng ấm áp như vậy, khiến người ta không muốn bứt ra... Anh nói: “Em phải kiên trì hơn anh.” Nhưng cô vẫn không có cách nào nói ra thành lời, kiên nhẫn của cô, ngày qua ngày đã bị mài mòn đến mức hầu như chẳng còn nữa. Theo lẽ thường bắt đầu công việc buổi sáng, trên tàu điện ngầm nhận được tin nhắn: “Tối qua có ngủ ngon không? Phải ra ngoài một tuần, trở về đi ăn cùng nhau?” Quân Mạc không nhìn được mỉm cười: “Xin hỏi ân tượng tôi để lại cho ngài cũng chỉ là hay đi ăn sao?” Hàn Tự Dương nhận được tin nhắn, trả lời: “Không khác lắm.” Tắt máy, lên máy bay. Tối hôm qua đưa cô về nhà sau đó quay lại Thụy Minh làm việc đến sáng, sáng sớm trực tiếp từ công ty ra sân bay, cũng định ngủ bù trên máy bay – đồng hồ sinh học từ lâu đã chẳng còn để ý nữa. Vội vàng xem xét một vòng, Quân Mạc tự nhiên cảm thấy mấy ngày này khách sạn quanh quệ đi rất nhiều, kỳ thực cũng không phải quanh quệ – chỉ có điều khôi phục về dáng dấp bình thường, quả thực cũng làm cho phải chờ đợi một hồi. “Lý quản lý, sinh viên thực tập đã thay đồng phục xong, đang ở tầng 1 chờ.” Tiểu Trương ló đầu qua cái cửa mới mở một nửa. Quân Mạc tỏ lại son môi, đáp: “Chị ra ngay đây.” Một nhóm sinh viên năm thứ ba thực tập của Đại học du lịch A, Nam đại đã ký ước làm đơn vị thực tập, qua sự chọn lọc của bộ phận nhân sự, có khoảng ba mươi người có khả năng từ các bộ môn đến thực tập. Đây là ngày đầu tiên báo danh, Quân Mạc đã thấy viện phó Tạ lão sư dẫn đội. Hơn bốn mươi tuổi, một cô giáo đoan chính, khéo léo, có thể nhìn ra được rất quan tâm đến sinh viên, hiểu sinh viên rõ như lòng bàn tay, đem ưu khuyết điểm, tính cách của từng người ra nói với Quân Mạc. Vì vậy Quân Mạc không cần cố gắng chút nào cũng thuận lợi chuyển mọi người vào một bộ phận phù hợp. Tạ viện trưởng xong xuôi vội vã quay trở lại trường học, Quân Mạc liền có trách nhiệm đưa bọn họ đi làm quen với cảnh vật xung quanh khách sạn. Cô ở trên cầu thang khu nhà hành chính nghe âm thanh vọng ra, ngoài cửa tiếng nói ầm ầm, hiển nhiên mấy sinh viên này không thể kiềm chế được phấn khích. Cô nhìn lên, đây là thời điểm khách sạn không có quá nhiều khách, vì vậy phải tranh thủ thời gian. Quân Mạc vừa ra khỏi cửa, lập tức trong lòng cảm thấy một chút – cả vườn đều lạnh lẽo, tiêu điều, các thanh niên thấp giọng chuyện trò cũng ngay lập tức thở ra khói trắng. Hướng hồ sau khi trải qua sự lựa chọn của bộ phận nhân sự, lúc này đều đã trang điểm tinh tế, tóc đã búi lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thật sự giống những phiến ngọc xinh đẹp, lộng lẫy. Mấy nữ sinh mặc đồng phục sườn xám của bộ phận ẩm thực, ánh mắt Quân Mạc dừng lại trên chân một nữ sinh, thật sự có thể so với người mẫu trên tạp chí. Cô hơi nâng giọng, tự giới thiệu về bản thân đơn giản một chút, đoàn người lập tức yên lặng, vài cô gái không che dấu ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn Quân Mạc. Quân Mạc trong đầu nhớ đến lần đầu tiên đến Nam đại, cũng ngày thơ giống như vậy, hoàn toàn không nghĩ rằng sau khi làm việc, chẳng phân biệt ca ngày hay đêm, hoàn toàn không có vẻ ngoài tràn đầy sức sống như vậy. Cô nhất nhất giới thiệu: Nhà ăn, câu lạc bộ, sáu khu phòng nghỉ với phong cách hoàn toàn khác xa nhau. Một vòng đi quanh khách sạn, sớm đã qua thời gian ăn trưa, nhanh chóng giải thích: “Các bạn nhìn rõ bản đồ trong tay, tốt nhất là nhanh chóng đem lối tuyến nhớ kỹ. Vẹn nhất có khách hỏi đường, chúng tôi không hi vọng các bạn trả lời người ta rằng ‘Không rõ lắm’.” Cô nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “Cho dù các bạn chỉ là thực tập sinh cũng không thể.” Vườn rất lớn, mấy nữ sinh lần đầu tiên đi giày cao gót đi nhiều nhe vậy, nhìn xuống chân họ, lại nhìn phía trước sắp đến nhà ăn, Quân Mạc đi đến bên cạnh mấy nữ sinh đó nói: “Kiên trì một chút, đến phòng ăn chúng ta dừng lại nghỉ ngơi ít phút.” Một nữ sinh trong đó vẻ ngoài cực kỳ xinh đẹp, cũng không cứng nhắc: “Cảm ơn Lý quản lý, chúng em có thể kiên trì.” Quân Mạc cũng chỉ cười cười, nhìn lướt qua biển tên của cô bé – Miêu Mạn, thấy cô mặc đồng phục bộ phận phòng, nghĩ rằng cô bé xinh đẹp như vậy, thực hẳn nên nói với bộ phận nhân sự, chuyển đến bộ phận của mình – những người khách khó tính mà nhìn mấy nữ sinh cũng không còn cách nào nhỉ? Cuối cùng cũng đến phòng ăn, nhân viên đang chuẩn bị quét dọn. Lập tức lòng nhiệt tình nổi lên, Quân Mạc cởi áo khoác, tiếp theo nói với mọi người: “Làm việc ở Nam đại, mọi người không phải sợ phiền toái, nhất là mùa đông, nhớ rõ tùy lúc phải cởi áo khoác, cầm trên tay, bị cầm cũng không tốt đương nhiên, cũng giống như các bạn vậy, vào tầng trệt cũng không cởi, hay là muốn bị cầm. Nhóm thực tập sinh mỉm cười, cởi áo khoác cầm tay. Quân Mạc muốn đi vào bên trong, đã thấy một bóng dáng quen thuộc đi từ trong thang máy ra, cô nhất thời sững sờ – từ Noel tới giờ, cô chưa gặp lại Hàn Tự Dương, theo phản xạ có điều kiện, theo thói quen nghề nghiệp, cô hơi nghiêng người, mỉm cười chào hỏi: “Xin chào Hàn tổng, chào Tôn cục trưởng.” Một bên dùng ánh mắt ý bảo nhóm thực tập sinh đang đứng ở cửa. Hàn Tự Dương không nghĩ lại gặp cô trong này, có việc ở bên ngoài hơn nửa tháng, trở về tiếp khách, cũng không liên lạc lại với ô, nghe cô chào hỏi, bước chân hơi hơi chậm lại, chưa nói, Tôn cục trưởng bên cạnh đã dừng lại: “Lý quản lý à? Sao vội vàng quá vậy?” Quân Mạc có chút xấu hổ nhìn Tôn cục trưởng, bỗng nhiên cảm thấy sau đêm hôm đó, cô không cách nào đối mặt được với Hàn Tự Dương, lại làm bộ như chuyện chú nói chuyện với Tôn cục trưởng: “Đã dùng bữa xong rồi ạ?” Tùy ý hàn huyên vài câu, tôn cục trưởng liền dẫn một đám người đi mất. Ở đại sảnh không ít người, Hàn Tự Dương vẫn đứng bên cạnh nhìn cô, tóc được búi gọn gàng sau đầu, trang sức rất trang nhã, sắc mặt có vẻ rất tốt, cô cũng không nhìn về phía mình, nhưng mà trên mặt chậm chậm hồng lên – không biết có phải do điều hòa không. Anh nhẹ nhàng cười cười, khẽ lắc đầu. Quân Mạc hướng bọn họ cáo biệt, đi vào đại sảnh khu vực ăn uống, hỏi: “Vừa rồi gặp khách, trong các bạn có mấy người hướng bọn họ thăm hỏi?” Nhóm thực tập sinh tròn mắt há hốc miệng. “Lần này không sao, chẳng qua ý thức phục vụ nhất định phải có trong đầu – khách vào Nam đại, người nào cũng là khách quý, bất luận gặp được ở chỗ nào, nhà ăn, phòng khách, hoặc vườn hoa, dù có biết hay không, nhất định phải mỉm cười chào hỏi.” Hình như có người nào đó mở miệng nói thầm: “Vừa rồi người kia nhìn thật quen mắt.” Quân Mạc nghe thấy, nghĩ nghĩ, nhìn lướt qua một nam sinh đang đứng bên cạnh, trong tay cầm một cái di động có chức năng nghe nhạc chuyên nghiệp, cô cười hỏi: “Điện thoại của em hiệu gì?” Nam sinh không hiểu nguyên nhân hỏi: “Thụy Minh à.” Quân Mạc mỉm cười: “Người mặc áo

nhật màu chính là tổng giám đốc Thụy Minh. Thường lên báo, các bạn nhìn thấy quen cũng không có gì kỳ lạ.” Cô dừng một chút, mong đợi nghe được những tiếng ngạc nhiên, tán thán, nhất là mấy nữ sinh, đã thấp giọng thì thầm, “Cho nên, tôi đã nói các bạn chú ý, thái độ cần nghiêm chỉnh – chúng ta làm ngành dịch vụ, mà khách nhận Nam đại, người người là khách quý.” Cô lại nhấn mạnh lần nữa, “Còn cô, di động có thể không liên quan, nhưng nhất định phải để chế độ rung và không được cầm ở tay.” Trưởng ca bộ phận ẩm thực bước nhanh tới, thấy Quân Mạc liền liên tục xin lỗi: “Thật không có ý tứ, Hàn tổng bọn họ muốn một lô ghế, vừa mới đi, em tới chậm.” “Không sao, chị cũng cảm thấy rất kỳ lạ, vừa nãy chị gặp bọn họ ngoài cửa.” Quân Mạc có ý bảo nhóm thực tập sinh đi theo trưởng ca, “Được rồi, chuyện này giao cho em, dẫn các bạn này đi nhìn xung quanh một chút, nhất là mấy bạn được phân đến bộ phận ẩm thực, em xem rồi làm đi.” Quân Mạc nhìn đôn hồ, “Lát nữa có người ở bộ phận nhân sự dẫn các bạn đến ký túc, tôi đi trước.” Cô nhìn một đám người hướng tầng hai đi đến liền xoay người rồi đi, muốn đi xuống căn tin nhân viên ăn cơm. Đi tới cửa, cảm thấy kinh ngạc, bóng dáng thon dài đó cũng dừng lại, tựa hồ nghe tiếng giày trong trời đến gần, quay đầu nhìn, không nhìn được lộ ra ý cười. Anh nhìn cô bỗng nhiên dừng bước, lại có chút lúng túng, nhìn trái phải xung quanh một lúc, xác định chắc chắn xem có phải người anh đang chờ là mình không, không nhìn được cười nói: “Đang đợi em, vừa rồi không chào hỏi, giờ sửa chữa đây.” Mặt Quân Mạc dù trong gió lạnh, cũng không khựng chế được mà đỏ lên, lúng túng nói: “Anh về rồi à?” Anh đứng cách đó không xa, Quân Mạc đi cùng anh, Hàn Tự Dương đột nhiên hỏi: “Sao hôm nay em cứ đi tới đi lui trong vườn vậy?” Quân Mạc sững sốt, hỏi ngược lại: “Sao anh lại biết?” Hàn Tự Dương mỉm cười, mắt nhìn lên, chỉ chỉ nhà ăn lầu hai phía sau, Quân Mạc quay đầu liếc một cái – đó là lô ghế gần cửa sổ – vị trí thật tốt, vừa vặn đem hết tất cả mọi chuyện trong vườn thu vào mắt. Cô “à” một tiếng, cười nói: “Có thực tập sinh đến khách sạn, tôi đưa mọi người đi nhìn xung quanh một lát.” Nhớ đến việc mình chưa ăn, không khỏi nhíu mày, nhẹ nhàng lấy tay sờ bụng. Đến trước xe, Hàn Tự Dương mở cửa, chân thật hỏi: “Thế nào? Vẫn chưa ăn à?” Mặt Quân Mạc giãn ra cười cười, nửa đùa nửa thật: “Nói chuyện với anh, quên mất chuyện ăn trưa rồi.” Cô vẫy tay chào anh, một bên quay về, “Bye bye, Hàn tổng.” Hàn Tự Dương nhíu mày nhìn cô, biểu tình chăm chú, cuối cùng chậm rãi rời mắt: “Tôi có việc phải về công ty, làm việc vừa vừa thôi nhé. Đừng để người khác lo lắng.” Anh cuối cùng cũng không nhìn cô, nhưng lời dặn dò lại vô cùng thân thiết, cách khá xa, Quân Mạc nghe tiếng ô tô xa dần, nhưng tâm tư lại không hề rời xa, những vương vãi dây dưa, quần quýt như con quay xoay tít quanh một điểm, càng để ý càng loạn. Buổi chiều kiểm tra công việc bên tú hào lâu, lại nhận ra cô bé thực tập sinh cực kỳ xinh đẹp kia, Quân Mạc nhớ rõ cô bé tên Miêu Mạn, vì thế đứng lại hỏi: “Các phòng ở tú hào lâu đều nhớ rõ rồi chứ?” Miêu Mạn tự tin gật đầu. “Phòng thứ ba bên trái tầng hai?” “206.” Hỏi thêm mấy lần nữa, đối phương đáp rõ ràng lại chuẩn xác, Quân Mạc gật đầu, cười nói: “Tốt.” Cô thích tiểu nữ sinh thẳng thắn thông tuệ, bộ dạng lại vui vẻ, ngọt ngào, nhìn không được nói thêm vài câu: “Tú hào lâu là khu phòng khách quý, khu nhà ở, phòng xếp của Nam đại thường ở trong này, mọi việc lúc nào cũng phải cẩn thận, chỗ nào không rõ thì hỏi những người khác. Cô Tạ nói với chị, lúc ở trường em rất xuất sắc. Thật vất vả với mấy bài của vị tiền bối dạy người trẻ tuổi, lại bị tiếng chuông dài phục vụ gọi cắt ngang. Quân Mạc cảm giác thật thất bại, thuận tay cầm lấy điện thoại: “Xin chào, tú hào lâu.” Bên kia điện thoại không nói tiếng nào, Quân Mạc nghi hoặc nhìn điện báo, 304. Thanh âm lập tức trở nên bất ổn, lại lặp lại một lần nữa, “Alo, xin chào?” “Xin lấy một gam giấy trắng đến phòng được không?” Giọng Hàn Tự Dương cực kỳ lễ phép, chợt truyền đến một tiếng cười khẽ, “Sao lại là em?” Quân Mạc chỉ nói: “Thỉnh ngài chờ, lập tức đến ngay.” Cô vội vàng giao việc cho Miêu Mạn: “Lấy một gam giấy mang sang 304, ở tù nghiệp vụ ngăn kéo thứ hai từ dưới lên.” Cô xoay người rồi đi, cũng không thấy trong mắt tiểu nữ sinh hơi hơi sáng lên. Lúc Mã Sơ Cảnh mở cửa, nhìn không được “U” một tiếng, bộ dạng toàn bộ là cợt nhả, trêu đùa, “Là nhân viên mới sao?” Miêu Mạn cảm thấy không tự nhiên, đưa giấy qua: “Ngài muốn giấy.” Cửa mở hơn nửa, Hàn Tự Dương ngồi trên sofa nhìn qua, là một tiểu nữ sinh an tĩnh, ngọt ngào, trong lòng anh không hiểu sao khẽ động, nhàn nhạt dời ánh mắt. Quân Mạc lại đi vào tú hào lâu, bước chân vội vàng, bởi vì đi nhanh, hơi thở dốc. Cô mới nhận được điện thoại, một thực tập sinh đồ trà lên người khách ở phòng lớn, làm phát sinh tranh chấp. Kỳ thực Quân Mạc nhìn đến, làm sao có thể gọi là tranh chấp – rõ ràng là lớn tiếng quở trách. Người đến cô không nhận ra là ai, mà lúc này Miêu Mạn đứng ở bên, hốc mắt đã hồng hồng, cúi đầu không dám nói lời nào. Bên cạnh có vài người, cũng là thế gian bách thái – cả vú lấp miệng em, bỏ đá xuống giếng, ăn nói khép nép. Quân Mạc xóc lại tinh thần, “Xin chào, tôi là quản lý đại sảnh, Lý Quân Mạc, vị tiền sinh này, thật xin lỗi.” Hoàn toàn vô dụng – lần đầu tiên từ lúc làm việc đến giờ, Quân Mạc cảm thấy mình sắp không chịu được nữa rồi. Hơi nóng từ điều hòa thổi trúng huyết thái dương Quân Mạc đến phát đau, từng chút, từng chút một khó chịu thêm. Cô cảm thấy mình như một cái máy ghi âm, chỉ biết lặp đi lặp lại nói mấy câu: “Chúng tôi lập tức mang quần áo của ngài đi giặt.” “Thực xin lỗi, thật sự là có lỗi.” Mà lúc này, Miêu Mạn đã bắt đầu thấp giọng nức nở. Người khách kia chỉ cười nhạt một tiếng: “Cô khóc cái gì? Gặp phải khách sạn loại này, tôi mới là người nên khóc.” Quân Mạc cũng hiểu được, sao lại có khách hàng khó chịu như vậy, thật sự kém cỏi hỏi lại một câu: “Vâng ngài muốn làm gì bây giờ?” nói như vậy là tối kỵ, chỉ có thể ăn nói khép nép và không ngừng xin lỗi. “Trương tổng? Đợi lâu rồi?” Âm thanh quen thuộc, đúng lúc chen vào giữa cảnh âm ỉ, ồn ào. Mọi việc coi như bị tạt một ca nước lạnh, trong phút chốc nguội luôn. Quân Mạc nhìn anh, hơi hơi sinh ra cảm giác chật vật, đồng thời cũng không tự chủ nhẹ nhàng thờ ơ, lại dần thêm vài phần chờ mong. Quân Mạc nhìn lướt qua Miêu Mạn, cũng nhớ tới lần đó, cũng là cô bé đang đứng trước mặt mình khóc ánh mắt sưng đỏ, chật vật không chịu nổi, cười nói: “Nếu nói không phải thì là tôi mới đứng, để cho ông đợi lâu, bằng không sẽ không xảy ra sự tình này.” Khóc mất hơi nhường, thân nhiên cười: “Đi ăn cơm chứ?” Trương tổng vội vàng đáp lời nói: “Đầu có, đầu có.” Dĩ nhiên chuyện cũng chẳng có gì nữa, Quân Mạc thực sự như được đại xá, vài nhân viên phục vụ đi ngang qua, tựa hồ không có ai quay đầu lại liếc một cái. Quân Mạc đặt tay lên vai Miêu Mạn, thấp giọng hỏi: “Sao lại không cẩn thận như vậy?” Mặt Miêu Mạn bị nước mắt làm mờ hết cả, nghẹn ngào nói: “Lúc em đưa trà tới, hẳn sơ sẩy tay em, em hoảng quá...” Nhất thời hiểu rõ – khó trách cô bé thêm quá hóa giận. Quân Mạc thở dài: “Chuyện này cho dù vậy, cũng không cần khổ, đừng tội loại khách này...” Cô không nói nổi nữa, chỉ có thể nói: “Cùng may Hàn tổng đến kịp thời.” Cô gọi điện cho bộ phận ẩm thực, phân phó bữa tối, nhanh chóng đem quần áo bẩn đi giặt. Khi sắp đi lắp bàn trên bầu trời, Quân Mạc mới về nhà, giày cao gót giẫm trên nền xi măng, thanh thúy vang lên tiếng cạch cạch, thực ra cô không thích giày cao gót, lúc mới bắt đầu công tác, chiều nào tan ca, việc đầu tiên cô làm chính là ném giày ra, kiểm tra xem có vết thương do cọ vào dây giày nào không. Sau đó, rốt cuộc xuất hiện một tầng dây vết chai, vừa ý có thể xoay chuyển – rốt cuộc vẫn là giày thể thao đi đường thoải mái, vừa mới gặp thực tập sinh tan tầm về, đều hướng cô chào hỏi. Miêu Mạn mặc áo khoác của khách sạn, khuôn mặt gần như giấu trong áo, xinh đẹp đáng yêu, chỉ là sắc mặt hơi tái. Quân Mạc nhìn không được an ủi: “Tâm trạng có khá hơn chút nào không?” Miêu Mạn gật gật đầu, đột nhiên hỏi: “Lý quản lý, em có nên nói lời cảm ơn với Hàn tổng không?” thanh âm thật sự chân thành, Quân Mạc sững sốt, cười nói: “Uh, hẳn là nên vậy. Bây giờ có lẽ nên nói cảm ơn.” Hàn Tự Dương từ phòng tiệc đi ra, nhìn thấy cô đứng ven đường thăm thì nói cười với bạn, hơi ngẩng đầu gọi một tiếng: “Hàn tổng.” Anh vốn tưởng rằng, chỉ cần có người bên ngoài, cô luôn bày ra bộ dáng chỉ liên quan tới công việc, kính cẩn mà không thất lễ – hôm nay như vậy, trong lòng thấy thật cao hứng. “Tan tầm?” Quân Mạc đứng trước Miêu Mạn, hé miệng cười nói: “Chuyện buổi chiều thật sự cảm ơn anh.” Hàn Tự Dương thấy cô bé đứng phía sau, nhớ lại: “Là cô làm đồ trà?” Trong giọng nói có ý cười, nhìn rõ vẻ mặt Quân Mạc, cảm thấy có lẽ vị khách buổi chiều không dễ chịu lắm. “Cảm ơn Hàn tổng.” Miêu Mạn không dám nhìn anh, cúi đầu nói: “Là vị khách ở vùng khác tới, tôi đã cho người đưa anh ta sang Grand Hyatt rồi.” Ah nhà nhạ giải thích với Quân Mạc. Quân Mạc không nói gì, cười cười nói: “Vâng a. Hàn tổng, chúng tôi đi đây.” Cô bỗng nhiên cảm thấy mệt chết đi được, tâm tình của mình, sớm đã giống miếng chai dưới chân, càng mài càng dày, nhưng cũng chỉ có vậy – thỉnh thoảng một mồi rã rồi kéo tới mới có cảm giác một lần so với một lần càng nhanh/ mãnh liệt hơn. Viện trưởng Tạ đến, liên tục nói cảm ơn với Quân Mạc. Quân Mạc rất ngượng ngùng, lại chẳng biết nên làm thế nào, chỉ có thể nói: “sinh viên đến thực tập lần này, biểu hiện tốt lắm.” Viện trưởng Tạ khẽ cười: “Huấn luyện sinh viên thực tập lần này đều là do quản lý Lý quân?” “Đúng vậy, khách sạn cử tôi huấn luyện.” trong lòng Quân Mạc cảm thấy không yên. “Sinh viên đều nói, cô quản lý mọi việc rất khá.” Viện trưởng Tạ nói, lại không đơn giản đùa: “So với thầy cô trong trường chúng tôi... còn tốt hơn.” “Lý quản lý, học viện chúng tôi vừa vặn có một giáo sư dạy ngành khách sạn sẽ tạm thời rời cương vị công tác.” Viện trưởng Tạ nhìn cô, “Cô có ý định đi dạy không? Tôi muốn nói là, cô vừa dạy sinh viên trong trường, vừa tiếp tục học lên.” Quân Mạc bỗng nhiên cảm thấy dao

động một chút, cô nhớ tới, đại học A cũng không phải ở thành phố này, rất gần nhà mình, cũng chỉ có nửa tiếng đi xe – tuy rằng vùng này giao thông đều rất nhanh và tiện, nhưng năm mới đều không được về nhà, thường thường phải để bố mẹ đến thăm mình. Nhưng kỷ thật cũng không trọng yếu, cô chỉ cảm thấy rất mệt, mệt đến mức muốn tìm một chỗ, không nhất thiết phải thể thọt khúm núm xin lỗi người khác, cũng không cần mang mặt nạ thật dày, khi tâm trạng khó chịu hết sức vẫn phải mở miệng cười hoành nghênh khách hàng. Tạ viện trưởng tưởng cô không muốn, vội vàng cười nói: “Không thích cũng không sao – tôi cũng chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi. Lý quản lý làm việc ở khách sạn tốt như vậy...” “Quân Mạc cong cong khóe miệng, nghe thấy chính mình nói: “Thật sự? Tôi đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Trong cà phê cao nguyên luôn không lưu ý mà mang theo chút mạnh mẽ, có thể cả cuộc đời này, chỉ cần một lần quyết tuyệt như vậy, không cần quan tâm đến sự khổ. Vừa cất bước tiến viện trưởng Tạ, cũng đến thời gian ăn trưa, nhân viên khách sạn đúng thời gian lần lượt đi vào nhà ăn, hôm nay ca của cô nghỉ sớm, nhưng tận 11h mới tới nơi, vào nhà ăn, bụng khay thức ăn đến chỗ đã không còn vị trí nào trống. Đám nữ sinh thực tập bộ phận phòng đang nói chuyện, trưởng ca tử hào lâu Tiểu Chung cầm cái thìa inox gõ lên bàn, cách một cái, “Haizzz, từ nay về sau không được nhìn soái ca nữa rồi.” Quân Mạc dùng khăn tay lau son môi, chen vào một câu: “Soái ca nào vậy?” “Chỉ không biết à? Trợ lý của Hàn tổng nói chuyện, buổi chiều sẽ trả phòng.” Có người trả lời cô, khiến kéo theo một loạt tiếng thở dài. Quân Mạc miệng vẫn ngậm com suýt chút nữa thì nghẹn: “Sao không ai nói cho chị biết vậy?” Khách hàng quan trọng như vậy trả phòng, theo lệ thường cô phải đến hỏi han một chút – như là đáp lại câu hỏi này, một giây tiếp theo điện thoại vang lên, làm cô lập tức phải đứng dậy đi. Nước dừa vừa mới rót, cô nhấp một ngụm, vị lạnh theo xuống tận đến dạ dày, trong nháy mắt cảm thấy khó chịu, vội vàng bỏ thìa xuống, mới nhớ ra sao lại phải ngược đãi dạ dày của mình thế này làm gì, huống hồ cũng không phải trẻ giờ. Cô nhìn bốn phía, không thấy Miêu Mạn liền hỏi: “Miêu Mạn đâu? Hôm nay không buồn nữa chứ?” Cô nói khẽ, gần như là ghé tai trưởng ca hỏi nhỏ. Tiểu Chung gật đầu: “Rất tốt, hôm nay còn chủ động đôi ca với em, nói rằng không đói, một lúc nữa mới ăn.” rồi lại thở dài: “Cô ấy cũng thật không may, tự nhiên đụng phải người khách như vậy.” Đột nhiên Quân Mạc cảm thấy không còn khẩu vị, nhớ lại công việc trước đây, mặc áo khoác, cầm đầu đi trong gió lạnh. Đến tử hào lâu, cửa thủy tinh lập tức ngăn gió lạnh bên ngoài, khiến người ta cảm thấy ấm áp. Thảm vẫn dày và mềm mại như thế, giày cao gót nhọn giẫm lên đi vào cũng không kêu một tiếng. Quân Mạc đứng trước phòng làm việc, không có người, gọi điện thoại đến phòng Hàn Tự Dương, thật lâu mới thấy anh nghe điện thoại, giọng điệu khiến cô cảm thấy hơi xa lạ. Vậy nên phần tâm một chút mới nhớ ra phải nói chuyện: “Hàn tổng? Tôi là Lý Quân Mạc.” Bên kia dường như có chút ngạc nhiên, oh một tiếng sau không mở miệng nói lại. Quân Mạc nói nhanh ý định của mình, hỏi anh có rảnh không. Hàn Tự Dương do dự một chút, lại nói: “Em lên đây đi.” Cô đứng trước cửa đang định ấn chuông, cửa gỗ màu nâu đột nhiên mở, Miêu Mạn cúi đầu đi ra, nhìn thấy cô vẻ mặt có chút bối rối, cúi đầu chào một tiếng “Lý quản lý” liền nghiêng người chạy mất. Quân Mạc quay đầu nhìn bóng cô, trong lòng thấy kỳ quái, nhất thời quên mất cửa đã mở – người đàn ông bên trong lên tiếng gọi: “Vào đi.” Quân Mạc nhìn quanh một chút, bây giờ chưa phải giờ trả phòng buổi chiều, mà phòng lại giống như chưa sử dụng qua, lộ ra không khí lạnh băng – cô đã qua rất nhiều phòng, hề có người ở, hoặc quần áo đầy đất, hoặc bàn đầy đồ ăn vặt, tuy là rất bẩn cũng không được phép tức giận. Trong lòng cô cảm thấy lạ, nhưng lại quên mất phải nói, khẽ nhíu mày. “Có chuyện gì?” Cuối cùng lại là anh nhắc nhở cô, đưa đến một ly nước ấm. “Hàn tổng muốn trả phòng sao?” Quân Mạc liếc liếc mắt, anh cũng không nhìn về phía cô, tựa hồ nhíu mày, “Theo lệ thường, tôi nên qua đây một chút, xem ngài có ý kiến gì với khách sạn hay không?” “Theo lệ thường?” Anh bỗng nhiên nở nụ cười, “Quân Mạc, sao em cứ luôn khách sáo với tôi như vậy được nhỉ?” Quân Mạc cúi thấp đầu, nghĩ rằng cũng may mà không uống nước, nếu không sợ rằng ngụm nước vừa nuốt xuống đã trào lên cổ họng. “Nếu em lấy tư cách bạn bè hỏi tôi, có lẽ tôi sẽ vui hơn.” Hàn tự Dương nhìn tay cô, trắng trẻo, tinh tế, gắt gao nắm lấy thành cốc, “Bây giờ tôi nói với em rằng, chỉ đơn giản thế này – với phục vụ của Nam đại tôi rất hài lòng.” Nếu không phải đêm đó cô đã biết nhà anh ở chỗ nào, sợ rằng bây giờ đã có tiếng cốc vỡ loảng xoảng dưới mặt đất, bởi vậy lúc này, Quân Mạc chỉ bình tĩnh lên tiếng: “Hàn tổng, tôi đi đây.” Cô mới đứng lên, lại ngồi xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt anh: “Vừa rồi... Xảy ra chuyện gì vậy?” Từ trước đến nay cô vẫn thông minh, việc này, nhanh như chớp trong đầu hiện lên mối liên hệ, mấy ngày trước phát sinh chuyện kia, điện thoại của anh lâu lâu mới nhận, biểu tình của Miêu Mạn... Cô có sự nhạy cảm bình thường cùng với năng lực suy luận, mà con gái đối với những việc nhỏ nhỏ như thế này lại rất mẫn cảm, cô thực sự không muốn hỏi chuyện này một chút nào hết, nhưng mà cô cũng sợ – sợ vạn nhất tiểu nữ sinh không hiểu rõ việc có chừng mực, làm cho hết thấy mọi chuyện đều khó có thể sửa chữa. Biểu tình của Hàn Tự Dương có chút vi diệu, trước mặt cô, tựa hồ như xấu hổ không biết làm thế nào, lập tức trấn định nhàn nhạt cười: “Muốn hỏi tôi làm gì? Em cũng đoán được mà.” Lúc này anh vô cùng kinh ngạc khi thấy nữ sinh kia đến tìm mình mà sau khi nói một phen, lại chỉ làm mình cười khổ không thôi, cuối cùng lại phải rót nước cho cô bé, với cô bé ngọt ngào xinh đẹp ấy không làm sao mở miệng đáp lại. Anh muốn cảm ơn cú điện thoại của Lý Quân Mạc, vừa lúc hóa giải bầu không khí kia, anh đành phải nói: “Lý quản lý sắp đến.” Miêu Mạn tựa hồ chấn kinh như tiểu bạch thỏ, vội vàng đi ra ngoài, anh thờ phào trong lòng, chỉ cảm thấy xấu hổ không muốn nói gì cả. Thế nhưng, giờ phút này, cô hỏi anh xảy ra chuyện gì, anh lại xấu hổ hơn cả lúc trước. Quân Mạc cũng không nói nhiều, thở dài: “Hàn tổng, cô ấy còn nhỏ, không biết xử lý tình cảm của mình thế nào, anh... Đừng để ý” Anh lắc đầu: “Tôi hiểu.” Khuôn mặt tuấn lãng có chút mệt mỏi, nghĩ nghĩ, cuối cùng nói ra câu kia: “Tuổi còn nhỏ chưa bao giờ là một cái có, em thì sao?” Theo dòng xe cộ thật dài phía trước chậm rãi đi về phía tòa nhà của Thụy Minh – Hàn Tự Dương đột nhiên cảm thấy mình mất đi tính nhẫn nại, nhìn không được hung hăng mãnh liệt tình hình giao thông chen chúc. Cũng giống như ngày ấy, anh ngồi bên cạnh cô, trong không khí đều tràn ngập mùi hương thanh tân của cô, anh nói muốn đi Embrace, là bởi vì biết hội sở cách xa như vậy, có thể ở với cô lâu hơn một chút trong không gian ấm áp mà tư mật kia. Sau không cần quay đầu nhìn cô, chỉ biết âm áp dần biến mất, chiêm mắt không khí ấy là cảm giác đói bụng mang đến cảm xúc tẻ nhạt, anh chịu đựng cười để nghị xuống xe ăn chút gì đó, làm sao lại không nhìn ra ánh mắt lên vui mừng của cô, nhớ tới, khóe miệng lại không kim được khẽ cười – sau ngẫm lại, quả thật mình đã sơ suất, nếu muốn cô mời khách, lại còn nói đi Embrace – chỉ sợ về sau cô nói gì cũng không dám mời nữa. Chính là anh vừa nói câu nói kia, giống như bùa đòi mạng, tựa hồ cô bị nhìn thấu tâm tư, vội vàng rời đi, thậm chí còn quên nói lời từ biệt. Theo thói quen, tay chống đầu, anh nhìn đêm chiều ra ngoài cửa xe, chính là hồng trần cuộn cuộn. Nhân viên dán thông báo cuộc cạnh tranh chức vụ quản lý khu vực tầng trung và cao năm tới lên trên tường. Tính toán cũng không khác lắm, Quân Mạc nhìn qua liền hướng văn phòng đi. Hứa Ưu bước nhanh đến, chào: “Lý quản lý.” Quân Mạc cười đáp lại: “Buổi sáng tốt lành.” “Lần này định cạnh tranh/ thi vào vị trí nào?” Trong lời nói mơ hồ mang theo vị thuốc súng. Quân Mạc cười không đáp. Kỷ thật mọi người đều biết rõ, người quản lý bộ phận phòng sắp nghỉ việc, một nhóm quản lý trẻ tuổi không thiếu người đem ánh mắt nhìn chòng chọc vào vị trí này – với khách sạn mà nói, khách phòng chính là bộ phận quan trọng nhất. Quân Mạc dùng thái độ chẳng có chuyện gì cần quan tâm, ngược lại khiến Hứa Ưu nhận định trong lòng cô đã nắm chắc mười phần. Cũng may phòng hành chính đã ngay trước

mắt, Quân Mạc cười ha ha, liền lấy có kiểm tra buổi sáng để thoát thân. Cô mở máy tính, đóng dấu vào văn kiện – cẩn thận mình một lần nữa, cuối cùng đem văn kiện nhét sâu vào trong ngăn kéo. Quả nhiên gần đây đề tài được quan tâm nhiều nhất là cạnh tranh vào vị trí quản lý cao cấp, dưới cơ sở là cạnh tranh thi vào vị trí trưởng ca, trung tầng thì cạnh tranh vào vị trí nhân viên quản lý cao cấp – ngay cả Từ tổng cũng vỗ vỗ vai cô: “Chuẩn bị cho tốt nhé!” – ý là cô cũng có triển vọng? Quân Mạc luôn mỉm cười, cả khi Ân Bình hỏi, cô cũng bày ra bộ dáng bí hiểm, Ân Bình tức giận gõ vào đầu cô một cái: “Bà làm sao thế hả? Coi tôi là đối thủ cạnh tranh phải không?” Ân Bình kẻ sát vào tai cô: “Bà đi đến bộ phận phòng xem thế nào đi! Tôi cảm thấy cơ hội của bà rất lớn đấy.” Quân Mạc trả lời: “Tư lịch không đủ a.” [Tư lịch: tư cách và sự từng trải]. Mang bộ dáng mất hết hứng thú, dọa Ân Bình không thể không lên tiếng nhắc nhở: “Bà tỉnh lại cho tôi nhờ! Cái này liên quan đến tiền đồ mà.” “Giáo viên? Bà?” Ân Bình vụng trộm che miệng lại, ngáy ngốc hỏi, “Nhưng ngày mai đã là ngày cạnh tranh chính thức?” “Cho nên mới nói, nếu không có lần cạnh tranh này, tôi không thể đi được đâu.” Quân Mạc dùng nụ cười che giấu quyền uy, thu thập văn phòng. Phía sau không hề có động tĩnh đã một lúc lâu, sau đó Ân Bình lớn tiếng kêu: “Bà từ chức?” “Uh, thiếu sự cạnh tranh của bà, có phải tôi nắm chắc hơn một chút không?” Ân Bình lầm rầm tự nói với mình. “Đi ra ngoài!” Quân Mạc vừa tức vừa buồn cười, thuận tay vứt một tập văn kiện không dùng tới qua. Ân Bình chuyển xuống ghế dựa ngồi, bình tĩnh khiến Quân Mạc cảm thấy thương cảm, “Kỳ thật, bà đi rồi cũng tốt, tôi cũng hiểu làm ở khách sạn quá mệt mỏi, bà cũng không thật sự thích công việc này.” Câu nói nhàn nhạt, lập tức làm mất Quân Mạc mờ sương. Cô vốn đang cúi đầu, vừa hay che dấu được, bỗng nhiên nhớ tới câu: “Phù đồ bất tam tức tang hạ, bất dục cửu sinh ân.” (1) Cứ từ từ nghĩ, thông thấu như Phật gia, vô vị như tang hạ, còn làm cho lưu luyến, chính mình có thể nào không có tâm ma? Ngày đó gọi điện cho Từ tổng, cương quyết một câu nói muốn từ chức, Từ tổng không cần suy nghĩ cự tuyệt luôn – sau đó cô nói muốn làm giảng viên đại học, Từ tổng trầm mặc một hồi lâu: “Công việc kia phù hợp với con gái hơn. Như vậy, cuộc sống cũng không có quá nhiều cạnh tranh, công việc không cần giao tiếp quá nhiều, tôi sẽ gọi điện cho bộ phận nhân sự, nói cô ba tháng trước đã thông báo xin nghỉ.” – theo nguyên tắc, trước khi từ chức ba tháng cần báo với bộ phận nhân sự. Nếu không sẽ trừ lương. “Quân Mạc à, tôi ngại rồi, phải tự chăm sóc mình cho thật tốt nhé.” Thật sự lại bình thường quá, Quân Mạc nghĩ một lúc lâu, thấp giọng nói: “Cảm ơn Từ tổng.” Cô đi ra làm việc, mắt nhìn tứ hảo lâu. Đi qua phòng lake view, hoi dừng chân, dùng card mở cửa phòng. Đến thẳng sân, sàn gỗ thô phù một tầng sương mỏng, là do cửa sổ đã mở ra để thông gió, không khí trong trẻo nhưng cũng rất lạnh lùng. Quân Mạc thấy hơi ân hận: “Nhiều thời gian lãng phí như vậy, một đêm mình cũng chưa từng nghỉ qua.” Sau này muốn nghỉ, phải bỏ tiền túi ra – thiệt hơn hai nghìn, không phải bình thường Tiểu Bạch vẫn nghỉ hay sao? Đi đến tầng 3, thấy Miêu Mạn đang ngoảnh ngẩn tựa cửa, phòng 304 đã phòng không nhà trống, nhân viên đã dọn dẹp sạch sẽ rồi. Cô đến sau lưng Miêu Mạn, mang theo ý dọa cô bé này: “Đi làm mà còn có thời gian ngẩn người ra như vậy?” Quả nhiên Miêu Mạn giật mình một cái, vội vàng quay người, mặt đỏ bừng: “Quản lý Lý.” “Đờ người ra còn chưa tỉnh – lại còn đứng quay mặt về phía camera, định đánh dấu cái gì?” Cô chỉ thăm dò chút chút, kéo một bên hỏi: “Sao vậy? Sao sắc mặt lại không tốt thế?” Quả thật trong lòng Quân Mạc hiểu là vì cái gì, trong mắt mấy cô gái trẻ, khó có thể che giấu tâm sự trong lòng, lúc nhìn thấy người mình thích ánh mắt sáng rực, lại nhìn bóng dáng người ta ngay cả khi đã đi xa. Mắt các cô bé này, còn rất trong trẻo, thanh khiết [trùng điệp, thanh lương đều có nghĩa là trong trẻo, trong suốt], người ta có thể nhìn thấy tận đáy. Cô nhớ tới thời gian ở bên anh, mới có ba năm trước, lúc đi học thường cũng nhìn bọc giảng bằng ánh mắt ấy – cứ như vậy mà nhìn nhau, chút dấu vết cuối cùng cũng không còn. Cô nhìn thần sắc Miêu Mạn, tuổi trẻ cứ như nước có thể từng giọt từng giọt tuôn chảy, mềm mại, non nớt... Không kiềm được mà đau lòng thay, vì vậy kéo tay cô bé hướng dưới lầu: “Lúc nào thì tan ca?” Hai người đều làm ca giữa, đến hết giờ thì cùng ra ngoài. Thay đồng phục rồi đi chung với nhau, cô kỳ thật chỉ lớn hơn Miêu Mạn ba, bốn tuổi, trông càng giống hai cô sinh viên trẻ trung, xinh đẹp động lòng người. Miêu Mạn có tâm sự, vẫn trầm mặc, Quân Mạc cố ý kể mẩu câu chuyện cười, cô cũng chỉ gượng gạo mỉm cười mà thôi. Quân Mạc kéo Miêu Mạn đến ngồi xuống chiếc ghế bên bờ hồ, “Miêu Mạn, kỳ thực chị rất hâm mộ em –” Cô ngăn Miêu Mạn mở miệng nói chuyện, mỉm cười tiếp tục: “Cả đời chỉ có một lần, dũng cảm đem tâm ý nói ra. Có lẽ sau này sẽ không có được dũng khí ấy nữa, có được chấp nhận hay không đã không còn quan trọng nữa, cho dù không nhận lời, sau chậm rãi cũng sẽ quên.” Sắc mặt Miêu Mạn tái nhợt như cánh hoa bạch ngọc lan, cắn môi không nói lời nào, sau một lúc lâu mới nói: “Lý quản lý, chị cũng biết?” Quân Mạc đặt tay lên vai cô, ánh chiều nhàn nhạt lướt qua mặt hồ: “Ai mà không từng như vậy?” Bao giờ cũng vậy, ít nhất một lần trong nỗi buồn vu vơ vô cớ, chúng ta dần dần ghi nhớ qua từng năm từng năm, biết bao tâm sự bắt đầu rồi bị chúng ta giấu kín, mặc cho mưa gió thô lệ, rồi cũng sẽ lướt qua không tiếng động. Đồng nghiệp cùng khách sạn không biết tin Quân Mạc từ chức, vẫn chào hỏi cười nói như trước, không khác gì trước đây. Càng có nhiều khuôn mặt vội vã, vừa đi vừa lầm bầm, ngày mai còn có cuộc thi viết các nghiệp vụ cơ bản, bận rộn như những ngày thường. Quân Mạc tự nhiên thấy buồn buồn, còi đồng phục, gấp cẩn thận, tiện đường đưa sang phòng giặt. Cô đi đến cửa sau, Ân Bình chẳng mấy khi về sớm hơn, nhìn mặt có vẻ kỳ lạ – “Sao vậy? Bà không nhớ rồi tôi à?” Quân Mạc trêu. “Ày, không phải.” Ân Bình như bà cụ nói, “Tôi dẫn người yêu đến ra mắt bà.” Sự thật này làm Quân Mạc kinh ngạc – Bên kia phố là một chiếc SUV Lexus (2) trắng bạc, anh chàng của Ân Bình đã nhìn sang bên này tìm – Quân Mạc cảm thấy thật quen mắt, ngạc nhiên nhận ra: “Phí Hân Nhiên?” “Xin chào.” Giống như là đang ngượng, Phí Hân Nhiên đưa tay qua. Hai lần gặp – đều khiến mình có ấn tượng sâu sắc, vì cảm thấy anh ta hơi giống Lâm Hiệt Tuấn. Quân Mạc cố tình ngừng một giây, nhìn trộm Ân Bình – quả nhiên, Ân Bình quyết đoán cầm tay bạn trai về, “Này, không được động tay động chân.” “Sao lại có người như bà nhỉ?” Quân Mạc cười than thở, “Xin chào.” “Tôi biết, chúng ta đã gặp qua.” Anh thật sự không rõ, vì sao mỗi lần anh, Hàn tổng, Mã Sơ Cảnh cùng mấy người trong công ty tụ tập luôn nhắc tới Lý Quân Mạc. “Lần trước Hàn tổng mời khách cô cũng đến phải không?” Phí Hân Nhiên tràn đầy hứng thú hỏi, “Tôi biết Ân Bình vào dịp đó.” “Lên xe rồi nói, đồng chết đi được ấy.” Ân Bình không kiên nhẫn giậm chân một cái. Trong xe rất rộng, Quân Mạc ngồi ghế sau, nhìn anh chàng kỹ sư trẻ tuổi cấp cao, không nhìn được muốn lên kéo Ân Bình hỏi hai người bắt đầu thế nào. “Đi ăn ở đâu vậy?” “Không phải em nói phải có đẳng cấp mới chút sao?” Phí Hân Nhiên vui vẻ cầm tay lái, rất thành khẩn nói: “Anh đã đi mượn thể bạch kim của Embrace rồi!” Quân Mạc hướng Ân Bình cười một nụ cười giả tạo. “Ha ha, đã nhìn thấy chưa? Tôi chỉ hơi phấn khích quá thôi, để tôi khoe khoang với bà chút chứ.” Ân Bình ngượng ngùng nói. Quân Mạc cảm thấy Phí Hân Nhiên mà mình gặp là một chàng trai không rườm rà, một cái hồ trong vắt không sâu lắm, chỉ cần liếc mắt là nhìn thấy đáy. Mã Sơ Cảnh giống một sinh viên không có tâm địa sâu xa gì – thế nhưng chỉ là “giống”, Phí Hân Nhiên này, căn bản là một ly nước ấm – chợt liếc mắt cũng khiến cho người cảm thấy thật ấm áp. Đi xe một đường thuận lợi, dọc đường, Phí Hân Nhiên không nói nhiều lắm, chỉ là thắng hoặc gấp đèn đỏ, nhìn bạn gái qua kính hậu dụi dụi nói chuyện, mỉm cười. Đến nhà hàng đậu xe xong, đã có một nhân viên chạy ra hỏi đã đặt trước chưa. Theo đó dẫn họ đến một ghế lô. Quân Mạc và Ân Bình đều là người trong nghề, nhìn ra nhân viên đã được huấn luyện tốt, liếc mắt qua, áo sơ mi trắng như tuyết, không chút tí vết, thợ may cũng khéo léo đến hoàn mỹ. Lần đầu tiên đến, rốt cuộc hai người vẫn tò mò, nhìn khắp xung quanh, bất quá cũng chỉ là một nơi cực kỳ trang nhã, tiêu lâu năm tầng, bồi bàn dẫn họ đến tầng ba hành lang bên trái – “Đây là nơi Hàn tổng thường đặt phòng mời khách.” Phí Hân Nhiên dùng tên Hàn Tự Dương để đặt, đương nhiên là đãi ngộ cấp bạch kim. Tất nhiên là không gọi trứng cá muối, vậy cá hay hải sản, Ân Bình thích ăn đồ ngọt, Quân Mạc biết thời tiết đem thực đơn đưa qua một bên: “Bà gọi đi, tôi không kén chọn, ăn như bình thường là tốt rồi.” Cuối cùng gọi một đĩa móng giò thủy tinh, lươn cuốn tôm chiên (3), vài món rau thường ngày vẫn ăn. Cuối cùng Quân Mạc gọi một món tráng miệng ngọt, lúc bồi bàn đi khỏi, cười hỏi Ân Bình: “Ân Bình, bà phải làm tôi hết tò mò. Tôi không ăn gì cũng được, bà nói tôi nghe hai người quen nhau thế nào vậy?” Ân Bình không nói. “Thật sự cũng không có chuyện gì.” Phí Hân Nhiên kẻ đầu ra đây, “Lần trước ăn cơm xong, tôi đã chú ý đến Ân Bình, sau gặp lại trong khách sạn, rồi xin số điện thoại.” Thật là khuôn mẫu quá... Quân Mạc không nhìn được mỉm cười, cô hỏi: “Cô ấy làm sao lại hấp dẫn được anh nhỉ?” Phí Hân Nhiên nhìn Ân Bình, thành thật như trẻ nhỏ. Ân Bình cười tủm tỉm: “Anh nói đi, em cũng muốn biết.” “Chính là lúc đó mọi người đều rất vui vẻ, cô ấy một mình ngồi một chỗ ở đó... “Anh không nói được nữa, chỉ có thể cười cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, giống Hứa Tam, “Tôi nói không tốt, hóa ra lại có cảm giác này.” Quân Mạc và Ân Bình cùng cười khê, trao đổi ánh mắt – hôm đó cô không phải là không vui, chỉ có điều không quen nhìn Hứa Ưu kia làm đóa hoa giao tiếp. Thức ăn bắt đầu đưa lên, một đĩa thức ăn tinh xảo, tươi sống, non mềm, ngọt dịu, xung quanh lại vô cùng tốt, Ân Bình không khỏi cảm

thán: “Kẻ có tiền sống thật là tốt.” Phí Hân Nhiên ngay lập tức tiếp lời: “Sau này chúng ta sẽ thường xuyên đến đây ăn.” Quân Mạc cười nói: “Anh xem, ngày hôm qua còn phàn nàn tôi không cùng cô ấy ăn lẩu đây, việc này so với ăn lẩu ở đường sau có tương lai hơn hẳn nhỉ?” Bồi bàn đi vào đổi thức ăn, đến bên cạnh Phí Hân Nhiên cười nói: “Phí tiên sinh, Hàn tiên sinh đang ở trên lầu, lần này không phải mọi người đến cùng với nhau à?” Hiền nhiên rất quen thuộc với khách của Thụy Minh. Phí Hân Nhiên đứng lên, “Anh đi chào một tiếng.” Quân Mạc chợt cảm thấy bối rối, tự an ủi chính mình: “Chắc gì đã gặp.” Cuối cùng không biết làm gì, cúi đầu uống một ngụm nước trái cây, tinh thần bất an. Bồi bàn đẩy nhẹ cửa, cuối cùng cũng xuống – Hàn Tự Dương cười nói với Phí Hân Nhiên ở phía trước: “Tôi tới gặp bạn gái.” Anh nói như vậy, ánh mắt lại cho biết đang nói dối – Quân Mạc đứng dậy, mỉm cười. “Khỏe như vậy? Hàn tổng cũng tới. Hôm nay Quân Mạc từ chức, chúng tôi tới chúc mừng cô ấy có ‘cuộc đời mới’ a.” Ân Bình rất tự nhiên cười nói. “Từ chức?” Anh lên tiếng, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt cô, Quân Mạc nhìn thoáng qua, ánh mắt buông xuống vành tai anh, dừng lại một lúc, lơ đãng xẹt qua một tia lo lắng. “Vâng, đúng vậy.” Quân Mạc chuyển hướng nhìn qua gương mặt anh, miễn cưỡng tiếp nhận ánh mắt. “Khó có thể gặp nhau, tôi lên lầu chào hỏi một chút, lát nữa gặp nhau nói chuyện?” Hàn Tự Dương thản nhiên nói, xoay người đi lên tầng 4, chỉ để lại cái bóng. Phí Hân Nhiên không giải thích được: “Sao Hàn tổng lại có vẻ không vui thế nhỉ? Lúc này anh nói các em ở dưới tâm trạng vẫn còn tốt lắm mà.” Ân Bình có chút đăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, mấy ngày này thời tiết đang đẹp đã bị mùa đông giá rét tàn phá hầu như không còn gì, lúc này còn đang bắt đầu có mây bông tuyết rơi, xen lẫn với mưa phùn, cô bỗng nhiên cảm thấy rất thú vị, hé miệng cười. Hàn Tự Dương xuống dưới rất nhanh, cầm áo khoác trên tay, hiển nhiên là đã hoàn thành xong việc xã giao. Anh ngồi xuống bên Quân Mạc, nghiêng nghiêng liếc cô một cái. “Từ chức à? Đi chỗ nào vậy?” Anh không chút chú ý hỏi cô. “Uh, đại học A.” Quân Mạc miễn cưỡng nói. Hàn Tự Dương bỗng nhiên nghĩ tới một từ – chán nản. Thật sự là vậy, chút sức lực cuối cùng đổ tại nơi này, cũng không thể phát tác, trong sát na bỗng nhiên áp lực lắng nhân (lắng: xâm phạm, xúc phạm, lấn) tràn ngập, khiến Quân Mạc không dám nhìn thẳng vào đôi mắt anh, lúc này chỉ một màu thâm trầm, lạnh lẽo. Hai người hỏi đáp thật sự chậm, một người tựa như đang tùy ý hỏi, một người lại như đang căng thẳng, miễn cưỡng trả lời. Anh nhìn bên mặt cô, chậm rãi nói: “Thế nào lại cắt tóc trước?” Miệng anh cong lên hình như hơi ản chút ý cười như có như không, ánh mắt nhìn cô trước giờ chưa từng lạnh lùng thế này. Việc cô cắt tóc là lúc tự nhiên nổi hứng lên muốn cắt, nhưng anh hỏi như vậy, lại có vẻ như hai người vốn có quan hệ không bình thường. Ân Bình bỏ đồ uống trong tay xuống, cũng phát hiện bạn tốt lúc này đang xấu hổ. Ân Bình không chút kỳ quái hoàn cảnh kỳ lạ này, hứng thú hỏi: “Quân Mạc, bà với Hàn tổng rất quen thuộc (thân thiết) nhỉ?” Quân Mạc chưa trả lời, Hàn Tự Dương cứ vậy tự nhiên mà tiếp lời nói mà như hỏi: “Thế nào, Lý Quân Mạc, cho đến bây giờ em vẫn chưa từng nhắc đến tôi với người khác?” Phí Hân Nhiên nhìn Ân Bình, nhìn không được nhẹ nhặn “A” một tiếng, cười nói: “Anh nói này, lần trước bọn anh tụ tập, Hàn tổng đã giới thiệu Lý quản lý với bọn anh rồi.” Lần này, Ân Bình không được kim được “À” lên một tiếng, khoe miệng mỉm cười. Ba người ngồi cùng bàn, một người lại một người làm khó mình, Quân Mạc buông thả: “Ăn xong rồi à? Nếu xong rồi thì đi về thôi?” Ba người còn lại không phản đối, liền đứng dậy đi ra cửa – Ân Bình cùng Phí Hân Nhiên đơn giản là đi nhanh, bỏ hai người kia ở lại đằng sau. Hàn Tự Dương nghiêng nghiêng liếc, cô cúi đầu đi, lộ ra cái gáy trắng nõn – trời mùa đông lạnh như vậy, mà khăn quàng cổ cũng không mang – anh thở dài bất đắc dĩ, rõ ràng là đang tức giận, vẫn bắt tri bắt giác quan tâm đến cô từng chút từng chút một. Đến bãi đỗ xe, Ân Bình lên SUV, lại chậm chạp không đi, bộ dạng như muốn gây sóng gió: “Quân Mạc, để Hàn Nhiên đưa bà về nhà?” “Không cần, để tôi đưa cô ấy về.” Hàn Tự Dương thản nhiên đứng trước mặt Quân Mạc, ngăn cô lại, cuối cùng chêm thêm một câu: “Chúng tôi ở gần nhà, cũng là tiện đường thôi.” Quân Mạc bất đắc dĩ nhìn Hàn Tự Dương một cái, ngày mai còn phải đến khách sạn làm thủ tục – cô hiểu rõ năng lực buôn chuyện của Ân Bình. Anh thay cô mở cửa xe, lẳng lặng nhìn, Quân Mạc chỉ còn có thể đưa tay vẫy: “Hẹn gặp lại.” Chiếc SUV lần nữa không đi, Phí Hân Nhiên phản ứng không tới, Ân Bình kinh ngạc hồi lâu, quay đầu than thở: “Nghe rộn cả người.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Vị chua của nước trái cây, vị đắng của cà phê, vị cay của rượu brandy, vị ngọt của mật ong, trình tự pha không hề phức tạp mà thật đơn giản. “Tôi hút thuốc được chứ?” Hàn Tự Dương vừa lái xe vừa nhàn nhạt hỏi. “Uhm, không vấn đề gì.” Trước đây Quân Mạc rất ghét hút thuốc, từ nhỏ đã được giáo dục rằng hút thuốc là nguyên nhân của một loạt bệnh nan y liên quan đến phổi, chỉ mong từ nay trên thế giới không còn khói thuốc. Sau gặp một cô gái cực kỳ ưu nhã ngồi trong đại sảnh khách sạn hút thuốc, rất giống nữ tử phong trần Thượng Hải trước kia, trong sương khói phảng phất hiện ra dáng người mảnh khảnh trong bộ sườn xám, từ đó về sau, cảm thấy khói thật sự có thể là thứ điểm xuyết cho phong độ, phẩm vị của một người. Cô nhìn anh qua làn khói, điều thuốc kẹp giữa ngón tay thon dài, nắm lấy vô lăng, trong không khí có mùi thuốc lá nhẹ nhẹ, mặc dù không nồng, nhưng mỗi vật trong xe đều nhiễm mùi thuốc. Anh mở cửa sổ ra một nửa, hút gió lạnh bên ngoài vào, xe lại đang chạy cực nhanh, mái tóc ngắn của Quân Mạc bay vào mắt, cô lấy tay vuốt. “Cắt tóc, nhận công việc mới? Sự khởi đầu mới? Phải không?” Giọng nói của anh thản nhiên không phân ra hi vọng, xe lại càng chạy nhanh hơn. “Anh làm sao vậy?” Quân Mạc đưa tay ngăn, nhưng chạm vào tay anh, lại giống như bị bỏng, liếc nhìn anh một cái, mặc kệ không lên tiếng để anh đưa xe. Anh cười nhẹ, khoe mắt hơi gợi lên, giảm tốc độ: “Anh làm sao vậy?”, chợt lắc đầu, tay cầm thuốc đưa lên day nhẹ thái dương, “Những lời này tôi nên hỏi chính mình mới đúng – hóa ra đến tận bây giờ em vẫn trốn tránh tôi?” Quân Mạc một mực tựa vào lưng ghế, tai nghe anh nói, tựa hồ hoàn toàn không có lời nào vào tai – cô vẫn cảm thấy kỳ quái, chỉ cần ở gần Hàn Tự Dương, cảm xúc của bản thân luôn có thể dễ dàng sụp đổ – một lần tự nhiên khóc lớn trên đường, sau nghĩ lại, trận khóc này, chắc là do tâm tình nhiều năm tích tụ, lại có thể mang theo màu sắc của một vở hài kịch. “Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện?” “Ồ đâu?” “Chỗ nào cũng được.” Quân Mạc thật sự có nhiều lời để giải thích, rất nhiều lần muốn nói với anh, nhưng khuôn mặt anh cứ lạnh nhạt như vậy, bắt đầu cảm thấy mơ hồ khó chịu, liền quay đầu ra nhìn cửa sổ – đã là những cảnh vật hết sức quen thuộc, cô bỗng nhiên thờ ơ một tiếng, cafe shop bắt đầu buôn bán trở lại rồi sao? “Vào trong đó đi.” Cô chỉ chỗ cho anh. Hàn Tự Dương nhìn thoáng qua, sắc mặt càng tái nhợt – có lẽ cô đã quên từ lâu, nhưng anh lại nhớ rõ ràng rành mạch, đó là nơi cô hay đến – loang quanh, lượn quẩn một hồi, ý muốn kết thúc ở cùng một chỗ? Vì vậy không nhìn được hừ lạnh một tiếng. Cô đứng ở ngoài đợi anh đậu xe, nhìn anh bước nhanh tới bên cạnh mình. Anh thay cô đẩy cửa ra, trong quán không có nhiều khách – cô nhìn quầy bar đầu tiên, giống như hết thảy mọi việc đều không thay đổi, Lãng tử đang tỉ mỉ lau ly sứ. Đưa mắt nhìn thấy cô, cười nhẹ bắt chuyện: “Đến à?” Cặp mắt kia đã không còn vẻ mỉa mai, ý vị trong suốt/ thanh khiết lưu chuyển, nói chung những người có tâm hồn trong sáng luôn như vậy. Quân Mạc cười với chị, không nói gì cả, bước đến ngồi vào chỗ quen. Cô gọi một ly sô cô la nóng, Hàn Tự Dương nhìn nhìn cô, cúi đầu nhìn nhìn, trầm giọng nói: “Cà phê chanh” – trong thực đơn chú thích là thế này: Vị nước trái cây chua, cà phê đắng, rượu brandy cay, mật ong ngọt. “Ngọt ngào?” Vì sao chỉ cần ở bên cạnh cô, cuối cùng vẫn nghĩ tới từ này? Hàn Tự Dương nhìn hai má cô bị gió lạnh thổi hồng, không kim được muốn thay cô chỉnh lại tóc mai bay rối. Nhưng tâm tình lúc này lại chưa chút khó phân biệt. “Em muốn nói gì?” Anh nhẹ nhàng xuyên miếng chanh trong tách cà phê trước mặt. Nhìn anh thế này, sườn mặt Hàn Tự Dương sâu sắc, góc cạnh rõ ràng. Ánh mắt anh cũng chuyển chủ nhìn về phía xa xa. Lướt qua giọt

mưa, tựa hồ đôi mắt đang rối loạn chợt trầm tĩnh lại. Quân Mạc cứ nhìn như vậy, thật sự không có cách nào mở miệng, sau một lúc mới từ từ nói: “Trước kia, tôi thật sự coi tình yêu là tất cả – anh biết không, lúc yêu là lúc sống vui vẻ nhất, thất tình – cũng có thể coi như đã tự phong bế bản thân. Hầu như quên rằng, hóa ra tôi cũng là người biết tiến tới phía trước.” Cô quấy cốc cacao trước mặt, cười cười: “Kỳ thật tôi cũng biết bộ dạng mình không tốt, vừa tới Nam đại làm việc mấy tháng, tôi biết mình không thích – nhưng không thích thì thế nào, vẫn phải hoàn thành.” Hàn Tự Dương chăm chú nhìn cô, cô cứ bình tĩnh như vậy nói, hình như từ lúc quen biết đến giờ, anh chưa bao giờ nghe cô bình tĩnh như vậy mà kể về cuộc sống của mình, về mặt điềm tĩnh, đôi mắt đen láy chuyên chú nhìn hai mắt anh, không chút trốn tránh. “Tôi không thật sự thích khách sạn, tụi tụi tán tán, không thể đếm hết, lúc nào cũng có cảm giác hoảng hốt. Tôi đã nói cho anh chưa nhỉ? Kỳ thực tôi thích làm giáo viên.” Cô mắt tự nhiên dừng lại một chút, ánh mắt của anh trong nháy mắt trở nên nóng rực, “Không phải là nguyên nhân kia đâu – mà là cảm thấy được nghỉ hè và nghỉ đông thật tốt, có thể đi chơi nhiều nơi. Sau lại cảm thấy, công việc cũng yên ổn, hơn nữa tôi thích cảm giác làm việc với sinh viên.” Hàn Tự Dương không ngắt lời cô, chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô – tay cô lúc nào cũng lạnh, giọng điệu của cô mang theo chút buồn bã, tựa như cốc nước nóng hồi kia ừng không có cách nào ủ ấm được. Quân Mạc sùng sốt một lúc, đôi tay kia ấm áp mà khô ráo, cô cảm thấy có chút không được tự nhiên, rút tay lại, cười cười xin lỗi với anh. Đứng vậy, lúc còn trẻ nghĩ rằng không có tình yêu thì trời long đất lở – thật ra, cuộc sống cứ trôi, thời gian cũng cứ thế chảy. Chỉ cần một chữ tình, kỳ thật so với cái gì cũng tốt, cũng thoải mái – Cô chỉ là không... thật sự không nghĩ rằng cuối cùng có thể gặp được một chàng trai như vậy, dịu dàng nói với cô: “Em không cần cử động là tốt rồi, chờ tôi chậm chậm đi qua...” Nhưng cô cũng biết, mình vẫn đang sợ hãi, cô sợ mình trao tình cảm, cuối cùng kết cục vẫn như cũ – lúc đầu tới gần một người, sau đó vẫn phải chia ly. Đạo lý như vậy, mãi mãi không thay đổi. Hóa ra một người trưởng thành, sẽ phải cân nhắc, so sánh, rốt cuộc vẫn phải lựa chọn – cô vẫn yêu bản thân mình nhất, muốn tự mình lựa chọn cách sống mình thích, thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông. Những bông tuyết tinh tế nhẹ bay xuống, chen lẫn trong làn mưa nhỏ, chỉ cần bên ngoài có ánh đèn xe loáng qua, bằng mắt thường cũng nhìn thấy tinh thể lục giác đang nhẹ nhàng bay lượn, mềm mại khiến người ta phải yêu thích. Cà phê đã lạnh, đầu ngón tay anh chạm vào thành cốc, cái lạnh như thấu tận vào tim – Hàn Tự Dương đột nhiên cảm thấy mình chưa bao giờ hiểu rõ tâm ý của cô – anh từng nghĩ, chỉ cần sự kiên nhẫn và hết thảy mọi thứ trong tay, vẫn kiên nhẫn như từ trước đến nay, anh cho rằng luôn có thể làm được tất cả. Cho nên khi cô năm lần bảy lượt lảng tránh, sau đó biết chuyện cũ của cô, anh vẫn cảm thấy bình tĩnh, cảm thấy mình có đủ thời gian để hóa giải mọi chuyện – mà cô dĩ nhiên cũng có thể tiếp nhận tình cảm của anh. Kỳ thật anh nên biết sớm, cô tỏ thái độ xa cách với anh, không phải là theo kiểu lạt mềm buộc chặt. Tình cảm như trong rừng rậm, chưa từng lúc nào nắm chắc, cô cũng không giống với các cô gái bình thường khác, lúc đối mặt với anh, tựa như cũng không biết gì tới cái gọi là bất an, lo lắng. Tay chân cô luống cuống, chỉ là lúc anh muốn tiếp cận cô mà thôi, cô giống như chú thỏ nhỏ luôn muốn trốn tránh anh. Có lẽ cuối cùng cô không biết – ý tưởng về Xmas là của anh, mà chiếc di động đánh số 0001 kia ý nghĩa chân chính của nó còn là ‘độc nhất vô nhị’ – có vài bản phác thảo hình dạng thiết kế mẫu đã quý, vừa bắt đầu đã định ra là hình ly cà phê. Cô không muốn đi làm, anh liền thay cô sắp xếp công việc. Cô nghĩ ngẫu nhiên gặp anh ngoài cửa siêu thị, thật ra ngày đó anh thấy cô ra ngoài, liền đậu xe chờ ngay bên ngoài siêu thị. Ngày đó cô không biết, liền giải thích với anh, nguyên nhân cô rời đi là vì tâm trạng không tốt. Anh tự tin mình sẽ có ngày cô giành tình cảm cho mình – nhưng hóa ra điều cô muốn chỉ đơn giản là yên ổn sống qua ngày, tâm tình điềm nhiên, thâm chí từ chức – cũng không phải do anh. Trong lòng Hàn Tự Dương hiểu rõ, lại không cảm nhận được là tư vị gì, đối với cô gái ngồi trước mặt đã nhẹ nhàng rút khỏi bàn tay mình, nhất thời anh hiểu, trầm mặc. Anh rốt cuộc hiểu được, cố gắng trong tình cảm cùng với hồi báo trong thương trường là hoàn toàn khác biệt. Anh cũng đã rất nhiều lần cự tuyệt những cô gái hoặc tự tin hoặc ngượng ngùng, cho nên rốt cuộc cũng cảm nhận được tâm trạng của cô gái mình yêu: tất nhiên cô cũng có áy náy và bất an khi đối mặt với mình, cũng không dám đối mặt với tất thảy cố gắng của anh. Quân Mạc nâng mắt nhìn anh, anh đã nhanh chóng trấn định như bình thường, chăm chú nhìn mình, hai mắt sáng ngời. Thái độ của anh cũng khó dò – tệ nhất là sẽ không gặp nhau nữa, chỉ là một khúc nhạc đệm xen giữa cuộc đời mà thôi – hẳn là rất buồn, nhưng cũng chẳng đến mức bị ai muốn chết. Cô có chút mờ mịt nhìn anh, khỏe miệng cương nghị hơi mím – nếu mình trẻ lại vài tuổi, khi vẫn còn say mê những chuyện cổ tích đô thị, gặp được vương tử của cuộc đời mình, nhiều điều ngọt ngào đến như vậy – hóa ra đã muộn mất mấy năm, trải qua nhiều chuyện, tâm tình đã hoàn toàn bất đồng. “Lúc nào thì đi?” Anh đột nhiên cười hỏi, “Có muốn tôi giúp gì không?” “Không cần khách khí, đồ đạc linh tinh của tôi cũng không nhiều lắm – quần áo với sách vở thôi Về nhà trước khi qua năm mới này.” Quân Mạc nhìn cửa sổ bên ngoài, cúi đầu đáp. Yên tĩnh như vậy, thật sự khó có lúc nào có được, chỉ có tiếng điều hòa xả khí âm ỉ và tiếng mưa từng giọt từng giọt mơ hồ ngoài phòng. “Quân Mạc, em còn nhớ rõ những lời tôi nói sao?” Anh bỗng nhiên cảm thấy mình đã lâu chưa gọi tên cô, tim cũng vì vậy mà đập hơi nhanh hơn chút, “Hóa ra tôi vẫn đặt mình vào vị trí quá quan trọng, thật xin lỗi.” Thật xin lỗi ba chữ này, đến tận cùng là nói với cô hay nói với chính mình, đã sớm không quan trọng nữa. Con đường này đi gian khổ thế nào, anh cũng không để ý. Chỉ là nhớ rõ chính mình đã tự dặn lòng, nhất định phải thật kiên nhẫn. Trong lòng anh thầm nói lần nữa, cứ như muốn tâm ý của mình thêm kiên định. Anh cay đắng nói, “Kỳ thật tôi vốn không nên hỏi chuyện riêng của em – nhưng, ít nhất tôi muốn em biết được tình cảm của tôi – tôi chưa từng nói với em, tôi lo lắng, tôi lo em hiểu lầm thành một thứ tình cảm khác.” Anh vốn định ‘nhất cổ tác khí’ – nhưng sao lại khó khăn đến vậy – phải hạ thấp tư thái nói chuyện, làm anh bắt đầu cảm thấy lo sợ nghi hoặc. Hóa ra câu nói ‘tình yêu có thể làm cho một người trở nên hèn mọn’ lại đúng đến thế. Anh nhìn Quân Mạc hơi hơi dời ánh mắt qua chỗ khác, một lòng lo lắng từ từ chìm xuống. Dốc lòng nói chuyện xưa, hóa ra thật sự chỉ gói gọn trong sự nghiệp. Hàn Tự Dương cảm thấy không cần nói thêm nữa, cô thông minh như vậy, anh nhìn không thấu. Cũng không cần phải đem thất vọng, buồn bã xoay người rời đi, anh đã sớm bị hăm sâu trong tình cảm này rồi, thoát khỏi cô lẽ nói dễ hơn làm? Cuối cùng anh mỉm cười, tự nhiên như cũ, nhàn nhạt nói: “Tư chức cũng tốt, đừng ủy khuất chính mình.” Chỉ có một cái ô, xe lại cách hơi xa, Hàn Tự Dương bật ô, Quân Mạc đi bên cạnh anh. Ô không lớn, anh liền khoác vai cô, tiến lại gần một chút. Chính Hàn Tự Dương không biết, anh nắm vai cô chặt thế nào, mưa tuyết rơi lộp bộp trên mặt nước, chung quanh rét lạnh, anh lại cảm thấy thật ấm áp. Đến gần cửa tiểu khu, anh đột nhiên nói: “Tôi đưa em vào.” Quân Mạc ngăn người một chút, liền từng bước từng bước thoải mái theo anh. Đến dưới lầu, nửa người anh đã bị nước mưa làm ướt nhẹp, anh chẳng để ý, chỉ cười: “Vào nhà nhanh lên nào.” Quân Mạc nói tạm biệt với anh, nghe anh ở đằng sau cúi đầu cười một tiếng, thật sự mang theo từ tính, khiến cô phải quay đầu lại – anh bước tới gần bên cô, đưa tay vuốt tóc cô: “Tóc ngắn nhìn cũng xinh lắm.” Quân Mạc vén một góc rèm cửa sổ, bóng dáng kia trong mưa tuyết đi về. Từ khi quen anh, chưa bao giờ anh để cô có cảm giác lãng nhách, áp bách, cô cũng biết người như anh, tất nhiên có sự kiên trì của mình – nhưng những lời anh vừa nói, lại dịu dàng đến vậy, dịu dàng đến mức cô cảm thấy đau lòng. Đêm gió tuyết giống nhau, từng có một người dùng nụ hôn thô bạo làm cô không thể động đậy, nhưng cô vẫn cố chấp rời đi. Cô nhìn bóng dáng của anh, giống như thời gian một lần nữa quay ngược lại. Lần chia xa kia, tách ra đến tận bây giờ, gần như cô chưa bao giờ cho phép mình tĩnh lại trong giấc mộng: lúc này đây, có một người muốn đến gần, cô lại một mình đóng cửa trước mặt anh. Hoặc, lần này là do thói quen; hoặc hai lần thất bại đã cấp hai chữ kiên trì. Ngày thứ hai rời giường, nằm một lúc, mới giật mình kêu to, không ổn rồi – tuy rằng mới hơn 9 giờ nhưng cũng đủ để Ân Bình trình diễn tài năng thiên phú của cô ấy. Thủ tục muốn hay không vẫn phải đi làm. Cô tự nhủ, mình thật sự là đứng sĩ nếu dám đối mặt với nhân sinh đậm đà máu tươi này, mới đến tòa nhà hành chính, Hứa quản lý đã nhẹ nhàng lên tiếng tiến tới bên cạnh: “Đến làm thủ tục hả Lý quản lý?” Mới nhận chức vụ quản lý bộ phận phòng, quả nhiên nói chuyện cũng bắt đầu tham ảo, cũng có đủ điều kiện để kiêu ngạo: “Chuẩn bị đi đâu thăng chức vậy?” Quân Mạc chưa trả lời – và cũng không muốn trả lời, thanh âm vui vẻ của Ân Bình đã vọng tới: “Tiểu Lý của chúng ta không cần thăng chức, treo cao là được. Có phải không, Quân Mạc?” Hứa Ưu nghiêm mặt dời khỏi, Ân Bình khinh thường nâng nâng cằm: “Ghen tị.” Thân thiết kéo Quân Mạc: “Đi thôi, không phải bà phải đến phòng nhân sự à?” Trời cao chê cười – thật sự là chê cười, cô thậm chí còn không phí công cũng có thể tưởng tượng ra câu chuyện sẽ như thế này: “Tôi với Hàn tổng không ở cùng một chỗ.” “Bà cho là mắt tôi không nhìn thấy gì chắc” ... Hay là phải để cô nói: “Ày, tôi không nhận lời anh ấy.” Vấn đề là, sẽ có người tin lời cô sao? Ba năm lịch lãm cuối cùng cũng làm cho cô có bản lĩnh khiến dao thương bất nhập – noting is deceiving than a smile – Quân Mạc hiểu rằng, đối với ánh mắt tò mò hoặc suy đoán, cô chỉ cần cười, như vậy có

gì không tốt chứ? Mọi người đều nghĩ cô lấy chồng, thoát ải về nhà – điều này đủ để khích lệ các cô gái trong khách sạn có tràn ngập những tưởng tượng về tương lai, tích cực làm việc, chờ mong tương lai phía trước. Cuối cùng cô đã ra khỏi khách sạn, vẫn là chuyến tàu điện ngầm số ba, phong cảnh lúc nào cũng giống nhau còn hành khách thì luôn thay đổi. Cô tựa vào thành tàu, thật tình hy vọng con đường mình sắp đi, thế nào cũng được, chỉ cần yên yên ổn ổn là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Quân Mạc đem những đồ cần chuyển sửa sang rồi đóng gói lại, tổng cộng ba bao lớn, sau đó gọi công ty vận chuyển đến, nhìn chiếc xe cuốn bụi mà đi. Nhìn nhìn lại bên người, chỉ còn một cái va li da. Ngày hôm qua tổng vệ sinh một lượt trong nhà, mà căn hộ nhỏ này hình như không nhiễm lấy một hạt bụi, hóa ra mỗi một chuyện đều đang yên lặng nhắc nhở cô nên dời khỏi nơi đây, cô nhẹ nhàng bước ra khỏi cửa, mỗi khoảnh khắc trôi qua, tựa hồ đóng lại từng góc nhỏ trong tâm hồn cô. Cô ngồi ở Cafe shop chờ Ân Bình, thật ra vẫn còn sớm, không khí lạnh phía Bắc tràn về, ngay tức khắc khiến ánh mặt trời rực rỡ trở lên lạnh lẽo, Lăng tỷ ngồi đối diện nói chuyện phiếm với cô, câu được câu chăng. Quân Mạc nhìn chiếc nhẫn kim cương lớn trên tay chị, nhớ tới đêm đính hôn phồn hoa như mộng kia, thật sự không thể liên hệ người phụ nữ mặc dạ phục đen ấy với người đang ngồi trước mắt mình bây giờ. Quân Mạc đáng thương nghĩ đến công việc mình nhận sắp tới, chỉ còn biết thở dài: Thu nhập của nhân viên cao cấp ở khách sạn tốt lắm – mỗi năm ít nhất có cũng có gan mua hai thứ Prada hoặc LV. Nói lại thì, cho dù ở Cafe shop giá cả cũng chẳng rẻ, chỉ là chị chủ hợp tính mình, không lấy tiền bao giờ. “Phải đi rồi à em?” Lăng tỷ đột nhiên hỏi, cho dù ánh mặt trời ngoài cửa kính đã chẳng còn chiếu sáng như cũ thì đôi mắt vẫn sáng rực. Quân Mạc cười cười, ngạc nhiên nhìn đôi mắt trong sáng, đuôi mắt tinh tế, giật mình nhớ lại đêm đó, chị cũng rực rỡ như vậy. “Lúc trước chị cũng thích đi loảng quăng, hai mươi tuổi bắt đầu đi, một mình vòng quanh châu Âu – cuối cùng vẫn thích Italia nhất. Ban đầu thật sự rất thích hoa văn trang trí trên mỗi tách cà phê, vừa ngọt lại vừa thơm, chỉ là không quen uống espresso, cảm thấy đắng quá, một ly nhỏ như vậy – lại còn phải uống lúc nóng nữa. Sau đó ở đây thì không muốn đi đâu nữa, chỉ là cuối cùng cũng quay về chỗ cũ, ngọt ngào quá cũng khiến khó uống, cũng làm người ta cảm thấy chán ghét, hơi đáng một chút là hoàn hảo. Lời của chị cực kỳ lạnh nhạt, hồi ức như dòng suối róc rách chảy, thấm vào tất cả mọi chỗ trong quán cà phê này. “Lúc ấy, bạn trai chị mới bắt đầu khởi nghiệp, đại khái cũng sợ chị ở bên cạnh thì...” Chị cười cười, thay đổi cách nói, “Em biết không, lúc nào có thời gian tốt nhất nên gặp dịp thì chơi – ví dụ đơn giản như học pha cà phê ở châu Âu chẳng hạn.” “Sau đó chị trở về, mở quán cà phê – không phải lo ăn mặc, mới phát hiện ra mình nhìn mọi việc đã rất bình thường.” Ánh mắt chị lướt qua khuôn mặt Quân Mạc, âm thanh trầm thấp, “Chị rất thích em, Quân Mạc. Lần đầu gặp, đã thấy chị em mình rất giống nhau.” Góc miệng chị cong lên tạo nhả, Quân Mạc chỉ cảm thấy trong đó mang theo cảm giác vẩn đục phong thanh (trong lành, thanh khiết, nhẹ nhàng như mây như gió). “Nhưng em tốt hơn chị, khi trẻ chị không hiểu được nhiều chuyện, mà em bây giờ đã hiểu...” Chị thản nhiên đứng lên, cười nói: “Bạn em đến rồi kia.” Quân Mạc hiểu ý chị – tuy rằng không biết chuyện cũ của Lăng tỷ, nhưng ít nhất chị cũng sẽ không kích động mà ôm lấy cô khóc lớn tàm biệt. Tựa như là người trước mắt cô này, Ân Bình nắm tay cô, nói liên miên không dứt, cần nhắc nhở về những điều cần chú ý trong công việc, bao gồm tần suất liên lạc, chăm sóc ông chồng ‘rùa vàng’ (kim quý tể), khiến Quân Mạc suýt quên mất chuyện quan trọng nhất – cô ấy không phải đến đây là để lấy chìa khóa sao? Về xe về nhà vào buổi chiều, Ân Bình chậm chạp nói với cô: “Sao Hàn tổng lại không đến tiễn bà hả?” Bộ dáng thật bình tĩnh. “Đừng nói linh tinh, tôi có chân có tay, vẫn còn có thể gọi xe đi được.” Xe buýt không có khách mấy, cả đoạn đường về nhà Quân Mạc đều ngủ mê mẩn. Trong điện thoại đã thông báo rõ ràng với bố mẹ, cả nhà đồng ý chi viện, vì thế rất chờ mong kỳ nghỉ đông này, có thể tự nhiên không kiêng nể gì, không thuộc về thời gian trẻ tuổi. Quê nhà là một thành phố phương nam nhỏ bé điển hình, kinh tế phát triển, thu nhập mọi người cũng cao, tất cả đều mang không khí/thái độ điềm nhiên mà sống qua ngày, cách sống luôn có cảm giác chậm chạp, chưa bao giờ bỏ qua những ngày tháng tốt lành được thiên nhiên ưu đãi. Mỗi sáng sớm, Quân Mạc đều đi với mẹ ra chợ, gặp một đoàn các bác, các cô, các dì đã nhìn cô trưởng thành, lồi lõm kéo kéo cô lại cao thấp đáng giá, trong tay mỗi người là một đám đối tượng muốn giới thiệu cho cô xem mặt. Sau khi về nhà, cuộn mình xem TV trên sofa – cô thích đem mấy chục kênh trên TV bật lần lượt, lúc nào cũng cảm thấy kênh tiếp theo sẽ có chương trình hay hơn. Ngồi một lúc lâu, mắt chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ, chân bắt đầu có cảm giác lạnh buốt, cuối cùng quyết định đi dạo. Lúc nào mẹ cũng chỉ có một câu: “Đi ra ngoài đi, đừng có mà ngồi buồn thối ra ở trong nhà nữa.” Bộ dáng như kiểu nóng lòng muốn xua cô ra khỏi nhà lắm rồi ấy, vẩn vơ đóng thuyền, Quân Mạc đành phải đi ra trung tâm khu phố một chút. Chỉ có thể ra hiệu sách Tân Hoa, học viện đã gọi điện cho cô, thông báo chương trình học kỳ sau, cô cảm thấy tò mò, liền hỏi người trừ phục vụ khách sạn, có thể dạy thêm môn văn hóa du lịch hay không, dù sao cũng liên quan đến kiến thức đại học trước kia. Trước đây đã từng dạy học, hiệu quả cũng không tệ, viện trưởng Tạ rất thoải mái đồng ý luôn. Hiệu sách thật nhỏ, vốn dĩ cô cũng không nghĩ rằng mình có thể nhìn thấy cuốn sách nào đáng mua, nhưng thật bất ngờ ở chỗ giới thiệu sách lại một cuốn Lâm Hiệt Tuấn mới viết, tên hơi khó đọc, là về văn hóa tổ chức những nghi lễ ở triều đại nhà Chu. Ban đầu là nhờ diễn đàn của các học giả, giới lịch sử cuối cùng cũng sôi sục – hơn nữa trước đó vài ngày cũng chịu ảnh hưởng tương đối của diễn đàn lịch sử, tự nhiên lại có thể xuất bản một chuyện đề nhỏ. Quân Mạc trả tiền một quyển, vừa đi vừa đọc – anh vĩnh viễn như thế, không bao giờ để ý tới cách mọi người đang bàn luận to nhỏ về phương thức giảng dạy lịch sử, dường như chỉ có như vậy, mới là sự kiên trì của anh. Giữa trưa về nhà, ba đang xem bản tin tài chính – kinh tế, cô đi qua để ăn cơm, thoáng liếc mắt một cái – biên tập viên chương trình đoàn trang thông báo nghi lễ ký kết mua lại nhà máy sản xuất điện thoại ở một quốc gia khác của Thụy Minh, cô dừng bước, trong TV Hàn Tự Dương âu phục sẫm màu, đang ký kết hợp đồng, trên màn ảnh chỉ quay một bên mặt của anh, tuấn lãng mà kiên nghị, khỏe miệng hơi nhếch lên, vẫn hơi hiện lên một chút ý cười như trước. Một vòng thời gian, đời người phảng phất như đã khác xa nhiều lắm, không có tin tức của anh, cuộc sống thành thị tỉnh anh trong quá khứ đã chẳng còn liên quan. Đương nhiên cô vẫn hoài niệm, nhưng ngay lập tức thích cuộc sống đã thay đổi này hơn. Cuối cùng, việc khiến Quân Mạc nhớ đến cũng hết, mà tết âm lịch đã đến rồi – lúc trước nghĩ tết âm lịch cô thường phải trải qua ở khách sạn, đến lúc về nhà thì đã qua tết rồi. Năm nay thì ngược lại, đột nhiên cô phát hiện ra xung quanh mình đã có nhiều người kết hôn và sinh con rồi, cô chỉ còn có thể ngoan ngoãn trung ra khuôn mặt tươi cười như thiên sứ rồi đưa hồng bao mừng tuổi. Bắt đầu chờ đợi những ngày bình thường trôi qua, ăn nhiều thịt cá, Quân Mạc nhìn khuôn mặt mình trong gương, cũng tròn hơn không ít – lập tức rất hoan hỉ, cuối cùng cũng không cần lo lắng chuyện mặc mấy bộ quần áo mỏng nữa. Ba phải dậy sớm ba ngày đợi mua vé xe cho cô, Quân Mạc hôm đó dậy rất sớm, trời vẫn tờ mờ sáng, sương còn chưa tan. Mẹ còn dậy sớm hơn cô, đã đi tập thể dục buổi sáng. Cô ngồi trên giường ôm đầu gối một lúc lâu, đợi cho quen với không khí lạnh, mới đứng dậy mặc quần áo – lúc trước ông nội còn sống, luôn từ tốn gọi cô dậy, lần nào cũng hát: Bình tĩnh quyết tâm, Không sợ hy sinh, Diệt trừ khó khăn, Đi giành lấy thắng lợi! (1 trong 80 khẩu hiệu của Đảng CS Trung Quốc, Mao Trạch Đông nói ngày 11 tháng 6 năm 1945) Quân Mạc nhớ lại lúc đó, không khỏi mỉm cười. Rửa mặt xong, mẹ đã chuẩn bị sẵn sàng bữa sáng, ngồi xuống ăn hết bát cháo xong, Quân Mạc đi đến góc đường mua hoa, sau đó ra nghĩa trang. Khi ở khách sạn cô từng cùng một

bà cụ người Đài Loan đến thăm mộ người thân, một thành phố lớn như vậy, nghĩa trang bị giảm bớt diện tích, những ngôi mộ nhỏ nhỏ sắp xếp như tổ ong bò vẽ, hai người tìm rất lâu mới thấy bia mộ cha mẹ của bà cụ – cảm giác được sự tang thương trên bia mộ lúc ấy. Cô nhìn bà cụ, tự nhiên cảm thán – năm đó mới chỉ là con cháu được chăm sóc, nâng niu, một tiểu công chúa châu tròn ngọc sáng, trong nháy mắt, thời gian ở mỗi chỗ lưu lại một dấu vết – sinh lão bệnh tử, tất cả chỉ khi còn sống mới có thể tỉnh tở thường thức từng cái một. Quân Mạc đặt hoa trước mộ ông nội, đứng yên lặng một lúc, hai bên mộ năm đó trồng hai cây tùng nhỏ giờ đã cao rồi, nhìn thấy ảnh ông – là ảnh chụp trước khi ông mất một năm, vào đại thọ tám mươi tuổi, vẫn an tường nhìn cô như trước, Quân Mạc không nhìn được cười cười – cô nghĩ ông sẽ không muốn mỗi lần mình nhớ tới người là lại giàn giụa nước mắt, ông lúc nào cũng là ông cụ đẹp lão mà hồn hậu. Thật lâu sau mới rời đi, giống như ở nhà hồi trước, lúc chuẩn bị rời nhà đến trường, lúc đã ở ra ngoài rồi mới hoảng hoảng hốt hốt quay đầu lại nói rõ to: “Tạm biệt ông nội!” Luôn có thể nhìn thấy ông đang đeo kính mắt, thờ dài nói: “Làm gì mà phải vội như vậy hả?” Quân Mạc nghe thấy chính mình nói rất nhẹ: “Tạm biệt ông nội!” Có tình đến trường trước mấy ngày, công việc tuy là giảng viên, lại được thông báo tạm thời bây giờ chỉ có thể lấy thân phận là nhân viên hành chính đến ở trong học viện, Quân Mạc cảm thấy chẳng sao cả, cô đem một chồng sách lớn chuyển tới ký túc xá – trường học bố trí khu nhà ở cho giáo viên trẻ ngay bên cạnh sân thể dục, mỗi người một phòng. Cô vừa bước vào, bị dọa cho một trận, đây chẳng phải là ký túc xá đại học à? Lớn nhỏ như nhau, chỉ là cho một người ở – chỉ cần đi tới chỗ đó, phía dưới là tủ hộp giá sách, tủ quần áo cùng bàn máy tính. Quân Mạc lại rất thích, đi ra ngoài mua thêm mấy thứ linh tinh, phải trang trí phòng ở cho ấm áp một chút mới được. Buổi tối ngoài hành lang không có người nào cả, Quân Mạc một mình ra siêu thị mua đến túi lớn túi nhỏ cảm về ký túc, tắm nhanh một cái rồi bò lên giường, ngơ ngác nhìn trần nhà – tự nhiên cô nhớ ra mình có tật xấu ngủ không quen giường, điện thoại chợt réo, khiến cô giật mình – giờ thì hoàn toàn không buồn ngủ. Một dãy số lạ – Quân Mạc biết là anh. Bên ngoài sân thể dục vẫn còn âm thanh huyền ảo, thật ra giờ vẫn chưa muộn, nhiều lắm mới chỉ khoảng mười giờ – đây rốt cuộc là trường học, Quân Mạc nhớ mình vừa đến ở trong trường, giờ này vừa kết thúc thời gian tự học, khẳng định là giờ đang đến mấy quán ăn đêm. Thế giới của cô lặng yên như tờ, chỉ nghe thấy âm thanh trầm thấp qua điện thoại: “Quân Mạc?” Cô đơn giản ngồi dậy, “Năm mới vui vẻ...” Cô cố làm cho giọng mình có vẻ vui vẻ. “Em... đang ở đâu vậy?” Tiếng Hàn Tự Dương nghe hơi kỳ lạ, bệnh nghề nghiệp của Quân Mạc lập tức phát tác, phản ứng này là đối phương vừa uống rượu. “Anh uống rượu à?” Chỉ nghe thấy tiếng cười trầm trầm, một lúc laai mới thấy anh nói: “Uh. Có chút xã giao.” Quân Mạc dọ dứ chút, không biết nên nói gì, thuận miệng nói: “Năm ngoài tôi thấy anh trong TV. Bè bọn nhiều việc lắm à?” Anh không trả lời, cứ như vậy tự nhiên, gần từng chữ, “Anh nhớ em.” Chỉ còn lại tiếng tút tút. Hàn Tự Dương đứng dưới chân cầu vượt, buồn bực vứt điện thoại di động lên ghế xe, anh hối hận mình đã gọi điện thoại – ngay cả chính anh cũng không hiểu nổi. Lúc cô đi, anh nghĩ thông suốt, tách ra một thời gian cũng tốt – tuy rằng chỉ là tự mình an ủi thôi, chuyện “tách ra một thời gian” cho dù bản thân biết, cũng chỉ là một bên tình nguyện, mà bọn họ đã từng ở bên nhau sao? Đêm ấy, anh đưa cô về nhà, cả một đêm ở trong văn phòng, cuối cùng cũng hiểu được. Anh nên cho cô thời gian – làm cho cô có thể hiểu, cuộc sống không có mình liệu có chút gì thay đổi không. Nếu có, tất nhiên là tốt nhất. Nếu mà không có... Anh bắt đầu đi đập đầu thuốc trong tay, trời sáng rồi, có thư từ bờ bên kia đại dương điện tới, liền bay sang đó đàm phán luôn. Trước kia không hề có khái niệm thời gian, luôn cảm thấy thì ra tiền tài sẽ theo thời gian, tuổi tác tích lũy mà nên – mỗi ngày đều có hành trình bận rộn – đến tận khi cô rời thành phố này, anh phát hiện mình bắt đầu lo lắng đếm thời gian trôi, năm ngày, mười ngày, một tháng... Tết âm lịch bay sang Mỹ, anh đem sự nghiệp quay lại nơi này, vẫn liên tục trở lại nước Mỹ thăm cha mẹ – cơ hồ chính mình đi khắp thế giới, dù biết cô ở chỗ này, vẫn như trước không dám đến gần. Đến tận khi trở lại, đi ngang qua cafe shop, ở tiệc rượu Nam đại, cuối cùng cũng học được nhưng nhớ, rốt cuộc mượn rượu để gọi điện cho cô. Ngồi trong xe mà tâm tư rối loạn, nhớ đến câu nói kia – sống trong thế giới sắt thép, tất nhiên sẽ phải cần đến tình thân thép. Nhưng anh bắt đầu hoài nghi, thân kinh của mình, đã sớm bị cô hòa tan rồi phải không. Quân Mạc đứng dậy, khoác áo ngủ ra ban công. Cô cuối cùng thừa nhận cú điện thoại này khiến cô kinh hi (kinh ngạc và vui mừng) vượt xa những gì cô dự kiến – đêm giao thừa cô gửi một loạt tin nhắn chúc mừng năm mới, chỉ duy nhất với tên của anh là do dự một lúc lâu, cuối cùng bỏ qua. Cô cứ đứng lẳng lẳng trong bóng đêm đen như mực, hơi hơi cắn môi, những chuyện không đâu vào đâu bắt đầu ào đến. Mơ hồ thấy, cuối đường băng, dưới ánh đèn màu cam ấm áp, một đôi tình nhân trẻ tuổi đang ôm hôn.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Theo quy định trong chương trình học của đại học A trước khóa học chính ba tuần là sẽ có thời gian học tự chọn – điều này gây khá nhiều khó khăn cho các vị giáo sư, nhất là những môn học không bắt buộc trong chương trình. Nếu giảng không hay hoặc đám sinh viên đồn đại giáo sư nghiêm khắc, có khả năng sau ba tuần sẽ bị phòng giáo vụ thông báo “Số sinh viên học không đủ mở lớp” mà phải ngừng dạy. Quân Mạc suy nghĩ thật lâu làm thế nào để tiết dạy đầu tiên suôn sẻ, nói không căng thẳng, hỏi hớp là tự lừa mình – Cô đi giấy bệt lên bục giảng, cảm thấy điều may mắn duy nhất là giấy không phải loại cao gót – nếu không cô không dám cam đoan trong phòng học hai chân run run có phát ra tiếng lộc cộc hay không. Loại cảm giác này khác xa cảm giác lần đầu tiên đối mặt với họ khách: So sánh với hai ba mươi đôi mắt đang nhìn chăm chăm mình dưới bục giảng kia thì hóa ra một chọi một vẫn tốt hơn nhiều. Thật ra là nói vài câu, cô đã cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều. Hai mươi phút đầu cho đám sinh viên xem ảnh mình chụp khi còn là sinh viên du sơn ngoạn thủy. Lúc đó đi du lịch một mình, ý vào tuổi trẻ, điều kiện kém chút cũng chẳng để ý, thiên nam địa bắc đi qua không ít nơi. Đây chẳng qua là mảnh lời mà thôi – việc này với nội dung trong sách giáo khoa một chút liên hệ cũng không có. Cô nghĩ cái này được gọi là lấy lòng đi. May mắn phản ứng không sai, lần Quân Mạc bước lên bục giảng tiếp theo thấy không khí tốt hơn khá nhiều, cô tự giới thiệu đơn giản, cuối cùng, nói đến vấn đề học trò quan tâm nhất – điểm danh: “Lúc mình là sinh viên cũng không thích giáo viên điểm danh, vậy nên mặc kệ thế nào, học hộ cũng được, thích môn học này cũng tốt, các em yên tâm là mình sẽ không điểm danh.” Cô mỉm cười ngừng lại một chút, tự nhiên nhớ tới giờ học của Lâm Hiệt Tuấn trước đây, có sinh viên điên cuồng chiếm chỗ ngồi trong lớp vậy – thật sự rất giỏi. “Nhưng mình cũng rất hy vọng mọi người có thể đến, mình nghĩ rằng, du lịch với cuộc sống của người trẻ là món ăn không thể thiếu – chúng ta có thể thuần túy đứng trên góc độ yêu thích nghiên cứu, thảo luận, các em cũng có thể coi khóa học này là một câu lạc bộ tổng hợp cũng được” Phía dưới có sinh viên cười khê. Vừa đứng lúc có chuông tan học, Quân Mạc đến phòng chờ uống nước, lại có một nữ sinh chủ động tìm cô. “Cô ơi, cô có thể giảng cho chúng em một số dịch vụ quan trọng trong khách sạn được không ạ?” Nữ sinh này hỏi rất rõ ràng thẳng thắn, “Chúng em đều đã là sinh viên năm thứ tư, rất muốn ký hợp đồng làm việc tại khách sạn.” Quân Mạc nhìn kỹ cô bé này, dễ dàng nhận thấy cô đang học trang điểm, đôi mắt được trang điểm cẩn thận làm khuôn mặt tỏa ra vẻ thanh xuân khó giấu, thật là một cô bé thú vị. “Cô chỉ cần kể chuyện công tác lúc trước cũng được ạ.” Học trò luôn có đủ cách nghe ngóng, thăm dò bảo đảm tìm được tin tức một cách nhanh nhất – Quân Mạc bật cười. Lúc vào tiết thứ hai, sinh viên phía dưới có lẽ đã biết cô giáo mình khá hiền lành, cũng không phải kiểu ra vẻ giáo viên gì cả – mỗi người đều tự nhiên phát biểu ý kiến của mình. Định kiêm chức hướng dẫn viên du lịch thuận tiện hy vọng nghe được một chút kiến thức liên quan đến chuyên

nành, hoặc là trao đổi để sau này du lịch bụi, hoặc là sinh viên sắp tốt nghiệp muốn cô truyền lại chút ít kinh nghiệm khi phỏng vấn vào khách sạn. Cuối cùng sau khi để lại phương thức liên lạc rồi tuyên bố hết giờ học, Quân Mạc đi trong vườn trường, lâu lắm mới xách theo cái túi to thế này, bước chân thật thoải mái – dễ dàng hòa nhập với trào lưu của sinh viên bây giờ, bốn phía là tiếng bước chân, nhẹ nhàng mà không có cảm giác gấp gáp – cô thật sự rất thích. Bao giờ cũng vậy, người yêu nắm tay nhau, thỉnh thoảng gật đầu cười chào người quen, hay là ba bốn nữ sinh đi hàng ngang, vừa đi vừa cười nói; còn có những nam sinh lúc nào cũng tự nhiên, bất luận là học cái gì trong tay cũng chỉ cầm một quyển vở một cái bút. Ăn cơm ở căn tin xong, không hiểu sao lại đi dạo đến tận trạm xe buýt – Quân Mạc nhìn đồng hồ, vẫn đủ thời gian vào khu trung tâm đi dạo một vòng, bèn dứt khoát ngồi lên một cái xe còn trống nhiều chỗ. Vừa qua tết Âm lịch, thời trang xuân đã vội đưa ra thị trường ngay, trang phục mùa đông bèn bước vào cuộc chiến giảm giá – Quân Mạc nhìn thấy một chiếc khăn quàng cổ caro đang giảm giá, đột nhiên nhớ ngày đó anh mặc áo khoác, cô vòng qua vòng lại ở cửa hàng một lúc lâu, cuối cùng cũng đi vào, muốn mua một chiếc khăn quàng cổ. Thật ra mua xong, giảm giá cũng chẳng đáng bao nhiêu, nhưng cái khăn này quả thật rất hợp với anh. Cô ra ngoài gói quà, trong lòng cảm thấy hơi mờ mịt. Kỳ thực anh đối xử với cô rất tốt, cái điện thoại di động kia vẫn nằm trong ngăn kéo, có lúc cô sẽ mang ra ngắm nghía một hồi, rồi lại lẳng lặng bỏ vào, cứ như là chỉ làm vậy bản thân mới cảm thấy yên lòng. Có đi có lại mới toại lòng nhau, cứ như vậy đi, đưa cho anh một phần lễ vật, cô luôn cảm thấy phong cách này cực kỳ hợp với anh, tác phong nhanh nhẹn, ánh mắt bình tĩnh như núi/biển – Quân Mạc tưởng tượng đến hình ảnh người đàn ông Anh quốc, trong khí trời mờ sương dựng thẳng cổ áo, khiến người khác không thể nhìn rõ sắc mặt, bước chân vội vàng. Nói ra thì Hàn Tự Dương sau đêm ấy không liên lạc với cô nữa, cô ký chuyển phát, lúc viết địa chỉ phải suy nghĩ rất lâu, cô không biết địa chỉ văn phòng của anh, chỉ có thể qua loa mà viết vào phong bì chỗ người nhận là phòng tổng giám đốc tập đoàn Thụy Minh – có lẽ trong lòng có chút u ám mong chờ, không nhận được cũng không phải là chuyện gì xấu. Phòng thư ký trước giờ tan tầm thư tin được sắp xếp lại một lần, Trần tỷ suy nghĩ mãi cuối cùng quyết định không mở, do dự gọi một lúc, vẫn gọi điện thoại cho sếp. Hàn Tự Dương đang trong tiệc tiếp khách, đã uống hơi nhiều chút, nhẹ nhàng nhu nhu thái dương thấp giọng hỏi: “Là vật gì vậy?” Một lúc sau, miệng anh từ từ giãn ra, lẳng lặng hỏi: “Để lại trong phòng tôi đi.” Chuyện tiệc tùng vẫn như trước, anh không kiềm được đưa tay nắm lấy di động, cầm một lát, cuối cùng vẫn buông. Anh bắt đầu có phần không kiên nhẫn đối phó với mọi việc ở đây nữa, nghiêng người sát vào chủ quản bộ phận PR, thấp giọng phân phó vài câu, liền mỉm cười đứng dậy cáo từ. Tự nhiên có nhiều tiếng mời mọc ở lại, người bên cạnh nháy nháy thay anh cáo từ. Hàn Tự Dương vội cầm áo khoác đi vào văn phòng, liếc mắt một cái đã thấy hộp được chuyển phát đến. Tựa lưng vào ghế, khoe miệng anh hiện lên ý cười, nhưng không vội mở ra. Khăn quàng cổ thật mềm mại, màu nâu nhạt gọn sóng, đèn trong văn phòng bật nhỏ hết cỡ, dường như anh chỉ còn cảm nhận được cảm giác ấm áp trong tay. Sau buổi họp sáng hôm sau, Hàn Tự Dương gọi Mã Sơ Cảnh lại, “Đi theo tôi vào văn phòng.” Mọi người đều thấy tâm trạng Hàn Tự Dương hôm nay vô cùng tốt, Mã Sơ Cảnh vì vậy cũng không sợ gì, đi theo anh vào văn phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại, định đặc ngồi xuống ghế. Cậu nhìn boss nhà mình trầm mặc một hồi lâu, từ đầu đến cuối chưa nói lời nào, cuối cùng hơi bối rối hỏi: “Có chuyện gì vậy a? Gần đây tôi không có rảnh rang đâu, nếu không anh cho bộ phận Marketing vài người nữa đi?” “Cậu nói, tặng khăn quàng cổ là có ý gì?” Mặt anh không chút thay đổi hỏi. Mã Sơ Cảnh kinh ngạc há hốc miệng, ngay lập tức bùng tình đại ngộ, “Ai tặng anh khăn quàng vậy, boss?” Câu đem hai chữ khăn quàng kéo dài thật dài, Hàn Tự Dương tránh đôi mắt đang nhìn thẳng của cậu, thần nhiên hỏi: “Cậu có biết không? Không biết thì cứ ra ngoài cho tôi.” “Hình như là muốn ràng buộc/cuốn lấy (nguyên văn: triền) người nào đó?” Mã Sơ Cảnh nhú nhú mày, “Nhưng vấn đề là tặng vào lúc này thì có ý gì nhỉ? Tết âm lịch qua lâu rồi, Valentine cũng không phải.” “Cuốn lấy?” Hàn Tự Dương nhẹ nhàng xoa mi gian (vùng giữa hai lông mày), ánh mắt lại dời về phía ngăn kéo bên người đang lộ ra một góc túi quà, ngón tay thon dài không che giấu được nhu tình tràn đầy. Sinh viên được tuyển chọn trong khóa này không nhiều mà cũng không ít, công việc như vậy khiến cô có cảm giác thật kiên định và hài lòng, ngay cả cuộc sống trong nhà trường vẫn không đạt yêu cầu – thường thường sẽ có những điểm không thật toàn vẹn, có lẽ là đồng nghiệp cho cảm giác quá thanh cao – nhưng chỉ một chút thôi, quan hệ của cô với sinh viên rất tốt, không cần vĩnh viễn mang theo tư thái của người phục vụ là Quân Mạc đã cảm thấy rất thoải mái rồi. Chiều thứ bảy, Quân Mạc nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc xuân ngập tràn, một vài nữ sinh đã bỏ áo lông, sắc điệu trong sáng rực rỡ khiến người khác phải lóa mắt. Cô nhú mày nhìn quyển sách nặng trĩu trước mắt, cuối cùng buông bút. Lúc nào chẳng thế, không có người bình thường nào lại tự nguyện vui đầu vào tập trung học hành cả – Quân Mạc tự an ủi mình khi đi trong đoàn người. Thật ra không phải cô muốn mua sắm đồ gì cả, chỉ là thích đi dạo loay quanh – bây giờ làm việc có quy luật, luôn có hai kỳ nghỉ, hoặc nhàn nhã ngồi trong ký túc xá vừa uống mấy thứ đồ uống nóng vừa vghi chép, hoặc đeo tai nghe đi trên đường hết nhìn đồng lại nhìn tay. “Chờ mong một ngày lành, Không cần quan tâm đến công việc. Tha hồ suy nghĩ linh tinh, Có thể uống một ly trà, Có thể viết một phong thư, Có thể làm bất cứ việc gì.” (1) Thật khiến cho người ta phải nhớ đến trà mật ong, hương hồ tên bài hát lại còn là honey nữa chứ, phảng phất như có mùi quýt mềm mại trong phòng, lầm nhảm hát mãi lời bài hát với tiết tấu rộn ràng này. Đi vào Starbucks là thói quen từ lâu, tuy rằng gần đây không uống cà phê nữa, khứu giác vẫn luôn mẫn cảm, sau đó gặp được một khuôn mặt quen thuộc, xinh đẹp mà cũng rất phô trương – dù đeo kính râm che gần hết khuôn mặt vẫn toát ra vẻ mỉa mai hoặc khó tả, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến việc cô hấp dẫn người khác phải nhìn theo. Cô ấy tất nhiên cũng thấy Quân Mạc, chậm rãi đứng dậy, bỏ kính râm xuống, gật đầu chào cô. Quân Mạc đi vào chỗ, ngồi xuống đối diện. Cô ấy mở miệng nói trước: “Thật khéo, sao lại có thể gặp cô ở đây?” “Uhm, tôi đổi chỗ làm thôi.” Quân Mạc vô cùng ngạc nhiên, “Liều tiêu thư vẫn còn nhớ tôi à?” Cô gái ngồi đối diện cười khê, giống như kéo theo không khí xung quanh phải kinh diễm cùng, thấp giọng nói: “Sao có thể không nhớ được chứ?” Quân Mạc hơi hơi đắc ý, thật ra cô với mỹ nữ có vẻ mẫn cảm hơn với suất ca. “Công việc mới ở đây?” Không khỏi nhìn lại trang phục của Quân Mạc nhiều lần, áo lông thật dày, quần yếm (overalls), nhìn rất giống sinh viên, cô nhú đôi lông mày tinh tế, tựa như nhớ tới điều gì, “Khó trách.” Quân Mạc hơi xấu hổ, lại có chút mờ mịt không biết nên làm gì, chỉ đành cười cười, có điều chỉ tác động được đến cơ miệng mà thôi. “Cô có phải đang hiểu lầm gì không?” Liều Khuyên Nhã vốn dĩ đang ngồi ưỡ ỏi, cảm lý cả phê trên tay, nghe cô nói vậy, ngồi bật dậy: “Thật không?” Khoe miệng chợt hiện nụ cười như có như không, ánh mắt lại khiến người khác đoán không ra. “Tôi là đàn em (sư muội) của Hàn Tự Dương, quen biết nhiều năm, cuối cùng tôi cũng nói với bản thân mình phải kiên nhẫn.” Cô nhẹ nhàng uống một ngụm cà phê, “Đến mấy hôm trước tôi mới hiểu được một điều, hóa ra so với tôi anh ấy còn kiên nhẫn hơn.” Cô mỉm cười nhìn Quân Mạc, “Cô thật may mắn.” Đơn giản chỉ là một câu nói, không chua xót, chỉ có giải thoát và chúc phúc, Quân Mạc cũng không biết nên làm thế nào để đáp lại lời cô – một lần nữa cô đội kính râm, nhẹ nhàng đẩy cái ly trước mặt, “Tôi vừa ký hợp đồng với công ty người mẫu bên Pháp, rất nhanh thôi sẽ ra nước ngoài.” Cô dừng lại một chút, “Hàn Tự Dương là người đàn ông tốt.” Cô lắc lắc mái tóc mượt mà qua vai, “Tuy nhiên có một số việc thật sự là không thể cưỡng cầu.” Quân Mạc nhìn cô cực kỳ tao nhã tạm biệt, giật mình như đang chứng kiến một hồi nhân sinh mới bắt đầu lại, xinh đẹp lại tinh tế, thoải mái, tự nhiên, cũng bao hàm cả tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của một cô gái. Đột nhiên Quân Mạc mất đi hứng thú, rời chỗ ngồi, ánh mắt trời có vẻ hơi chói lọi, dường như có thể thấy những hạt bụi vàng bên trong từng tia nắng. Trước giờ lên lớp của sinh viên năm tư, cô nhận được danh sách lớp từ phòng giáo vụ, đầy đủ cả tám mươi sinh viên được tuyển chọn, cô cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng, đây cũng là một cách khẳng định năng lực. Chỉ là lúc này đây bước vào lớp học, lại cảm thấy mất mát, phòng học rộng như vậy, chỉ ít ỏi có mười mấy người. “Sao lại ít người đi học thế này?” Cô cúi người nhìn danh sách, thần nhiên hỏi một nam sinh. “Hôm nay là ngày thông báo tuyển dụng mùa xuân, rất nhiều bạn đi xem rồi a.” Với việc tìm được việc làm thì hôm nay quan trọng như thế nào không cần nói cũng biết, Quân Mạc không còn gì để nói thêm nữa, sự thật trước mặt khiến tất cả mọi chuyện không gì quan trọng nữa – cô mở sách vở ra, có sinh viên đề nghị: “Co oi, người ít thế này, hay là cho chúng em xem phim được không a?” Trong laptop của cô có không ít phim, chỉ nháy mắt là có thể mở ra cho sinh viên xem được Quân Mạc vén tóc ra sau tai, cười hỏi: “Được, ai muốn xem thì giờ tay nào.” Phải đến hơn một nửa lớp giờ tay. Quân Mạc thỏa hiệp, “Muốn xem gì?” Đến tiết thứ ba, một nam sinh nói to: “Chúa tể của những chiếc nhẫn” (魔戒 – the lords of the rings), lập tức mấy nữ sinh phụ họa: “Đúng vậy, chàng tiên Legolas thật là đẹp trai a!” (2) Trong máy của cô chỉ có tập hai, vì vậy kéo rèm cửa, lẳng lặng ngồi giữa đám sinh viên. Hẻm núi Grand Canyon sắp thất thủ trong chớp mắt, pháp sư cuối cùng của vương quốc trong bộ áo bào trắng xuất hiện cùng kỹ sĩ trong ánh sáng mờ mờ vạn

trượng, thiên quân vạn mã, lặng yên không tiếng động, ùn ùn kéo đến. Một lão già cơ trí giờ gây chống lên. Hy vọng vì vậy như thái dương mạnh mẽ xuất hiện. Có nam sinh thấp giọng nói một câu: “Thật con mẹ nó nhiệt huyết sôi trào!” Quân Mạc đưa ánh mắt đồng tình với những lời này, khi đó trên mạng chỉ có ba phút trailer, kích động tốt đỉnh, một mình trong rạp chiếu phim xem hết ba lần. Hôm nay nhìn lần nữa, vẫn như vậy, vẫn say mê tình cảm giữa những anh hùng với binh khí lạnh lùng – điện ảnh hòa cùng tiểu thuyết, luôn thuần túy hơn so với cuộc đời, sẽ không trải qua tuổi tác mà biến sắc đổi dạng. Còn gần mười phút nữa là tan học. “Hôm nay học đến đây, giờ tiếp theo hy vọng các em sẽ trao đổi với mình về những bộ phim xúc tiến phát triển du lịch.” Quân Mạc nói, liếc qua nam sinh lúc này đề nghị xem phim, lúc này đang nhìn lại cô bằng ánh mắt đáng thương. “Về New Zealand cũng được.” Tan học vào thư viện tìm mấy quyển sách đi ra, một tay ôm trước ngực, chậm rãi bước về ký túc xá, trong bóng đêm chỉ có bóng cô đồ thật dài dưới ngọn đèn đường. Ngay dưới ký túc, bước chân Quân mạc chậm lại. Màu đen của xe hòa thành một với bóng đêm, chỉ có duy nhất dáng người thon dài đang đứng tựa cửa xe, anh lặng lẽ nhìn cô đi về phía con đường nhỏ, vẫn như tượng không động chút nào hết – sau đó, chậm rãi đứng thẳng dậy, cho dù trong hoàng hôn, Quân Mạc vẫn có thể thấy ý cười nồng đậm trong mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Say cảm giác của u lam, thiêu đốt đến giọt cuối cùng, mùi hương đậm đà chỉ uống một hơi là cạn sạch, là đã ngấm mùi từ vỏ chanh thơm ngát? Anh nhìn cô từng bước đi tới, bước chân nhẹ nhàng, trong tay là chồng sách lớn – dường như mấy tháng này không nhìn thấy, cô cuối cùng cũng đến gần anh. Bước chân cô hơi chậm lại, anh không đề ý chút nào, trên mặt mang ý cười bước qua – Quân mạc thấy tóc anh cắt ngắn hơn chút, lại chỉ khiến cô cảm thấy thật nhẹ nhàng (thanh sáng). Quân Mạc cũng ngạc nhiên gật đầu với anh, Hàn Tự Dương liếc nhanh, cô đã nắm gáy sách đến tái nhợt cả ngón tay, ý cười trên khóe miệng càng đậm: “Đã lâu không gặp.” Cô không căng thẳng đến mức phải hỏi những chuyện kiểu như “Sao anh lại ở đây?” hay là “Sao anh biết tôi ở chỗ này?” Câu trả lời sẽ chỉ làm bản thân cảm thấy xấu hổ. Vì vậy cố gắng hết sức làm như bạn bè lâu ngày gặp nhau, chào hỏi bình thường: “Đợi lâu rồi phải không?” Ngỡ khí tự nhiên như vậy, giống như bọn họ đã hẹn nhau trước, chẳng qua là mình thông dong đến muộn. Cùng nhau lên lầu, Quân Mạc mở cửa, người đàn ông phía sau hơi nhíu mày – căn phòng nhỏ quá, chỉ bằng phòng của sinh viên là hết cỡ. Sắp xếp sạch sẽ mà đơn giản, dưới bệ cửa sổ là một cái đi văng nhỏ (*) với ga trải giường tràn đầy những đóa hoa nhỏ nhàn nhạt – cũng có không ít sách vở. Anh nhìn chung quanh về mặt rõ ràng lộ ra suy nghĩ chỗ này thật chặt, một lúc lâu không nói gì. Quân Mạc hơi ngượng: “Rất nhỏ phải không?” Anh lác lác đầu, tựa hồ không muốn nói với cô về đề tài này. Quân Mạc đem đồ cầm trên tay để lên bàn học, cười hỏi: “Anh muốn uống gì?” Trong nhà cô, cái ăn có thể không có nhưng lúc nào cũng có đủ loại đồ uống: trà xanh, hồng trà, nước trái cây, cà phê, trà sữa... Hàn Tự đương đơn giản nói: “Tùy em.” Nhưng vấn đề là, trong nhà không có nước ấm, cô lại phải đi đun. Quân Mạc đem sách vở trên đi văng để qua một bên, mời anh ngồi đã, sau đó đi ra phòng bếp ngoài ban công đun nước. Hàn Tự Dương tiện tay lật lên một quyển vở, cuốn tập hơi mỏng, dày đặc những câu cô bút ký lúc đọc sách. Anh chậm rãi lật xem, ánh mắt dời xuống một hàng, bên nhủ nhủ mày. “Yêu cũng hận khiến cho đôi mắt của bạn như bị mù màu, bởi vậy bạn không thể nhìn rõ ràng mọi việc. Nếu bạn yêu một người, bạn sẽ không nhìn thấy một số thứ vẫn tồn tại. Không có một cô gái bạn yêu nào mà lại đẹp mọi lúc, bởi vì bạn được chiếu rọi, bạn tưởng tượng ra tình nhân trong mộng của mình, mà tình nhân trong mộng kia là phản chiếu của cô gái bạn đang yêu, cô gái trong đời thực kia chỉ có tác dụng như màn chiếu. Đó là nguyên nhân tại sao tình yêu sớm hay muộn khiến người ta cảm thấy thất vọng, bởi cô gái ấy sao có thể mãi mãi sắm vai trò của cái màn chiếu? Cô là một con người thực, cô có chính kiến, sẽ nói: ‘Em không phải một người trên màn ảnh!’ Cô ấy sẽ thích hợp để làm hình chiếu của bạn trong bao lâu? Sớm hay muộn bạn sẽ cảm thấy cô ấy không thích hợp. Lúc mới bắt đầu cô ấy sẽ giả vờ, mà khi mới yêu bạn cũng sẽ nhẹ nhàng, với cô mà nói bạn là một hình chiếu, đối với bạn mà nói, cô cũng chỉ là một hình chiếu mà thôi. Không ai có thể vĩnh viễn sắm vai một diễn viên trên màn ảnh, bởi vì thật sự không thoải mái chút nào, một người như thế nào mới có thể thay đổi để phù hợp với hình mẫu trong mộng của bạn? Cô ấy có cuộc sống đích thực của mình mà tồn tại, mà mục đích chân chính của tồn tại mỗi người là vì bản thân mình.” “Tình yêu sớm hay muộn cũng khiến người ta thất vọng”, cô gạch chân dưới những chữ này bằng một đường lượn sóng, một bên là dấu chấm than, hơi hơi tô đậm hơn. Khóe miệng anh hơi cong lên, hóa ra cô luôn đối xử với tình cảm như thế này sao? Khẽ nâng mắt, nhìn bóng cô trên ban công, hình như vẫn đang tỏ vẻ cố chấp nhìn lại anh. Cô bùng tách đi vào, thấy anh đang cầm tập bút ký của mình, ngạc nhiên vô cùng, đưa trà sữa cho anh, thuận tay cầm lại quyển vở. Còn mình thì ngồi xuống một bên, tiện tay lật lật mấy cái: “Đều là từ trong sách viết ra thôi.” Hôm nay tôi theo bộ phận nhân sự đến, xem chuyện thông báo tuyển dụng thế nào.” Anh mỉm cười nói với cô, tựa như đang giải thích cho thỏa đáng lý do tại sao mình lại ở khu này. “Oh.” Cô cũng giả ngu, kỳ thật trong lòng hồi rối – Lấy địa vị của anh còn có thể chú ý đến chuyện thông báo tuyển dụng à? “Gần đây chúng tôi mới chen chân vào lĩnh vực nhà hàng – khách sạn, tháng sau khai trương một khách sạn năm sao.” Anh nửa thật nửa giả nói, “Em đừng nghi ngờ, tôi thật sự đến đây tuyển dụng – mời em tùy em ra điều kiện. Theo quan sát của tôi, em phù hợp với vị trí quản lý khách sạn.” Quân Mạc nhớ ra, quả thật có khách sạn Dương Quang mấy ngày nay quảng cáo chật đường, “Dương Quang? Dưới danh nghĩa Thụy Minh?” “Cổ phần khổng chế thôi.” Hàn Tự Dương nhìn khuôn mặt cô có vẻ đang suy nghĩ, không khỏi cười nói, “Thật sự cân nhắc chứ?” “Có thể, tiền lương có thể cao hơn Nam Đại gấp mấy lần?” Cô nghiêm túc hỏi. “Được.” “Chức vụ gì?” “Em muốn ở bộ phận nào?” Anh chăm chú nhìn vào hai mắt cô, tựa hồ muốn chớp được dù là ý tưởng nhỏ nhất của cô. “Ngày lễ, ngày nghỉ có hưởng lương không?” “Em muốn mấy ngày?” Đáp án so cho cô thật thẳng thắn, dễ dàng không cần nghĩ ngợi, chắc chắn sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của cô – Quân Mạc cảm thấy mình cười không nổi nữa. Cô hơi tránh tránh ánh nhìn chăm chú của anh, có chút không tự nhiên ném ra vấn đề cuối cùng: “Đãi ngộ tốt như vậy, sao không tìm tình anh (ý là người tài) về?” Hàn Tự Dương trầm mặc, đôi mắt vẫn mang theo ý cười như cũ, nhưng hình như đã mất đi độ ấm – lấy quyển vở trong tay cô, chỉ một câu, nhàn nhạt nói: “Tôi không hiểu lắm.” “Uhm, đây là phần giảng giải những chỗ thâm sâu của ‘Tin tâm minh’ (1), gần đây tôi đang đọc quyển này... Cô liếc nhanh qua câu kia, bỗng nhiên không nói được, chỉ có thể nhìn lại anh, từ trước đến giờ vẫn cho rằng anh là người kiên nghị (vững vàng và có nghị lực), nhưng hóa ra trong ý cười của anh... Vẫn chen lẫn cả bất đắc dĩ. Nếu là người khác, cô tự nhiên có thể dễ dàng nói ra đây là quyển thiên tông kinh điển mình thích đọc, là quyển trước khi đi ngủ vẫn hay lật xem – không gì hơn cái này cả. Chẳng qua khi đối mặt với đôi mắt sáng ngời vẫn chăm chú nhìn mình này giờ, cô lại cảm thấy mình đã khám phá ra bí ẩn sâu kín nhất trong tâm hồn – chỉ một câu nói, cô giật mình, hình như cô đã bị bóc trần trước mặt anh. Mà khuôn mặt đó, cô hoảng sợ phát hiện, hóa ra trước đây mình không thấy rõ ràng như vậy bao giờ. Anh đạm nhiên đóng quyển vở lại, để sang một bên, anh mắt dời ra phía cửa sổ, “Em cho là em có thể là làm đến mức ấy?” Quân Mạc lúng túng (nguyên văn: quẩn), cô biết mình không làm được, từ trước đến nay vẫn không làm được, cũng không cần anh phải nhắc cô – những việc anh trải qua đã rõ ràng như vậy, cũng đủ để anh đưa ra kết luận. “Tôi làm không được, nhưng tôi chỉ biết rằng tôi có thể.” Cô lạnh lùng nói, “Ít nhất cũng cho tôi biết sẽ có một kết cục như vậy, coi như là được nhắc nhở đi.” Chút giận dữ nổi lên trong mắt anh nhanh chóng được giấu kín, đột nhiên anh mỉm cười, đứng dậy từ trên cao nhìn xuống cô: “Nếu không

làm được, không cần phải miễn cưỡng chính mình – có thể làm được đến mức thuận theo tự nhiên sao?” Thuận theo tự nhiên, theo tâm ý, không cần miễn cưỡng, không cần chống cự – đó là những điều cô thường xuyên đọc trong sách, cô hơi hơi ngẩng mặt, anh đứng ngược sáng, ngũ quan lập thể như điêu khắc chìm dưới bóng anh. Thuận theo tự nhiên? Bốn chữ đơn giản, cũng không thua gì một quả bom nổ trong đầu cô – cuối cùng cô cũng biết vì sao mình không được tự nhiên, vì sao khi gửi khăn quàng cổ lại màu thuần như vậy, vì sao mình luôn kháng cự theo bản năng – cô nghĩ, lúc này mà còn nói, là già mồm, theo Phật giáo mà nói, đó là “Dục đắc hiện tiền, mạc tổn thuận nghịch”. (2) Tuy anh mang khuôn mặt mỉm cười, nhưng lại dùng thái độ lạnh lùng nói chuyện, trong trẻo mà lạnh như nước băng rót xuống vậy, cô cảm thấy chặt vật không chịu nổi, cứ như vậy mà trực tiếp đâm vào tâm khảm, cơ hồ khiến cô vô lực chống đỡ. Cô cứ thế cẩn thận tự hỏi hết thảy, nguyên lai thật sự không thể ngăn chặn được dù chỉ một câu nói đơn giản của anh. Tiếng chuông vang lên như cứu mạng – một tiếng chuông bình thường, cũng bình thường như thái độ làm người của anh – vừa nội liễm vừa quyết đoán. Quân Mạc âm thầm thở dài nhẹ nhõm một tiếng, cô có ý cúi đầu xuống, không để ý đến ánh mắt bức nhân của anh, chỉ chờ anh nhận điện thoại. Nhưng mà chuông cứ vang, anh vẫn không nghe máy, cũng không tắt âm, Quân Mạc sốt ruột, không nhìn được nâng mắt: “Điện thoại anh reo kia.” Hàn Tự Dương “Ừ” một tiếng, lo đèn: “Tôi biết rồi.” Sau đó tắt máy. Một lát sau, lại có chuông – cuối cùng anh có chút không kiên nhẫn, “Alo.” Quay qua nói: “Tôi ra ban công nói chuyện một lát.” Lúc anh đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa ra ban công, Quân Mạc nhìn bóng anh, anh nhìn phía ngoài cửa sổ, mãi luôn đứng thẳng như vậy, nói mấy câu sau, nhẹ nhàng lắc đầu. Mấy câu nói mơ hồ, tựa như đang từ chối gì đó. Một lát sau, anh đẩy cửa bước vào, sắc mặt không vui, có chút ảo não nhu nhu mi tâm, lại dùng giọng điệu thoải mái nói: “Làm thế nào bây giờ, rõ ràng không nói cho ai biết tôi đến đây, thế mà vẫn bị tìm ra rồi.” Miệng anh bất chợt cong lên, cười “Không thể không đi xã giao, tôi đi trước.” Anh cầm áo khoác và chìa khóa, cầm lấy nắm cửa, đẩy ra phía trước lại dừng lại một chút. Quân Mạc đứng lên. . . Tự nhiên cô cảm thấy tim mình đập thật nhanh, biết anh đang chờ gì, lại không lưu loát mở miệng: “Vậy anh đi nha.” Thân mình Hàn Tự Dương ngưng lại trong chốc lát, quay đầu nhìn cô – lần đầu tiên trên khuôn mặt không che giấu chút nào biểu tình thất vọng, tựa hồ vụt qua một tia mệt mỏi. Nhưng chỉ sau một lúc, gật đầu, liền khôi phục như thường. Anh cố gắng hết sức bình tĩnh đưa lưng về phía cô, nhưng lại nhẹ nhàng tựa vào cánh cửa lạnh như băng, một lúc lâu không cử động. Người qua lại ký túc xá của các giáo viên trẻ rất nhiều, phần lớn là vì đủ loại sự vụ đến tìm các thầy cô – đều ghé mắt, một người đàn ông xuất sắc như vậy, lại đang lẳng lặng dựa vào cửa, đôi mắt nửa khép. Một nữ sinh rụt rè đến bên cạnh anh: “Vị tiền sinh này, anh tìm cô giáo Lý sao?” Là sinh viên đến tìm Quân Mạc trao đổi về luận văn tốt nghiệp – Quân Mạc không đủ thâm niên (nguyên văn: tư cách) để hướng dẫn luận văn cho sinh viên, nhưng lại luôn có học sinh đến tìm cô trao đổi, xin ý kiến. Hàn Tự Dương lắc đầu: “Không phải, thật xin lỗi.” Rất nhanh, anh rời khỏi, đi xuống cầu thang. Hai nữ sinh kia nhìn theo bóng anh thật lâu – gặp được một người đàn ông đáng nhìn như vậy, không khỏi có chút hưng phấn, le lưỡi, dường như không cần nói cũng hiểu, hai người nhìn nhau cười, rồi mới xoay người gõ cửa. Khi hai người vào nhà, sắc mặt Quân Mạc đã bình thường, trên đi văng sách vở được thu dọn cực kỳ ngăn nắp, sạch sẽ. Nữ sinh vừa nói chuyện với Hàn Tự Dương không nhìn được nói: “Cô à, lúc này chúng em nhìn thấy một anh rất đẹp trai ngoài cửa phòng cô nè!” (mê giai đẹp chả kém gì mình >.<) “Uh.” Quân Mạc hơi hoảng. “Tựa vào cửa rất lâu mà không nhúc nhích, bọn em còn tưởng là tìm cô.” Trong thanh âm trẻ trung của cô bé còn pha thêm vài tia ái muội, lại không nên được ý cười. Quân Mạc chưa bao giờ nhìn thấy hình ảnh anh mất đi sức sống – cô chưa từng thấy, nhưng cô có thể tưởng tượng ra – khoe miệng hơi hơi nhếch lên, một môi vô hạn. Đột nhiên cô cảm thấy kinh hồn táng đảm, trong nháy mắt, nhanh chóng ra quyết định, vì vậy vội vàng nói với học sinh: “Các em chờ mình một chút.” Liền lao xuống lầu. Cô không chắc chắn, vẫn không kịp thời chạy xuống, bỗng nhiên không thể thốt lên lời – hóa ra anh thật sự chưa đi, xe anh vẫn còn ở đây, từ xa cô đã thấy anh tựa lưng vào ghế, cực kỳ chăm chú nhìn lối ra phía hành lang – một tia sáng cực nhạt hiện trên đôi mắt phiêu lửng của anh khi thấy cô xuất hiện. Hàn Tự Dương nhìn cô thờ dốc, thất lưng hơi khom khom, đứng phía xa, đột nhiên anh nghĩ rằng tất thảy mọi đợi chờ đều có ý nghĩa, dù trong bút ký của cô có ghi câu nói kia khiến anh đau triệt nội tâm, trên thực tế muốn cô đáp lại mọi hy vọng của anh không khó, miễn là thuyết phục được cô cố gắng vì anh là được – đơn giản như vậy thôi – trước sau như một, anh có thể cho cô tin tưởng và thời gian. Di động lại vang, Trần tỷ tần trách (làm hết trách nhiệm) nhắc nhở, buồn phiền tháo pin ra, anh thật muốn thử xem – dù trong lòng biết cơ hội xa vời, huống chi cô còn có học sinh đến tìm. Anh xuống xe, mở rộng cửa, bước đến trước mặt cô, mỉm cười nhìn, thủy chung không nói lời nào. Quân Mạc thở một hơi, làn gió đêm lướt qua, đột nhiên cảm thấy thanh tĩnh không ít, lúng ta lúng túng không biết nói gì. Đột nhiên anh nói, giọng điệu đạm nhiên, chậm chậm lại ảm áp như có dòng nước chảy qua, nhẹ nhàng đi vào lòng người: “Anh chưa bao giờ đi, vẫn luôn luôn ở đây chờ em.” Là chờ cô xuống đây hay là chờ cô nói ra? Điều này cũng không quan trọng. Quân Mạc nâng ánh mắt, tựa như lúc ban đầu, ánh mắt trong suốt mà rực rỡ. Lúc cô nói, dường như mọi bất an và bối rối đều biến mất không dấu vết: “Thật xin lỗi. Em nghĩ em nên bắt đầu suy nghĩ về thái độ/tình cảm với anh một lần nữa.” Nghiêm túc như giải quyết việc công vậy, thật làm cho người ta không nhìn được mà buồn cười – kỳ thực Quân Mạc có điều khó nói, cô không biết đối mặt với anh thế nào, sau đó nói ra suy nghĩ của bản thân: “Trước đây, em luôn suy nghĩ quá nhiều, uhm, anh biết đấy...” Anh biết cô vốn dĩ là người hay xấu hổ, lúc này nói ra cũng mất tự nhiên, đột nhiên khiến anh cảm thấy thương tiếc. Vì vậy, anh tiếp lời cô dịu dàng nói: “Anh biết.” Thái độ của cô so với mình dự đoán tốt hơn nhiều – ý cười vẫn ẩn chứa chợt bùng ra, trên khuôn mặt anh tuấn nờ nụ cười rạng rỡ, anh vỗ nhẹ nhẹ lên vai cô, đem theo cả ấm áp và an tâm, tựa hồ giúp cô xác định rõ ràng tâm ý. Quân Mạc không tránh, cô bước tới gần từng bước, chậm rãi nói: “Nhưng mà, em...” Cô thay đổi cách nói, thanh âm rất thấp, “Anh thật sự thích em như vậy sao?” Cô cũng không phải muốn anh trả lời, chỉ là thuận theo câu vừa rồi nói: “Nếu như bây giờ em không thể đối với anh giống như anh đối với em...” Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt anh, tựa như hai hồ nước cách trở xa xôi giao hòa cùng một chỗ, “Làm thế nào bây giờ?” Hàn Tự Dương cười ra tiếng, cực kỳ sung sướng, xoa xoa đầu cô một cái, quan tâm hòa cùng yêu thương: “Anh làm sao bây giờ hả? Anh sẽ không để em cảm thấy áp lực, từ từ đến, có được không?” Cô cần môi, về mặt không thể tin nổi nhìn anh, cuối cùng bật cười, hai mắt sáng như sao, nhếch nhếch miệng mỉm cười áp, thật lâu sau mới hỏi anh: “Không phải anh muốn đi xã giao à?” Anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ, bất đắc dĩ cười: “Đã muộn mất rồi.” Vẫn đi về hướng đỗ xe, Quân Mạc cười nhìn anh đi. “Anh đi đường cẩn thận.” Hàn Tự Dương đã ngồi vào trong xe, vừa nổ máy, nhìn không được quay mặt nhìn cô một cái, trong giây lát chợt nhớ tới một việc, vì thế nhanh nhẹn xuống xe, đứng trước mặt cô một lần nữa. Anh cầm tay cô, nắm lấy cổ tay mảnh mai đã lạnh buốt của cô, đặt vào lòng bàn tay cô một hộp nhỏ. Quân Mạc nghi hoặc nhìn, đang định hỏi anh đã buông cô ra, quay vào xe, nhưng mi cười: “Em cầm đi.” Anh gần từng tiếng, nói thật chậm và rõ ràng: “Vật này với anh mà nói rất quan trọng.” Khi anh kiên trì, rất ít người có thể cãi lời, Quân Mạc siết chặt cái hộp trong tay mỉm cười vẫy tay nói tạm biệt với anh.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Hương chocolate nồng nàn, ngọt ngào, phiếu đăng cuối cùng cũng che được vị đắng, vị ngọt như vậy, đã ném thử một lần có ai còn muốn buông tay? Ngày thứ hai Quân Mạc tỉnh, đột nhiên cảm thấy tâm trạng hơi lạ, cô nghĩ lại thật kỹ, một màn tối hôm qua hiện lên rõ ràng, tự dung thấy ảm áp và thư

thái vô cùng. Pha một cốc bột yến mạch, Quân Mạc mở máy tính, thông báo của phòng giáo vụ hiện trên mạng, sắp tới kỳ nghỉ xuân – đại học A vừa thực hiện chương trình học ba kỳ, rút ngắn nghỉ hè lại, thay vào đó có thêm một kỳ nghỉ xuân khoảng chừng mười ngày. Vào thời điểm này ngày trước, luôn luôn ồn ào, sinh viên không học hành cẩn thận mà giáo viên cũng đành chịu không làm thế nào được. Quân Mạc ngo ngác nhìn thông báo kia thật lâu, thoáng cái cảm thấy mờ mắt, không biết vượt qua những ngày nghỉ này bằng cách nào. Đến lúc điện thoại réo vang, Quân Mạc liếc liếc mắt nhìn thấy một dãy số, lúc này mới tự đập đầu một cái – sinh nhật Ân Bình, đã hẹn với cô ấy đến thành phố H ăn uống. Ân Bình sốt ruột, chắc là gọi đến giục cô, vì thế không để ý đến chuông điện thoại nữa, uống nhanh cốc bột yến mạch, thu thập đơn giản rồi đi thẳng ra bên, chuông kêu thêm mấy lần nữa, nghe phiền lòng, bèn để im lặng, ném vào cái túi nhỏ nhất ở trên cùng. Xe buýt trong mười phút đã đầy đến một nửa, Quân Mạc tìm một ghế ngồi cuối xe, xe chậm rãi chuyển bánh, lúc này mới lấy di động ra gọi cho Ân Bình. Vừa nuốt xuống nửa ngụm nước miếng, Quân Mạc nuốt nửa khàn giọng, gắng nuốt xuống, lạnh lùng nói: “Thế tôi làm thế nào bây giờ?” “Bà chờ tôi buổi chiều tôi về, ăn tối với nhau, dù sao bà vẫn có chìa khóa đúng không? Hay bà ở lại mai về đi?” Ân Bình thoải mái nói, “Hân Nhiên nói muốn cho tôi một bất ngờ, bà xem chẳng mấy khi được vậy mà!” Nói đến đáng thương hề hề, cuối cùng nê hôm nay cô là thọ tinh (người được chúc thọ/ mừng sinh nhật), Quân Mạc chỉ có thể hết sức rộng lượng mà nói: “Vay bà đi sớm về sớm.” Cô tắt điện thoại, cảnh vật bên ngoài cửa sổ lướt qua vùn vụt, sắc xuân càng lúc càng rõ, chỉ cảm thấy khắp nơi là màu xanh, linh khí bức người. Thật ra cả hai thành phố đều khiến cô cảm giác giống nhau, mông lung mà trong trẻo như nước, thành thị phía nam ước chừng chỉ có hai mùa xuân thu là hợp với lòng người nhất, ánh mặt trời không quá nóng bức, gió thổi nhẹ nhàng chỉ đủ để xáo xáo mấy ngọn cây, thật sự làm người ta thoải mái, dễ chịu. Nhưng cô lại không có cảm giác mình chuyển tới cuộc sống với công việc tắt bật một lần nữa, Quân Mạc trở về thành phố quen thuộc, theo bản năng nhìn tiệm cà phê, không mở cửa – cô nhiệt tâm trở về – vượt qua hai thành phố, thời gian hóa ra vẫn như ban đầu, lại không hiểu sao khiến người ta nhớ tới việc thả bỏ câu (có lẽ là việc thả bỏ câu rồi nó cũng quay trở lại, như thời gian trôi đi nhưng mọi việc vẫn như ban đầu, không có gì thay đổi). Bước nhanh trở về tầng trệt quen thuộc, không khỏi thắc mắc không biết hôm qua Hàn Tự Dương có trở lại không, cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, Quân Mạc buồn nản phát hiện chính mình có chút không muốn chủ động liên lạc với anh – thấy hoảng hốt. Cô mở cửa đi vào, sững sờ nhìn phòng nhỏ của mình, hóa ra Ân Bình thế mà lại... Tồn thờ đồng tiền, buồn chuyện, cô gái vật chất, cư nhiên lại thích phong cách công chúa, rèm cửa sổ và khăn trải bàn đều là ren hồng nhạt. Việc đầu tiên là đặt quả lên bàn, cô sợ mình quên mất, không có việc gì bên ngồi trên sofa xem TV. Thời gian ăn trưa, cô không cần nghĩ cũng có thể đọc số điện thoại của mấy cửa hàng bán cơm trưa gần nhà. Vì vậy thuận tiện gọi họ mang đồ đến giải quyết xong một bữa. Buổi chiều, ánh mặt trời thật khiến con người ta cảm thấy buồn ngủ, Quân Mạc không thích ngủ trưa, cảm thấy nó ảnh hưởng đến đồng hồ sinh học của mình, thường thường đến tối là mất ngủ. Cô có thói quen uống cà phê lúc một, hai giờ để nâng cao tinh thần, nhất là khoảng bốn, năm giờ khi cực kỳ bận bịu lại buồn ngủ không chịu được. Nhưng Ân Bình từ trước đến giờ lại ghét cà phê, nghĩ nó là thứ mà tủy gây nghiện ở mức độ nhẹ, vậy nên trong nhà quay đi quay lại chỉ có mỗi nước tinh khiết. Vì thế cô tự nhiên chỉ có thể làm tổ ở sofa mềm mại, chậm rãi nằm xuống – ngủ đến không biết trời đất gì, say đến mức ngay cả mơ mộng cũng chẳng có lấy một giấc. Hơi ngơ ngậy dị mắt, ánh mặt trời ngoài phòng vẫn sáng, Quân Mạc mắt nhắm mắt mở, trong đầu chỉ còn sót lại tinh thần đấu tranh cực kỳ gian nan với cơn buồn ngủ, chậm rãi ngồi dậy, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức, đã năm giờ rồi – kiên nhẫn của cô cũng sắp hết, Ân Bình không thể cứ gọi cô đến thế này, rồi chẳng quan tâm gì cả mà đi chơi với bạn trai hả? Cô cảm di động, nghĩ nghĩ, quyết định sau năm giờ mà không liên lạc lại – thì chỉ có thể quấy rầy, mang theo phần hận nhìn hộp quà tím biếc trên mặt bàn – mắt gần nửa tháng tiền lương của cô, thế mà mang đến không người hỏi han. Xe Hàn Tự Dương chạy đến dưới lầu, không tự chủ được đi chậm lại, anh biết cô không ở trong này, vẫn không nhìn được mà hướng lên nhìn thoáng qua – trên ban công có bóng người đứng, trông rất giống cô, chỉ thấy áo sơ mi trắng muốt với quần dài cùng màu, từ lúc này vẫn đứng nguyên như vậy – là ký ức cũng tốt, là sự thực cũng tốt, tựa như tranh thủy mặc vậy, mỗi lần nhớ đến lại có thể mỉm cười rạng rỡ. Anh không dừng xe, gọi điện thoại cho cô. Cuối cùng nhìn thấy cô gái trên ban công nghe điện thoại, đột nhiên anh cảm thấy thật hạnh phúc – chỉ là hình ảnh cô đứng dưới ánh mặt trời tiếp điện thoại của anh. “Em nhìn xuống đi.” Anh mang theo ý cười nói với cô, vô cùng thân mật thâm thâm. Quân Mạc cúi đầu, với chiếc xe kia tự nhiên rất quen thuộc, không khỏi cười nói: “Thật sự là anh?” Thật là khéo, anh rất ít khi ở chỗ này, vừa mới về lấy vài thứ, việc này có coi là duyên phận ko? “Em xuống hay anh lên?” Hàn Tự Dương dứt khoát cho cô lựa chọn, anh không có nhiều thời gian lắm. “Em xuống đó. Anh dừng lên đây.” Quân Mạc vội vàng trả lời, phòng này giờ Ân Bình đang ở, không thể tùy tiện cho người khác vào. Cô cảm di động chạy xuống, đóng cửa cái rầm. “Đến đây lúc nào vậy? Sao không báo cho anh?” Hàn Tự Dương cốc vào trán cô mấy cái, cô chờ người ra nhưng không tránh né. Anh đem tất cả mọi biểu tình trên mặt cô thu vào đáy mắt, xem ra chưa có thói quen thân thiết với mình – nhưng không tránh ra, đây cũng coi là chuyện tốt. “Sinh nhật Ân Bình, em mới đến lúc sáng thôi.” Cô nghiêng đầu nhìn anh, bóng dáng cao lớn che đi một chút ánh sáng, “Nhưng mà cô ấy bỏ em lại đi hẹn hò rồi, em đang nghĩ mình ở đây cuối cùng là có tác dụng gì.” Hàn Tự Dương nhìn đồng hồ, không khỏi tiếc nuối thở dài: “Lại bị người ta thanh chân đến trước.” Quân Mạc chỉ có thể giả bộ hồ đồ nói, “Anh bận nhiều việc lắm à? Em lên bây giờ.” Hàn Tự Dương nhún mày nhìn cô muốn đi, thật sự không tìm ra lý do để giữ cô lại, chỉ có thể nói hẹn gặp lại, cúi đầu: “Tối anh gọi cho em.” Quân Mạc quay đầu cười một tiếng, vẫy vẫy điện thoại trong tay, thanh âm trong trẻo: “Vâng.” Anh hơi hơi nheo mắt, vẫn là cái điện thoại mà đen, một tiếng ‘vâng’ đồng ý thẳng thắn kia làm cho tâm tình anh chợt thoải mái hẳn. Mới chạy đến thang máy, một dãy số xa lạ gọi đến, trong lòng chợt có dự cảm không tốt – là âm thanh từng nghe qua, Phí Hân Nhiên. “Quân Mạc phải không? Bọn anh đang mắc kẹt ở đường núi, xem ra buổi không thể gặp được, điện thoại Ân Bình hết tiền rồi, cô ấy bảo anh gọi cho em một tiếng, thật sự xin lỗi, sáng mai bọn anh về.” Anh ‘nhất cổ tác khí’ hăng hái nói, không dừng lại chút nào. Quân Mạc trong lòng cười lạnh mấy tiếng, đem cô làm khi mà đùa giỡn à? Nhân viên cao cấp của khách sạn, toàn bộ được khách sạn trả phí điện thoại, làm sao có thể hết tiền được? Gạt người cũng không tìm được lý do từ từ – thì không gọi còn hơn. Dừng tâm hiềm ác như vậy, chỉ là ngại không muốn nổi giận với Phí Hân Nhiên – cô tấn lực khác chế chính mình, dùng âm thanh vui vẻ nói: “Hai người chơi vui vẻ.” Sáng khoái tắt điện thoại, nghĩ thầm tôi còn lâu mới chờ bà nữa, quyết định lên lầu thu dọn đồ đi về. Nhưng mà đến trước cửa, cuối cùng cảm thấy thế giới bắt đầu bị bóp méo rồi – cô không mang chìa khóa theo sao? Bây giờ khẳng định là không có, bởi vì quần áo cô hiện cực kỳ đơn giản, ví cũng không mang – chỉ có duy nhất điện thoại di động đang nắm trong tay. Thật tốt, chẳng cần gọi Ân Bình, khẳng định đã tắt máy. Phí Hân Nhiên ước chừng cũng vâng lời bạn gái, tắt máy. Cô đau đầu nghĩ, nhờ ai bây giờ được? Đi khách sạn ở một đêm? Nhưng ví tiền ở trong phòng mất rồi. Đây là cái gọi là son cùng thủy tận? Quân Mạc gọi điện thoại cho anh, cũng chỉ là nhất thời nhớ tới anh mà thôi. “Em bị nhốt ngoài phòng – không có chỗ để về.” Trong giọng nói của cô mang theo bất mãn, tựa hồ như đang cáu giận với người đàn ông đang nghe đầu kia. Hàn Tự Dương lúc đầu bị những lời của cô khiến kinh ngạc không thốt lên lời, sau một lúc lâu, tâm trạng xuôi xuôi: “Em xuống dưới đi.” Anh quay đầu xe lại rất nhanh. “Em muốn thế nào? Nếu không anh đưa em về nhé. Hay ở đây một đêm vậy?” Anh hơi mỉm cười nhìn cô quệt miệng, thần khí như một đứa trẻ, rất kiên nhẫn hỏi cô. “Không về được, toàn bộ đồ của em ở hết trên đó,” Cô tức giận chỉ chỉ lên lầu, “Anh... Có thể cho em vay ít tiền được không?” Hàn Tự Dương như cười như không nhìn cô, “Vay tiền?”, Anh lập lại một câu, “Em muốn ở khách sạn à?” Quân Mạc gật đầu. “Ồ nhà anh đi.” Anh lạnh nhạt nói, “Đêm nay anh không về, dù sao thì phòng cũng trống.” Thái độ nghiêm túc mà ân cần, cũng không để cô có một tia khó xử. “Vay không tốt.” Quân Mạc lắc đầu, cổ chấp vờn tay, “Cho em mượn chút tiền có được không?” Ánh mắt cẩn thận từng li từng tí. Anh nhìn cánh tay mảnh khảnh trước mặt mình, cứ thế nắm lấy mà kéo đi, lười giải thích với cô. Cô vẫn không biết Hàn Tự Dương ở chỗ nào – hóa ra là một căn ở tiểu khu trong cùng. Sức lực của anh thật khiến người ta kinh ngạc, Quân Mạc ngoan ngoãn không tránh ra, nháy mắt đã đứng trong phòng. Anh đưa chìa khóa cho cô: “Anh thật sự sắp muộn rồi. Trước tiên em cứ ở lại đây đi, một lúc nữa anh cho người đưa đến vài thứ.” Anh mới đi đến cửa, quay đầu lại hỏi cô: “Em đói chưa?” Quân Mạc hé hé miệng, lắc đầu, nhìn bóng lưng anh biến mất sau cánh cửa, lúc này mới đánh giá căn phòng – cảm giác cực kỳ giống căn phòng anh từng ở tại Nam đại, thật ra phong cách trang trí khác hẳn nhau, nhưng đều lạnh lạnh, cảm giác như không có người ở. Dù là một cái khăn giấy dùng qua bị vo tròn, hay một mẫu tàn thuốc cũng tốt – tựa hồ tất cả đều không nhiễm một hạt bụi nhỏ, giống như căn phòng mẫu cho người ta đến xem

vậy. Sô pha màu tro – vô cùng thích hợp với phong cách của anh, Quân Mạc nhớ đến bộ âu phục xám anh mặc hôm nay, thật sự là anh khí bức người – lúc này mới phát hiện ra trên bàn trà có một quyển ghi chép nhỏ, quay ngược lại nhìn, là báo cáo đánh giá và xác định tình hình tiêu thụ điện thoại di động, cô tiện tay lật lật vài tờ, nhíu mày nhìn những thuật ngữ cô hoàn toàn không biết, bên cạnh còn có mấy từ viết ngoáy. Khoảng vài phút sau, có người đến ấn chuông cửa. Quân Mạc bước nhanh ra ngoài mở cửa, bên ngoài là thư ký của Thụy Minh – người đã dùng về mặt ngoại giao đánh giá cô lần trước, trong tay cầm một túi lớn đủ thứ đồ, mỉm cười đưa cho cô. Quân Mạc cúi đầu nhìn, nghe thấy lời giải thích từ cô ta: “Là Hàn tổng bảo tôi đưa tới, cô xem còn thiếu gì nữa, tôi còn đưa tiếp.” Thật phiền quá, không bằng tùy tiện đưa tiền để cô đến khách sạn ở tùy ý lật lật đồ trong túi, trên cùng là hộp giữ ẩm đựng thức ăn rất lớn, phía dưới hình như là áo ngủ, và vật dụng hàng ngày, cô ngượng ngùng nói cảm ơn: “Thật sự đã làm phiền cô quá.” “Không sao. Đồ ăn mang từ công ty tới, không biết có hợp khẩu vị của cô không.” Dừng lại một chút, “Hàn tổng hiện đang tiếp một khách hàng rất quan trọng, buổi tối sẽ liên lạc với cô sau.” Đôi mắt trang điểm kỹ lưỡng kia liếc cô một cái hàm nghĩa không rõ ràng. Quân Mạc nhất thời chán nản: tốt xấu gì mình cũng là phần tử trí thức thuần lương, lại bị người ta hiểu nhầm rồi sao? Chính là phong độ thì không thể mất, cô lễ độ nhìn theo bóng dáng là lướt kia đi ra ngoài, oán hận đóng cửa vào. Chẳng biết có phải việc tích tụ cảm xúc làm cho người ta thêm ăn hơn không, hay là đồ ăn này thật hợp khẩu vị, Quân Mạc nhìn bốn tầng cặp lông com đã trống trơn trên mặt bàn, nửa ngày mới nhớ ra là nên đi rửa. Phòng bếp càng giống phòng mẫu, tất cả đồ làm bếp đều là đồ nhập khẩu, chỉ là không thể tìm ra một lọ nước rửa bát – thật nghi ngờ bàn thức ăn ngon lành hôm đó có phải do anh làm hay không. Quân Mạc đánh lấy nước tráng qua rồi để vào một chỗ. Tùy tiện vào phòng người ta tham quan thì không tốt chút nào, Quân Mạc chỉ có thể ngồi trước tv, nhàm chán bấm đi bấm lại mấy chục kênh một vòng. Điện thoại cố định trong nhà anh reo – Quân Mạc cũng không dám tiếp, cứ để nó kêu một lúc lâu. Một lát sau, đến lượt di động của cô kêu, cô mới nhận. Thanh âm của anh hơi nặng nề, lại pha chút khó chịu: “Em đang ở đâu vậy?” “Ở nhà anh a.” Đột nhiên cảm giác hồn giật tiêu tan hết, “Vừa rồi sao không nhận điện thoại.” “Em sợ là điện thoại của anh, không dám tiếp.” Quân Mạc thành thành thật thật nói, “Sao không gọi di động cho em?” “Anh nghĩ em cũng phải xem số nào gọi đến, trên màn hình điện thoại ấy.” Giọng nói Hàn Tự Dương có mang ý trêu chọc. Quân Mạc chột dạ nhìn màn hình điện thoại bàn thông báo, ba số sáu ở cuối, là dãy số cô hết sức quen thuộc. Tối nay em ngủ phòng bên lầu trái đi, đều là phòng mới cả.” Anh nói với cô, “Chắc hôm nay anh không về được, đêm nay phải làm việc đến khuya.” Câu giải thích có nghe thế nào cũng cảm thấy mất tự nhiên, Quân Mạc thấy mặt mình hơi đỏ lên, ừ một tiếng. “Ngày mai anh đưa em về trường, anh có việc, tiện đường đi cùng nhau luôn.” “Vâng, nhưng mà em muốn chờ Ân Bình về đã, chờ cô ấy về em lấy vài thứ.” “Uh.” Anh bằng quơ nhẹ nhàng đáp ứng, như là nhớ tới chuyện gì, “Em... Em ở nhà một mình buổi tối có sợ không?” Nhà của anh thật sự không lớn lắm, chỉ có hai tầng thôi, chỉ là một cô gái ở nơi vắng vẻ vậy, có lẽ sẽ hơi sợ. Cô cười thoải mái: “Lần đầu ở một căn phòng lớn lại dễ chịu thế này, làm sao sợ được?” Tắt điện thoại, ôm đầu gối ngồi trên sô pha, đột nhiên hắt hơi. Nếu buổi tối anh về nhà, vậy phải làm thế nào, thà rằng làm phiền Từ tổng cũng không nghĩ trong nhà anh có nam qua nữ ở một chỗ. Chạy lên phòng tầng 2, bật đèn, nhìn thấy một chiếc giường mềm mại lớn thật là lớn, chăn gối đều kẻ màu xám. Quân Mạc đem đồ ngủ cùng mấy thứ linh tinh vào nhà tắm, dùng vòi hoa sen với nước ấm, đến khi sấy tóc xong nằm trên giường mới thấy hối hận – buổi chiều ngủ nhiều quá, quả nhiên bây giờ khó ngủ. Ngọn đèn ở đầu giường sáng mờ mờ, vốn là ánh sáng thích hợp để con người ta ngủ, tự nhiên cô cảm thấy hơi sợ hãi, phòng lớn thế này, thật sự cô không quen chút nào. Vì thế bật đèn hết cỡ, đi tới cửa, nhìn không được vụng trộm mở hé cửa, nhìn ra xung quanh bên ngoài – tối đen một mảnh, dù thế nào chẳng nữa cũng không dám ra ngoài bật hết điện lên, đành khóa trái cửa, vào trong chần, sau đó vênh tai lên nghe động tĩnh bên ngoài. Thật ra chẳng có âm thanh gì hết, Quân Mạc cảm thấy thần kinh mình cũng nhạy cảm quá đi, chỉ cần có tiếng bước chân dù nhỏ nhất, khoảng chừng sẽ vỡ vụn ra mất – cũng thất vọng cho ông nội lần đầu tiên cô cũng thế này, cảm thấy mình rơi vào một con ác mộng tối tăm, biết rõ tất cả những khuôn mặt dữ dằn trước mặt là giả, có thể thoát ra được, nhưng lại không thể tỉnh lại. Bố mẹ dưới lầu đốt vàng mã cho ông, cô có thể nghe được rõ ràng, nhưng ngay cả động đập một ngón tay cũng không thể. Chẳng biết bao lâu, bước chân bố mẹ đến gần, cô mới cố gắng hết sức mở mắt ra, mờ mờ hồ hồ kê khẽ nhại. Đến khi dưới lầu có tiếng bước chân nhẹ nhàng, Quân Mạc nhảy dựng lên như lò xo, khẽ mở cửa phòng, nắm chặt điện thoại di động, nhìn một lúc, mới dám mở hân cửa ra – dưới lầu bật đèn, sáng choang khiến người ta chói mắt. Cô nhẹ nhàng thở ra, không có trộm nào to gan lớn mật đến mức độ này đi? Quả nhiên không phải trộm, Hàn Tự Dương hơi khom lưng bỏ chìa khóa xuống bàn trà, quay đầu thấy cô mặc đồ ngủ đứng trước cửa phòng ngủ, nhíu mày cười: “Ồn quá làm em tỉnh giấc à?” Quân Mạc bước về phía trước vài bước, “Không có, em tưởng trộm...” Cúc trên cùng của áo ngủ của cô không cài, hơi hở lộ ra xương quai xanh, Hàn Tự Dương quay đi không nhìn cô nữa, “Anh về lấy vài thứ...” - thật ra đâu phải là muốn lấy thứ gì, chỉ là muốn về thôi. Quân Mạc cắn cắn môi, “Đã rạng sáng rồi, anh định đi đâu nữa?” Cô thật sự rất sợ – “Em ở phòng anh phải không? Hay là để em sang phòng khách? Muộn thế này rồi.” Khóe miệng Hàn Tự Dương hơi cong lên, “Được rồi, anh ở phòng dưới tầng này cũng được.” Quân Mạc an tâm gật gật đầu, chỉ nói, “Ngủ ngon”, đột nhiên giật mình nhớ ra mình đang mặc áo ngủ, vội vàng về phòng. Mà anh đứng trước sô pha thật lâu. Nhà của anh, hai người, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17

Trong cảm giác mát mẻ, dường như lại khiến người ta nhớ tới những chua xót ngọt ngào trước đây, tự do bung ra giữa gió lạnh. Anh về rồi, Quân Mạc cực kỳ an tâm mà ngủ, sáng sớm tỉnh lại nhìn đồng hồ, thờ dài, hóa ra mới bảy giờ. Rốt cuộc cũng đang ở trong nhà người khác, không thể nằm nướng thêm chút nữa, đi rửa mặt, thay quần áo, vừa mở cửa trong giây lát cảm thấy không đúng, trở lại phòng vệ sinh dùng khăn tay ti mẩn lau lau một lần, rồi đem khăn mặt và quần áo ngủ đã dùng qua ôm trong tay, mở cửa xuống dưới nhìn xung quanh. Anh đưa lưng về phía mình ngồi bên cạnh bàn ăn, cúi đầu xem tạp chí, trên bàn có sữa đậu nành, cháo, quẩy, bánh bao, ước chừng những thứ điểm tâm ở quanh vùng mua được cái gì thì đều ở trên bàn cả. Nghe thấy tiếng mở cửa, Hàn Tự Dương quay đầu nhìn thoáng qua, thoải mái nói với cô: “Buổi sáng tốt lành.” Anh chỉ chỉ mặt bàn: “Đến ăn sáng đi.” Quân Mạc lên tiếng, cố gắng hết sức không để ý đến bầu không khí xấu hổ trong phòng. Cô chỉ quần áo, hỏi: “Cái này làm thế nào giờ?” “Oh, cái này anh không mặc được. Em định mang đi à?” Hàn Tự Dương mỉm cười nói, “Hay để ở đây cũng được.” Tay Quân Mạc đang cầm cốc nước trái cây dừng lại giữa chừng, một lúc sau mới có phản ứng: “Anh không dùng được, em mang đi vậy.” Anh bỏ tờ tạp chí trong tay xuống, chỉ chỉ bàn trà trong phòng khách, “Đồ của em ở đó. Chìa khóa cũng vậy.” Không chờ Quân Mạc hỏi, liền giải thích: “Hôm qua anh mang về, Hàn Nhiên đưa chìa khóa cho anh – anh thấy muộn quá rồi, nên tiện thể mang đồ về cho em.” Quân Mạc hừ một tiếng: “Bọn họ đúng là chơi vui quên trời đất.” “Hôm qua nghe nói Hàn Nhiên cầu hôn thành công.” Hàn Tự Dương mỉm cười thanh minh thay họ. Quân Mạc ngẩng người một lúc, nhẹ nhàng rên một tiếng: “Trời ạ.” Anh cho rằng cô đang vui về thay cho bạn, không nghĩ Quân Mạc lại nói: “Mối yêu nhau có hai, ba tháng – đã định làm đám cưới?” Cô nhìn anh thăm dò, “Em có nên khuyên Ân Bình thận trọng hơn không?” Hàn Tự Dương nhíu mày nhìn cô, ý vị thâm trường, nửa ngày mới chậm rãi nói: “Không phải tất cả tình cảm

đều tỷ lệ thuận với thời gian.” “Nhưng mà em vừa tặng quà – có ấy sẽ không bỏ qua cho em đâu.” Quân Mạc thì thảo nói, hoàn toàn không để ý đến lời Hàn Tự Dương. Đang thần người ra thì nước trái cây rót ra ngoài, luống cuống tay chân dùng khăn tay lau đi, Hàn Tự Dương nhìn cô, cười nói: “Cả ngày đều mặc màu trắng, tiểu cô nương thì nên mặc đồ rực rỡ một chút mới tốt.” Quân Mạc vẫn mặc đồ ngày hôm qua, vừa lau đồ vừa nói, cũng không ngẩng đầu lên: “Em không phải tiểu cô nương, già rồi anh ạ.” Thật ra da cô trắng ngần, đồ mặc lúc còn là sinh viên cũng rực rỡ lắm, khiến người ta nhìn mà hai mắt sáng ngời. Sau này đi làm, vì khuôn mặt trẻ con, nên khi mặc đồ phải chọn màu sắc trang nhã, lạnh lạnh một chút, cố gắng để khách hàng có cảm giác tín nhiệm. “Sao lại không phải tiểu cô nương?” Anh vén tóc ra sau ta cho cô, thanh âm mang theo cung chiều nồng đậm. Quân Mạc chờ anh bỏ tay ra, mới bắt đầu mà lẩm bẩm một tiếng: “Không cần phải như ông cụ thể chứ.” Hàn Tự Dương coi như không nghe thấy gì, chỉ cúi đầu ăn sáng. “Em còn chờ Ân Bình về nữa không?” “Không đợi nữa. Lúc nào chúng ta về?” Quân Mạc có chút tức giận cô bạn ‘trọng sắc khinh bạn’ kia. Cũng không phải anh lái xe, lái xe vẫn là Tiểu Tiểu. Quân Mạc hướng cậu ta mỉm cười. Cô ngồi bên cạnh Hàn Tự Dương, ngày xuân hoa nở, trong xe vẫn bật máy sưởi, phả hơi ấm đều đều. Quân Mạc cứ một chốc lại gắt gắt, không chịu được cuối cùng ngủ mất. Hàn Tự Dương hơi nghiêng mặt nhìn cô, làn da trắng ngần bắt đầu hơi hồng lên, nhẹ nhàng nở nụ cười, không thể chuyên tâm bắt đầu làm việc. Xe vào đường cao tốc, cô ngủ rất say, không nghe thấy di động của mình kêu. Hàn Tự Dương nhìn không được vô vô cô: “Điện thoại của em kêu kia.” Quân Mạc mơ hồ lục túi xách, thoáng cái mấy thứ linh tinh trong túi rơi ra, điện thoại vừa rung vừa chuông, Hàn Tự Dương thờ dãi thay cô nhặt đồ vào. Quân Mạc thấy tên người gọi, ánh mắt trấn tĩnh, quay lại nhìn một cái, tiếp điện thoại: “A lô.” Tiểu Tiểu vừa lái xe vừa nhìn qua kính hậu hỏi: “Hàn tổng, chúng ta tới đâu trước?” Không có ai trả lời. Anh không nhìn được quay đầu lại, Hàn Tự Dương đang dựa đầu vào ghế sau nhìn ra ngoài cửa sổ, khoe miệng hơi trầm xuống, tay đỡ thái dương, trong xe tựa hồ chỉ có tiếng Quân Mạc cúi đầu thấp giọng nói chuyện qua điện thoại. Câu trả lời của cô rất đơn giản, chỉ là “uh”, “Thật vậy à”, “Tao cũng không biết”. Vài câu trả lời. Bên mặt cô, lông mi thật dài cụp xuống, che khuất ánh mắt, không lộ ra chút cảm xúc nào. Qua thật lâu mới nghe cô thần nhiên nói: “Thật tốt, thay tao nói chúc mừng nhé.” Một lát sau, lại sửa: “Quên đi, như vậy không hay chút nào.” Kéo khóa túi xách, Quân Mạc bỗng vô lực dựa lên ghế, thờ dãi một tiếng. Không ai nói gì, Hàn Tự Dương đột nhiên đưa tay kéo đầu cô tựa vào vai mình, trầm giọng nói: “Ngủ tiếp đi, lúc nào đến nơi anh gọi dậy.” Quân Mạc gắt gắt đầu, nhắm mắt lại, thật ra đã tỉnh, con buồn ngủ đã bay đâu mất. Cô nhắm mắt một lúc, lại mở mắt ra: “Cho em đến Bách Ái building là được rồi, em muốn mua mấy thứ.” Bên người vang lên thanh âm trả lời “Được”, không phải là lần đầu tiên cô dựa vào anh, lúc này mới cảm thấy trên người anh luôn có loại hương vị làm cho mình an tâm – để nên tâm tình phức tạp xuống, làm như không có việc gì, nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh đã đóng máy tính lại từ lâu từ lâu, chỉ nhìn Quân Mạc dựa vào mình nói, dường như cô cũng không mở to mắt. Anh không biết cô đang nghĩ gì, mà cũng thật sự không muốn thăm dò. Chỉ biết rằng, bây giờ cô đang ở bên cạnh mình. Bỏ vai anh thật rộng, cách áo sơ mi trắng truyền đến cảm giác ấm áp. Quân Mạc có chút hoang mang, cô nhớ rõ chính mình từng chẳng để ý tới ai khác lớn – hiện tại cảm thấy trong lòng thật trống vắng, không thể nói rõ là khó chịu, nhưng lại cảm thấy hoảng hốt, cô hơi cọ cọ vào đầu vai anh, muốn ngồi thẳng dậy, tay anh đã nhẹ nhàng xoa xoa hai má cô, lực đạo dịu dàng: “Ngủ nhiều hơn tý nữa.” Quân Mạc xuống xe trước cửa tòa nhà, cô đứng bên đường, Hàn Tự Dương mở cửa kính xe ra một nửa, nhìn cô vẫy tay chào tạm biệt, dưới ánh mặt trời mùa xuân, khoe miệng cô lộ ra nụ cười nhàn nhạt, thật giống một đóa bách hợp trắng đậm nhiên mà thanh úc (thanh: trong, sạch; úc: mùi thơm nồng). Anh nhất thời thần ra, Tiểu Tiểu không nhìn được nhắc nhở: “Hàn tổng, gần đến giờ rồi.” Hàn Tự Dương chuyển mắt, hơi hơi gắt đầu: “Đi thôi.” Anh cũng không đóng cửa sổ, trong nội thành xe chạy rất chậm, gió nhẹ mon man trên mặt, nhưng không có cảm giác mát. Quân Mạc không mục đích đi dạo trong dòng người, ánh mắt của cô gần như liếc qua hầu hết các cửa hàng. Minh Văn nói qua điện thoại, Lâm sư huynh đính hôn, ra nước ngoài là tổ chức hôn lễ, cô dâu là đồng nghiệp cùng trường. Trong đầu một đoàn ý tưởng lượn qua lượn lại, vô tình lại bị poster quảng cáo của công ty du lịch hấp dẫn, gió cát bay bay trong đại mạc bao la, thương đội lạc đà chậm rãi đi, thậm chí bên tai cũng phảng phất nghe thấy tiếng lục lạc róc rắt. Trong đầu cô linh quang chợt hiện, con đường tơ lụa – sẽ tặng tơ lụa. Trong nhất thời nảy lên ý tưởng này, liền đơn giản đem tất thấy mọi thứ quảng ra sau đầu, đi thẳng đến cửa hàng bán tơ lụa. Cần thận chọn một cái áo choàng đồ, trơn bóng, mềm mại, sờ tay vào cảm thấy như nước suối chảy qua, cô tưởng tượng bộ dáng cô dâu mặc nó đứng bên cạnh anh, nhất định là sẽ cười yếu ớt, sẽ làm anh cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, liền bảo nhân viên cửa hàng gói lại. Cầm túi quà trong tay, ngồi trên xe buýt – cô quên mất tính ngày đám cưới, kỳ thật là vừa vặn trong kỳ nghỉ xuân, cảm thấy ngũ vị tạp trần – cuộc sống nếu cứ nghĩ đến từ “nếu như” thì thật là ngốc nghếch. Trong lòng Quân Mạc hiểu rõ, lại không tự chủ mắc kẹt giữa suy nghĩ ấy, phiêu phiêu荡荡 như trong mơ vậy. Lăn về bằng xe buýt này thấy thật dài, cô lại nhận được điện thoại giục về nhà của mẹ. Đột nhiên cô nhớ tới lục lạc lục lạc đã trên poster quảng cáo chuyến du lịch đại mạc, lập tức hưng phấn vù vù tăng, nghĩ chính mình bị một vật nhỏ bé như vậy kích động – nhảy xuống xe, xe vừa qua là nhìn thấy văn phòng du lịch. Một giờ sau, cầm biên lai về – kỳ nghỉ đầu tiên của công việc mới, cô muốn ra ngoài giải sầu. Nhanh chóng quyết định như vậy, rồi bình tĩnh đi mua vé xe cùng đặt phòng khách sạn, cô không thể cho mình cơ hội cân nhắc lần nữa – luôn có vô số khả năng chậm rãi nhảy ra lúc cân nhắc ấy, tựa như đưa tay bắt lấy một nắm cát nhỏ, càng thông thả, càng cẩn thận, càng cố sức, thì chỉ càng tụt nhanh hơn mà thôi. Về trường liền lập tức đem quà đi gửi, dụng tâm chọn một thiệp chúc mừng đồ rực rỡ lắm lắm, chỉ viết bốn chữ “Bất ly bất khởi” – cô cảm giác hơi phiền muộn, chung quy cũng phải đi đến bước này. Buổi chiều, cô miễn cưỡng nằm ở tiểu thất, lấy di động ra, một chữ một chữ nhắn cho anh: “Sur huynh, em đã gửi quà rồi. Thật xin lỗi, không thể tới dự lễ cưới. Chúc hai người hạnh phúc.” Cô dùng cách ghép vần, phím số 7 chữ s không nhảy, phải dùng sức ấn vào, cuối cùng một hàng chữ giữa màn hình sáng lên, gửi đi được – thuận tay bỏ điện thoại qua một bên, cô biết anh sẽ không nhắn lại. Cô đem phân tâm ý cuối cùng với anh tặng đi, một phần chúc phúc như vậy, thật sự không cần trả lời. Trước kỳ nghỉ một ngày, ngay cả trong không khí công tác thành từng phần tử, Quân Mạc đối xử với sinh viên cực kỳ thoải mái – bọn họ còn nhiều năm, cảm thấy tương lai vô hạn, mà ngày nghỉ có thể không kiêng dè tiêu pha thoải mái, là những ngày tốt đẹp, đáng giá để chờ mong. Trong tiết học, cô hỏi có sinh viên có bao nhiêu người có kế hoạch đi du lịch, cơ hồ tất cả đều giơ tay, vì vậy thoải mái trao đổi suy nghĩ, đôi khi Quân Mạc nhìn khuôn mặt học sinh, giật mình cảm thấy mình là một thành viên trong số chúng – với những xa lạ nơi viễn phương tràn ngập mong chờ. Tan học Quân Mạc nhận được điện thoại của Hàn Tự Dương, rốt cuộc thoải mái nói: “Tuần sau em được nghỉ rồi.” Hàn Tự Dương đứng bên cửa sổ sát đất tầng 24, ánh mắt tuần lãng chìm vào một mảnh kim sắc, chậm rãi hỏi cô: “Em định làm gì?” Quân Mạc ở đầu kia điện thoại chỉ cười, không trả lời anh. “Vài ngày nữa anh phải ra ngoài một chuyến, đi ký hết hợp đồng chuyển giao kỹ thuật.” Anh “khai báo” với cô qua điện thoại. “Đi đâu?” Quân Mạc hỏi. “Bắc Âu.” “Cực quang bên ấy hẳn rất đẹp đi.” Quân Mạc hăng hái thay anh. “Quân Mạc, em còn chưa nói cho anh biết, em định làm gì?” Anh hơi day lông mày hỏi cô. “Sao anh lại căng thẳng thế?” Quân Mạc đột nhiên ngừng cười, nghiêm túc nói, “Em muốn đi du lịch – Đôn Hoàng, tiện đường đi Tân Cương, từ nhỏ em đã muốn đi rồi, thật đấy.” Thủy tinh trong veo mà sáng bóng, có thể thấy chồi non trên từng nhánh cây rung rinh giữa ánh mặt trời nhàn nhạt, tràn đầy sức sống. Cách xa như vậy mà Hàn Tự Dương lại có thể thấy rõ ràng. Đột nhiên nghe cô nói: “Đợi lúc về em mua quà cho anh, anh mời em đi ăn nhé?” Thanh âm của cô nhẹ nhàng như vậy, Hàn Tự Dương tự nhiên cảm thấy dự hoặc, anh thậm chí còn tưởng tượng được mặt mày cô giãn ra, mang theo chút ý cười. Anh trầm giọng: “Một lời đã định.” “Một lời đã định.” Cô đồng ý với anh. Sau khi anh đi công tác mấy ngày, Quân Mạc bắt đầu đơn giản thu thập hành lý, chỉ lưng một túi du lịch to, mặc một cái áo gió chuyên du lịch, tự cảm thấy đã có chút phong trần mệt mỏi. Cuối cùng cũng không hề nhận được điện thoại của anh – Hàn Tự Dương ở châu Âu, lệch giờ với cô, vì thế chỉ nhắn tin – cô cảm thấy rất quý, nghe nói phí gửi tin nhắn quốc tế của anh gấp mấy chục lần của cô, thường thường sáng sớm cầm máy là đã thấy tin nhắn của anh, chẳng được mấy từ, có lúc bắt quá chỉ là hỏi cô thế nào mà thôi. Đương nhiên phải trả lời – cô nhắn lại tương tận, lúc nào đi xe gì, đi du lịch ở chỗ nào, mỗi câu mỗi chữ cô nói với anh, cứ thuận tay, cứ tự nhiên như vậy.

Chương 18

Quân Mạc mua vé xe đến một tỉnh lỵ phía tây, sau đó đổi xe đến Đôn Hoàng (1). Ở trên tàu hỏa ngủ căng mắt rồi, tự nhiên vui vẻ xuống xe, nhìn thời gian vẫn còn sớm, vì thế qua nhà ga ăn một bát mì thịt bò nổi tiếng. Tuy rằng loại mì thịt bò này đã bán khắp nơi trên đất nước nhưng cô cảm thấy đặc sản ở nơi này vẫn ngon nhất – sợi mì được làm thủ công, miếng thịt bò rất lớn, nước dùng ngon, gọi một bát lớn, ăn xong vẫn còn thòm thèm. Trờ lại nhà ga đợi tàu, cảm thấy phòng đợi tuy lớn, nhưng lại ngột ngạt đến mức người ta không thể thở được – cũng không phải là cao điểm trong việc vận chuyển hành khách mà người người vẫn qua lại tấp nập, hành lang hàng đông những bao lớn bao nhỏ, tràn ngập mùi vị mì ăn liền. Vậy nhưng Quân Mạc không hề cảm thấy chán ghét, nghĩ đến thời sinh viên giờ khắc chờ đợi này luôn khiến người ta cảm thấy ấm áp, đợi tàu hỏa tới, mệt mỏi đến mức không xúc được tinh thần phấn chấn lên. Mỗi lần cha mẹ ra ga đón cô, Quân Mạc đều giả vờ cúi kinh không muốn, trong đầu luôn mong đợi một lần tha cái vali to uyech đứng trước cửa nhà ăn chuông – vừa có thể khiến người nhà bất ngờ, lại đường đường chính chính cho mọi người thấy mình đã trưởng thành. Đáng tiếc thời gian bốn năm đó, mỗi lần đều có người nhà đến đón cô – có ai cho cô làm cái việc linh tinh vụn vặt, phiền toái đó đâu? Một cái vali cũng không được động vào – ba luôn lo lắng một mình cô không khiêng nổi, thật ra Quân Mạc từng cười trộm, mỗi lần lên tàu cô luôn ngọt miệng nhờ một chú giúp đỡ, cuối cùng kiểu gì cũng có người giúp – với bộ dạng ngọt ngào, lại vui vẻ của cô, thậm chí có người còn giúp cô một đường kéo hân xuống xe. Lần này sau lưng mình chỉ có ba lô du lịch, cô cảm thấy thật đặc ý – trước kia cô cực kỳ hâm mộ những người đi du lịch mà chỉ mang chút hành lý đơn giản, nhưng đến lượt mình thì không cách nào mang ít đồ đi được. Vì thế không oán không hỏi theo hàng người tiền đến chỗ soát vé. Tìm được giường nằm của mình, đem các thứ thu xếp ổn thỏa, liền dựa vào đầu giường, mỏi đã khô đến nứt cả da, hai tay dường như cũng thô ráp, cảm giác như đang vuốt lên cát vậy – khí trời Tây Bắc quả thật quá khác biệt, hanh khô quá sức tưởng tượng của mình, ngay cả tóc cũng tĩnh điện đến mức đã dựng thẳng đứng hết lên. Cô không cảm thấy có gì không ổn, ngược lại, nghĩ rằng chỉ có như vậy mới đúng với cái tên phóng khoáng, thẳng thắn của miền Tây. Lúc nào cũng đứng ở vùng sông nước Giang Nam dưới làn mưa phùn phiêu linh mà ấm áp, chỉ sợ người anh hùng cường hân đến đây trong làn nước này cũng bị ngâm cho mềm yếu đi. Thân tàu giật lên một cái rồi chuyển bánh, loa tàu bắt đầu vang. Tàu chuyển động theo một nhịp điệu thông thả mà nhu hòa, rất giống đưa nôi – vì vậy bỏ qua hơi thuốc tấy trong chăn, vùi đầu vào ngủ. Lại không biết rằng bản thân đã bỏ qua phong cảnh một đường xe qua. Lúc tỉnh lại đã là lúc trời chiều bóng ngả về tây, cô ló đầu ra nhìn phía ngoài cửa sổ, thảo nguyên mênh mông một sắc xanh biêng biếc, cư nhiên lại có từng đàn từng đàn cừu cứ như những đám mây thật trắng thật lớn, đẹp rực rỡ, quyến rũ lòng người, dù không thẳng được tổ hợp ba màu vàng, xanh, trắng trong thiên nhiên tinh thuần, phối hợp với nhau như hình ảnh ngoại cảnh trong một bộ phim truyền hình lướt vùn vụt qua. Gần như cô đã nhìn không biết chán tất cả cảnh vật bên ngoài cửa sổ, chưa bao giờ tưởng tượng ra được trong sa mạc cằn cỗi hoang dã này cũng có thể có nguồn nước và đồng cỏ màu mỡ phì nhiêu để chăn nuôi, thật sự là nên đi vạn dặm đường, mới cảm thấy tầm mắt mình từ trước đến giờ thật nhỏ hẹp. Thật đáng tiếc khi đem thời gian tốt đẹp vừa rồi dùng vào việc ngủ! Phần lớn các tỉnh miền Tây có địa hình dài hẹp, tàu chạy một đoạn này vết chân rất thưa thớt, phong cảnh không ngờ lại đẹp đến vậy – bên ngoài cửa sổ, mấy chiếc tàu hỏa chuyển hướng ở cùng một chỗ, chậm rãi chạy trên bình nguyên, núi tuyết xa xa gợi nhớ tới “Băng xuyên thiên nữ truyện” của Lương Vũ Sinh, khiến người ta phải cảm khái một hồi, lại khiến người ta ngưỡng vọng với tự nhiên mênh mông. Đến tận khi ánh sao lấp lánh, cũng không nhìn rõ phong cảnh ngoài cửa sổ, Quân Mạc lưu luyến thu hồi ánh mắt, ăn lung tung một chút, lúc này mới nhìn đến tin nhắn của Hàn Tự Dương, hôm nay anh lên máy bay, ngày mai về đến thành A. Gửi lại tin nhắn cho anh, thử một lần lại một lần, thất bại, có lẽ chỗ này quá hoang vắng, không có tín hiệu di động – đành tức giận từ bỏ. Trước khi ngủ rót cho mình một cốc nước, nước ấm trên tàu hỏa có mùi thuốc tấy gay mũi, cô uống tạm mấy ngụm, không khỏi nhũn mảy, không thể nói ra là vì cái gì. Ngày thứ hai xuống xem, thật ra khoảng cách đến Đôn Hoàng còn xa – nghe nói còn hai mấy, ba mấy giờ ngồi tàu, dừng lại ở một trạm nhỏ cũng thoải mái, là Liễu Viên – nói như vậy năm đó Chiết Liễu đưa tiễn Chi phong cũng thế, đường giao thông quan trọng nơi biên cương hiểm trở này lại càng như vậy – cho nên mới để lại một cái tên này. Sáng sớm Tây Bắc lạnh lẽo cũng rất trong lành, thò ra một hơi là kết thành sương trắng, vì vậy vội vàng lên một chiếc xe buýt nhỏ, xe hơi bản, cũng không ảnh hưởng gì tới tâm trạng vui vẻ cả. Ba tiếng ngồi trên xe quả thật hơi dài, Quân Mạc nhìn những vườn cây trái dọc đường, không khỏi mở to mắt, kinh ngạc vạn phần – chợt cười bản thân mình chẳng mấy khi được nhìn thấy những chuyện lạ như thế này, sách giáo khoa sơ trung (cấp 2) có nhắc đến dưa Tân Cương, loại quả hạng A trên thế giới, tất nhiên nguyên nhân là vì sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày mà khiến có ranh giới rõ ràng ở lượng đường (trong hoa quả). Đôn Hoàng là một thành nhỏ, tìm được khách sạn cũng không khó – đến nơi mới phát hiện ra rằng không nhất thiết cần phải đặt trước phòng, bây giờ không phải mùa đông khách, cách ngày 1/5 cũng có vài ngày, khắp nơi cảm giác trong lành và lạnh lạnh, ngược lại giống như gần đến chu kỳ dự trữ năng lượng tốt nhất. Thoải mái tắm rửa một cái, quyết định buổi chiều phải đi hang Mạc Cao (2) – chuyển đi này chờ mong nhất là chuyến này. Nơi hành hao tóc cũng nhanh khô, Quân Mạc ra khỏi khách sạn, cảm thấy thật nhẹ nhàng, khoan khoái, trước khi đi cô lễ tân của khách sạn đã chủ động hỏi cô có muốn khách sạn đặt trước vé tàu đi Ô Lỗ Mộc Tề (3) không, vậy nên thanh toán tiền đặt cọc rồi ngồi xe đi hang Mạc Cao. Một đường ngồi xe, thời tiết hơi ngột ngạt, mây đen ùn ùn kéo đến, ngưng trệ ngay trên đỉnh đầu – tài xế cười nói: “Không có vấn đề gì đâu, trời vẫn vậy mà, sẽ không mưa.” Xe chạy được nửa đường, du khách bên cạnh đều chỉ trỏ ngoài cửa sổ, bị cảnh vật trước mắt làm cho giật mình – hàng ngàn tia sáng vàng rực lẫn giữa những tầng mây trắng xóa như những thanh kiếm sắc bén trong suốt và sáng chói, mạnh mẽ nghiền nát toàn bộ mặt đất của bình nguyên xanh đen. Sách sử ghi lại hòa thượng Nhạc Tôn cũng vì nhìn thấy vạn đạo kim quang này “Trạng tự thiên phạt” (giống như ngàn phạt) mới đào cái hang đầu tiên ở nơi này. Trong lòng Quân Mạc không khỏi niệm một tiếng phạt, một cái liếc mắt nhìn cảnh vật hùng tráng thế này, cũng đủ để chuyển đi này không tệ. Cô yên lặng xuống xe, trước tiên mua một tấm bưu thiếp ở cửa hàng độc quyền bán đồ lưu niệm, nhất nhất viết cho bố mẹ và bạn bè, coi như là làm kỷ niệm. Vừa may chia hết, cũng không giữ lại cho anh – Quân Mạc vừa xếp hàng mua vé, vừa nhắn tin gửi anh: “Em đang chuẩn bị vào hang Mạc Cao!” Hàn Tự Dương xuống máy bay, tổng giám bộ phận kỹ thuật lập tức vội vàng chuẩn bị mời đến dự họp, vì thế Trần tỷ cùng Phí Hân Nhiên đến đón máy bay. Nhìn Hàn Tự Dương từ xa xa đi tới, trợ lý giúp xách hành lý, hai người cúi đầu nói chuyện. Phí Hân Nhiên vẫy tay với hai người họ, Hàn Tự Dương cũng hướng anh mỉm cười gật đầu, một lát sau biểu tình giãn ra, điện thoại trong tay rung lên báo có tin nhắn. Anh bước chậm lại, trợ lý dừng lại chờ, Hàn Tự Dương hơi hơi hất cằm, ý bảo cậu đi ra ngoài trước. Trong điện thoại thanh âm của cô vừa to vừa phấn chấn vô cùng: “Em vừa ra khỏi hang Mạc Cao rồi nhá!” “Đi chỗ nào nữa em?” Hàn Tự Dương thấp giọng hỏi cô, khóe miệng tràn đầy ý cười, vậy cô tiếp viên hàng không bên cạnh không nhìn anh thêm vài lần. “Vâng, em còn muốn nhìn lại một lần nữa. Anh biết không? Hôm nay hướng dẫn viên du lịch hóa ra lại là một học viên cao học ngành lịch sử (thạc sĩ), cô ấy rất xinh – cô ấy nói thích ở đây, bỏ công việc ở quê đến chỗ này làm hướng dẫn viên đã hai năm rồi.” Quân Mạc cảm điện thoại mặt mày hớn hớn nói, “Giống như xem chuyện truyền kỳ vậy, cô ấy nói thích xem những bức bích họa, điêu khắc đó...” Lần đầu tiên gặp cô đã thích hướng dẫn viên du lịch này rồi, vóc dáng gầy gầy, tóc dài buộc cao, khẩu âm phía nam mềm mại. Khi tốt nghiệp sẽ đến đây làm hướng dẫn viên cho điểm du lịch này, cái gọi là chốn đào nguyên, chẳng qua là mang theo giấc mộng của cuộc đời mà thôi. Cô nói quá hưng phấn, không để ý đầu bên kia điện thoại, tiếng Hàn Tự Dương đã bắt đầu hơi lạnh. “Em rất thích nơi đó nhỉ?” Anh mỉm cười hỏi, chỉ là nụ cười đơn giản hơi giương lên trên khóe miệng, đã hơi có phần lạnh lùng. “Đúng vậy...”

Không đúng, không đúng, không phải cái loại thích đấy.” Trong đầu Quân Mạc ý nghĩ chạy vòng vòng, cuối cùng cũng phát hiện ra điểm không ổn, chỉ sợ anh lại nghĩ mình trong lúc nhất thời nghĩ ngợi linh tinh, lại yên lặng chạy đến Tây Bắc cả đời làm hướng dẫn viên du lịch – không khỏi hé miệng nở nụ cười, cô đâu phải là người bốc đồng như vậy. Trong lòng anh hơi có chút buồn bực, nghe được bên kia điện thoại có người đang nhẹ nhàng cười, không phát cái nửa, bắt đầu đi nhú nhú mây, âm thanh trầm thấp: “Em định lúc nào về?” “Em đã mua vé xe đến Ô Lỗ Mộc Tề, chắc cũng không quá vài ngày đâu.” Thật ra cô không có kế hoạch nào khác, đã mang theo bên người một cuốn sách hướng dẫn du lịch bụi, định đi tới đâu thì tính tới đó, lúc nào mệt mỏi lắm rồi mới về. Trần tỷ giờ đồng hồ hướng về phía anh, ý nói đã vội lắm rồi, một phòng toàn người đang đợi cậu về họp đấy, chỉ có thể vội vàng ngắt điện thoại: “Anh gọi cho em sau nhé!” Quân Mạc tắt điện thoại, khuôn mặt tươi cười xinh đẹp, rục rục nói với hướng dẫn viên du lịch Tiểu Tạ: “Cho tớ số điện thoại đi.” Hai cô gái trẻ tuổi, cùng chuyên ngành, hai bên tự nhiên rất ấn ý. “Bạn trai à?” Tiểu Tạ đã tan tâm, cũng chẳng có việc gì, đưa cô vào hang đá một lần nữa, lần này những nơi mà bình thường không cho du khách tham quan đều đưa Quân Mạc đi xem thật kỹ. Quân Mạc tinh tế ngắm những bức bích họa trong chốc lát, rồi về ti mi, tinh tế, cẩn thận, ngàn phạt vũ nghệ nhẹ nhàng bay lên trời, liên tục lú lờ không nói lên lời, nhất thời không nghe thấy Tiểu Tạ nói gì, “Cậu nói gì ấy nhỉ?” “Tớ hỏi cậu là sao lại đi du lịch một mình thế này? Bạn trai không lo lắng à?” Mặt Quân Mạc đã gần như đi sát vào bích họa, không dám thở mạnh hơi nào, một lát sau mới quay đầu: “Bạn trai? Bây giờ không có, nói không chừng lúc về là có rồi đấy.” Cô cười ái muội, Tiểu Tạ hiểu được, cũng cảm thấy thú vị. “Sao ngoài rìa này lại toàn màu đen?” Quân Mạc chỉ vào tay áo một vị đang bay, hỏi Tiểu Tạ. “Oxy hóa a, nghĩ đi, đã bao nhiêu năm rồi.” Chân Quân Mạc gãi lên viên gạch khắc hoa sen từ thời Tây Hạ, cảm thấy thời không lưu chuyển, phong cách cổ xưa tràn đầy. Lần thứ hai đi vẫn nhanh như trước, trong nháy mắt đã đứng dưới đường núi, Tiểu Tạ nhắc cô: “Nếu cậu mà không đi thì không có xe mà về Đôn Hoàng nữa đâu.” Dừng một chút, “Hôm nay đi được những hai lần, được lợi hơi bị lớn rồi đấy nhá.” Tiểu Tạ mỉm cười ôm cô một cái, cao giọng nói với cô: “Tạm biệt!” Một cô gái thông minh như vậy, chỉ ngăn ngai mấy tiếng đồng hồ, thế mà cứ như đã quen biết nhau mấy năm rồi vậy, ánh mắt cô ấy như ngôi sao rục rục trên bầu trời đêm đại mạc, nghiền ngẫm nhìn cô: “Cậu ấy mà, tâm quá nhỏ, mắt quá lớn.” Lại hơi hơi tự hào: “Ai mà cũng như tớ, thế giới này lộn xộn hết cả mắt.” Quân Mạc nói: “Nếu xuống phía Nam, nhất định phải gọi cho tớ đấy.” Cô vẫy tay cười, trong lòng lầm nhẫm: Cái gì mà tâm quá nhỏ, mắt quá lớn? Hóa ra là vậy, rõ ràng bây giờ cũng tốt lắm rồi, vẫn không nhìn được hàm mộ cô ấy, cô nghĩ, mình như vậy mới không tốt chút nào. Nhìn núi Tam Ngưu càng lúc càng xa, từng tìm cười gọi điện cho Hàn Tự Dương, lại thấy tất máy, thuận tiện ngồi xuống chọn cho anh một món quà từ quán hàng ven đường – một con lạc đà trắng mềm mại, nghĩ đến lúc anh nhận được nhất định sẽ nửa cười nửa mỉa. Trở lại khách sạn, Quân Mạc gọi cho bố mẹ báo bình an, sau đó ra ngoài tiếp tục hành trình, nghe nói hoàng hôn ở núi Minh Sa và suối Nguyệt Nha là thời gian được chờ đợi nhất để chụp ảnh cưới, cuối cùng lại khiến cô thất vọng – một cái ao nhân tạo được đổ đầy nước, chung quy là không thoải mái, vừa ngồi lên lưng lạc đà đã thấy sợ, thuận tiện xem phong cảnh khu này. Gọi cho anh, vẫn tiếp tục tất máy. Phòng họp đã không còn một bóng người, hai mắt Hàn Tự Dương bắt đầu không thoải mái, thờ phào một cái, cuối cùng cũng chuyển nhượng xong, trong cuộc họp đã sắp xếp, bố trí tất cả thỏa đáng, điều này có nghĩa Thụy Minh rốt cuộc có thể ngang hàng với những công ty có kỹ thuật điện tử tiên tiến, hiện đại nhất trên thế giới, trong lòng cảm thán, so với nước ngoài, kỹ thuật trong nước vẫn có chút chênh lệch – may mắn lần này vượt qua được. Mới nhớ ra phải bật nguồn điện thoại, di động thông báo trong lúc tắt máy có người gọi anh – đây số kia, anh đã thuộc lòng – khiến anh lập tức vui vẻ, nhìn thời gian, cũng đã muộn quá rồi, giờ này chắc cô cũng đã đi ngủ, anh không cam lòng xóa số gọi nhanh đã bấm. Hàn Tự Dương khó có một ngày được dậy muộn, ước chừng là do lúc xuống máy bay thì tự nhiên tăng lên mấy tiếng đồng hồ, lệch múi giờ nhưng anh lập tức có thể điều chỉnh – việc đầu tiên anh làm là gọi điện thoại, thật ra việc lớn của công ty đã giải quyết rồi, hiếm khi thấy bất an trong lòng, lại không rõ vì sao – đầu kia điện thoại cực kỳ ồn ào, anh nghe thấy Quân Mạc nói chuyện rất to: “Cái gì? Anh nói to hơn một chút được không?” Anh nói lớn hơn: “Em đang ở chỗ nào vậy? Sao lại âm ỉ thế?” “Nhà ga, em lên xe đi Ô Lỗ Mộc Tề.” Quân Mạc bị một tai, lớn tiếng trả lời. “Em tắt đấy, phải lên xe bây giờ.” Quân Mạc vội vội vàng vàng tắt điện thoại. Liếc mắt nhìn điện thoại một cái, không có tín hiệu – Quân Mạc nhìn điện thoại mà dờ ra, rõ ràng trước khi đi đã nạp tiền rồi, sao lại dờ ra thế này? Cô oán hận cắn răng, có chơi điện tử hay gọi đường dài mấy đâu! Hàn Tự Dương đi vào nhà ăn, hiếm thấy mấy khi vài người đang ăn lại ngồi cạnh trước TV, không giống như trước thấp giọng buồn chuyện với nhau. Anh ngừng mắt liếc nhìn TV, Mã Sơ Cảnh ngoác ngoác tay: “Boss, lại xem đi, thật kích động! Gió cấp 13 lặn, cả tàu hỏa cũng bị thổi bay này!” Anh đứng trong đám người xem TV, tin tức cũng nhắc được đọc: “Chuyến tàu xx từ Lan Châu hướng đến Ô Lỗ Mộc Tề đi qua Nam Cương trên tuyến đường sắt phụ cận suối Trần Châu, do gió lớn đột ngột các toa tàu từ 9 tới 14 bị chệch đường ray, trước mắt nhân viên cứu hộ vì gió thổi quá lớn không thể tiếp cận hiện trường, cũng không thể thống kê tình hình thương vong hiện thời. Đường sắt Nam Cương cũng tạm thời gián đoạn.” Trong TV chỉ nhìn thấy trận bão cát điên cuồng gào thét cuốn hết tất cả mọi thứ nó đi qua. Có người ở phía trước thở dài: “Cấp 13, ngay cả tàu hỏa cũng cuốn lên được, nhân viên cứu hộ đi qua đó làm sao được?” Hàn Tự Dương dường như có thể cảm giác được tim mình đập thình thịch trong lồng ngực, thái dương ầm ầm đau, sờ túi – điện thoại di động đang ở văn phòng. Anh gần như thô bạo giật điện thoại Mã Sơ Cảnh đang nắm trong tay, cầm lấy, ngón tay không không chế được run run, nhanh chóng ấn dãy số kia. Chỉ chốc lát, trong di động vang lên tiếng tổng đài viên: “Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không thể nhận cuộc gọi...” Anh dùng toàn lực buông tiếng chửi thề, xoay người bước về tầng 24, luống cuống như vậy, toàn bộ nhân viên cao cấp trong phòng ngự gác, nhìn bóng lưng anh quay đi rồi lại đưa mắt nhìn nhau. Gần như chạy tới phòng thư ký, Trần tỷ chưa tan tâm, kinh ngạc nhìn Hàn Tự Dương hai mắt đỏ ngầu, viết nhanh xuống một dãy số – “Đi nạp tiền, ngay lập tức!” Sau đó nói thêm “Kiểm tra chuyến tàu từ Đôn Hoàng đến Ô Lỗ Mộc Tề 10 giờ sáng nay.” Ngủ điều trầm thấp đến đáng sợ – chị chưa bao giờ gặp chàng trai này xúc động như vậy – vội xoay người tìm vài thư ký trẻ, ổn định tinh thần, phân phó mọi việc xuống cấp dưới. Hàn Tự Dương cũng không vào văn phòng mình mà cứ đứng ở bên ngoài chờ. Hiếm suất lần việc của Trần tỷ rất cao, mười phút sau, bình tĩnh thông báo với Hàn Tự Dương số xe bị trật ray – tìm anh run lên, cứ như đã rơi xuống hầm băng, vỡ nát, cảm giác lạnh lẽo đến mức không thể thở nổi, rồi giống như trí óc được khơi thông, kiệt lực hỏi câu cuối cùng: “Di động thế nào?” “Có thể là nói được.” Anh quay lưng, gọi điện thoại, chính xác là không thể kết nối được – “Xin lỗi, số máy ngài vừa gọi hiện thời không chuyển được, xin vui lòng gọi lại sau.” Chỉ trong chốc lát sự thất vọng và hoảng sợ vô bờ bến bao phủ, Hàn Tự Dương cố gắng trấn định, xoay người: “Giúp tôi đặt vé máy bay chuyến gần nhất đến Ô Lỗ Mộc Tề.” Trần tỷ không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói: “Được.” Chợt nói: “Tôi báo cho tổng bộ khu Tây Bắc, xem cậu có cần giúp đỡ gì không nhé?” Hàn tự Dương vào văn phòng, cũng không quay đầu lại: “Gọi Tiểu Tiểu đi cùng với tôi. Lúc tôi không có ở đây, chị gọi số này giúp tôi, đến lúc có người nhận máy thì thôi.” Anh vào mạng, mỗi thông tin trên từng trang web đều đọc rất cẩn thận, lại không thu được gì, hiện trường gió quá lớn, đội cứu hộ cùng giới truyền thông không thể tiến vào, không có thông tin chính xác. Trần tỷ bước vào, vé máy bay buổi chín giờ tối, anh gật gật đầu. “Vương tổng khu vực Tây Bắc muốn gặp anh.” “Chị điện cho ông ấy, hỏi xem chuyến xe kia gặp nạn ở địa điểm nào, có thể qua đó không? Bọn họ định tổ chức cứu hộ ra sao?” Anh bình tĩnh dặn bảo. Trần tỷ lo lắng nhìn anh một cái, rồi quay người ra ngoài. Anh cứ như bị tâm thần vậy, một lần lại một lần gọi điện thoại, nhưng từ đầu đến cuối không thể liên lạc được – đột nhiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng, nhắm mắt dựa vào ghế, không muốn suy nghĩ bất cứ chuyện gì nữa – lần đầu tiên cảm thấy, đối mặt với những chuyện thế nào, hóa ra mình bất lực, hóa ra chỉ có thể ngồi ở chỗ này chờ đợi. Đến Ô Lỗ Mộc Tề đã là gần rạng sáng ngày thứ hai, Vương Kính Trung đợi anh ngoài sân bay, sắc mặt Hàn Tự Dương xanh mét, ngoài sân bay cuồng phong nổi giận, nhiệt độ không khí cực thấp – anh vội vàng từ phía nam tới, may mà Trần tỷ lo lắng chu toàn, đã chuẩn bị một túi áo khoác cho anh. Tiểu Tiểu bên cạnh đưa áo khoác, Hàn Tự Dương thuận tay cầm lấy, khoác lên tay, “Trần tỷ nói điện thoại thông chưa?” “Cô ấy nói vẫn chưa liên lạc được với Lý tiểu thư.” Vương Kính Trung liếc mắt nhìn, Hàn tổng phong trần mệt mỏi, trợ lý bên cạnh chỉ cầm một cái vali nhỏ. Hàn Tự Dương nhíu mày: “Tình huống bên kia thế nào?” “Có người nói ở đó có thương vong, nhưng chưa xác thực được, đội cứu hộ không thể đi vào.” Anh chuẩn bị một chút, tôi muốn đến chỗ gặp nạn.” Anh mở di động, lại gọi điện thoại thêm một lần nữa. Vương Kính Trung lại càng hoảng sợ: “Nơi này cách suối Trần Châu rất xa, tôi đã liên hệ đội cứu hộ. Bọn họ cũng muốn chờ gió thổi nhẹ hơn chút nữa mới vào.” Khóe miệng Hàn Tự Dương mỉm lại chậm rãi nói một câu, mang theo quyết định

không thể xoay chuyển: “Tôi mặc kệ, chuẩn bị tôi đó đi.” Vương Kính Trung cẩn thận nhìn Tiểu Tiểu một cái, người đằng sau bắt đầu đi lết ông nhún nhún vai. “Hàn tổng, anh có chắc Lý tiểu thư đã lên chuyến tàu kia không? Có cần điều ra lại cho rõ ràng không?” Ông khấn thiết nhìn Hàn Tự Dương. “Tôi đã gọi điện cho người quen làm ở công ty du lịch kiểm tra khách sạn ở Đôn Hoàng, nhìn xem có phải cô ấy đã lên chuyến tàu kia không.” Hàn Tự Dương khẽ hừ một tiếng. “Trước khi lên xe cô ấy có gọi điện thoại cho tôi, là lên chuyến buổi trưa.” Trong lòng lập tức cảm thấy lo lắng, “Tôi cần một tài xế, nhanh chút đi.” Vương Kính Trung ở phía sau điện thoại liên hệ gọi xe, Tiểu Tiểu chủ động đứng bên người ông: “Vương tổng, ông thông cảm vậy – Hàn tổng cũng là quá quan tâm nên bị loạn thôi, không phải có ý giận dữ với ông đâu.” Vương Kính Trung gật đầu tỏ ý đã hiểu: “Ồ, tôi biết chứ, nhưng mà thiên lực thực sự không thể trái được – tôi cũng tận lực thôi.” Rất nhanh ông gọi được một chiếc xe, lại tìm được một lái xe lâu năm quen thuộc địa hình, nhanh chóng tới đón bọn họ. Vài phút sau chiếc xe lao vào bóng tối cùng một đoàn xe – đều là những xe mở đường, gồm nhóm nhân viên cứu hộ thứ hai chỉ viện thêm và cũng có rất nhiều phóng viên thời sự. Cát bay đập ràn rạt vào cửa xe, Hàn Tự Dương cảm thấy hoảng hốt, quay đầu nhìn tài xế: “Khoảng lúc nào thì gió ngừng?” “Ngừng ấy hả?” Lái xe nở nụ cười, “Có thể thôi nhẹ đi một tý đã được rồi, ở chỗ này mười ngày thì phải có đến tám ngày gió to.” Cũng chẳng biết qua bao lâu, Hàn Tự Dương chỉ cảm thấy trời hoàn toàn không có dấu hiệu sáng lên chút nào, cát vàng cùng bụi đất cứ ùn ùn kéo đến, làm thời gian như ngưng lại. Anh cảm điện thoại nhìn, tín hiệu lúc mạnh lúc yếu, tốc độ xe vẫn không được coi là nhanh, thỉnh thoảng vài viên đá kích cỡ không đều nhau hoặc to hoặc nhỏ va phải gầm xe, âm thanh va chạm khi bén nhọn khi trầm cùn làm người ta bất an. Tiểu Tiểu ngồi phía trước nhận điện thoại: “Trần tỷ?” Cậu nghe một lúc, lập tức đưa điện thoại cho Hàn Tự Dương – “Thế nào? Nói được điện thoại rồi à?” Anh không chờ đợi được mà hỏi, thậm chí tay đang nhu nhu thái dương cũng không tự chủ được mà ngừng lại. “Không phải. Lý tiểu thư không gặp chuyện không may trên tàu. Chúng tôi hỏi khách sạn cô ấy thuê ở Đôn Hoàng thì biết là cô ấy lên một chuyến xe khác, có khả năng bây giờ bị kẹt ở phía sau – đợi cho tuyến Nam Cương thông rồi mới có thể đến Ô Lỗ Mộc Tề.” Hàn Tự Dương chỉ cảm thấy sức sống như tràn lên từ đáy lòng, âm áp cứ từ từ tràn ngập lồng ngực, anh biết Trần tỷ không nói lung tung, tất nhiên phải nắm chắc rồi mới nói lại với anh – lập tức giọng điệu nhanh hơn: “Sao lại như thế?” “Lý tiểu thư ban đầu định đi chuyến xe đó, nhưng sau thủ tục khách sạn lại có vấn đề, không cảm vé đã đặt đến cho cô ấy – vậy nên đành phải đi vào chuyến sau.” Trần tỷ nhấn mạnh chút, “Chắc không sao đâu – nhân viên ở nhà ga nói cô ấy không đuổi kịp chuyến xe, còn rất cầu kinh, cho nên khá ấn tượng.” “Hơn nữa, tôi đã đưa ảnh chụp trong hồ sơ của Nam đại chuyển tới, gửi cho bên Vương tổng, bọn họ xác nhận rồi, sẽ không sai.” Giống như đã đi qua một vòng sông chết trên vách núi, cuối cùng cũng thấy được ánh bình minh – cứ như là chỉ cần sảy chân một cái là thịt nát xương tan. Hàn Tự Dương mệt mỏi vô cùng dựa vào ghế xe, “Cảm ơn chị.” Anh ngắt điện thoại: “Gọi Vương tổng giúp tôi.” “Tình hình ừ tắc tuyến Nam Cương thế nào rồi?” Anh hỏi rõ ràng, thẳng thắn: “Vấn đề có giải quyết được không?” Vương Kính Trung trả lời anh một cách chắc chắn: “Không có việc gì đâu, nơi gặp chuyện không may ấy là nơi có biệt danh là miệng gió, vài chục năm nay cũng khó gặp, xe cô thì nhiều nhất là bị tắc khoảng mười mấy giờ thôi.” Từ lúc gặp nạn đến giờ cũng đã mười mấy giờ rồi, Hàn Tự Dương chỉ cảm thấy không lúc nào mình không trong trạng thái khẩn trương, do dự thật lâu, hỏi: “Ông xem hiện tại nên làm thế nào bây giờ?” “Hàn tổng, tôi đề nghị cậu chờ ở Ô Lỗ Mộc Tề. Thứ nhất nơi đó không đến được, thứ hai ở Ô Lỗ Mộc Tề mọi việc cũng thuận lợi, chu toàn hơn. Dựa theo tiền lệ trước đây, chuyến tàu trước xảy ra chuyện thì chuyến sau cũng phải một thời gian mới có thể chạy được. Cậu không cần quá lo lắng.” Quân Mạc nằm trên giường, cảm giác nôn nóng, thật sự không thể hiểu nổi tại sao thời tiết lại có thể đột nhiên thay đổi như vậy, loa tàu một lần nữa thông báo: “Bởi vì nguyên nhân thời tiết cùng giao thông, chuyến tàu buộc phải dừng lại tại đây, mong quý hành khách im lặng nghỉ ngơi, giao thông phía trước thông suốt tàu...” Cô không để ý nghe, nhét tai nghe điện thoại vào tai, giọng hát của Thái Cẩm vang lên “ai đang gõ cửa sổ của tôi vậy?” (5), ngẩng đầu lên nhìn gió cát đang thổi vàng cả cửa sổ tàu, tự nhiên bật cười. Cô không lo lắng lẫn nhưng xung quanh lại ầm ầm rối loạn, bất an, dù sao phải dừng lại ở nơi này mười mấy tiếng đồng hồ, ngay cả đi WC cũng khó khăn, lại thêm thời tiết tồi tệ, vài hành khách đã va chạm với nhân viên trên tàu, một người đàn ông cao lớn thô kệch hùng hù hô hô chỉ vào một nhân viên nhỏ bé. Bên cạnh có người xông vào ồn ào giúp đỡ, cũng có người kéo người đàn ông kia lại, cô biết tin tàu phía trước bị cuồng phong cuốn đi, cuối cùng không thể ung dung mà hướng về phía trước được nữa. Ôm đầu gối ngồi trên giường, nhìn một kiểu cảnh vật bên ngoài lâu như vậy, thật sự đã chán ngấy lên rồi – hình như gió không có ý định giảm, cô lấy con lạc đà nhỏ trong ba lô ra, trắng như tuyết, bàn tay cầm con lạc đà, trái tim lại tràn ngập cảm giác ấm áp, hạnh phúc – thỉnh thoảng một trận cuồng phong cuốn đến, từng đám từng đám cát vàng hỗn loạn kéo vào, thoáng cái Quân Mạc bị thổi cho đến choáng váng. Cô cố gắng mở mắt ra, cửa sổ phía trước toa tàu bị phá vỡ, cuồng phong điên cuồng rít gào như cự long gầm rú, mấy người đang cãi nhau cũng bị dọa một trận. Lập tức có mấy hành khách nam cầm chăn đi chặn cửa sổ, vài nhân viên bảo vệ cùng nhân viên tàu cũng chạy lại, cố gắng lắm mới tìm thấy một tấm ván gỗ, cứ chống chọi như vậy, càng lúc càng mệt mỏi – Quân Mạc rút cuộc cũng trải qua cảm giác kinh hồn bạt vía – gió lớn như vậy, thật sự có thể đem tàu hóa lật lên. Cô ngồi ngơ ngác, theo bản năng lấy di động ra, vẫn không có đến một vạch sóng, hoàn toàn trống rỗng, hôm nay còn không nạp tiền nữa. Đột nhiên cô nhớ tới ước định của mình với Hàn Tự Dương, giọng nói trầm thấp gọi cảm mà từ tính: “Một lời đã định.” Tự đứng lại thấy cay cay mắt, “Làm sao bây giờ, nếu không trở về được thì làm thế nào bây giờ?” Cô mờ mịt bấm số điện thoại của anh, tựa hồ như vậy có thể khiến mình bình tĩnh trở lại. Ngón tay ấn đến trắng bệch cả ra – Quân Mạc bắt mình phải cất di động đi, cảm thấy mình cứ không ngừng nhìn chăm chăm vào nó mà có thể liên lạc với mọi người bên ngoài được thì hóa ra mình thần thông quảng đại quá. Không biết có phải là tác dụng tâm lý không, cảm thấy hình như toa tàu cũng hơi hơi nâng lên trong một thoáng. Cũng không biết đã trải qua bao lâu, trong tàu, ngoại trừ tiếng gió rít, không còn nghe thấy bất cứ tiếng gì nữa, khiến mọi người sợ hãi phát run. Cứ yên lặng như vậy, lại nảy sinh đủ loại tưởng tượng kinh khủng. Cô vẫn ôm gối không nhúc nhích, chôn mặt trong cái bấu nhỏ của con lạc đà trắng. Người đàn ông lúc trước cãi nhau với nhân viên tàu chợtấp giọng nói: “Hình như gió thôi nhẹ hơn chút rồi.” Anh ta vẫn đang đang hỗ trợ để tấm ván, trên mặt hơi thoai mái, hỏi một người khác: “Có phải không?” Rõ ràng ranh mạch truyền tới tai mỗi người – Quân Mạc nhìn phía ngoài cửa sổ, cát đá bay bên ngoài cũng dịu đi chút ít, lát sau, loa thông báo của tàu vang lên: “Vì tốc độ gió đã giảm, đường sắt Nam Cương phía trước đang gấp rút sửa chữa, đã có thể thông đường, tàu sắp khởi động.” Tiếng hoan hô ầm ĩ vang lên, át cả tiếng gió vẫn rít ngoài kia. Chàng trai kia nhất thời thoai mái quá, lực đỡ trong tay giảm, tấm gỗ liền đập mạnh vào mặt bên trái, thấy mọi người nở nụ cười, anh ta cũng không xấu hổ mà còn cười phụ họa vài tiếng: “Tay đã tê rần rồi, ha ha.” Quan hệ giữa mọi người bỗng chốc dịu lại, có người cầm nước đưa cho anh ta và mấy người đang chống tấm ván, tự nguyện thay ca, nhân viên bảo vệ cũng an ủi mọi người: “Đến Ô Lỗ Mộc Tề cũng không quá bốn tiếng đâu, mọi người đợi chút, đừng sốt ruột.” Đi ngang qua Phong cốc, nhìn ngoài cửa sổ, tiếng người ồn ào, một đoàn tàu to như vậy mà bị ném ra bên cạnh đường, giống như cánh một con cự long bị bẻ gãy, sụp xuống một bên. Xe cộ chen nhau dày đặc, xe cứu thương, xe tải, mỗi người đều bị gió tạt lung lay sắp ngã, tuy đoàn tàu chỉ lướt qua đó trong nháy mắt nhưng vẫn cảm thấy kinh tâm động phách. “Hàn tổng, tôi đã xác nhận với cục đường sắt Lý tiểu thư lên tàu rồi, đã qua cửa Phong cốc, khoảng một tiếng nữa là có thể đến đây.” Hàn Tự Dương ngồi trong phòng vip, trên bàn một đồng hồ ăn nhưng chẳng mấy may muốn động vào – trong mắt đầy tơ máu, suốt một ngày đêm không ngủ. “Đội cứu hộ đã đến bên kia, người của chúng ta cũng đã qua đó, nghe nói hành khách bị thương được chuyển đến bệnh viện Thổ Lô Phiên (吐鲁番 – Turpan – 5), cũng không phát hiện Lý tiểu thư.” Vương Kính Trung ngồi đối diện anh, “Cậu ăn điểm tâm trước đi?” Anh hơi gật đầu, thấy cái balo Tiểu Tiểu đeo sau lưng, mở hồ lô ra sắc caro nâu nhạt, anh vẫn luôn để khăn quàng cổ cô tặng ở văn phòng, chắc là Trần tỷ trước lúc đi bỏ vào cho anh – anh đứng lên rút khăn ra – mềm mại cuộn tròn trên đầu ngón tay, không hiểu sao đột nhiên anh cảm thấy phiền muộn, anh muốn dây dưa với cô cả đời này, vậy nên nhất quyết không để cô gặp chuyện không may nào cả! Tàu đến gần thành phố, Quân Mạc thuận tay kéo túi, khởi động lại máy. Cô không cảm giác, mờ mịt nhìn tấm gỗ vắt ngang cửa sổ, tốc độ tàu rất chậm, vài người chặn cửa cả đường, mỗi người đều mệt mỏi một bên, không nói nổi nữa. Một mối gọi điện thoại một lần nữa, tiếng chuông làm anh nhất thời ngây người, đưa điện thoại bên tai xuống, không thể tin nhìn vài lần – cho đến khi nghe thấy âm thanh đầu bên kia: “A lô.” Hàn Tự Dương cảm thấy giọng mình run run, anh không quan tâm đến điểm này, chỉ hỏi: “Em ổn chứ? Đang ở đâu rồi?” Quân Mạc đột nhiên không nói được lời nào, nghe thấy tiếng của anh, cứ như bừng tỉnh sống lại, cảm giác sợ hãi.

Qua một lúc lâu thấy mặt hơi lạnh, nâng tay sờ hai má, nước mắt đã chảy thành dòng. “Em không sao, đừng lo lắng.” Quân Mạc cố gắng hết sức làm cho mình có bộ dáng bình yên vô sự, nói vậy anh có biết tin, cũng đoán được tâm trạng của anh đã dạo một vòng tu là địa ngục về rồi. “Bảo lâu nữa thì em đến Ô Lỗ Mộc Tề?” Hàn Tự Dương át xuống tiếng tim đang đập thình thịch bên tai, thanh âm kiềm chế, gắng bình tĩnh. “Tôi rồi...” Anh cũng nghe tiếng loa trên ga báo. “Anh nạp tiền cho em à? Cảm ơn anh.” Quân Mạc không biết nói gì nữa, hành khách bên cạnh đang trật tự đi xuống dưới, chuẩn bị xuống xe, “Không nói với anh nữa, em xuống tàu đây. Hoi đồng anh à.” “Em không phải tắt.” Hàn Tự Dương lập lại một lần nữa, “Em đừng tắt máy, cứ xuống tàu đi.” Anh không nói nữa. Trong điện thoại chỉ nghe thấy tiếng thở trầm ổn khiến người ta an tâm. Quân Mạc chỉ có thể ngập ngừng đưa điện thoại lên tai, một bên khoác balo lên vai xuống tàu. Hàn Tự Dương đứng trên sân ga, lo lắng nhìn thời gian, gió thổi mạnh, anh liếc mắt đã nhìn thấy cô bé ấy – mặc áo khoác lục đậm, tóc đen dài ngang vai, một tay giữ điện thoại, đang cúi đầu từ toa tàu bước ra. Anh đẩy đám người, bước nhanh đến bên cạnh cô, nhưng đám đông nhiều người như vậy, anh vẫn cảm thấy mình đi chậm quá – tựa như hai người chỉ gắn liền với nhau bằng khoảng cách một sợi dây điều, anh cũng không dám dùng sức đẩy người khác, chỉ đành cúi đầu nói: “Em đứng đó, đừng đi chuyển.” Quân Mạc cầm điện thoại, tựa hồ hiểu ra, quay đầu nhìn xung quanh. Cách đông người rất xa, anh mặc áo sơ mi đen, đang đi về phía mình – Quân Mạc giật mình cảm thấy có phải mình nhầm rồi không, theo bản năng cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, chân chửi nói: “Là anh à?” Xa như vậy, anh cuối cùng cũng mỉm cười thư thái: “Là anh, em đứng đó, đừng đi nữa, anh tới tìm em.” Anh cười thoải mái như vậy, đột nhiên thấy lòng yên ổn, rốt cuộc cô đứng tại chỗ, chờ anh đi tới. Quân Mạc tắt điện thoại, vẫy anh. Hàn Tự Dương nhìn rõ, điện thoại cô cầm trong tay màu trắng, dù trong thời tiết mờ mịt thế này, kim cương đính trên đó vẫn sáng lấp lánh. Nhưng bây giờ anh chẳng quan tâm gì nữa, cô có cầm điện thoại di động này hay không, anh không để tâm. Bởi vì giờ phút này, anh không nói gì cả, chỉ kéo cô vào lòng, cầm đặt lên vành tai cô, hơi thở ấm áp thổi tóc mai bay bay. Sắc mặt cô trắng bệch, vành mắt thâm quầng, mệt mỏi co lại trong vòng tay anh. Anh cảm nhận được sự sợ hãi của cô, thấp giọng an ủi: “Không sợ, không có việc gì rồi.” Hai tay cũng không thả lỏng chút nào, gắt gao ôm cô vào ngực mình. Quân Mạc nhắm mắt, chậm rãi bình tĩnh trở lại, cô thật sự cảm thấy sợ hãi, là sợ không kịp nữa – ba năm qua, vì một khúc mắc nhỏ, cô đối với cha mẹ chẳng mấy khi biểu lộ tình cảm, mà người đàn ông vẫn đang ôm cô lúc này – anh cố gắng gần gũi cô, anh nói: “Em nhất định phải kiên nhẫn hơn tôi”, khoảnh khắc ấy rõ ràng tim đập thình thịch, lại vẫn như cũ cứng rắn bỏ mặc. Chậm rãi cô vòng tay ôm thắt lưng anh, khẽ kiễng mũi chân, ghé vào tai anh nhẹ giọng nói: “Thật sự xin lỗi, đã làm anh phải đợi lâu như vậy.” Hàn Tự Dương cúi đầu, gương mặt đỏ bừng khiến người khác phải say mê, ánh mắt trong sáng mà nhu hòa, trong ấn tượng của anh cô chưa bao giờ đứng trước mặt anh như thế này – ánh mắt nhàn nhạt thản nhiên, vẫn còn kịp dây dưa với nhau cả đời, nhất định vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

“Lão đại, khách sạn thứ hai của chúng ta ở đây sắp khai trương, chị dâu cũng nên ra tay chứ nhỉ?” Mã Sơ Cảnh ngồi trong một góc nhà ăn, cười hi hi nhìn Hàn Tự Dương. “Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, nhân tài như chị dâu không làm ở khách sạn của mình thì tiếc quá.” “Trước giờ lúc ăn cơm cậu vẫn nói nhiều như vậy hả?” Hàn Tự Dương đẩy bộ đồ ăn trong tay ra, đứng lên, “Tôi đi trước.” “A... Chờ em một chút...” Mã Sơ Cảnh sốt ruột và thêm một miếng cơm, “Cùng nhau đi, em có việc tìm Trần tỷ.” Trong thang máy, Hàn Tự Dương dường như càng nói ít hơn lúc bình thường, vài lần lấy điện thoại ra, liếc nhìn qua một cái, xong lại buông. Trần tỷ không có ở đây, nhưng có Tiểu Tôn mọi ngày vẫn rất hòa đồng đang sửa sang văn kiện. Mã Sơ Cảnh nắm câu ba điều giao cho xong công việc, thuận miệng nói: “Vẫn còn chờ tin tức của Tiểu Phí bên kia sao? Hồ sơ mua bán bên Mỹ thế nào rồi? Mà sao Hàn tổng thoát nhìn chẳng vui vẻ thế nhỉ?” Tiểu Tôn cẩn thận nhìn ngoài cửa một cái, xác nhận cửa phòng tổng giám đốc vẫn đóng chặt, gần như ghé sát vào tai Mã Sơ Cảnh nói: “Em đoán là cãi nhau ở nhà.” Mã Sơ Cảnh suy nghĩ nửa thì ngã từ trên ghế xuống – “Nói nhanh, nói nhanh!” Tiểu Tôn hơi khó xử, “Em cũng đoán vậy thôi, tối qua em tặng ca đến muộn, lúc về đã rạng sáng – Hàn tổng trở lại, sắc mặt không tốt, qua đêm ngay tại văn phòng – anh biết rồi đấy, trước đây cứ đúng giờ là sếp về, có việc gì cũng mang về nhà làm tiếp.” Mã Sơ Cảnh về mặt ái muội đáp vai Tiểu Tôn: “Thật là một tin tức kinh khủng khiếp, hắc hắc, ngày mai anh mời em ăn cơm.” Cậu nhìn thời gian, vẫn là giờ nghỉ trưa, quyết định vào nhìn Hàn tổng một cái. Hàn Tự Dương đúng là đang tức giận, anh tựa lưng vào ghế ngồi, trong đầu một màn tối qua hết lần này đến lần khác lặp lại. Quân Mạc không động đậy ngồi trên sofa thật lâu, hướng mặt về TV, trong TV y y nha nha làm ra vẻ giống kinh kịch – trước kia cô bao giờ cô xem cái này. Anh đã quên nguyên nhân tại sao lại âm ỉ lên, đến bây giờ, anh ngồi cùng sofa với cô nhưng mà cách xa chỗ cô nhất, ánh mắt chăm chú, không nhúc nhích nhìn cô. Không nhận được, anh lấy trong túi ra hộp thuốc lá, châm một điếu, liếc nhanh nhìn cô, rồi kéo, “Được rồi, nhanh đi ngủ thôi.” Quân Mạc đứng bật dậy: “Em không muốn ngủ, em đi một chút.” Cô đứng lên, không hề nhìn anh, tay cầm chìa khóa xe trên bàn trà. Hàn Tự Dương nhanh tay nhanh mắt đoạt lại – “Em đi đâu à? Vừa học lại xe được mấy ngày mà đã muốn học người ta nửa đêm đi hóng gió? Muốn đi anh đi với em.” Tay Quân Mạc ở giữa không trung, nửa ngày mới lúng búng vài tiếng: “Em không cần anh đi với em.” Tiếng đã bắt đầu nghẹn lại, Hàn Tự Dương thấy trong lòng lửa giận bắt đầu bùng bùng nổi lên. Anh nhìn cô cầm túi xách lên, tựa hồ muốn ra ngoài thật. Khi đó, hình như Hàn Tự Dương nghe rõ mình thở dài một tiếng – với tính cách của cô ấy, thật sự đêm nay không muốn ở cùng mình. Vì vậy bước vài bước tới bên, cầm túi xách của cô đặt lại sofa, thấp đầu nhìn cô – cô vẫn như cũ không nói một lời, ngoảnh đầu sang một bên, khiến anh chỉ nhìn thấy cái trán mềm mại cùng cái mũi nhỏ đang héch lên. “Anh đi ra ngoài.” Anh nhàn nhạt nói, liền thật sự mở rộng cửa đi ra ngoài. “Lão đại, nói như vậy là hai người thật sự cãi nhau à? Anh đi một đêm không về?” Hàn Tự Dương nhắm mắt, anh có thể làm thế nào? Đêm hôm khuya khoắt, lẽ nào để cô một mình ra ngoài? Chẳng bằng mình ra ngoài, hưởng hờ đã nhờ Ân Bình gọi điện thoại, mặc dù khóc, rốt cuộc cô vẫn ở nhà, không ra ngoài chạy loạn? Lúc này anh không vội đuổi Mã Sơ Cảnh đi, tuy rằng cậu ta ồn ào chút, cuối cùng cũng là một loại âm thanh, coi như giải buồn cũng tốt. Nhưng Mã Sơ Cảnh không nói gì, cười hi hi bắt đầu lấy máy bàn gọi. Giọng nữ rõ ràng, mang theo nghi hoặc: “Sơ Cảnh?” “Chị dâu, tháng này chúng em có một nhà hàng khai trương, mời chị đào tạo (nhân viên) có được không?” Mã Sơ Cảnh quơ quơ đi động, ý bảo chính mình có thể ăn vài cái biến điện năng thành âm thanh. Hàn Tự Dương đã mở mắt, nhưng cũng không ngăn cậu, trên khuôn mặt tuấn lãng biểu tình khó lường, Mã Sơ Cảnh lúc này cũng hiểu chính mình đùa hơi quá rồi. “Đừng nói đùa, cậu có chuyện gì?” Quân Mạc cầm điện thoại, cảm thấy hơi hơi đau đầu. “Chính là... Kỳ thật là lão đại đang ở cạnh em, chị nói chuyện với anh ấy nhé?” Mã Sơ Cảnh bỗng nhiên không nói nổi, đối diện ánh mắt của nam nhân kia, không thể nói là tức giận, chỉ lẳng lặng nhìn cậu nói chuyện, cậu đột nhiên cảm thấy mình không thể hiểu nổi anh đang nghĩ cái gì nữa. Quân Mạc im lặng một lúc, không nhận được khóa mắt nóng lên, cuối cùng chậm rãi nói: “Không cần, chị muốn đến trường, lần sau ăn cơm với nhau.” Cụp một tiếng cắt điện thoại, không hiểu sao thấy mắt mịt – tối hôm qua nhìn bóng anh bước ra cửa, quyết tuyệt như muốn vĩnh viễn rời khỏi gia đình này, như là đã quên lúc trước anh nói: “Em không cần cử động, chỉ cần chờ tôi ở đây là được rồi.” Mà anh vừa bước đi, tựa hồ thế giới của cô, cũng sẽ không còn hương cà phê thơm mỗi sáng. Hàn Tự Dương nhìn bóng Mã Sơ Cảnh chạy trời chết, đôi mắt

luôn tràn đầy sức sống chậm rãi nhắm lại, một lát, nhấn điện thoại nội bộ gọi thư ký, muốn một ly cà phê đen, anh cơ hồ đã quên, sáng sớm nay, không cùng Quân Mạc uống ly nào. Lúc Quân Mạc đi đến trường, thời tiết thật đẹp, ánh mặt trời vẫn rực rỡ chiếu xuống nơi này, xuyên qua vòm lá, khiến người ta có cảm giác ấm áp, trong không khí màu trắng chín tựa hồ có mùi hương thơm mát của nước chanh – nhưng thế giới của cô, chỉ ở khoảnh khắc này tỏa sáng, là vì nhìn thấy anh ở đầu kia sân thể dục. “Vợ à.” Anh thấp giọng gọi cô, hai mắt đón ánh mặt trời, đưa tay kéo tay cô. Quân Mạc cuối cùng cũng dè dặt nắm tay anh, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, tầm mắt lại nhìn về hướng khác. Đây là muốn tỏ vẻ làm hòa, vì vậy Hàn Tự Dương buông tâm, thấp giọng nói: “Chúng ta về nhà đi?” “Vậy anh nói đi, tối hôm qua làm sao lại cãi nhau?” Tựa hồ với vấn đề này anh đã sớm chuẩn bị (câu trả lời): “Là anh sai – em về nhà muộn hơn anh, anh lại nổi cáu với em, như vậy trong tiềm thức cho rằng công việc của em không quan trọng bằng anh – là điển hình của chủ nghĩa nam quyền. Được không?” Anh mỉm cười nhìn độ cong trên miệng cô càng lúc càng mềm mại hơn, cuối cùng cũng nhìn tới anh. “Vậy anh nói xem, sau đó anh giật cửa ra khỏi nhà, anh đi đâu?” Quân Mạc dừng bước, hung hăng cấu tay anh, “Có phải đi quán bar không? Còn có Mã Sơ Cảnh, hôm nay cậu ta gọi điện tới, khẳng định là hôm qua đi chơi với anh, hôm nay cảm thấy áy náy.” Hàn Tự Dương thật sự muốn cười thật to, hóa ra sức tưởng tượng của phụ nữ lại phong phú đến nhường này – nhưng nhìn về mặt của cô, mang theo một chút căng thẳng, khoe mắt lại lộ ra vẻ ranh mãnh đáng yêu, giống một bé hồ ly trắng nõn, chẳng kiêng nể gì vì biết được anh yêu thương. “Đi bar?” Anh mỉm cười ôm chặt người con gái bên cạnh, “Trước khi kết hôn một lần ấy bị em bắt gặp, anh làm sao còn dám nữa?” Bên cạnh trùng hợp có vài sinh viên đi qua, ước chừng vừa mới học xong giờ lễ nghi, vẫn còn trang điểm, đều liếc mắt nhìn Hàn Tự Dương một cái, sau mới nhìn thấy Quân Mạc, vội vã chào hỏi: “Em chào cô!” Còn ngẩng đầu cười cười mang theo hàm nghĩa không rõ. “Anh xem anh xem, ở bên người em mà còn phóng điện linh tính với mấy cô bé sinh viên.” Cô đột nhiên cười nói, khoắc chặt tay anh. “Em cứ nói oan cho anh thế trong lòng có áy náy chút nào không vậy?” Quân Mạc ngẩng mặt lên nhìn anh, gương mặt đơn thuần tựa hồ thật sự không lẫn một chút tạp chất, vẫn là Quân Mạc quen thuộc của anh, cô cười: “Áy náy? Đó là cái gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20

Ngoài phòng truyền đến âm thanh mở khóa, Quân Mạc không chú ý nhìn góc màn hình máy tính – 00:24, vội vàng tắt mạng, từ thư phòng ra. Anh đang mở cửa vào, thấy cô chưa ngủ, vô cùng ngạc nhiên nhíu mày: “Sao vẫn chưa ngủ em?” Từ trước đến nay cô vẫn thích ngủ sớm dậy sớm, thường thường khi anh về nhà, phòng ngủ luôn tối đen một mảnh, anh cũng không dám bật đèn sợ đánh thức cô, liền lén được bản lĩnh rón ra rón rén trong bóng đêm. Quân Mạc thấy sắc mặt anh bình thường – chỉ cần anh uống một chút rượu thôi, sắc mặt cũng đã hơi hơi ửng đỏ – không nhịn được tò mò hỏi: “Tiệc rượu hôm nay sao anh không phải uống à?” Hàn Tự Dương đi đến bên cạnh cô, thấy cô mặc áo ngủ mỏng manh, trong nhà cũng mở điều hòa, nhíu mày nói: “Cả đêm làm gì vậy? Cũng không cảm thấy lạnh à?” Quân Mạc cũng không tự chủ được đưa tay sờ trán, cười nói: “Anh xem, em toát cả mồ hôi rồi này, nóng muốn chết luôn.” Mặt cô quả thật hơi đỏ, mềm mềm giống như da trẻ con vậy. Theo ánh mắt của cô anh vào thư phòng, màn hình máy tính phát ra ánh sáng yếu ớt, không khỏi cất bước đi vào: “Giáo án làm xong rồi hả?” Quân Mạc đột nhiên chặn anh lại, “Anh làm cái gì đấy? Đã muộn thế này còn không đi tắm rửa à?” Hàn Tự Dương đứng lại, nhìn ngón tay mảnh khảnh đang kéo áo mình, không khỏi cười nói: “Nhìn em kia, sao lại căng thẳng thế hả?” Quân Mạc ngược ngừng buông tay ra, “Em còn chưa làm xong. Anh đừng nhìn.” Hàn Tự Dương hơi hơi nheo mắt, “Em không muốn đi tới tiệc rượu với anh, nói là muốn chuẩn bị giáo án – vậy buổi tối em làm gì? Nói đi, có việc gì giáo sư phải không?” Anh cẩn thận nhìn ánh mắt cô, Quân Mạc có chút khó chịu, quay mặt sang chỗ khác, hơi hơi hờn dỗi nói: “Em không muốn đi tiệc rượu, em thích ở nhà lên mạng.” Cô xoay người đi vào thư phòng xem máy tính, lưu lại Hàn Tự Dương một người đứng ngơ ngác trong phòng khách, một chút cũng không nghĩ tới đột nhiên cô lại nóng nảy vậy. Chờ anh tắm xong đi ra, trong nhà đã yên lặng không một tiếng động – nhớ tới còn có mấy thư cần trả lời, liền đi vào thư phòng, laptop của Quân Mạc còn chưa đóng, thuận tay mở ra. Nhập địa chỉ e-mail vào thanh địa chỉ, rồi cuộc dùng máy cô không quen, con chuột nhảy sang một url lạ – tốc độ mạng buổi đêm cực nhanh, cũng chưa kịp tắt đã hiện ra, cư nhiên là một trang web kiểm tra IQ. Hàn Tự Dương chậm rãi nhìn xuống, ý cười trên khoe miệng dần tăng, vợ yêu của anh, sau nửa giờ làm xong một bài, 64 điểm, đánh giá màu đỏ rõ ràng – nhục trí. Thảo nào sắc mặt lại không tốt như vậy, anh nhẹ giọng bật cười, biết cô từ trước đến giờ với logic, danh sách linh tính các loại vấn đề đều mơ hồ. Trong lúc nhất thời cũng cảm thấy có hứng thú, đơn giản điền đáp án vào, một câu lại một câu làm tiếp xuống dưới – chỉ là mấy vấn đề như sắp xếp thứ tự các số, quay các hộp giấy, hầu như không cần phải nghĩ ngợi gì đã làm xong, ấn vào nút nộp bài, kết quả trắc nghiệm – 147, thiên tài, điểm tối đa là 150. Tay trái nhẹ nhàng xoa thái dương, xử lý xong e-mail, xóa lịch sử vào trang web kiểm tra IQ vừa rồi, xác nhận thành tích vừa rồi bị xóa, lúc này mới đóng máy tính. Đi vào phòng ngủ, chỉ nghe tiếng cô hít thở nhỏ dài, cẩn thận nằm bên cạnh người cô, rèm cửa sổ không kéo kín, ánh sáng mờ mờ xuyên qua, mặt cô gần như chôn vào trong chiếc chăn mềm mại, thân hình cuộn lại một bên giường. Anh đưa tay ôm lấy cô, Quân Mạc ngủ say chẳng biết gì, trở mình ôm lấy tay anh, nhin không được nhẹ hôn lên mặt cô, cũng an tâm nhắm mắt. Buổi sáng anh dậy sớm hơn cô một chút, theo thói quen nhìn cô với mái tóc rối bù trải trên gối, sau đó pha cà phê, mới thấy cô hai mắt mơ màng từ phòng ngủ đi ra hỏi: “Mấy giờ rồi anh?” Lập tức rối loạn. Hàn Tự Dương gần như thở dài, đem cà phê đổ vào cốc lọc hành vẫn mang theo người cho cô, “Để anh đưa em đi?” “Em không cần!” Quân Mạc vừa kéo túi xách vừa đi ra ngoài. Trong lòng than phiền cái xe của anh quá mức nổi bật đi. Buổi tối. Hàn Tự Dương khó có khi được về nhà sớm như vậy. Quân Mạc thấy anh về, nhin không được gọi: “Anh qua đây chút.” Anh đứng sau cô, cúi đầu nhìn màn hình máy tính, trang web quen thuộc. “Làm nhanh một lần đi.” Quân Mạc đứng dậy nhường ghế cho anh, “Làm hết sức vào đây.” Hàn Tự Dương thuận theo ngồi xuống, chậm rãi làm từng câu từng câu một. Quân Mạc cau mày nhìn anh làm xong, xác nhận điểm, thờ phào một hơi. “Em đã nói đề trắc nghiệm này có vấn đề mà!” Cô không nhịn được ý cười tràn đầy, “Chồng em thông minh như vậy, làm sao lại chỉ làm được có 60 điểm?” Cô cười rạn rờ như vậy, Hàn Tự Dương không nhịn được cúi đầu bật cười: “Em làm không?” Quân Mạc nhẹ nhàng cắn môi, liên tục lắc đầu: “Không đâu. Anh làm còn thấp điểm như vậy, em không muốn làm.” Trong mắt cô linh quang chợt hiện, Hàn Tự Dương kéo cô qua, đặt cô ngồi trên gối, ôm thật chặt, “Sao hôm qua lại cãi với anh?” ý cười ấm áp hiện lên trong mắt. Quân Mạc đưa tay ôm cổ anh: “Có đâu nhì?” Anh nhàn nhạt cười, nhẹ nhàng hôn xuống. Chuyện Du lịch. “Hàn tổng, đây là quyền tài liệu ngài cần.” Thư ký Tiểu Lâm đem quyển sách giới thiệu du lịch của các quốc gia châu Âu được in cực kỳ tinh mỹ đặt trước mặt Hàn Tự Dương, tò mò nhìn mười ngón tay đang bay trên bàn phím của tổng giám đốc, anh ngừng đầu hướng cô gật gù: “Cảm ơn.” Lập tức lại chuyển chú tâm làm việc. Tiểu Lâm không khỏi thở dài, quay về văn phòng, một đám con gái bắt đầu vây quanh: “Hàn tổng muốn đi châu Âu à? Lần này phòng thư ký ai đi cùng?” Trần tỷ vừa xin phép nghỉ một tuần, điều này nghĩa là sẽ có một người được nữ thần may mắn ưu ái, có cơ hội được đi cùng Hàn Tự Dương – mặc dù tổng giám đốc trẻ tuổi nhiều tiền này đã kết hôn, hơn nữa lại nổi tiếng trong ngoài công ty là yêu thương vợ con – vợ của anh cũng không nổi bật lắm, hình như từ lúc kết hôn đến giờ còn chưa đến tòa nhà Thụy Minh, nhưng vẫn có người gặp qua cô ấy, thích mặc đồ trắng, không thích trang điểm. Thật ra là cô ấy có đến hay không cũng chẳng vấn đề gì, vì nghe nói Hàn tổng trước đây cũng

phải trải qua thiên tân vạn khổ cuối cùng mới tu thành chính quả – “Đường Tăng lấy kinh cũng đến vậy mà thôi”, có một lần Mã tổ tông giấm uống rượu đã nói với đồng nghiệp như vậy. Tiểu Lâm cười xua đám thư ký ra: “Có phải nhầm lẫn gì không nhỉ? Hàn tổng muốn nghỉ phép, đi hai người.” “A” một tiếng, nhóm các cô gái không giấu sự ao ước cùng thất vọng, ầm ào rồi tản ra làm việc. Quân Mạc về nhà, nhìn quyển sách giới thiệu du lịch để trên bàn, hưng phấn kêu một tiếng: “Anh lấy ở đâu ra vậy?” Hàn Tự Dương từ trong phòng đi ra, mỉm cười nhìn cô: “Thích không?” “Anh nhìn này!” Cô đưa lên cho anh nhìn, “Vừa lúc có thể cho sinh viên của em xem trên lớp!” Nói xong cúi đầu chặc chặc khen ngợi: “Hình ảnh thật rõ ràng, so với trên mạng tìm được đẹp hơn nhiều!” – đây là sách giới thiệu du lịch do các quốc gia tự in và phát hành, chất lượng không phải bàn, có tiền cũng chưa chắc đã mua được. Hàn Tự Dương đứng sau cô, mỉm cười nhìn cô lật một tờ lại một tờ của tập sách, “Thích lắm à?” Quân Mạc mệt mỏi nằm bò ra được, vì vậy lười biếng dựa về phía sau, tựa vào lòng anh kê khổ: “Luận văn của em lại không được rồi, sắp bị giáo sư Tôn bức đến điên mất.” Anh ôm thắt lưng cô, dịu dàng an ủi: “Không cần phải gấp vậy, chẳng phải kỳ sau mới nộp sao? Nếu không ra ngoài cho khuấy khỏa chút? Trước tết âm lịch về?” Anh đặc biệt chọn trùng với ngày nghỉ của cô – nửa năm này Quân Mạc cũng không rảnh hơn anh, lại chuẩn bị luận văn thạc sĩ, không thích trang điểm, làn da trắng ngần, hiện tại không làm ở khách sạn, càng không phải trang điểm, vì thế mỗi ngày đều mang đôi mắt gấu mèo qua qua lại lại, thấy mà đau lòng. “Em còn chưa nói với anh!” Quân Mạc tránh cái ôm của anh, khoanh tay ôm mình, “Thầy Tôn nói luận văn của em thiếu tư liệu thực tế, mấy ngày nghỉ này em phải đi thị trấn xx để điều tra thực địa.” Giáo sư đang hướng dẫn Quân Mạc có tiếng nghiêm khắc, lúc đầu việc thực hiện báo cáo của cô cực kỳ không thuận lợi, liên tục phải thay đổi, cuối cùng đến đề tài du lịch tại thị trấn xx mới thành công xóa bỏ tiền lệ mấy đề tài trước. Hàn Tự Dương trầm mặc một hồi, cầm laptop trên bàn giúp cô: “Vay em đôi đề tài đi? Viết về du lịch văn hóa châu Âu hoặc đại loại vậy được không?” Quân Mạc không thêm quay đầu lại nhìn anh: “Anh điên rồi à? Cái gì gọi là học đi đôi với hành? Em muốn vì nhân dân Trung Quốc phục vụ. Viết về du lịch nước ngoài chẳng phải là cổ vũ thương mại tăng tỷ lệ nhập siêu à?” “Vay em nghĩ anh và em cầm một đồng tài liệu quảng cáo du lịch này về làm gì?” Anh ấn chặt tay cô, nhíu mày nhìn, “Hử?” “Cái gì?” Quân Mạc mơ hồ nhìn anh, có chút không tập trung. “Chiều nay chúng ta ăn gì ấy hả?” “Anh nói là, đi Châu Âu có thể lấy tư liệu thực tế. Giảng viên đi nước ngoài cũng không bị hạn chế chứ.” Anh nhàn nhạt nói với cô, ngày nghỉ của anh quả thật không dễ sắp xếp. “Anh nói là chúng ta đi châu Âu du lịch?” Quân Mạc nhìn tập ảnh, nuốt nước bọt một cái, “Thật à?” Anh mỉm cười trả lời cô: “Anh có nửa tháng nghỉ phép, cùng đợt với kỳ nghỉ đông của em.” “Vay... Em đi hỏi thầy Tôn một chút.” Quân Mạc mặt mày hớn hờ, tinh thần lập tức dâng cao. Ngày thứ hai, Tiểu Lâm đang xác nhận nhật trình của ngày hôm đó với Hàn Tự Dương, đột nhiên Hàn Tự Dương ra hiệu cho cô im lặng, chợt tiếp điện thoại, “A lô?”. Thanh âm dịu dàng như vậy, ngoài trừ nói với vợ thì làm gì còn ai. Hàn Tự Dương nghe xong một hồi, không nói gì. “Uh?” Chân mày của anh bắt đầu chau lại. Tiểu Lâm biết, thông thường lúc này tâm trạng Hàn tổng khó chịu, người dưới phải chú ý. Nhưng mà cô sai mất rồi, cô hơi cúi đầu, giả bộ đang nhìn văn kiện, thật ra là lổ tai đang dựng lên nghe ngóng. “Không cần buồn thế.” Anh thấp giọng an ủi vợ, “Không đi cũng không sao cả, có khi còn là cơ hội – anh với em cùng đi trấn xx, không phải đó cũng là cổ trấn vùng sông nước à? Cũng đều là nghỉ phép cả.” Quân Mạc trong điện thoại quả thật có chút khổ sở, cô biết công việc của anh rất bận, kết hôn hơn hai năm, vẫn không thể ra ngoài du lịch – ngày cả tuần trắng mặt vì mình chuẩn bị thi nên cũng phải bỏ. Nhưng khi cô hỏi thầy Tôn xem có thể đổi đề tài không – thầy Tôn trợn mắt, kỳ thật thầy rất thích trợ giáo trẻ tuổi tên Quân Mạc này: “Đó không phải là hướng nghiên cứu của em sao? Ưu thế của em là ở nền tảng hiểu biết văn hóa sâu sắc kết hợp với khai phá du lịch.” Cuối cùng còn chốt hạ một câu, “Không được. Nghỉ đông này đem đồng tư liệu thực tế sửa sang lại, đầu xuân chúng ta thảo luận tiếp.” Quân Mạc chỉ đành đáp ứng, xoay người gọi cho Hàn Tự Dương, tràn ngập tự trách. Cô như vậy, mình còn có thể làm thế nào được nữa, Hàn Tự Dương đứng lên, đi lại trước cửa sổ sất đất: “Được rồi, đi chỗ nào chẳng được em? Châu Âu anh cũng đi rất nhiều lần rồi, không buồn nữa.” Nhưng lại làm Quân Mạc càng khổ sở: “Vấn đề là em chưa được đi lần nào à...” Hàn Tự Dương dờ khóc dờ cười, nói thế này hóa ra anh lại thành anh không phải với cô – tự nhiên đưa ra chủ ý đi du lịch, kết quả không đi được, còn khiến cô thêm buồn. Anh nói chuyện càng thấp, giọng càng lúc càng nhỏ nhẹ: “Buổi tối mình ăn gì em?” Quả nhiên là đòn sát thủ, Quân Mạc bèn dời sự chú ý – “Buổi tối anh rảnh à?” Cô không khỏi nghi ngờ. Hàn Tự Dương thấp giọng cười: “Anh đã lừa em bao giờ chưa?” Quả thật không có, dù anh có việc, chỉ cần đã đồng ý với cô, chưa một lần nuốt lời. “Tối nay sáu giờ, anh đến trường đón em.” Quân Mạc cười nói, “Đến lúc ấy nói sau – nếu không anh phải nấu cơm.” “Được.” Anh hoàn toàn đồng ý. Hàn Tự Dương buông điện thoại, thu xếp lại mạch suy nghĩ, “Buổi chiều là mấy giờ?” Tiểu Lâm nghe lại ngẩn người, hoàn hồn thật nhanh: “Hai giờ ở tầng 21 phòng kế hoạch.” “Được rồi.” Hàn Tự Dương lật xem tài liệu, theo lệ thường lịch sự nói “Cám ơn.” Tiểu Lâm vừa mới ra đến cửa, lại bị gọi về, “Buổi tối có việc gì không?” “Có ạ, cùng Dương tổng dùng bữa tối.” “Từ chối giúp tôi.” Anh cũng không ngần ngại lên nói, “Đề phòng PR xã giao một chút, đừng sơ suất.” “Vâng.” Tiểu Lâm đáp lời. Ra khỏi phòng, cô thở dài một tiếng, khiến một đám nữ sắc tự tập, “Hóng hót được gì hả bà?” “Tôi thật sự không muốn nói – mỗi ngày đều bị kích thích như vậy, đi chỗ nào tìm được ông chồng tốt đến thế à?” Một phòng đồng cảm. Chuyện vòng tay “Lý Quân Mạc, đây là cái gì?” Mỗi lần anh gọi đầy đủ cả tên họ mình ra, vai Quân Mạc đều không tự chủ được mà rụt lại, rồi mới dám ngẩng đầu nhìn hai mắt đang tràn lửa giận của anh. Trong đầu cấp tốc lướt qua một lần mấy ý nghĩ liên: Không cần thận đánh mất tài liệu của anh?, sinh viên đưa thư tình cho mình bị phát hiện. Rốt cuộc là cái gì? Cô chống tay vào bàn đứng lên, đau đến mức hút vào một ngụm khí lạnh – ban ngày cùng leo núi với sinh viên, rốt cuộc già rồi thân thể yếu ớt, vừa về đến nhà cả người đều đau nhức. Vừa quay đầu, cổ tay bị nắm lại, bắp chân trái bị kéo căng khó chịu, Quân Mạc hơi lão đảo. Hàn Tự Dương gần như đã quên nguyên nhân khởi binh vắn tội, nhíu mày hỏi cô: “Sao vậy?” “Không có gì.” Quân Mạc nói nhanh, “Anh... Vừa rồi muốn nói với em cái gì?” Anh nhắc cô tay cô lên, đặt trước mặt cô, vẫn không nhúc nhích nhìn cô. Quân Mạc nghi hoặc nháy mắt mấy cái: “Tay em không có vấn đề gì à, lúc leo núi dùng chân thôi.” Sau đó vội vàng nín bặt, chợt dà nhìn anh một cái – trong ấn tượng của cô anh chỉ tức giận nói lần là vì giữa mùa đông cô không nhìn được ấn cốt kem lơn nhất, kết quả về họ hết nguyên tuần. Quả nhiên anh cúi đầu nhìn chân cô, trầm giọng nói: “Đưa anh xem nào.” Chỗ đầu gối nhìn thấy một vết bầm xanh đen đến kết quả, nhìn xuống chút nữa, còn vài vết trầy da linh tinh vụn vặt, đã dần qua loa mấy miếng urgo. “Không có gì, em xử lý qua rồi.” Cô cẩn thận nói. Hàn Tự Dương nhìn mặt cô đau đớn, cuối cùng không nhìn được đưa tay đỡ. Sau đó nghiêm mặt lại đưa vòng tay bạc ra trước mặt Quân Mạc: “Đây là lần thứ mấy em làm mất rồi?” Quân Mạc bỗng chợt nhớ ra, buổi sáng ra khỏi cửa thì nhớ ra sẽ cùng lớp đi vận động, liền thuận tay tháo vòng xuống cho rảnh tay. “Em sợ làm mất, mới không mang ra ngoài.” Cô lúng túng giải thích. “À, sợ làm mất? Vậy nên để trên tủ giấy luôn hả, nếu anh không nhìn thấy, chỉ sợ đến giờ em cũng không nhớ tới việc mình ‘sợ làm mất’?” Anh thản nhiên nhắc cô. Đây không phải lần đầu tiên của cô, có hai lần thuận tay đặt ở toilet – nhưng cuối cùng lại đem phòng ngủ lộn đảo long trời lở đất để tìm. Một lần là ở trường – may mắn tan học lớp còn ở lại họp, lớp trưởng đưa trả cô. Cô thiên ân vạn tạ, hận không thể mời học sinh đi ăn cơm, về sau một năm một người nói cho anh – đôi lại nhận được cái tròng mắt lạnh lùng. “Em đi dạy tháo vòng tay ra làm gì?” Một lần Hàn Tự Dương hỏi cô, “Anh thật sự không nghĩ ra.” “A, dạy xong một tay đầy bụi phấn, phải đi rửa tay, kết quả lúc vào dạy tiếp thấy ướt quá, liền tháo ra.” Cô nghĩ giải thích như vậy, anh sẽ không truy cứu. “Em thật sự sợ đánh mất mới tháo xuống – quý như vậy, làm sao em lại không cần được chứ?” Đọc tạp chí thấy cái giá khiến người ta lú lẩn, vài năm tiền lương của cô à, làm sao cam lòng mà vứt đi chứ. Quân Mạc uống công giải thích với anh. Ngược lại còn khiến Hàn Tự Dương tức giận cười: “Em cũng cảm thấy nó quý à?” Cô ngẩn người nhìn anh, cuối cùng cũng biết mình nói sai cái gì rồi. Miệng anh vẫn mang theo ý cười, lại cau mày nhìn cô, vì sao trước khi kết hôn lại không biết con người này của cô nhỉ? Khi đó cô giới thiệu nhanh nhẹn, không một mây may tỏ ra yếu kém. Dường như tất cả đều thăng hàng ngay lối, khách hàng tín nhiệm cô cũng nhiều như vậy. Quân Mạc nhanh tay cầm lấy cái vòng lạnh lạnh kia, đáng thương thay đã nằm trên tủ giấy cả một ngày, đeo vào tay: “Em thật sự không bao giờ... vứt lung tung nữa.” Anh thở dài một hơi, xoay người đi ra khỏi phòng. Lúc trở lại, trong tay còn thêm lọ thuốc tán ứ. Cam chịu ngồi xồm trước mặt cô, “Đuối chân ra.” Quân Mạc chỉ nhìn thấy mái tóc ngắn đen nhánh, cúi đầu nhẹ nhàng xoa nắn chỗ bầm ứ nơi đầu gối của mình. Lực đạo vừa phải, cẩn thận từng li từng tí. Nhìn không được vòng tay ôm anh, trong lòng chỉ cảm thấy ấm áp. Tư thế của anh vốn xấu hổ, lại bị cô đụng vào tay, rượu thuốc xái ra một ít, ngực áo trắng nhiễm một vết bầm nhỏ. Nụ cười lại nhếch lên môi, tay buông chai rượu thuốc, cẩn thận vòng tay ôm lấy cô: “Sao vậy?” “Uhm, không có

gi.” Quân Mạc cúi đầu nói, “Em đã nói với anh em rất thích anh chưa nhỉ.” Nhưng câu này không phải một câu nghi vấn. Chuyện du lịch 2 Sáng sớm, bởi vì đang là mùa hè, trời đã sáng từ lâu, Hàn Tự Dương vào phòng khách, nhất thời không thể thích ứng với ánh sáng từ ban công chiếu vào – phòng ngủ luôn bị vài tầng rèm cửa che kín, một tia sáng cũng chẳng thể lọt vào. Trên bàn ngoài phòng khách ba lô cô thường dùng đã sắp xếp chỉnh tề, còn trên mặt đất là va li du lịch cỡ lớn. Anh mở ba lô, tìm ví của cô, mở ngăn giữa, kéo khóa, lộ ra thẻ tín dụng, đã hơn 5 giờ, nhớ tới lần tranh chấp do chuyện này, chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Các thầy cô trong học viện của cô tổ chức đi Hongkong du lịch dịp hè này, cô thật ra cũng không vấn đề gì, dù sao trước đó làm ở khách sạn đã từng đi huấn luyện – chính là mình tư lịch chưa đủ, vẫn nên ngoan ngoãn theo mọi người đi. Trở về nói cho Hàn Tự Dương, anh nghiêng nghiêng liếc cô: “Đi thôi, thích cái gì thì cứ mua về.” – bây giờ không có cái gì mà Đài Loan không có, chỉ là phụ nữ vẫn thích chệnh lếch giá, trong lòng anh biết rõ ràng điểm ấy. Quân Mạc lắc đầu nói cũng không muốn mua gì, anh buông tài liệu trong tay, không có ý tốt nhìn cô: “Lúc trước ai nói tiếp đãi tốt đại hộ khách của Thụy Minh này, chỉ ít có thể mua được một cái túi?” Lần đó cùng vợ chồng Ân Bình ăn cơm, Ân Bình uống rượu về mặt hào hứng nói: “Quân Mạc, bà giới thật, lúc trước còn nói không có ý đồ gì với Hàn tổng, chỉ là làm tốt công việc mà thôi, còn có tiền mua vài cái túi mới.” Cô hung hăng nhìn Phí Hân Nhiên vài lần – đúng là đàn ông tốt, vợ mình uống nhiều vậy không quản, chỉ biết ngồi đó mà ngáy ngồ cười. Đành phải mượn cớ, chỉ lúng túng giải thích: “Khi đó phải làm thành phần trí thức cao cấp, cũng chỉ mua một ít đồ xa xỉ cho đủ số.” – kỳ thật cũng không phải thứ gì quá xa xỉ đắt tiền, cô chỉ có mắt cái túi có thể coi là hàng hiệu kiểu dáng cũng cơ bản. Hàn Tự Dương đưa thẻ cho cô, cô nhẹ nhàng đẩy ra: “Em thực sự không cần. Anh xem bình thường em cũng không dùng mấy thứ ấy.” Thật ra trong nhà chất đống lễ phục và ví nữ đến mức có thể khiến phụ nữ nhìn mà hai mắt sáng trưng, đều là do khách mời anh đi tham dự tiệc, đôi khi kèm y phục, giày, túi một bộ đủ cả – một bộ toàn nhãn hiệu khiến kẻ khác thét chói tai, cô lại không đi, vì thế nhiều đồ cứ để đó không dùng. Hàn Tự Dương nắm tay, mỉm cười khuyên cô: “Thế nào, dùng tiền chung không tốt à?” Cô tránh ra, đi lấy cái va li lớn của anh: “Không phải, em cũng có tiền mà.” “Lấy va li lớn như vậy làm gì?” Anh nhú mày nhìn cô với tay lấy va li, đứng đằng sau cô, dễ dàng giúp cô bỏ xuống. Cô xoay người, thở dài, lấy từ trong túi ra một tờ giấy thật dài: “Anh xem, em phải mua giúp chừng này thứ.” Tựa hồ không muốn anh có cơ hội đưa thẻ cho mình, Quân Mạc xoay người đi tắm. Anh nhớ rõ ràng sáng sớm, đã để thẻ tín dụng vào trong túi, coi như phòng ngừa vạn nhất. Lại nhìn bản báo cáo tài chính, gọi cô rời giường. Quân Mạc rửa mặt chải đầu sạch sẽ, kéo tay anh: “Chúng ta ra ngoài ăn sáng.” Đêm hành lý của cô bỏ vào cốp sau, Hàn Tự Dương đem xe đậu trước cửa hàng sữa đậu nành Vĩnh Hòa, cùng cô ăn sữa đậu nành với bánh quẩy. Cô có thói quen kỳ lạ, đem bánh quẩy cắt nhỏ ra, tẩm trong sữa đậu nành, lại dùng chiếc thìa này gắp một miếng, nói như ra lệnh với anh: “Lại đây, há miệng nào.” Anh ngoan ngoãn nghiêng người qua, cam tâm tình nguyện ăn. Nhân viên bán hàng bên cạnh không khỏi mỉm cười. Đến sân bay, xa xa thấy đoàn người, Hàn Tự Dương vừa đưa hành lý ra, Quân Mạc đã đưa tay tiếp lấy, anh chậm chạp trì hoãn, dường như hừ lạnh một tiếng. Quân Mạc hiểu ra, nhìn thoáng qua bốn phía một cái nhanh, hôn nhẹ lên mặt anh, vui vẻ nói: “Em đi đây.” Cô gọi điện nói thứ hai về, trong điện thoại cũng nói: “Anh đừng tới đón em, trường có thuê xe, đưa về tận nhà.” Hàn Tự Dương nghe, hỏi cô: “Du lịch thế nào?” Tiếng cô hơi buồn ngủ: “Mệt chết đi được ấy.” Mệt đến mức quên hỏi anh cho thẻ tín dụng vào ví mình lúc nào. Thật sự là một kinh khủng, chính mình cũng thích đi dạo phố, vô câu vô thức, không định mua thứ gì nhưng lần này đi mang theo cả một list những thứ được nhờ, hai ngày tự do hoạt động, chân đi mà muốn gãy luôn, mấy thứ đồ trang điểm trông vậy mà nặng, xách nặng thiếu chút nữa rụng tay. Lúc về cô thật muốn hỏi Hàn Tự Dương, đãi ngộ Thụy Minh dành cho Phí Hân Nhiên rất thấp sao? Tại sao Ân Bình lại có thể nhất định phải được hỏi 200 đồng một chai sữa rửa mặt, mà còn mua đến bốn, năm chai! Vì vậy túi lớn túi nhỏ trở lại khách sạn, hai mắt choáng váng – thật sự là điên cuồng, cái va li du lịch to như vậy, mà không thể đựng hết được sao? Chỉ đành xuống cửa hàng bên dưới mua thêm hai cái túi du lịch nữa – cố gắng đem đồ của mình nhét vào. Thế nên lúc lên máy bay, đều phải nhờ đồng nghiệp giúp đỡ. Nếu không đối mặt với đồng nghiệp đồng nghiệp thực sự mệt mỏi, nhưng cũng rất hưng phấn – dù sao cũng đã mua không ít đồ. Lên xe, lái xe hỏi mọi người ở đâu, đến phiên cô, do dự một chút, mở miệng nói tên một đường cách tiêu khu không xa. Vì thế trong đêm tối, dưới ngọn đèn đường màu cam, một cô gái với va li du lịch thật to cùng hai cái túi hai mặt nhìn nhau. Quân Mạc đầu đầy mồ hôi đem một túi đặt lên trên vali, một cái xách lên, nhưng phát hiện ra không làm cách nào mà kéo đi được. Không thì bắt xe đi vậy? Nhưng mà cách nhà có vài cái ngã tư mà gọi xe có phải ngốc không? Huống hồ, cũng có cái xe nào chạy qua đâu? Từng bước từng bước đi được hơn 10m, cô lấy điện thoại di động ra. Đầu kia điện thoại thanh âm rõ ràng, hiển nhiên vẫn chưa ngủ. “Em đang ở đâu?” Quân Mạc nhanh chóng báo chỗ mình đứng. Đối phương hung hăng tắt điện thoại. Anh không lái xe, nhưng đi tới chỗ Quân Mạc đứng cũng mất 10 phút. Không nói một lời lấy hết đồ của Quân Mạc, trầm mặc đi phía trước. Quân Mạc lấy lòng đi phía sau: “Để em cầm một túi?” Anh lạnh lùng nói: “Không cần.” Quân Mạc hơi hồi hận, thật ra là cô định đùa chút thôi, hôm nay về nhưng lại nói cho anh là ngày mai. Nguyên nhân – anh tất nhiên nghĩ sai rồi, kết hợp với cách cư xử trước kia của cô, khẳng định anh cho rằng cô không nghĩ anh sẽ ra sân bay đón nên mới cố ý nói muộn một ngày – tháng sáu tuyệt vời a, cô chỉ đơn thuần muốn cho anh bất ngờ thôi mà. Về nhà, anh đem các thứ bỏ lại trên sân nhà, lập tức vào thư phòng. Quân Mạc chỉ có thể lấy trong va li ra một cái túi to, gõ cửa phòng, không có người trả lời – vì vậy nhẹ nhàng mở cửa. Bóng anh lười nhác ngồi, vừa mới tắt máy. Quân Mạc đem túi để trước mặt anh, nhìn sắc mặt, như cười như không. Chỉ có thể nuốt lời giải thích vào bụng, yên lặng tránh ra. Hàn Tự Dương giữ cô lại: “Thế nào, muốn đi nhanh như vậy à? Thế là xin lỗi?”. Có điều có thể khẳng định, Quân Mạc mang theo oan uổng, buồn rầu nói: “Sao anh không thêm nghe em giải thích?” Hàn Tự Dương miễn cưỡng cười cười, cúi đầu hôn cô. Đã tới lễ Giáng sinh, Quân Mạc thích bóng đèn vàng, cô luôn nói ánh đèn như vậy là ấm áp nhất. Hôm nay, ánh đèn đỏ đang soi bóng hai người, Hàn Tự Dương lấy khuỷu tay huých vào cô: “Đi nghe điện thoại.” Quân Mạc buông tay đang vo gạo, phải đổi tay ướt sũng, nhất thời không tìm được khăn lau, cười khanh khách, cọ cọ sau lưng Hàn Tự Dương, cười nói: “Vây em đi nghe nhá.” Anh bắt đặc đi tránh, nhưng cũng không khỏi cố ý tránh, nhẹ nhàng cười, quay qua đồ thể thao bỏ vào đĩa. Đợi đến khi mang đồ ăn ra, Quân Mạc đã tắt điện thoại, hỏi: “Com mang ra chưa anh?” Hàn Tự Dương gật đầu, bốn món đã dọn ra bàn, cùng với khăn trải bàn hoa trắng, đẹp mắt vừa lòng. “Ai gọi thế? Nói lâu vậy à.” Anh nhú mày hỏi cô. “Mẹ.” Quân Mạc cười nói, mang theo một tia khiêu khích, tựa hồ chờ mong phản ứng của anh. Quả nhiên, anh thờ dãi một cái: “Có lẽ mẹ quên anh rồi.” Quân Mạc ngồi xuống bên cạnh anh, gắp một gắp đồ ăn cho anh, biểu tình vô tội, “Em bảo gọi anh ra nghe điện thoại, nhưng mà mẹ nói đừng quấy rầy anh nấu cơm, vậy nên không gọi nữa.” Hàn Tự Dương làm như không có việc gì nói: “Anh quen rồi. Người gắp người thích.” Cô ngồi bên cạnh anh, đột nhiên nói: “Em thích nhất thịt bò anh làm.” Cô đưa nhiều công thức làm thịt bò cho anh nấu nướng, cuối cùng cũng được ăn không biết chán. Cô không nói gì, Hàn Tự Dương ngừng đùa, chăm chú nhìn cô, lúc ăn cơm cô luôn tỏ ra rất hài lòng, giống như lúc anh nấu nướng, cũng thích việc tranh thủ thời gian xem cô vui vẻ ra ra vào vào, làm mấy việc nhỏ. Anh nghĩ cô biết vì sao cô lại thích ăn thịt bò đến vậy. Về mặt Quân Mạc mang theo ý cười, vô thức cắn dũa: “Đó là món thịt bò ngon nhất em từng ăn.” Cô đứng dậy: “Em đi xới cơm, chúng mình ăn xong rồi ra ngoài đi dạo được không?” Ra cửa, Quân Mạc kéo Hàn Tự Dương, hãnh diện: “Sau này lễ Noel chúng ta không cần phải lo lắng đi đâu ăn cơm, phải không?” Anh đưa tay ôm cô, “Đi đâu nào?” Quân Mạc nhìn đồng hồ: “Sớm như vậy à. Mới bảy rưỡi, chúng ta đi dạo phố đã.” Khuôn mặt anh như một chấm nhỏ trong đêm đông, lãnh tuấn lại mang theo nuông chiều khiến người ta có thể tan chảy: “Đi thôi.” Trên đường vẫn nhiều người qua lại, giọng hát phiêu đảng, khiến ta nhớ đến hôm nay quả là một ngày thuộc về ba màu xanh lá, đỏ lửa và tuyết trắng. Mười ngón tay anh nắm chặt lấy tay cô, dường như sợ cô lạc trong đám người. Bọn họ đều không mang găng tay, chạm tay trần vào nhau, cảm thấy ấm áp vô cùng. Quân Mạc kéo anh vào một cửa hàng, không tự chủ dừng bước: “Cái khăn quàng kia vẫn còn bán cơ à?” Hàn Tự Dương nhìn hướng cô chỉ, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Uh.” Quân Mạc mỉm cười không nói gì, quay đầu nhìn anh: “Vẫn nên ra ngoài thôi. Máy sưởi làm em nhức đầu quá.” Mặt cô đỏ bừng, về mặt cũng thần nhiên. Bọn họ đi ra ngoài cửa hàng, ngoài quảng trường không còn nhiều người, ước chừng đã đến giờ ăn cơm. “Anh có nhớ lần gọi điện thoại cho em, nói rất nhớ em không?” Anh làm sao có thể không nhớ rõ chứ, chỉ sợ đó là thời khắc chặt vật nhất trong cuộc đời anh, tiến thoái lưỡng nan, nhớ rõ như vậy à, lại sợ cô nhìn thấu tâm sự. “Không nhớ rõ.” Anh kéo khăn quàng cổ của cô sát lại, mỉm cười giấu đi hồi ức đó. “Không nhớ rõ hả?” Quân Mạc nhẹ nhàng lặp lại,

“Chắc anh vẫn nhớ. Khi đó là lần đầu tiên em cảm thấy cô độc.” Cô nhớ rõ mình ra ban công nhận điện thoại, mà cuối đường chạy là một đôi tình nhân đang ôm nhau. Lại nói thêm một câu: “Lần này đi công tác lâu quá.” Quân Mặc cắn môi, có chút bốc đồng: “Về sau không được vậy nữa.” Anh đứng trước mặt, cúi đầu nhìn cô, lông mi chớp chớp, ánh mắt sáng lên rạng rỡ: “Hôm nay là Giáng sinh, quà của anh đâu?” Quân Mặc cười, tròn mắt nhìn, đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ áo anh, kiễng chân thật nhanh, chạm nhẹ vào bờ môi anh một cái, sau đó bước ra sau vài bước mỉm cười: “Được chưa?” Lọn tóc đuôi ngựa bị gió thổi sang một bên, nhẹ nhàng rơi xuống một bên vai, “Của em đâu?” Hàn Tự Dương theo sát từng bước, cười như không cười nhìn cô: “Anh không phải là món quà tốt nhất rồi à?” Quân Mặc u rù cúi thấp đầu: “Anh không phải định ngày lễ nào cũng nói câu này đấy chứ?” Nhưng vẫn để anh ôm vào ngực, nghe được tiếng anh nói: “Anh vẫn không quên. Làm sao có thể quên, anh nhớ em như vậy.” Quân Mặc co lại trong lòng anh, khoe miệng không tiếng động cong lên. Một lúc lâu, dù rõ ràng là gió lạnh thấu xương, lại chỉ cảm thấy thật ấm áp. Cuối cùng cô cũng tránh ra, tựa đầu vào vai anh: “Em còn một món quà nữa muốn tặng anh.” Cô ghé đầu vào tai anh nói mấy câu, vừa nhìn người đàn ông trước mặt vẫn bình tĩnh thản nhiên không nửa khắc, sau đó khuôn mặt tuấn lãng không thể che giấu nổi niềm vui. Anh nắm tay cô, chỉ nói: “Sau này trời lạnh, không cho phép em ra ngoài nữa.” Cô để mặc anh nắm, không nói gì, chỉ rạng rỡ cười, như sắc tường vì nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Liêu Khuynh Nhã là người như vậy, dù thế nào đi chăng nữa ở trong đám đông lúc nào cũng có thể tỏa sáng – thậm chí cô không cần nói, không cần làm gì cả, chỉ uyển chuyển bước vài bước, liền hấp dẫn ánh mắt của phần lớn nam sinh. Sau đó chị Phù Dung đại hồng đại tử viết bài báo đầu tiên, không hiểu thế nào lại khiến cho trường học chấn động – sự thật là trong cuộc sống cũng có chuyện như vậy, tỷ như hệ nghệ thuật soái ca mỹ nữ tập trung, bên cạnh cô là hai sư huynh ngọc thụ lâm phong, tiêu sái anh tuấn, cùng xuống xe cũng chỉ có cô mặc áo T-shirt trắng và váy, cũng bởi nguyên do đó mà xuất hiện một màn đẹp mắt, mọi người khăng định: “Lần này hoa hậu giảng đường đã xuất hiện rồi.” Nhưng cô lại có tính cách lạnh nhạt, cũng may đủ xinh đẹp, vì vậy thái độ ngạo mạn nhìn cao hơn đỉnh đầu của cô được hiểu là thanh cao – cô thật bất đắc dĩ, như vậy đã có bao nhiêu nam sinh chạy tới sẵn đón nịnh bợ chờ mong, đá đi chẳng được, cô churóng mắt, liền không cho bất cứ kẻ nào cơ hội – với điều kiện tốt như vậy, xung quanh mọi người với cô càng thêm khoan dung, một cô gái thế này, vốn chỉ nên phụng trong lòng bàn tay. Những người theo đuổi cô nhiều không nói hết, danh khí càng lúc càng lớn – mọi người chen chúc nhau xông vào phòng văn nghệ, chỉ bằng một điệu múa Ấn Độ mở đầu buổi tối chào mừng tân sinh viên, trong nháy mắt toàn bộ trường học sôi trào – cô thuận lý thành chương trở thành trường câu lạc bộ văn nghệ. Thật ra cô cũng chẳng thích quản mấy việc lung tung lộn xộn này, nhưng thầy giáo lại khuyên rằng: “Em cứ làm đi, hình tượng khoa ta trong trường cũng tăng lên.” Dụng ý rõ ràng như vậy, là muốn tăng thêm chút hình ảnh ở ngôi trường vốn thiên vị cho ngành kỹ thuật nổi danh từ trước này a. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, nếu lúc trước từ chối vị trí này, có lẽ mười năm sau sẽ giống như cát chảy trên mười đầu ngón tay, chảy xuống nhiều, mà chẳng lưu lại chút dấu vết nào. Lên làm hội trưởng một học kỳ, đến ngày kỷ niệm thành lập trường, trường học cùng sinh viên thật sự rất coi trọng sự kiện này – một tối văn nghệ khiến cô chuẩn bị đến sức cùng lực kiệt, nhất là đêm cuối cùng, còn kịch bản của vở kịch “Romeo & Juliette”, không làm thế nào mà tìm được nhân vật nam chính phù hợp. Kịch nói cũng chỉ đến vậy mà thôi, Romeo cũng được, Lương Sơn Bá cũng hay, công chúa Bạch Tuyết cũng tốt, vẫn mãi chỉ là diễn lại một vở kịch kinh điển ở trường đại học – ai cũng biết rõ hết thầy thầy tình tiết, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào hai nhân vật nam nữ chính, đây mới là ngọn nguồn của cơn bão. Quả thật, có tư cách để ứng tuyển vào vai nam chính, học viện nghệ thuật vẫn chiếm đa số, nhìn qua nhìn lại đều là người phong lưu phóng khoáng, cao to anh tuấn – nhưng Liêu Khuynh Nhã từ trước đến nay đều tùy hứng, lại là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ – cô là nữ chính còn chưa hài lòng, mọi người cũng chẳng có biện pháp gì. Cho đến ngày cô ăn cơm tại nhà ăn của trường, ngồi bên cạnh là hai thường ủy của bộ văn nghệ, vừa ăn vừa bàn bạc cách sắp xếp các tiết mục – từ trước đến giờ cô vẫn nhìn thẳng phía trước đột nhiên ánh mắt lại hơi chệch đi. Bàn phía trước có ba nam sinh, trong đó một người ngồi trước notebook, ngón tay thon dài thỉnh thoảng gõ vài cái, liền khiến người bạn cùng ăn ngó qua màn hình một chút. Nhìn từ một bên mặt, mày rậm hơi nhíu, khoe miệng cong cong, cái mũi thẳng đến khó tin, mà điều này cũng chẳng quan trọng – điều duy nhất hấp dẫn cô là khí chất của anh, chuyên chú nhìn mấy tính như vậy, thấp giọng nói chuyện với anh, tựa hồ nắm giữ được tất thảy. Cô như bưng tỉnh, bị hai người bạn thấy, thăm dò nhìn qua một chút: “A, Hàn Tự Dương kia!” Liêu Khuynh Nhã lấy lại tinh thần: “Cái gì?” “Sư huynh bên viện toán học.” Cô bạn kinh ngạc nhìn thoáng qua Liêu Khuynh Nhã: “Cậu không biết?” Thật sự cô không biết. “Ài, bình thường cậu làm cái gì thế? Một người kinh tài giỏi tuyệt như vậy...” Người bạn bên cạnh chắc chắn tán thưởng. “Đến giờ vẫn là ‘quý tộc’ độc thân nổi danh a.” Câu sau này vốn rất quan trọng, cũng là một điều kiện trọng yếu để làm nên sức quyến rũ của một nam sinh. Hàn Tự Dương cùng đồng bạn cầm máy tính chuẩn bị rời đi, Liêu Khuynh Nhã đột nhiên đứng lên, bước nhanh đuổi theo. Để lại hai người bạn trợn mắt há mồm. “Sư huynh, xin đợi một chút.” Ba nam sinh ngừng bước, nghi hoặc nhìn về phía sau. “Hàn sư huynh, có thể nói chuyện mấy câu được không?” Cô tự nhiên thoải mái nói chuyện với Hàn Tự Dương, anh cao hơn cô một cái đầu, vì thế ngẩng đầu lên, chạm phải tầm mắt của anh. Hàn Tự Dương hơi nghi hoặc nhìn sư muội trước mắt, đồng bạn bên cạnh đã thức thời rời đi. “Xin chào, em là Liêu Khuynh Nhã học viện nghệ thuật. Kỷ niệm ngày thành lập trường diễn vở ‘Romeo & Juliette’ anh có biết không? Nếu được, có thể mời anh diễn vai Romeo được không?” Cô nói đơn giản, nâng mắt nhìn về mặt của anh. Nhìn gần khuôn mặt anh, mang theo một tia nghi hoặc, hơi hơi nhíu mày – những nam sinh thế này, thường thường đều là thanh xuân bức người, khí thế phương cương – vẻ ngoài đẹp như vậy, cũng không chỉ là đẹp mà thôi, khí độ này bạn bè cùng lứa làm sao theo kịp, khiến cô phân tâm chốc lát. Hàn Tự Dương nhìn khuôn mặt xinh đẹp của sư muội, lắc đầu xin lỗi: “Thật sự xin lỗi, gần đây tôi bận nhiều việc – huống hồ, tôi cũng cảm thấy mình không có năng khiếu nghệ thuật.” Lời nói chân thành, cũng mang theo ý tứ nhất định không thay đổi được. Có thể nhìn thẳng vào hai mắt cô, rất ít nam sinh làm được, anh lại không e dè chút nào, ôn hòa mà lạnh nhạt nhìn. Thật ra, thời điểm bắt đầu đó, Liêu Khuynh Nhã nên biết, so với mình anh lại càng cố chấp hơn rất nhiều. Chuyện anh đã xác định rồi thì không bao giờ thay đổi nữa. Đồng bạn gọi điện thoại tới, dường như anh vui vẻ lên rất nhiều, vội vàng nói: “Tớ đến ngay bây giờ đây.” Cười xin lỗi cô một cái, nhanh chóng xoay người bỏ đi. Lúc đó anh tham dự một cuộc họp internet, làm việc đến hoa mắt chóng mặt, nói nhiều với người khác một câu cũng là chuyện xa xỉ. Buổi diễn kỷ niệm ngày thành lập trường rất thành công, dù cho cô vẫn không hài lòng với vai Romeo. Từ khi biết đến Hàn Tự Dương, không hiểu sao lại biết rất rõ về anh – luôn đứng đầu hệ toán học, từ chối vào đội bóng đá, cũng chưa bao giờ cạnh tranh ngoại hình để dành cái danh giáo thảo – quan trọng nhất là, nhiều nữ sinh như cô như không tỏ ý có cảm tình với anh, từ đầu đến cuối anh chỉ lạnh nhạt. Liêu Khuynh Nhã không hoài nghi sức quyến rũ của mình, vì thế thỉnh thoảng lại như ngẫu nhiên gặp mặt, cô không khách sáo nói: “Sư huynh, còn nhớ em không?” Anh chậm rãi nhíu mày, hiển nhiên là đang cố gắng nhớ lại. “Thật có lỗi.” Anh mỉm cười nói. Lần đầu tiên Liêu Khuynh Nhã cảm thấy thất bại, nhưng tính cô từ trước đến giờ vẫn ngay thẳng, rõ ràng rành mạch đưa ra yêu cầu (với anh), mời cô đi ăn cơm. Anh nói không nhiều lắm, nhưng bữa cơm này, đủ khiến cho trường học xôn xao – tài tử giai nhân – người người ghé mắt. Thật sự là

ông trời tác hợp, những nữ sinh thích Hàn Tự Dương, những nam sinh thích Liêu Khuynh Nhã, đều đành bỏ cuộc, không để cho người khác một cơ hội nào. Đến tận một đêm kia trong lúc ăn cơm chúc mừng dự án, một người bạn cùng hợp tác hỏi anh: “Bạn gái đầu không tới?” Anh mới nhũn mày: “Bạn gái gì?” Hàn Tự Dương không biết, cũng chẳng quan tâm, chỉ vội vàng chuẩn bị tài liệu để xuất ngoại. Đêm ấy khi anh đang đứng trước cửa ký túc xá nam, đêm mùa hè lúc nào cũng vậy, nóng bức dai dẳng, Liêu Khuynh Nhã mặc quần soóc, áo T-shirt, lộ ra đôi chân thon đẹp – cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình dành thời gian chờ người nào cả, mơ hồ mang theo chờ đợi cùng hy vọng xa vời, cũng chỉ là nhân rồi, đã quen anh hơn một năm, tính cô rụt rè mà cũng hơi kiêu ngạo, cho rằng nam sinh đó cuối cùng cũng hướng về cô, giống như thiêu thân lao vào lửa. Nhưng mà tin nhắn trả lời cô – những tin nhắn chúc phúc bình thường vào ngày lễ, lúc nào cũng chỉ lễ độ mà sơ sài: “Cảm ơn.” Khoác trên vai túi laptop, tác phong tùy ý, nhìn không chớp mắt bước lên lầu – Liêu Khuynh Nhã đột nhiên thấy căng thẳng, loại căng thẳng hồi hộp mà dù là lần đầu tiên chụp ảnh bìa cho một tạp chí nổi tiếng cũng chưa từng trải qua. Cô lắp bắp gọi anh lại. Hàn Tự Dương dừng bước, xoay người mỉm cười chào hỏi: “Đã lâu không gặp.” Đã lâu không gặp sao? Đột nhiên cô cảm thấy nản lòng, rõ ràng hôm qua trước cửa lớp cô gọi anh, dành cho anh nụ cười rực rỡ như hoa, anh cũng ôn nhiên mà chào hỏi lại. Vì thế hít một hơi thật sâu, “Sur huynh, em muốn nói chuyện với anh một chút.” Hàn Tự Dương theo cô đến sân thể dục, đáng cả hai người đều cao gầy, bóng bị kéo dài trên mặt đất, hài hòa đến hoàn mỹ. Cứ như vậy mà chờ đợi lo lắng, chẳng bằng trực tiếp hỏi anh: “Sur huynh, em thích anh.” Cô nắm chặt tay, hơi hơi ngẩng mặt lên nhìn anh, dưới ánh trăng sáng tỏ, là khuôn mặt mịn màng, sáng bóng như ngà của cô gái đang tuổi thanh xuân. Hàn Tự Dương hơi hơi kinh ngạc, đôi mắt sáng, giống như đang cười với không khí vậy: “Cảm ơn em.” Giọng anh trầm thấp, giống như đang an ủi cô – khiến tim cô không khỏi trầm xuống, giọng điệu như vậy, rất quen thuộc với cô – chính cô cũng dùng giọng nói như vậy, từ chối không biết bao nhiêu nam sinh. “Sur huynh, anh không có bạn gái.” Cô cố lấy lại dũng khí. Hàn Tự Dương cuối cùng cũng bật cười nhẹ, vẻ mặt tán thưởng nhìn Liêu Khuynh Nhã: “Em cũng thật thẳng thắn.” Ngừng một chút, lại nói, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Nhưng anh không có ý định muốn tìm bạn gái.” “Vậy anh có người trong lòng rồi?” “Không có, vậy nên anh không có bạn gái.” Hàn Tự Dương bình tĩnh nói, giống như đang giảng đạo lý. Nếu cứ vậy mà im lặng dừng lại, cô lẽ Liêu Khuynh Nhã sẽ cảm thấy chịu thua, cứ thế mà quên đi – cô vẫn nhớ rõ, Hàn Tự Dương nói với cô: “Anh đưa em về.” Khi đó trường đang sửa tường bao, luôn có đủ loại người ra vào, đã xảy ra vài chuyện không hay. Cô đi bên người anh, thật sự còn có vài người nhìn cô huyt sáo, nhưng vẫn cảm thấy an tâm, dường như chẳng phải lo lắng điều gì. Rõ ràng biết anh chỉ xuất phát từ sự quan tâm đơn thuần của đồng học, lại vẫn tự thuyết phục lòng mình – huống hồ đã đem tình cảm nói ra, không có kị gì nữa, trong khoảnh khắc anh quay người bước đi nói: “Sur huynh anh muốn ra nước ngoài? Có trở về không? Em sẽ đợi ngày đó.” Hàn Tự Dương nhũn mày, cô gái này so với tưởng tượng của mình còn có chấp hơn, anh nói rất chậm: “Em còn nhỏ, không cần tùy tiện nói ra những lời này.” Ngờ ngời trang nghiêm như bậc trưởng bối. Cô cười nhẹ, lại giống như giận dỗi: “Em nói thật lòng mà.” Anh đi vài năm, Liêu Khuynh Nhã tìm mọi cách để biết chuyện về anh, hóa ra anh vẫn ưu tú như vậy – có thể nói một người thay đổi cả thế giới, càng lúc càng chói mắt. Nhưng càng khiến cho cô thán phục, dù sự nghiệp như mặt trời ban trưa, anh vẫn chỉ một mình. Mà bản thân con đường sự nghiệp cũng phát triển tốt, vài công ty người mẫu nước ngoài từng tiếp xúc muốn cô đầu quân cho họ, cô đều nhất nhất từ chối, cô vẫn nhớ rõ những lời mình từng nói, trước sau nghĩ rằng, chính mình nghiêm túc thật sự, hoàn toàn quên mất anh cũng từng nói: “Không cần tùy tiện nói như vậy.” Cái loại từ chối uyển chuyển này, ở những năm tháng tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết ấy, quả nhiên khó có thể tiếp nhận được. Đến khi anh trở về, Liêu Khuynh Nhã nhìn mình trong gương, so với khi còn trẻ con ngây ngô, đã nhiều sức quyến rũ hơn rất nhiều. Cô thờ phào một hơi: Tâm sự mấy năm chờ đợi rốt cục cũng có một đáp án chuẩn xác. Trùng hợp là công ty người mẫu lại cùng Thụy Minh đàm phán ký hợp đồng, cô vô tình lấy được số điện thoại của Hàn Tự Dương. Điện thoại thông một phút ấy, tuy rằng anh vẫn phải thật lâu mới nhớ ra, nhưng cuối cùng vẫn nhớ được, đồng ý cùng cô ra ngoài nói chuyện. Bọn họ chạm mặt ở trước cửa một quán cà phê nhỏ, công ty người mẫu của Liêu Khuynh Nhã ở gần đó, chạm vài phút, cảm thấy mình trôi bồng bềnh trong cảm giác hồi hộp, thật sự không giống phong cách của mình. Hàn Tự Dương từ quán cà phê đi ra, nhìn thấy cô, mỉm cười: “Đã lâu không gặp.” Không có ánh mắt kinh diễm, không có gì cả, chỉ có giọng điệu ôn hòa ôn trọng. Cô hơi mất mát, dùng nụ cười để che giấu: “Hóa ra vẫn còn nhớ ra em.” Nam nhân trước mắt thâm trầm tuấn lãng, dùng ngữ điệu không thể bắt bẻ cùng vẻ mặt thích hợp nói: “Sao lại không nhớ ra được?” Cô ngồi vào xe anh, nhìn anh lái xe trước mặt, hơi hơi quay đầu, nhìn thoáng qua quán cà phê kia. Đêm tiệc đó – tổng bộ Thụy Minh chính thức chuyển tới thành phố A, đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, anh bất ngờ cười cười, cực kỳ phong độ mà giới thiệu với bạn bè: “Đây là sư muội đại học của tôi.” Người bên ngoài thực thời đem không gian lưu lại cho đôi bích nhân, cô cũng thoải mái thừa nhận mọi ánh mắt. Khi đó, chính mình hỏi anh: “Anh định ở đây luôn à?” Anh gật đầu nói: “Có lẽ là ở khách sạn.” Lại hỏi cô: “Em vẫn luôn ở chỗ này à?” Cô lắc đầu, nói tên khách sạn mình đang ở. Hàn Tự Dương nhũn mày: “Xa như vậy à?” Tiệc tối xong thì cũng đã khuya, trợ lý của Hàn Tự Dương đứng trước mặt cô: “Liêu tiểu thư, Hàn tổng phân phó nói đã đặt phòng cho cô ở Nam đại, buổi tối phải ra ngoài không an toàn, để tôi đưa cô đi.” Cô tự nhiên giật mình – vốn nên cảm thấy vui vẻ, anh tử tế như vậy – nhưng lại cảm thấy mất mát không lý do, giống như đêm đó, anh cũng đưa mình về ký túc, thật ra chỉ xuất phát từ lễ độ mà thôi. Vì vậy ở khách sạn chọt cái kính – thật sự là duyên phận. Cứ như vậy mà gặp Lý Quân Mạc lần đầu tiên. Không khí lúc gặp mặt quả thật không tốt, cô cảm thấy đến mũi mình cũng tỏa ra mùi thuốc súng. Nguyên nhân là vài năm nay mình đều làm việc ở phía Bắc, trở về nhanh quá, cảm thấy hơi âm thấp – hẳn cảm với bên ngoài, liên đồ lỗi cho khăn trải giường có mùi mốc. Gọi quản lý có trách nhiệm tới, một cô gái xinh đẹp hơi gầy, vội vàng đến, vừa thấy mình liền cười nói thiếu sót, cô liền cảm thấy hơi ngượng, vậy nên không nói gì. Cô ấy cực kỳ tốt lập tức chuyển phòng, thay mới đồ ngủ, đưa sữa nóng lên. Nụ cười của cô trong sáng mà vui vẻ, tựa như không để ý tới sự cáu giận của mình, vì thế cũng thôi – mọi việc kết thúc. Sau này Liêu Khuynh Nhã nghĩ tới không khỏi miên man: Đây mới là người con gái trong lòng anh sao? Rất được, nhưng có cũng biết, chưa bao giờ xinh đẹp không hấp dẫn người khác chút ý, trong sự lạnh lùng của cô ấy lộ ra âm ỉ, dường như mỗi người đều không tự chủ được mà muốn đến gần. Công ty quản lý biết cô và tổng giám đốc Thụy Minh là bạn học, cố ý làm như vô tình, nhắc tới, hy vọng cô có thể giúp đỡ trong công việc. Cô chẳng quan tâm tới hợp đồng gì đó, chỉ là khi gọi điện, lại mở miệng thốt ra: “Anh có nhớ những gì em nói với anh trước đây không?” Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lúc lâu, Hàn Tự Dương nói: “Nhiều năm như vậy rồi.” Cô cảm thấy bối rối, cực lực muốn ngăn đề tài này lại, thuận miệng nhắc tới hợp đồng, Hàn Tự Dương liền đáp ứng luôn. Cô tắt điện thoại, bỗng nhiên cảm thấy mình già đi, không bao giờ có dũng khí như trước kia nữa. Vì làm việc cho Thụy Minh, hôm đó cô đứng ở sau đài nhìn, Hàn Tự Dương xuất hiện ở đại sảnh, ánh mắt không do dự hướng về phía góc – chính là cô gái xin lỗi mình đêm trước. Ánh mắt thẳng thắn không chút nào cố kỵ, hiển nhiên cũng bị cô gái ấy phát hiện, phản ứng của cô rất thú vị – hơi hơi lùi bước, đứng vào một góc tối, như không biết làm thế nào. Một khắc ấy, cô chợt cảm thấy mất mát vô cùng. Quả nhiên là như vậy, cô đi cùng với anh vào đại sảnh khách sạn, nhìn thấy Lý Quân Mạc ở phía trước quầy lễ tân lấy card phòng – cô nghĩ: là do ị hiếm đi, anh lập tức đến, nói rõ ràng: “Chuẩn bị cho Liêu tiểu thư một phòng.” Không biết cô bé có hiểu được ý tứ của anh không, chỉ thấy cô bước nhanh về phòng. Thật ra ngày đó, bạn học tụ họp lại gặp Lý Quân Mạc, cô có chút đùa giỡn, gọi Lý Quân Mạc, dường như cố ý muốn cho Hàn Tự Dương thấy ý trung nhân của anh thật ra không có lòng với anh. Nhưng khi gọi cô ấy rồi, cô lại bắt đầu hối hận, ánh mắt Hàn Tự Dương lạnh như vậy, không phải không nhìn thấu tâm tư của cô, mà là nhìn thấu rồi – anh vẫn không ngại, vẫn như cũ trầm ổn lui tới. Cô không biết mình nên buồn hay nên vui nữa – anh không ngại ngùng gì, khi Lý Quân Mạc đi rồi, đêm đó tụ hội, im lặng nghe bạn bè hát hò hoặc nói chuyện phiếm, thậm chí không muốn để tâm vào chuyện phiếm. Một bạn học cũ bắt đầu đoán: “Mới ở xa về nước, cậu đem bộ mặt tổng giám đốc hù dọa nhân viên ở đây làm gì?” Anh cười nhẹ: “Nào dám?” Cũng không giải thích nguyên nhân, trong tim cô không lý do mà hơi đau đớn, mọi việc chính là kỳ diệu như vậy, vĩnh viễn không bao giờ được như con người mong muốn. Vài năm chờ mong cùng một lòng một dạ nhiệt ý, rốt cục vẫn tận mắt chứng kiến mọi chuyện kết thúc. Ngày hôm sau cùng người bạn đi uống trà, lúc về nhìn thấy chiếc xe quen thuộc ven đường, nhìn không được muốn gọi anh, lại không thể nói ra tiếng nào – cửa kính xe anh mở một nửa, dừng xe, ánh mắt chuyên chú nhìn một bóng dáng đi vào siêu thị. Một chốc lát ấy tựa như vĩnh hằng. Cô không biết thời gian chờ đợi của mình là bao lâu, chỉ là một chốc lát ấy là vĩnh hằng. Thấy anh chuyên chú chờ, đến khi Lý Quân Mạc mang theo rất nhiều đồ từ siêu thị đi ra. Sắc mặt cô ấy

không tốt, Hàn Tự Dương cũng phát hiện ra, vì thế xuống xe, đưa tay muốn giúp – cô cũng không đưa, thái độ cố chấp. Cô nghĩ cô gái này thật kỳ lạ, sao lại từ chối một người đàn ông như vậy? Nhưng Hàn Tự Dương vẫn đưa tay đỡ, chờ cô ấy đáp lại. Cô mờ mắt theo xe anh vào tiểu khu, rất bình tĩnh nhìn phía trước, thoát nhìn tâm trạng cô gái ấy không thoải mái lắm, chẳng chú ý đến dáng vẻ cứ ngồi xỏm ở đấy mà khóc lóc, Hàn Tự Dương trong nháy mắt chẳng biết làm thế nào, dịu dàng nắm lấy vai, thấp giọng an ủi. Thật sự trùng hợp giống như trong phim vậy, nếu không có sự trùng hợp này, chắc mình vẫn tiếp tục chờ đợi trong vô vọng. Buổi đêm, Liêu Khuynh Nhã gọi điện cho anh, hẹn anh gặp mặt. Anh bình thản nói đang bận nhiều việc. Cô tạm dừng một lát: “Em có thể chờ.” Nửa tiếng sau anh đến, ánh mắt Liêu Khuynh Nhã dừng lại thật lâu ở vạt áo vàng nhạt, dính nhiều chấm nhỏ dầu mỡ, anh không để ý tới ánh mắt của cô, cúi đầu nhìn mình một cái, mỉm cười hỏi: “Sao vậy?” Ngày đó ở nhà say một trận túy lúy, một ly lại một ly Chivas – loại rượu quen thuộc nhất trong các quán bar. Cô suy sụp cúi đầu, trên chất lỏng màu hổ phách là móng tay sơn đỏ lộng lẫy, thật giống như xé tìm ra, lấy một chút máu. Sau khi say chột bùng tỉnh, vội rời khỏi nơi này, hẹn ước, giải sầu, cuối cùng ở một ngã tư tràn ngập mùi cà phê gặp lại Lý Quân Mạc – thật ra cô cũng không hề ghét cô ấy, cô cứ vậy mà thanh thản tự nhiên bước đi trên đường, tựa hồ cảm thấy mình quá lắm cũng chỉ bình thường như người qua đường. Cô ấy rất chậm chạp. Không một chút nào có ý thức rằng mình đang khiến cho một nam nhân ưu tú như vậy lâm vào hoàn cảnh khó khăn chưa bao giờ trải qua. Đột nhiên Liêu Khuynh Nhã có một ý nghĩ buồn bực: Hàn Tự Dương, anh cuối cùng cũng nên chịu một chút dằn vặt a. Vì thế dưới ánh nắng trưa hè, cô mỉm cười xoay người bước.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Sau ba năm gặp lại cô, cảm thấy kinh ngạc, nhìn khuôn mặt cô, có lẽ thời gian quá mức ưu ái cô rồi – đôi khi Lâm Hiệt Tuấn nhìn mình trong gương, đã thấy rõ mấy sợi tóc bạc trên thái dương. Lần đầu tiên cô đứng trước mặt mình, mặc áo khoác đỏ, ký lia lịa. Lúc đó đã nghĩ ngay rằng, đây nhất định là một cô gái phương Nam – khuôn mặt nhỏ nhắn mà xinh đẹp, mái tóc bện tùy ý, cặp sách to đến mức có thể đem cả cô nhét vào cũng vừa. Một đường đi tới, cũng không để ý chút nào, dường như mang theo chút ít ngây thơ của sinh viên mới. Đương nhiên anh cũng chẳng nhớ kỹ tên cô để làm điển hình cho việc ký hộ – mà cô hoàn toàn không phát hiện ra bạn giám sát hôm nay hóa ra lại là thầy giáo. Vậy nên lúc bắt đầu vào học, lần đầu tiên đã nhìn đến một loạt nữ sinh ngồi cuối cùng, khi đó anh cũng chưa biết tên cô, chỉ biết rằng cô bé này lần thứ hai khiến mình chú ý – giờ học của anh sinh viên nhiều, tự nhiên rất ít sinh viên ngồi phía cuối. Sau này mới biết, cũng không phải cô không thực sự không nghe giảng, chỉ là cô là một sinh viên hay soi mói: Nếu anh giảng không hay, chỉ sợ cô thật sự ngồi vui đầu vào học từ mới suốt hai tiết. Có đôi khi đứng trên bục giảng, Lâm Hiệt Tuấn cảm thấy chán nản, hiện nay còn rất ít sinh viên thực sự thích đọc sách, vậy nên chính mình cũng thường hay nghi hoặc: nói giờ học của mình đồng sinh viên, nguyên nhân là vì sao? Tỷ như tiết học này chẳng hạn, anh thuận miệng đề cập đến các nhân vật và nhóm học giả tiêu biểu trong phòng trào Ngũ Tứ, bên dưới chẳng có phản ứng gì cả, chỉ có ánh mắt Lý Quân Mạc, lúc đấy có hơi thay đổi nháy nháy mắt nhìn mình – đại khái là lần đầu tiên sau giờ học nói chuyện với cô vài câu, cô cũng ý tứ không bao giờ ngồi dưới cùng, lúc này đang ngồi với một đám nữ sinh. Anh không chú ý nữa, rốt cuộc nhìn thấy nữ sinh ngồi cùng bàn cô kéo kéo góc áo cô, không biết thấp giọng nói gì, sau đó khẽ miệng Lý Quân Mạc hơi cong, cười đến mức lông mày cong cong như mảnh trăng khuyết. Đến tiết cuối cùng của khóa học trước khi thi, không khí so với bình thường tốt hơn nhiều, đơn giản dành ra nửa tiết này, cùng sinh viên nói chuyện phiếm. Một nam sinh đột nhiên hỏi anh: “Thầy ơi, ý các bạn ấy nói là, thầy thấy chuyện của Thẩm Tùng Văn và Trương Triệu Hòa trước kia thế nào?” Ánh mắt của anh không biết sao lại chậm chậm dừng lại trên người Lý Quân Mạc, vốn dĩ cô đang cúi đầu bút ký, có lẽ cô cũng hứng thú với vấn đề này, liền buông bút, khẽ cắn môi mỉm cười. Anh nhớ rất rõ ngày đó, ánh mặt trời rực rỡ, đầu mùa hạ, một nhánh cây nho nhỏ treo qua cửa sổ, lộ ra màu xanh non mướt đến mức bóp ra nước. Một đoạn giai thoại. Bài thi cuối cùng cũng chỉ có một câu, là bàn luận về một quyển sách anh từng đọc. Đáp án đủ loại khiến anh ngồi cười liên tục. Có người nói về tiểu thuyết mới nhất của Hải Nham, có người nói đến bộ phim lịch sử đang hot hiện nay. Chỉ có một bài làm anh kinh ngạc, không chỉ với nét chữ viết bằng bút máy rất đẹp, nội dung luận bàn là “Liều Như Thị biệt truyện” của Trần Dần Khác. Hơn hai nghìn chữ lưu loát, gần như thành một thiên tiểu luận, bài nói chủ yếu về chế độ phụ quyền mấy ngàn năm sụp đổ như thế nào trước mặt một người phụ nữ có địa vị thấp hèn. Anh nghĩ nhất định là nữ sinh kia viết, sau đó lật xem tên trong danh sách điểm, quả nhiên là cô. Buổi chiều tới thư viện, sinh viên trong trường dần dần đi hết, thi xong hầu hết sinh viên đã rời trường, thư viện có vẻ hết sức trống trải. Từ xa anh đã nhìn thấy một nữ sinh mặc váy hoa, bóng lưng thanh tân, trong tay là tập sách lớn. Anh dừng bước trước, thật ra trước đây khi gặp sinh viên mình có cảm tình, anh chưa bao giờ phải như vậy. Nhưng gặp cô ở phòng đọc thư viện, nhìn thấy cô cầm bút, còn rất chăm chú bút ký, sau đó chậm rãi ngừng đầu, nhìn thấy thầy giáo trẻ tuổi đứng trước mặt, tựa hồ có chút bối rối, hai má cũng hiện những đóa hoa nhỏ hồng nhạt như trên váy, đôi mắt như nước, trong sáng mà sinh động, tựa như ánh sáng xuyên qua tấm kính phía xa xa ánh xạ, lúc này cách chân hai người không xa, mặt đất đã sáng bừng lên rực rỡ. Đại khái cứ như vậy mà bắt đầu. Lâm Hiệt Tuấn là con cả trong nhà, phía dưới còn một em trai và một em gái. Anh vẫn nghĩ rằng con gái phía nam lúc nào cũng yếu ớt, mỏng manh, huống hồ Lý Quân Mạc còn là con gái duy nhất, được nâng niu như hòn ngọc quý trên tay cũng là chuyện bình thường. Nhưng cô gái trước mắt này, ngoại trừ đôi khi hơi mơ màng, đối nhân xử thế với mọi người xung quanh rất tốt, mặc dù tức giận, cũng chưa bao giờ cãi lộn, chỉ là ánh mắt hơi vụt sáng, không bao giờ đồng ý với người đó chuyện gì nữa – cuối cùng luôn ở những quán hàng nhỏ xung quanh mà tìm được cô. Cô với chuyện ăn uống không phải rất kỹ tính, chỉ là không thể ăn cay, nếu cay hơn bình thường một chút, sẽ phải uống thêm vài cốc nước, lại thường thường để một lúc mới uống – lúc này môi luôn hồng hồng, khuôn mặt xinh đẹp, như hoa hồng dưới làn mưa. Lúc ấy Lâm Hiệt Tuấn đang học nghiên cứu sinh, nếu không phải bởi thân phận trợ giảng, huynh muội cùng viện yêu nhau là chuyện hết sức bình thường. Anh vẫn không biết trong trường học mình được hoan nghênh đến chừng nào, đến tận khi thấy hướng dẫn, cũng là thầy giáo dạy trong viện hỏi, mới thản nhiên thừa nhận, thầy Lưu cùng vợ cười cười: “Là cô bé nào thế? Mang đến cho chúng ta nhìn một cái nào?” Lão tiền sinh vốn không hướng dẫn sinh viên chưa tốt nghiệp, là người đã có danh tiếng lẫy lừng, Lý Quân Mạc không cảm thấy tự nhiên được, cho nên khi Lâm Hiệt Tuấn nói muốn dẫn cô đi ăn cơm với thầy hướng dẫn, cô đã do dự một chút, lại có hơi hơi lấy lòng: “Uhm... Chúng ta có thể không đi được không?” Anh nhún mày nhìn cô: “Sao vậy?” Trong ánh mắt tuần lãng hàm chứa hứng thú trêu đùa. Cô nói đơn giản: “Em rất hồi hộp mà.” Khi đó chính mình ôm cô vào trong ngực nói: “Ngao, chỉ ăn cơm tối thôi mà.” Sau đó đến bàn ăn, Lý Quân Mạc lúc đầu còn hồi hộp, sau khi ăn một miếng sườn xào chua ngọt sư mẫu làm, lập tức liền hoạt bát hẳn lên. Cô ăn liền hai bát cơm, sư mẫu vui vẻ nói: “Ăn nhiều hơn chút, ăn nhiều hơn chút.” Lý Quân Mạc vội vàng ngừng đầu: “Sư mẫu, anh ấy cũng không thích mấy đồ ăn ngọt thế này.” Hóa ra sư mẫu cũng là người phía nam, lúc trẻ theo chồng lên phương bắc, xa quê cũ đã hơn mười năm. Lý Quân Mạc nghe nghe, ánh mắt chậm rãi nhìn người đàn ông bên cạnh mình – lúc này Lâm Hiệt Tuấn mới nhớ lại, ngày đó dưới ánh đèn, thanh âm sư mẫu dịu dàng, đầm ấm, như là một tiểu kiều phía nam bên dòng suối, nói về tình yêu thời trẻ. Sau đó cảm thấy một đôi tay thật ấm, thật mềm duỗi ra dưới bàn, nắm lấy tay anh, anh hốt hoảng cảm thấy, trong tay mình, rõ ràng là

một dải mây mềm mại, nhẹ nhàng vây quanh. Sau đó thầy hướng dẫn cử anh đi ra nước ngoài làm giáo viên thỉnh giảng, Lâm Hiệt Tuấn trước tiên bàn bạc với cô, đêm ấy tuyết rơi nhiều, Lý Quân Mạc đứng trước đồng tuyết thật lớn, túm lấy khăn quàng cổ của anh: “Ừ, muốn bỏ em mà ra nước ngoài à?” Cô cười so với bông tuyết kia còn sáng hơn, Lâm Hiệt Tuấn nghĩ: Nếu lúc ấy cô lắc đầu, chắc anh cũng cam tâm tình nguyện – đương nhiên cô không có lý do để làm thế. Lý Quân Mạc vỗ vỗ ngực mình, lớn tiếng nói: “Không phải chỉ có một năm rưỡi thôi à, tuổi trẻ của bạn cô nương trở lại rồi.” Nhưng mà thói quen cô nói không chớp mắt, nói chuyện không ngừng nghỉ những chuyện nhỏ nhặt bên tai, thói quen cô tha một quyển sách thật dày không biết từ chỗ nào, các nét chữ khó nhìn, nhờ anh giải nghĩa những từ trong sách cô – chờ anh đáp xong, cô lại giống như đã thực hiện được âm mưu, nheo nheo mắt: “Em chỉ muốn hỏi anh là, quyển sách này mượn từ chỗ nào thôi à...” Thậm chí đến thói quen nuông chiều cô, lúc hôn xong lấy tay quệt miệng, tất cả đều khiến anh cảm thấy cô giống như một đứa trẻ, chỉ nên nâng niu trong lòng bàn tay. Cho nên cẩn thận ôm cô, thay cô kéo mũ, che tai đi: “Một năm rưỡi, khi đó em đã tốt nghiệp rồi đấy.” Thật ra bố mẹ cô vẫn mong cô học đại học xong rồi về nhà, anh cũng hiểu rõ. Chỉ là Quân Mạc vẫn không đồng ý, cô thường nói mình thích miền bắc, thích có mấy sườn phòng, cô giấu từ khi đó đến tận bây giờ không nói, cô lại cười cười bỏ sung một câu: “Quan trọng nhất là vì anh, cho nên em mới càng muốn ở đây.” Sau khi về nước, mọi chuyện đã sớm kết thúc, Lâm Hiệt Tuấn nghĩ: Khi đó cô chấp thuận giữ cô lại thì thế nào? Nhưng rõ ràng làm thế là ích kỷ, vì sao cô phải vì anh mà ở lại? Nhưng bất quá anh cũng chỉ nghĩ mà thôi, trên thực tế, khi đó mình nhiều việc, thầy hướng dẫn bị bác sỹ cấm không cho xuống giường, mà anh thì cũng bắt đầu biên soạn sách giúp thầy. Lúc ngẫu nhiên trong đêm dài yên tĩnh, trên bàn một ly hồng trà, hơi nước trắng mờ vẩn vút thành từng làn khói dày dưới ánh đèn, màu đỏ sẫm của trà nổi bật trong màu xanh ngọc sáng bóng như mã não. Đã muộn thế này rồi, anh vẫn nhớ rõ lúc trước Quân Mạc thích thức khuya, nhất là trước khi thi, từ trước đến giờ cô vẫn không thể giống anh – cầm đuốc soi đèn đọc sách, cho nên pha một cốc cà phê hòa tan thật nhanh, cô tự giễu mình là “ngư ải”, uống có mấy ngụm thôi là hết. Vậy nên lần đầu tiên tổ chức sinh nhật với cô, ngay lập tức nghĩ đến việc mua cốc cà phê lữ hành màu đỏ kia. Sau Quân Mạc vẫn dùng, mang lên xe buýt xuôi ngược dùng, cái cốc trong túi rơi ra, hơi hơi nứt một chút ở miệng. Hôm đó Quân Mạc không thoải mái, Lâm Hiệt Tuấn thuận miệng nói một câu “Chúng ta mua cái khác vậy”, Quân Mạc về mặt không vui mà nói: “Em dùng quen rồi.” Nghĩ đến chuyện này, cô gái cùng đi taxi bên cạnh đã lui vào một góc, thật sự không phải là cô trong trí nhớ của anh. Nhưng cô lại tiện tay lấy từ trong túi ra một cái cốc lữ hành đỏ, uống một ngụm, mới phát hiện ra mình đang nhìn cô, vì thế phản ứng đầu tiên là cúi xuống nhìn cốc, về mặt xấu hổ. Cái cốc thật sự nhìn hơi cũ, Quân Mạc cười cười che đi, giải thích: “Là nước ấm, không phải cà phê.” Anh bỗng thấy hoài niệm, khi đó trong căn phòng đơn giản ở ký túc của anh, luôn hỗn hợp hai mùi vị, cà phê và hồng trà, mà thời gian cũng lặng lẽ, như lật một tờ giấy không phát ra âm thanh nào, ở nơi nhỏ bé ấy chứng kiến chuyện cùng người. Sau khi gặp lại anh cũng không nói cho Quân Mạc biết, ở trong đại sảnh anh nhìn thấy một người đàn ông, trùng hợp đi từ tầng hai xuống, chăm chú nhìn thẳng vào hai người. Loại ánh mắt này – nếu anh từng nhìn một người cũng như vậy, đương nhiên cảm thấy hết sức quen thuộc. Anh chỉ đang nghĩ, đây chính là cuộc sống của cô, sớm không đến mình can thiệp. Sau đó biết được thân phận người họ, thậm chí đêm đông ở bên hồ còn thân nhiên nói chuyện vài câu, anh cảm thấy mát mẻ, lại cảm thấy được giải thoát, bị thương ả ả trong lòng còn mạnh hơn cả khí lạnh ngoài trời. Anh nghĩ nếu là khi tuổi trẻ thanh xuân, vẫn đang ở cùng một trường học, gặp một địch thủ như thế, anh sẽ không e ngại, với tình cảm của bọn họ anh đặc biệt tin tưởng. Nhưng cách xa lâu vậy, còn lại chỉ có thể là chúc phúc, anh chẳng thể thay đổi được thứ gì nữa, tất nhiên anh không hy vọng cô một mình cô độc thân nhiên bước đi trên con đường này. Trở lại trường học, càng ngày càng trầm tĩnh, đại học L xanh hóa rất tốt, khắp nơi đều là cỏ thụ che trời cùng với mặt cỏ rộng lớn, đã vào đông, càng có vẻ của cuối chiều, giống một vị lão nhân tinh thần quắc thước, tóc bạc trắng đầu, đứng lặng đã trăm năm, chỉ để suy nghĩ sâu xa. Đối diện cửa nhà anh là cô giáo Ôn Khả trẻ tuổi, thầy hướng dẫn của hai người cũng quen biết, thường cùng nhau nói chuyện phiếm. Thầy hướng dẫn thường giễu cợt cuộc sống của anh giống một tăng nhân khổ hạnh, chẳng mấy chốc mà thành đứng tuổi, nhưng anh một chút cũng không sốt ruột. Vì vậy thầy hay đùa phải tác hợp cho anh và Ôn Khả vào một chỗ. Anh thì chống đỡ được, Ôn Khả lại là một cô gái, sẽ không nhận được đó mặt. Mà quan hệ của hai người vẫn nhạt nhẽo như trà. Sau buổi trưa của một ngày vô cùng đẹp trời, Lâm Hiệt Tuấn gõ cửa vào phòng cô mượn sách. Cô mời anh lại uống trà – bạn cô tặng hồng trà Ceylon. Màu hồng sáng bừng mà trong vắt, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ tiến vào, cốc trà liền lấp lánh ánh sáng. Cô cười nói: “Hồng trà có thể làm ấm dạ dày.” Lâm Hiệt Tuấn nhường mấy nhìn cô, trong ánh mắt cô nhẹ nhàng xẹt qua cảm xúc không hiểu được – ánh mắt sáng ngời mà trong suốt, phẳng lặng. Anh nhớ lại ban đêm thường xuyên uống hồng trà, mặc dù có mấy sườn rồi, vẫn cảm thấy phải có ly trà cảm trong lòng bàn tay mới cảm thấy điềm nhiên yên tĩnh. Trước khi kết hôn nhận được quà tặng của Lý Quân Mạc, một cái áo choàng đỏ thẫm, cô viết tay một câu “Bất ly bất khứ” – một khắc ấy chợt nhớ tới ánh mắt chuyên chú của người đàn ông yêu cô, cảm thấy thật thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 23

Nhà hát nhỏ đã đầy chật người – thật ra không thể nói đây là một nhà hát nhỏ được, nhiều nhất cũng chỉ là hội trường của nhà trẻ mà thôi, ngồi dưới là phụ huynh và người nhà của bọn trẻ đang ngóng lên bục. Kỳ thực mười mấy tiết mục đã diễn được đến hơn một nửa rồi, ở hàng đầu một người mẹ trẻ cứ chốc chốc lại cúi đầu nhìn đồng hồ, có vẻ rất nóng ruột. May mắn tiết mục của con gái bảo bối là màn cuối cùng. ... Nếu con gái phát hiện ba không ở dưới khán đài. ... Quân Mạc thấy đau cả đầu, chỉ biết thờ dài. Điện thoại không tiếng động, rung lên, Quân Mạc nhìn thoáng qua, là tin nhắn: “Anh ở cửa rồi, em ngồi chỗ nào vậy?” Cô hơi nhòm người dậy nhìn thoáng về phía sau, lập tức khiến các vị phụ huynh ngồi sau không vừa lòng – cửa rạp hát nhỏ có chút ánh sáng, chiếu lên một bóng dáng thon dài. Rõ ràng đã nhìn thấy cô, bước chân nhanh hơn. Anh vẫn mặc âu phục tiếp khách lúc trưa, vào trong rạp hát nhỏ nhỏ toàn hơi người này thấy nóng, ngồi xuống xong liền cởi áo khoác. Áo trắng quần đen, đơn giản rất anh tuấn hấp dẫn một loạt ánh mắt chăm chú nhìn. Hàn Tự Dương quay sang nói khẽ với vợ: “Chưa bắt đầu phải không?” Quân Mạc nghiêng nghiêng nhìn anh một cái, mỉm cười: “May mà tới kịp.” Anh chuyển ánh mắt, chuyển chú nhìn về khán đài: “Tiết mục của con gái rệu, sao lại không tới xem được?” Quân Mạc thờ dài: “Vâng, anh là ông bố tốt, vai ác cứ dành cho em đi.” Hàn Tự Dương kéo vai cô, giọng điệu vô cùng thân thiết: “Được rồi, sao lại nói thế? Là tiết mục kế tiếp à?” Còn chưa nói xong, thấy trên sân khấu lộ ra một cái đầu nhỏ nhỏ, đội trên đầu mũ hình con én, đôi mắt trong sáng, rõ ràng, một cô bé thật sự rất xinh đẹp. Anh không nói gì háy mắt với con gái, khoe miệng hơi cong lên, cha và con gái ngầm hiểu ý nhau, cô bé con thăm dò xong liền trở vào. Quân Mạc nhìn con gái diễn vai một con én nhỏ trong bụi hoa chui tới chui lui, bỗng nghiêng đầu hỏi anh: “Anh nói con mình giống ai?” Thật ra trong lòng cô cũng ngầm tự hào, cảm thấy con gái mình trong sáng, linh động, dù thế nào cũng làm người khác vui vẻ. “Anh rất giống em.” Tay trái Hàn Tự Dương lơ đãng di chuyển, cầm lấy tay cô, “Cái mũi thì có vẻ giống anh.” Tiết mục diễn xong, con gái chạy nhanh như chớp xuống dưới, ông bố trẻ tuổi ôm cô bé lên, thay bé lau vết bẩn trên má, thấp giọng khen: “Bảo bối, hôm nay con nhảy thật đẹp.” Hàn Tự Tuấn ôm cổ cha, cười tươi như hoa, nãi thanh nãi khí nói:

“Ba, con đói rồi.” Quân Mặc vuốt tóc mai mướt mồ hôi của con, bàn bạc với Hàn Tự Dương: “Hôm nay Nam đại có tiệc gia đình, đến đó được không?” Ba người theo dòng người đi ra, trợ lý còn chờ ngoài cửa, Hàn Tự Dương cầm chìa khóa, vừa nói: “Cậu về công ty trước đi, hôm nay tôi không về đó nữa.” Lại quay sang hỏi: “Mọi thứ chuẩn bị tốt chứ?” Trợ lý cười cười: “Không thành vấn đề, đã gói từ tể rồi ạ.” Lúc xe qua KFC, Hàn Tự Thuần đang ngoan ngoãn ngồi trong lòng mẹ bắt đầu vuron cái đầu nhỏ ra ngoài cửa sổ nhìn. Lại nhu thuận nhìn sắc mặt mẹ, sau đó mếu máo nhìn ba. Hàn Tự Dương nhìn thoáng qua gương, chậm rãi đỗ xe vào ven đường, sau đó quay lại hỏi: “Hàn Tự Thuần, con muốn ăn gì nào?” Bé nhìn ba, nhưng lại dán vào một bên cổ mẹ, không nói tiếng nào. Nhưng mà ba lại tươi cười giống như đang dỗ vủ bé, vậy nên Hàn Tự Thuần cuối cùng cũng sợ hãi nói: “Mẹ, con muốn ăn gà rán.” Mặc cho cô bé yếu ớt, ngọt ngào nói như cây kẹo bông, một chút cũng không làm Quân Mặc mềm lòng, cô trừng mắt nhìn Hàn Tự Dương một cái: “Không được, Hàn Tự Dương, đó là đồ ăn không tốt cho sức khỏe, toàn chất kích thích thôi.” Ánh mắt anh nhu hòa, nhìn con gái quay sang chỗ mẹ, khuôn mặt trắng ngần đã bắt đầu ửng đỏ. Chỉ là không nghĩ tới, con gái lại ôm mẹ, kêu một tiếng: “Nurong.” Quân Mặc thiếu chút nữa là sặc, người ngồi trên ghế lái cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa, tuần lằng mà khoan dung nhìn con gái yếu. “Hàn Tự Dương, buổi tối anh lại cho con xem mấy phim truyền hình lung tung à?” Quân Mặc không nhịn được cười, mở cửa xe, thấp giọng dặn con: “Ăn một lần thôi nhá. Lần sau con còn quần lầy ba đôi ăn gà rán, mẹ sẽ không quan tâm đến con nữa.” Hàn Tự Thuần âm ỉ muốn tự mình đi, Hàn Tự Dương đi sau hai người, nhìn nhìn đám người ồn ào trong nhà hàng, ngồi xổm xuống hỏi con gái: “Bé con, chúng ta mua về nhà ăn nhé?” Cô bé con lắc đầu thật mạnh: “Con muốn vào trong đó xem cơ.” Bé chỉ khu trẻ em đang vui vẻ đằng kia. Cuối cùng không thay đổi được, Quân Mặc dắt con tìm chỗ, chờ Hàn Tự Dương mang đồ ăn lại. Vài đôi tình nhân đi tới, không nhịn được quay đầu nhìn cô bé, có lẽ cảm thấy rất đáng yêu, nói nhỏ rồi đi. Cô nhạy cảm nghe được, thản nhiên mỉm cười, nhất thời cảm thấy sự kiêu ngạo của người làm mẹ. Thật ra Hàn Tự Dương ghét nhất hương vị fastfood, mà con gái lại thích ăn – lúc này vô cùng kiên nhẫn với con, một chút lại một chút lấy khoai tây chiên chấm sốt cà chua cho con. Một ông bố trẻ dịu dàng như vậy, không chú ý tới gì nữa, trong mắt tràn đầy yêu chiều, một bên dịu dàng chăm con: “Ăn từ từ thôi con.” Mà anh tựa hồ không chú ý tới ánh mắt người khác, không mấy mấy quan tâm đến chuyện xung quanh, trong mắt chỉ nhìn thấy con gái đang hăng say ăn. Lúc này không biết Hàn Tự Dương lấy đâu ra một cái hộp nhỏ, tất cả đều là hình vịt Donald đáng yêu, đưa cho con gái: “Bảo bối, ba có quà tặng con này.” Con gái thích nhất là vịt Donald, trong nhà từ áo ngủ, rèm cửa tới giấy dán tường đều là hình con vịt gàn dở này, bé đưa tay vẫn còn dính đầy dầu mỡ xé giấy gói, mở ra mới phát hiện là đồ chơi hình vịt Donald. Hàn Tự Dương lấy đồ từ trong tay con, cầm vịt Donald chỉ cho con: “Đây là điện thoại ba đưa, về sau nhớ ba mẹ, lấy điện thoại này gọi được không?” Di động rất đáng yêu, chỉ có hai nút, nút bên trái là để gọi ba, nút bên phải là để gọi mẹ, Hàn Tự Thuần ấn nút gọi ba, quả nhiên điện thoại của Hàn Tự Dương có chuông vang lên bài hát “Trên đời chỉ có ba tốt.” Thật ra về phương diện này anh hơi đơn giản gần như là đơn điệu, ví dụ chuông điện thoại mấy năm gần đây nhất định chỉ là tiếng chuông “tích tích”, dường như chỉ có ngoại lệ với con gái – ngay cả mình cũng không có đặc quyền này, cố ý đem mấy câu cô hát lĩnh tinh làm nhạc chuông. Quân Mặc bắt đầu nhìn anh một cái, thờ dài, nhìn con gái bắt đầu nghịch ngợm, chẳng sợ gì cả, sau đó lại gọi cho cô, không để ba mẹ nhận điện thoại. Khi con đi vào khu trẻ em chơi cầu trượt rồi, anh uống một ngụm đồ uống, mới nghe thấy tiếng Quân Mặc có hơi không hài lòng: “Hàn Tự Dương, điện thoại di động có phóng xạ. Sao anh lại đưa con dùng?” Dường như anh biết cô sẽ hỏi câu này, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Đây là thứ làm riêng cho con. Có người không muốn nhận đồ anh làm, nhưng con gái anh lại rất thích.” – anh là đang nói chuyện của cái ‘Xmas kia, Quân Mặc hơi nhú mày, cười: “Có người nào đó không đợi được kìa?”” Lúc này anh mới chuyển qua nhìn cô, đã nhiều năm qua, cô vẫn còn như lúc mới quen, làn da trắng ngần, ánh mắt trong sáng. Anh chưa bao giờ cảm thấy đó là xinh đẹp cả, nhưng lại yêu tới tận tâm khảm, chưa từng có một phút thấy chán ghét. “Anh đâu thể nhất bên trọng, nhất bên khinh, đã tặng em Xmas từ lâu rồi, con gái anh sao lại không có?” Anh đưa cô xem vỏ điện thoại, logo là một hình chibi một cô bé đáng yêu: đầu nấm, đôi mắt thật lớn, đen trắng rõ ràng. Cuối cùng cô cũng nhớ ra, trước đó có lần Mã Sơ Cảnh đã than vãn một không chịu nổi, chắc là vì cái di động này rồi. “Có giống không?” Ngữ khí của anh có chút đặc ý, Quân Mặc nghe ra, là sự kiêu ngạo của người làm cha đây mà. Cô không đồng ý không được, hình này rõ ràng là bộ dáng khi con gái tức giận. “Em yên tâm, phóng xạ rất nhỏ, đã làm thí nghiệm, không ảnh hưởng tới con đâu.” Anh yên tâm cười, nhìn con gái đang trượt xuống cầu thang, sung sướng khoa chân múa tay về phía ba mẹ. Sau đó Hàn Tự Thuần chơi một rồi, ghé vào vai ba ngủ ngon lành, khóe miệng còn vương chút nước miếng, thấm ướt cả áo sơ mi của ba. Mà Hàn Tự Dương một tay ôm con, tay kia dắt vợ, bước chân bình thản. Ba người một nhà trải qua ngày thiếu nhi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ly Cà Phê Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.